

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Heather Gudenkauf is a master of suspense. *The Overnight Guest* will have you glued to the page and leave you wanting more."

—LIV CONSTANTINE, international bestselling author of *The Last Mrs. Parrish*

THE OVERNIGHT GUEST

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

HEATHER
GUDENKAUF

A NOVEL

"Heather Gudenkauf is a master of suspense. *The Overnight Guest* will have you glued to the page and leave you wanting more."

—LIV CONSTANTINE, international bestselling author of *The Last Mrs. Parrish*

THE OVERNIGHT GUEST

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

HEATHER
GUDENKAUF

A NOVEL





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

***The Overnight Guest* için Olağanüstü Övgüler**

"*Gecelik Misafir* sadece ilgi çekici değil, aynı zamanda bağımlılık yapıyor. Bu kitap hakkında uzun süre düşüneceğim."

-Samantha Downing, *Benim Güzel Karım* kitabının çok satan yazarı

"Ensenizdeki tüyleri diken edecek ve gecenin derinliklerine kadar sayfaları çevirmenizi sağlayacak sıkı örülmüş bir roman. Atmosferik, hızlı tempolu ve mükemmel kurgulanmış."

-Catherine McKenzie, *I'll Never Tell* ve *Please Join Us* kitaplarının *USA TODAY* çoksatan yazarı

"Atmosferik ve klostrofobik, gergin ve çarpık, bu gerilim romanı sayfaları çevirirken nefesinizi tutmanıza neden olacak. Bu kitabı okumaya başladığınızda planlarınızı iptal edin çünkü elinizden bırakamayacaksınız."

-Hannah Mary McKinnon, *Beni Hatırlayacaksın* kitabının uluslararası çok satan yazarı

"Tüyler ürpertici, sürükleyici ve nefes kesici bir şekilde şaşırtıcı. Çok yetenekli Heather Gudenkauf günümüzün *Soğukkanlılıkla*'sını yaratmış."

-Hank Phillippi Ryan, *Her Perfect Life* kitabının *USA TODAY* çoksatan yazarı

"Titizlikle kurgulanmış ve bazı patlayıcı sürprizlerle çoklu anlatılarla katmanlandırılmış. Tüyler ürpertici ve kalp durdurucu bir sersemletici."

-Kimberly Belle, *Sevgilim Kocam* kitabının uluslararası çok satan yazarı

OceanofPDF.com

Gecelik Misafir

Heather Gudenkauf



OceanofPDF.com

Greg, Milt ve Patrick Schmida için - dünyanın en iyi kardeşleri.

OceanofPDF.com

Heather Gudenkauf, aralarında *New York Times*'in en çok satan kitabı *The Weight of Silence*'in da bulunduğu birçok romanın eleştirmenlerce beğenilen yazarıdır. Kocası ve çocuklarıyla birlikte Iowa'da yaşamaktadır.

Twitter: [@HGudenkauf](#) Instagram:

[@HeatherGudenkauf](#)

Facebook [facebook.com/HeatherGudenkaufAuthor](#)

[www.HeatherGudenkauf.com](#)

[OceanofPDF.com](#)

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[15 Ay Sonra Teşekkür](#)

[Tartışma Soruları](#)

[Heather Gudenkauf'un *Not a Sound* adlı kitabından alıntı](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Ağustos 2000

12 Ağustos 2000'de Abby Morris, şakağından aşağı süzülen terle nefes nefese, gece yürüyüşü için gri çakıllı yolda aceleyle ilerliyordu. Uzun kollu tişörtüne, pantolonuna ve kalın böcek spreyine rağmen sivrisinekler açıkta kalan etini bulmak için başının etrafında bir hale oluşturmıştı. Ayın sağladığı ışığa ve siyah Labrador'u Pepper'ın arkadaşlığına minnettardı. Kocası Jay, onun bu şekilde yürümesinin akıllıca olmadığını düşünüyordu.

Ama bütün gün çalışmak, bebeği kreşten almak ve evdeki tüm işlerle uğraşmak arasında, 9:30-10:30 arası günün gerçekten kendisine ait olan tek saatiydi.

Korktuğundan değil. Abby yollarda yürüyerek büyümüşü. Tozlu çakıl veya toprakla kaplı ve mısır tarlalarıyla kaplı ilçe yolları. Burada yaşadıkları üç ay boyunca, akşam yürüyüşlerinde bir kez bile kimseyle karşılaşmamıştı, bu da ona gayet uygundu.

"Roscoe, Roscoe!" diye uzaklardan bir kadın sesi geldi.

Abby, birinin köpeğini gece eve dönmesi için çağırdığını düşündü. "Rosss-co," kelimesi şarkı söyler gibi bir ritimle söylenmişti ama sinirliydi.

Pepper derin derin nefes alıyordu, pembe dili kalındı ve neredeyse yerde sürükleniyordu.

Abby hızını artırdı. Neredeyse yolun yarısına gelmişti.

üç millik bir döngü. Çakılın toprak yolla buluştuğu yerde neredeyse mısır tarlaları. Sağa döndü ve kısa bir süre durdu. Yaklaşık kırk metre ötede, yolun kenarında bir kamyonet duruyordu. Sırtına bir tedirginlik çöktü ve köpek Abby'ye beklenti içinde baktı. Abby, muhtemelen lastiği patlayan ya da motorunda sorun olan biri kamyoneti şimdilik orada bırakmıştır, diye düşündü.

Tekrar yürümeye başladı ve bulutlardan oluşan tüylü bir tül ayın yüzüne doğru kayarak gökyüzünü karanlığa gömdü ve kamyonun içinde birinin oturup oturmadığını görmeyi imkânsız hale getirdi. Abby rölantide çalışan bir motorun mırıltısını dinlemek için başını eğdi ama tek duyabildiği binlerce ağustos böceğinin elektrikli testere serenadı ve Pepper'ın ıslak nefes alışığıydı.

"Gel, Pepper," dedi Abby alçak bir sesle, geriye doğru birkaç adım atarken. Pepper devam etti, burnu yere yakındı, kamyonun lastiklerine kadar zikzaklı bir yol izliyordu. "Pepper!" Abby sertçe söyledi. "Buradayım!"

Abby'nin sesindeki yoğunlukla Pepper'ın kafası yukarı ve isteksizce kokuyu bırakıp Abby'nin yanına döndü.

Karanlık ön camın arkasında bir hareket var mıydı? Abby emin olamıyordu ama birinin onu izlediği hissinden kurtulamıyordu. Birisi Bulutlar dağıldı ve Abby arkasında eğilmiş bir figür gördü. Bir adam. Başında bir kasket vardı ve Abby ay ışığında soluk tenini, hafif merkezden uzak burnunu ve sivri çenesini seçebildi. Orada öylece oturuyordu.

Ilık bir esinti tarlalara bir mırıltı gönderdi ve ensesindeki tüyleri kaldırdı. Sağ tarafından cızırtılı bir hışırtı sesi geldi. Pepper'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu ve alçak bir hırıltı çıkardı.

"Gidelim," dedi, dönüp eve doğru koşmadan önce geri geri yürüyerek.

Saat 12:05.

Şerif John Butler çürümeye yüz tutmuş arka güvertede durmuş, arka bahçesine bakıyor, ahşap çıplak ayaklarının altında sallanıp gıcırıyordu. Komşu evlerin hepsi karanlıktı, komşular ve aileleri derin uykudaydı. Neden uyanık olsunlar ki? Hemen başlarında bir şerif yaşıyordu. Endişelenecek hiçbir şeyleri yoktu.

Nefes almakta zorlanıyordu. Gece havası sıcak ve durgundu ve göğsüne ağır bir yük bindiriyordu. Mersin balığı ayı şişman ve alçakta asılı duruyordu ve arı poleni sarıydı. Yoksa ona kova ayı mı deniyordu? Şerif hatırlayamıyordu.

Son yedi gün sessiz geçmişti. Çok sessiz. Ne bir hırsızlık, ne ciddi bir motorlu taşıt kazası, ne bir metamfetamin patlaması, ne de bir aile içi şiddet ihbarı vardı. Blake County kanunsuzluğun yuvası olduğundan değil. Ama şiddet suçlarından paylarını aldılar. Sadece bu hafta değil. İlk dört gün, erteleme için minnettardı ama sonra düpedüz ürkütücü gelmeye başladı. Tuhaftı, rahatsız ediciydi. Butler yirmi yıllık şeriflik hayatında ilk kez tüm evrak işlerini bitirmişti.

"Başını belaya sokma," diye yumuşak bir ses geldi. Butler'ın otuz iki yıllık karısı Janice, bir kolunu Butler'ın beline doladı ve başını onun omzuna yasladı.

"Böyle bir tehlike yok," dedi Butler gülerek. "Genellikle beni kendi kendine bulur."

Janice, "O zaman yatağa dön," dedi ve onun elini çekti.

"Hemen ," dedi Butler. Janice kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona sert bir bakış attı. Sağ elini kaldırdı. "Beş dakika daha. I söz veriyorum." Janice isteksizce içeri geri adım attı.

Butler nasırlı avuçlarını parçalanmış sedir korkulukların üzerinde gezdirdi. Tüm güvertenin değiştirilmesi gerekiyordu. Saplamalarına kadar sökülüp yeniden yapılmış. Belki de Yarın Sioux City'deki Lowe's'a gidecekti. İşler böyle devam ederse, güverteyi yeniden inşa etmek için bolca zamanı olacaktı. Bir esnemeyi bastırarak içeri girdi, sürgüyü çevirdi ve koridordan geçerek yatağına ve Janice'e doğru yürüdü. Şerif *sessiz bir gece daha*, diye düşündü, *tadını çıkarabilirdi. sürdüğü sürece.*

1:09.

Patlayan balonların sesi Deb Cutter'ı derin uykusundan uyandırdı. Bir patlama daha, sonra bir tane daha. Belki de çocuklar 4 Temmuz'dan kalan havai fişeklerle oynuyordu. "Randy," diye mırıldandı. Cevap gelmedi.

Deb kocasına uzandı ama yanındaki yatak boştu.

Yatak örtüleri hâlâ bozulmamıştı ve dokunulduğunda serindi. Çarşafın altından sıyrıldı, pencereye gitti ve perdeyi kenara çekti. Randy'nin kamyoneti süt sağım kulübesinin yanındaki her zamanki yerine park etmemişti.

Brock'un ki de gitmişti. Saate baktı. Gece yarısını geçiyordu.

On yedi yaşındaki oğlu ona yabancı gelmeye başlamıştı. Tatlı oğlunun her zaman vahşi bir damarı vardı ve bu damarı huysuzluğa dönüşmüştü. İyi bir şey emindi. Brock, onlar henüz on sekiz yaşındayken doğmuştu ve bırakın bir bebeği, kendilerine nasıl bakacaklarını bile bilmiyorlardı.

Deb, Randy'nin Brock'a karşı sert olduğunu biliyordu. Bazen çok sertti. Küçükken Brock'u hizaya getirmek için sert bir bakış ve bir tokat yeterliydi ama o günler çoktan geride kalmıştı. Artık dikkatini çeken tek şey kafasına indirilen bir şaplaktı. Deb yıllar içinde Randy'nin bir ya da iki kez çizgiyi aştığını kabul etmek zorundaydı - çürükler, patlamış dudaklar, kanlı

burunlarını. Ama daha sonra, Randy her zaman sertliğini haklı çıkardı - hayat kolay değildi ve Brock bunu anladığı anda daha iyi oldu.

Ve Randy. Son zamanlarda çok uzak, çok meşguldü. Randy sadece ailesine çiftliklerinde yardım etmekle kalmıyor, aynı zamanda yarım düzine eskimiş müştemilatı, bir domuz hapsi olan başka bir eski çiftlik evini yenileme sürecindeydi ve kendi mahsulleriyle ilgilenmeye çalışıyordu. Gündüz saatlerinde onu neredeyse hiç görmüyordu.

Deb içindeki kızgınlığı bastırmaya çalıştı ama boğazında düğümlendi. Takıntılıydı. Randy de böyleydi. O eski çiftlik evini onarmaya takmıştı, araziye takmıştı. Her zaman toprakla ilgiliydi. Ekonomi muhtemelen dibe vuracaktı ve karşılayamayacakları iki mülk için kancaya takılacaklardı. Buna daha fazla dayanamayacaktı.

Uzaktan bir patlama sesi daha yankılandı. Lanet olası çocuklar, diye düşündü. Uyanık bir halde, tepesinde tembelce dönen tavan vantilatörüne baktı ve kocasıyla oğlunun eve gelmesini bekledi.

Saat 1:10.

İlk başta, on iki yaşındaki Josie Doyle ve en iyi arkadaşı Becky Allen, gürültülü patlamalara doğru koşular. Tek mantıklı olan eve gitmekti; annesi, babası ve Ethan oradaydı. Güvende olacaklardı. Ancak Josie ve Becky hatalarını anladıklarında artık çok geçti.

Sesten uzaklaştılar ve el ele, karanlık çiftlik avlusundan mısır tarlasına doğru koşular - sapları, uzun, cılız bir orman, güvenliğe açılan tek kapılarıydı.

Josie arkalarından gelen ayak seslerini duyduğundan emindi ve onları neyin avladığını görmek için döndü. Hiçbir şey yoktu, hiç kimse - sadece gece gölgeleriyle yıkanan ev.

"Acele et," diye soludu Josie, Becky'nin elini çekiştirerek onu ileri doğru itti. Nefes nefese koşular. Neredeyse varmışlardı. Becky tökezledi. Ağlayarak eli Josie'ninkinden kaydı. Bacakları büküldü ve dizlerinin düştü.

Josie, Becky'nin kolunu çekiştirerek, "Kalk, kalk," diye yalvardı. "Lütfen." Bir kez daha bakmaya cesaret etti. Ay ışığının bir parçası ahırın arkasından çıkan bir şekli kısa süreliğine ortaya çıkardı. Josie dehşet içinde Becky'nin

Figür ellerini kaldırdı ve nişan aldı. Becky'nin kolunu bıraktı, döndü ve koşmaya başladı. Sadece biraz daha -neredeyse varmıştı.

Josie tam mısır tarlasına girerken bir daha ateş edildi. Yakıcı bir acı kolunu parçaladı ve nefesini ciğerlerinden söküp aldı. Josie duraklamadı, yavaşlamadı ve sıcak kan sert toprak zemine damlarken Josie koşmaya devam etti.

OceanofPDF.com

Günümüz

Fırtına hızla yaklaştığı için Wylie Lark, Shaffer's Bakkaliyesi'nin eczane ile Elk's Lodge arasında sıkıştığı caddedeki son açık park yerine doğru yöneldi. Wylie, Algona'daki daha büyük ve daha iyi stoklu markete gitmeyi tercih ederdi ama Burden'in üzerine çoktan ağır gri kar bulutları çökmüştü.

Wylie Bronco'sundan indi, botları o akşam beklenen karla karışık yağmur ve iki metre kar beklentisiyle kaldırıma kalın bir şekilde serpilmiş buz tuzuna çarparak çtırdadı.

Wylie korkuyla mağazanın Sevgililer Günü için dekore edilmiş cam vitrinlerine yaklaştı. Eski püskü kırmızı ve pembe kalpler, fiyonk ve oklarla süslenmiş aşk tanrısı. Kapıyı çekip açmadan önce durakladı. Shaffer's bir aileye aitti, markasız ürünler satıyordu ve sınırlı bir seçkisi vardı. Kullanışlıydı ama meraklı kasaba halkıyla doluydu.

Şimdiye kadar Wylie ne zaman Burden'a doğru yola çıksa yerel halkla etkileşime girmekten başarıyla kurtulmuştu ama burada kaldığı süre uzadıkça bu daha da zorlaşıyordu.

İçeri girdiğinde sıcak bir havayla karşılaştı. Çorap şapkasını ve eldivenlerini çıkarma isteğine koydu ve bunun yerine kulaklıklarını takıp dinlemekte gerçek suç podcast'inin sesini açtı.

Tüm arabalar doluydu, bu yüzden Wylie bir el sepeti kaptı ve koridorlarda yürümeye başladı, gözleri sıkıca önündeki yere sabitlenmişti. Sepetine bir şeyler atmaya başladı. Dondurulmuş bir pizza, çorba kutuları, çikolata parçacıklı kurabiye hamuru tüpleri. Şarap rafında durdu ve sınırlı seçenekleri taradı. Kahverengi tulumlu ve yeşil-sarı tohum şapkalı bir adam ona çarptı ve kulağındaki kulaklığı düşürdü.

"Tüh, pardon," dedi ona gülümseyerek.

Wylie onun gözlerinin içine bakmadan, "Sorun değil," diye cevap verdi. Hızla en yakındaki şarap şişesini kaptı ve çıkış yapmak için bekleyen insanların oluşturduğu uzun kuyruğa katılmak üzere yola koyuldu.

Tek kasiyerin kahverengi saçları kırışmış ve gümüş bir tokayla yorgun yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Eve gitmek için sabırsızlanan müşterilerden habersiz görünüyordu. Her bir ürünü dayanılmaz derecede yavaş bir hızda tarayıcıdan geçiriyordu.

Sıra ilerledi. Wylie tam arkasında duran birinin katı şeklini hissetti. Döndü. Şarap reyonundaki adamdı.

Paltosunun altında terleyen Wylie kasiyere doğru baktı. Gözleri buluştu.

"Affedersiniz," dedi Wylie, adamın ve diğer müşterilerin yanından güçlkle geçerek. Sepetini yere bıraktı ve hızla kapıdan çıktı. Soğuk hava yüzüne iyi gelmişti.

Cep telefonu cebinde titredi ve onu çıkardı.

Arayan eski kocasıydı ve Wylie onunla konuşmak istemiyordu. Sürekli Oregon'a dönmesi ve oğullarına bakmasına yardım etmesi gerektiğini, kitabını evde de bitirebileceğini söylüyordu. Aramayı sesli mesaja bıraktı.

Yanıliyordu. Wylie kitabı eve döndüğünde bitiremeyecekti.

On dört yaşındaki Seth'in eve çok geç gelmesi ya da hiç gelmemesi yüzünden çarpışan kapılar ve bağırış çağırışlar onu sonsuza kadar sinirlendiriyordu. Orada düşünemiyor, konsantre olamıyordu. Ve Seth, dağınık saçlarının altından ona bakarak, ondan nefret ettiğini ve babasıyla yaşamak istediğini söylediğinde, blöfünü görmüştü.

"Peki. Git," dedi ve ondan uzaklaştı. Ve o da gitti. Seth ertesi sabah eve gelmeyince ya da telefonlarına ve mesajlarına cevap vermeyince Wylie bavullarını topladı ve gitti. Bunun kolay bir çıkış yolu olduğunu biliyordu ama Seth'in gizliliğine ve öfkesine bir saniye daha katlanamazdı. Eski sevgilisi bununla birkaç gün başa çıkabilirdi. Ama günler haftalara, sonra da aylara dönüştü.

Telefonu tekrar cebine sokmak için hamle yaptı ama telefon parmaklarının yuvarlanarak betona çarptı ve çamur dolu bir çukura düştü.

"Kahretsin," dedi Wylie, eğilip telefonu su birikintisinden çıkarmak için. Ekran paramparça olmuş ve telefon sırlıklam olmuştu.

Aracına bindiğinde Wylie şapkasını çıkardı ve ceketini silkti. Saçları ve tişörtü terden ıslanmıştı. Terini silmeye çalıştı.

Telefondan nem ama aceleyle eve gidip kurutmazsa mahvolacağını . Boş yere çatlak ekranı dürttü, yanmasını umuyordu. Hiçbir şey olmadı.

Çiftlik evine yirmi beş dakikalık dönüş sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu ve gösterecek hiçbir şeyi yoktu. Ne yiyecek, ne de şarap. Evde elindekilerle idare etmek zorundaydı.

Wylie'nin Burden'ı dikiz aynasından görmesi sadece iki dakika sürmüştü olsa da, önünde uzanan şey sonsuz bir siyah otoyol şeridi gibiydi. İki kez tuz kamyonlarının arkasında sıkışıp kaldı ama kuzeye doğru gittikçe daha az araba gördü. Herkes içine kapanmış, fırtınanın vurmasını bekliyordu. Sonunda ana yoldan saptı ve onu eve götürecek olan bakımsız çakıllı yollardan sekerek geçti.

Wylie altı haftadır Blake County kırsalında kalıyordu ve hava çok acımasızdı. Soğuk kemiklerine kadar işlemişti ve bu kadar çok kar gördüğünü hatırlamıyordu. Arabayı sürerken, bir zamanlar mısır, soya fasulyesi ve yoncanın bulunduğu yerde görebildiği tek şey beyaz bir deniz olana kadar giderek daha az sayıda ev ve çiftliğin yanından geçti. Birkaç ay içinde ortaya çıkacağı kesin olan yeşil ve altın patlamasına dair hiçbir ipucu vermiyorlardı.

Wylie birkaç mil daha sürdü ve iki çakıllı yolun kesiştiği yerin ortasında açıklanamaz bir şekilde büyüyen ceviz ağacının etrafından dolaşmak ve ardından aşağıdaki donmuş dereyi geçen küçük midilli sehpalı köprünün üzerinden geçmek için yavaşladı.

Köprünün iki yüz metre ötesinde, omuz yüksekliğinde kar yığınlarıyla kaplı uzun ve dar bir yol onu eve götürecekti. Rüzgâr siperi görevi gören uzun çamların yanından geçerek, şimdi beyaza bürünmüş olan kırmızı, yıpranmış ahıra doğru sürdü arabasını. Garaj olarak kullandığı ahırın geniş kapılarını açıp içeri girerken Bronco'yu rölantide bıraktı, kontağı kapattı ve anahtarları cebine soktu. Geniş ahşap kapıları arkasından kapattı ve etrafındaki açık kırlara baktı.

Tek ses yükselen rüzgârdı. Wylie yalnızdı. Kilometrelerce ötede başka bir insan . Bu tam da onun istediği şeydi.

Gökyüzünden buz gibi sulu kar yağıyordu. Fırtına gelmişti.

Wylie hasarlı telefonu cebine koydu ve çiftlik evine doğru yola çıktı.

İçeri girdikten sonra arka kapıyı kilitledi, botlarını tekmeleyerek çıkardı ve yerine polar astarlı mokasenlerini giydi. Wylie telefonunu kurutabilmek için bir kutu pirinç aramak üzere dolaplara koştu. Hiç yoktu. Tamir ettirmesi ya da yeni bir tane alması gerekecekti. Wylie kışlık parkasını çamurluktaki bir kancaya astı ama çorap şapkasını başında bıraktı.

Aralık ayının başında Wylie bir telefon görüşmesi yapmış, yirmi yıllık suçun işlendiği ücra çiftlik evinin şu anda boş olduğunu öğrenmiş ve yolculuğa çıkmaya karar vermişti. Çiftlik evi yüz yaşındaydı ve yaşlı bir adam kadar gıcırtilı ve aykırıydı. Çiftlik

Fırın tıklar tıklar işliyordu ama pencere camlarının arasından ve kapıların altından sızan soğuk havaya ayak uyduramıyordu. Wylie sadece bir ya da en fazla iki hafta kalmayı planlamıştı ama ne kadar uzun süre kalırsa ayrılmak o kadar .

İlk başta eski kocasını ve Seth'le yaşadığı dikenli ilişkiyi suçladı. Onlarla tartışmaktan çok yorulmuştu. Odaklanması ve şu anki kitabını bitirmesi gerekiyordu.

Evde sadece temel ihtiyaçlar vardı; elektrik ve su. Wi-Fi yok, televizyon yok, ona ne kadar kötü bir anne olduğunu hatırlatacak ergen bir oğul yok. Dikkatini dağıtacak her şeyden bin beş yüz mil uzakta olacaktı. Telefonunu düşürüp imha ettiğine göre, dünyayla tek bağlantısı sabit hattı. İnternete, mesajlaşmaya, FaceTime'a erişimi yoktu.

Dördüncü gerçek suç kitabı üzerinde çalışıyordu ve araştırma için sık sık seyahat ediyordu ama hiç bu kadar uzun süre evden uzak kalmamıştı. Wylie Burden'da kaldıkça daha fazlası olduğunu fark etti, yoksa şimdiye kadar kitabı bitirmiş ve eve dönmüş olurdu.

Yaşlı bir av köpeği kırması olan Tas, sarı gözleriyle radyatörün yanındaki yatağından başını kaldırıp durgun durgun . Wylie onu görmezden geldi. Tas esnedi ve uzun burnunu patilerine doğru indirip gözlerini kapattı.

Gün batımına üç saat vardı ama fırtına pencerelerden gri bir gölge düşürüyordu. Wylie evin içinde dolaşarak ışıkları yaktı. Kesilen son odunları çamurluktan alıp şöminenin yanına koydu ve ateş yaktı. Çıranın gece boyunca yeteceğini umuyordu; daha fazlasını getirmek için ahıra gitmek zorunda kalma düşüncesinden hoşlanmıyordu.

Dışarıda karla karışık yağmur hızını artırıyor, pencereleri parçalıyor ve çıplak ağaç dallarını buzlu bir sırla kaplıyordu. Wylie zaten kıştan bu kadar bıkmamış olsaydı güzel olurdu. Köstebek onun gölge, daha fazla kar geliyordu ve bahar çok uzak görünüyordu.

Wylie son altı haftadır her öğleden sonra yaptığı gibi rutinine başladı. Evin etrafını dolaştı, pencerelerin ve kapıların kilitli olup olmadığını iki kez kontrol etti ve kapattı. Wylie yalnız kalmayı tercih edebilirdi, hayatını korkunç suçlar hakkında yazarak geçirebilirdi ama karanlıktan ve güneş battıktan sonra dışarıda gizlenen şeylerden hoşlanmıyordu. O

komodinin çekmecesini açarak 9 mm'lik tabancasının hâlâ orada olduğundan emin oldu.

Sıcak suyun ılıklaştığı anı atlatmayı umarak hızla duş aldı ve saçlarını havluyla kuruladı. Uzun iç çamaşırlarını, yün çoraplarını, kot pantolonunu ve kazağını giyip mutfığa geri döndü.

Wylie orada kendine bir kadeh şarap doldurdu ve kanepeye oturdu. Tas kendini onun yanına atmaya çalıştı. Wylie dalgın bir şekilde "Aşağı," dedi ve Tas radyatörün yanındaki yerine döndü.

Wylie, Seth'i aramak için sabit hattı kullanmayı düşündü ama eski sevgilisinin yakınlarda olma ve onunla konuşmak için ısrar etme ihtimaliyle karşılaştı. Bunları daha önce de duymuştu.

Kaçınılmaz olarak, sohbetleri bir dizi sert sözün altında çökecekti. kelimeler ve suçlamalar. "Eve gel. Mantıksız davranıyorsun," dedi eski kocası son telefon görüşmelerinden birinde. "Yardıma ihtiyacın var Wylie."

Göğsünün içinde bir şeylerin çatladığını hissetmişti. küçük bir çatlak, telefonu kapatması gerektiğini anlamasına yetecek kadar. Seth'le bir haftadan uzun süredir konuşmamıştı.

Wylie bardağını merdivenlerden yukarı taşıdı ve ofis olarak kullandığı odadaki masaya oturdu. Tas da peşinden gitti ve pencerenin altına uzandı. Oda, yatak odalarının en küçüğüydü ve sarı renkteydi.

Beyzbol Ligi çıkartmaları süpürgelikleri kaplıyordu. Çalışma masası, hem pencereyi hem de kapıyı görebileceği şekilde dışa bakan köşede duruyordu.

Bir hafta önce Algona'daki kütüphanede bastırıldığı taslak, bilgisayarının yanında bir yığın halinde duruyordu ve son bir okumaya hazırdı. Ama yine de, Wylie projeyi sona erdirmeye konusunda tereddütlüydü.

Olay yeri fotoğraflarını incelemek, gazete makalelerini ve resmi raporları okumak için bir yıldan fazla zaman . Tanıklarla temasa geçmiş ve milletvekilleri ve eski şerif de dahil olmak üzere soruşturmada kilit rol oynayan kişilerle görüştü. Iowa Kriminal Soruşturma Departmanı'ndan baş ajan bile onunla konuşmayı kabul etti. Bu kişiler şaşırtıcı derecede samimiydiler ve Wylie'ye davayla ilgili az bilinen bilgiler verdiler.

Sadece aile üyeleri onunla konuşmuyordu. Ya ölmüşlerdi ya da açıkça reddetmişlerdi. Onları gerçekten suçlayamazdı. Wylie yazmak için sonsuz saatler harcadı, parmakları klavyenin üzerinde uçtu. Artık kitap bitmişti. Ne kadar yetersiz olsa da çözüme ulaşmıştı. Katilin kimliği belirlenmiş ama adalete teslim edilmemişti.

Wylie'nin hâlâ cevaplanmamış pek çok sorusu vardı ama artık zamanı gelmişti. Sayfaları okuması, son düzeltmeleri yapması ve taslağı editörüne göndermesi gerekiyordu.

Wylie hayal kırıklığı içinde kırmızı kalemını masanın üzerine fırlattı. Ayağa kalktı, gerindi ve aşağıya mutfığa inerek boş şarap kadehini tezgâhın üzerine koydu. Elleri soğuktan ağrıyordu ama termostatu açmamaya kararlıydı. Bunun yerine çaydanlığa su doldurdu ve ocağın üzerine koydu. Su ısınırken ellerini ocağın üzerinde gezdirdi.

Dışarıda rüzgâr kederli kederli esiyor ve birkaç dakika sonra çaydanlık da kendi uğultusuyla ona katılıyordu. Wylie çay bardağını masaya geri götürdü ve tekrar oturdu. El yazmasını bir kenara bıraktı ve Düşünceleri, üstlenebileceği bir sonraki projeye yöneldi.

Dehşet verici cinayetlerde bir eksiklik yoktu. Wylie'nin seçebileceği çok şey vardı. Birçok gerçek suç yazarı konularını manşetlere ve halkın suça olan ilgisine göre seçerdi. Wylie değil. O her zaman suç mahalli. Hikayenin damarlarına girdiği yer burasıydı ve gitmesine izin vermedi.

Suç mahallerinde çekilen fotoğrafları incelerdi - kurbanların son nefeslerini verdikleri yerlerin görüntüleri, cesetlerin pozisyonları, ölümle donmuş yüzler, kan sıçramasının çılgınlığı.

Şu anda incelediği fotoğraflar Arizona'daki bir suç mahalline aitti. İlk fotoğraf uzaktan çekilmiş. Bir kadın pas rengi bir kayaya yaslanmış oturuyordu, etrafını tozlu çalı çırpı tutamları sarmıştı bir çelenk gibi, yüzü kameradan uzağa eğikti. Siyah bir leke gömleğinin önünü karartmıştı.

Wylie fotoğrafı bir kenara bıraktı ve yığındaki bir sonraki fotoğrafa baktı. Aynı kadın ama yakından ve farklı bir açıdan. Kadının ağzı acı içinde yüzünü buruşturmuştu. Dili siyah ve şişmiş bir şekilde dışarı fırlamıştı. Göğsüne oyulmuş, Wylie'nin elini sokabileceği büyüklükte bir delik vardı, etrafı derinin yırtık pırtık bir saçığıyla çevriliydi, kemik ve kıkırdak ortaya çıkıyordu.

Resimler kanlı, rahatsız edici ve kâbuslara konu olacak türdendi ama Wylie önce kurbanları ölümleriyle tanınması gerektiğine inanıyordu.

Saat 22:00'de Taş onun bacağını dürttü. Birlikte merdivenlerden indiler; Tas daha yavaş hareket ediyordu, eklemleri hantalca tıkırdıyordu. Fazla uzun sürmeyecekti ve Tas artık merdivenleri çıkamayacaktı.

Wiley ona çiftlik evinin ön kapısının önünde bulduğu yaşlı bir sokak köpeğini aldığını eski kocasının ne diyeceğini merak ediyordu. Onu ne kadar uzaklaştırmaya çalıştıysa da köpek peşini bırakmadı.

Wylie onun, kendisi gelmeden önce burayı kiralayan kişiler tarafından bırakıldığını düşündü. Ona eyalet parkı Itasca'nın kısaltması olan Tas adını verdi.

Wylie'nin ilk gerçek suç kitabına konu olan üç genç kadının cesetlerinin bulunduğu yer.

Wylie Tas'tan pek hoşlanmıyordu ve bu duygu karşılıklıydı. Şimdilik bir arada yaşamak zorunda oldukları konusunda anlaşmış görünüyorlardı.

Ön kapının kilidini açtı, Tas' çıkmasına izin verecek kadar açtı ve arkasından kapattı. Yine de soğuk hava, kar ve sulu kar evin içine kadar ve Wylie titremeye başlamıştı.

Bir dakika geçti, sonra iki. Soğuktan pek hoşlanmayan Tas, normalde işini çabuk bitirir ve içeri girmeye hazır olduğunu belirtmek için kapıyı tırmalar.

Wylie pencereye gitti ama camlar buğulanmış ve buzla kaplanmıştı. Grenli fotoğraflara çok uzun süre baktığı için bulanık gözlerini ovuşturdu ve beklemek için sırtını kapıya yasladı. Güneş doğana kadar uyuyamayacaktı.

Işıklar titredi ve Wylie'nin kalbi panik içinde yerinden fırladı. Lambaya baktı ve nefesini tuttu, ama sıcak parıltı sabit kaldı. Ateşe biraz daha odun ekledi. Elektrik kesilirse borular donabilirdi ve ellerinde gerçek bir karmaşa olacaktı. Wylie kapıyı biraz araladı ve beyaz bir denize baktı ama Tas yoktu.

"Tas!" diye seslendi karanlığa doğru. "Buradayım!" Yağmur sert taneciklere dönüşmüştü ve aralıksız bir şekilde eve çarpıyordu. Wylie kapının üstünden sızan zayıf ışığın ötesini göremiyordu.

"Harika," diye mırıldandı ön dolaba uzanıp yedek bir çift bot, eski bir ahır paltosu ve evin etrafında sakladığı çok sayıdaki el fenerinden birini alırken.

Üstünü giyindikten sonra, verandadan ön bahçeye çıkan basamaklarda kaymamaya dikkat ederek dışarı çıktı.

"Tas!" diye tekrar seslendi kızgınlıkla. Isıran rüzgâra karşı omuzlarını kamburlaştırdı ve yüzüne çarpan minik buz acısıyla mücadele etmek için başını eğdi.

Birkaç santim kar yağmıştı ve şimdi de karla karışık yağmur yağıyor, bahçeyi bir buz pistine dönüştürüyordu.

Wylie'nin içinden bir tedirginlik daha geçti. Elektrik hatlarındaki yoğun buz veya kar, hatların çökmesine ve kesintiye neden olabilirdi. tamamen karanlık. Tas'ı bulup içeri girmek istedi.

Wylie kendini sabitlemek için verandanın demirini, ona yol göstermek için de el fenerinin ışığını kullanarak ağır ağır ilerledi ve ona seslendi. Karanlıkta gözlerini kısıtı ve feneri yola çıkan şeride doğru tuttu. İki ürkütücü kırmızı küre ona doğru parladı. "Tas, buraya gel," diye emretti. Adam başını eğdi, onun komutlarını duymazdan geldi.

Wylie teslimiyet içinde inatçı köpeğe doğru yürümeye başladı. Hafifçe öne eğildi ve ağırlık merkezini doğrudan ayaklarının üzerinde tutmaya çalışarak düz ayakla ilerledi. Yine de ayağı kaydı ve kuyruk sokumuna çarparak yere düştü.

"Kahretsin," diye tersledi tekrar ayağa kalkarken. Kar yağışı paltosuyla boynu arasındaki boşluğa doğru ilerlemişti. Elleri çıplaktı ve onları ceplerine sokmak istiyordu ama buna cesaret edemedi. Tekrar düşme ihtimaline karşı ellerini uzatması gerekiyordu.

Tas olduğu yerde kaldı. Wylie yaklaştıkça Tas'ın dikkatinin tam olarak önündeki yerde duran bir şeye odaklandığını gördü. Wylie bunun ne olduğunu anlayamadı. Tas nesnenin etrafında daireler çizdi ve belli belirsiz kokladı.

"Oradan uzaklaş," diye emretti Wylie. İlerledikçe bunun bir nesne değil, canlı ya da bir zamanlar yaşamış bir yaratık olduğunu görebiliyordu. Bu sıkı bir top şeklinde kıvrılmıştı ve el fenerinin ışığında parlayan buzdan bir kılıfla kaplıydı.

"Tas, otur!" diye bağırdı. Tas bu kez başını kaldırıp ona baktı, sonra da itaatkâr bir şekilde kalçalarının üzerine oturdu. Wylie yaklaştı; gözleri cesedin kıvrımlarını takip etti. Aşınmış bir ayakkabı, kotun soluk mavisi, bir eşofmanın tüylü grisi, kırılmış koyu renk saçlar, soluk dudaklara bastırılmış küçük bir yumruk. Başının etrafında ince, donmuş bir kan nehri dallanıyordu.

Önlerinde duran şey hayvan değildi. Yerde donmuş küçük bir çocuktü.

OceanofPDF.com

"Belki dışarı çıkıp oynayabiliriz?" dedi kız pencereyi örten ağır perdenin kenarından bakarken. Gökyüzü griydi ve hafif yağmur damlaları cama vuruyordu.

"Bugün olmaz," dedi annesi. "Yağmur yağıyor ve eriyebiliriz."

Kız küçük bir kahkaha attı ve sonra pencerenin altına sürüklediği sandalyeden atladi. Annesinin alay ettiğini biliyordu. Aslında yağmurda dışarı çıksalar erimeyeceklerdi ama yine de bu onu Düşündükçe ürperiyorum - dışarı çıkıp suyun tenime çarpışını hissediyorum ve bir buz küpü gibi eriyip gidişini izliyorum.

Bunun yerine, kız ve annesi sabahı kart masasında inşaat kağıtlarından pembe, mor ve yeşil yumurta şekilleri keserek ve bunları puantiye ve çizgilerle süsleyerek geçirdiler.

Bir ovalin üzerine annesi gözler ve sivri, küçük turuncu bir gaga çizdi. Annesi kızın ellerini sarı bir kâğıt parçasının üzerine koydu ve kalemle etrafını çizdi. El izlerini kesip ovallerden birinin arkasına yapıştırırken "İzle," dedi.

"Bu bir kuş," dedi kız sevinçle.

"Bir Paskalya civcivi," dedi annesi. "Bunları ben senin yaşındayken yapmıştım."

Birlikte oluşturdıkları yumurtaları, civcivleri ve tavşanları çimento duvarlara dikkatlice bantlayarak loş odaya şenlikli ve bahar gibi bir görünüm kazandırdılar.

"İşte, şimdi Paskalya Tavşanı için hazırız," dedi annesi zaferle.

O gece, kız yatağa girdiğinde, midesindeki kelebekler uykuyu kovalamaya devam etti. Annesi ona sürekli "Kıpırdama," diye hatırlatıyordu. "Daha hızlı uykuya dalacaksın."

Kız bunun doğru olduğunu düşünmüyordu, ama gözlerini açtığında gölgede bir parça parlak güneş ışığı görünüyordu ve kız sabahın nihayet geldiğini anladı.

Yataktan fırladığında annesini çoktan küçük yuvarlak masanın başında bulmuştu yemeklerini yedikleri yer. "Geldi mi?" diye sordu kız, uzun siyah saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak.

Annesi bir sepet uzatarak, "Tabii ki yaptı," dedi. renkli kağıt şeritlerinden bir araya getirilmişti. Avuç içine sığacak kadar küçüktü. kızın eli, ama tatlı. İçinde çimen gibi kesilmiş küçük yeşil kağıt parçaları vardı. Bunun üzerinde bir paket tarçınlı sakız ve iki karpuzlu Jolly Ranchers vardı.

Kız, hayal kırıklığı içinde kabarmasına rağmen gülümsedi. Çikolatadan bir tavşan ya da kırıldığında içinden sarı renk sızan şu şeker yumurtalardan birini umuyordu.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Paskalya Tavşanı'na şükürler olsun," dedi annesi.

"Teşekkürler Paskalya Tavşanı," diye bağırdı kız, televizyonda gördüğü şeker reklamlarındaki çocuklar gibi. İkisi de güldü.

Her biri bir parça sakız açtı ve sabahı yaptıkları kağıt civcivler ve tavşanlar hakkında hikayeler uydurarak geçirdiler.

Kızın sakızının tadı kaçırtığında ve sakızlardan birini yavaşça yaladığında Jolly Ranchers'ı keskin bir yassı disk haline getirdi, merdivenlerin üstündeki kapı açıldı ve babası merdivenlerden onlara doğru geldi. Elinde plastik bir poşet ve altılı bira paketi vardı. Annesi kızı bir bakış attı. "Hadi şimdi git, annenle babanın biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var" der gibiydi.

Paskalya sepetini alan kız, itaatkâr bir tavırla pencerenin altındaki yerine gitti ve yere düşen dar sıcak ışık huzmesinin içine oturdu. Yüzünü duvara dönerek bir parça sakız daha açtı ve ağzına atarak yatağın gıcirtısını ve babasının seslerini duymazdan gelmeye çalıştı. iç çeker ve homurdanır.

"Artık arkanı dönebilirsin," dedi annesi sonunda. Kız yerdeki yerinden .

Kız banyoda akan suyun sesini duydu ve babası kapıdan kafasını uzattı. "Mutlu Paskalyalar," dedi sırtarak. "Paskalya Tavşanı sana küçük bir şey vermemi istedi."

Kız plastik torbanın durduğu mutfak masasına baktı. Sonra gözlerini yatağın kenarında oturmuş, bileğini ovuşturan, gözleri kızarmış ve ıslak olan annesine kaydırdı. Annesi başını salladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Daha sonra, babası merdivenleri tırmanıp kapıyı kilitledikten sonra, kız masaya gitti ve plastik torbanın içine baktı. İçinde bir mavi gözlü çikolata tavşan. Elinde bir havuç tutuyor ve sarı bir papyon takıyordu.

Annesi bileğine bir buz torbası tutarken kızına "Devam et," dedi. "Ben küçükken hep kulaklardan başlardım."

"Çok aç olduğumu sanmıyorum," dedi kız, kutuyu masaya geri koyarken. "değil," dedi annesi nazikçe. "Yiyebilirsin. O Paskalya Tavşanı'ndan, babandan değil."

Kız bunu düşündü. Tavşanın kulağından küçük bir ısırık aldı ve tatlı çikolata ağzına doldu. Bir ısırık daha aldı ve sonra bir tane daha. Tavşanı annesine uzattı ve o da kalan kulağını ısırarak kopardı. büyük bir ısırık. Gülüştüler ve tavşandan geriye sadece çikolata kuyruğu kalana kadar sırayla yediler.

"Gözlerini kapat ve ağzını aç," dedi annesi. Kız buna uydu ve annesinin kalan parçayı dilinin üzerine yerleştirdiğini ve ardından burnundan öptüğünü hissetti. "Mutlu Paskalyalar," diye fısıldadı annesi.

OceanofPDF.com

Ağustos 2000

2000 yılının Ağustos ayı, eyaletin kuzey-orta kesiminde yer alan Blake County, Iowa'da suç açısından sakin bir ay oldu. Nüfusu 7,310 olan O zamanlar bu kırsal, tarımsal ilçe suç çılgınlıklarıyla tanınmıyordu. Aslında, 12 Ağustos 2000'de meydana gelen olaylara kadar tüm ilçede sıfır cinayet rapor edilmişti.

Acımasız ismine rağmen 844 nüfuslu Burden, yaşamak ve aile kurmak için cennet gibi bir yer olarak biliniyordu. Burden'ın güneybatı köşesinde yer alan

Blake County, Burden eyalet ortalamasının dörtte birinden daha az bir suç oranına sahiptir.

Yeni bir milenyumun başlangıcı olmasına rağmen Burden tarım merkezli bir kasaba olarak kaldı. Nesillerdir orada yaşayan ailelerin yetiştirdiği başlıca ürünler mısır ve soya fasulyesiydi. Çocuklar, tıpkı anne babaları ve dedeleri gibi yalınayak rüzgar çiçeği, çayır larkspur'u ve sarı yıldız otları arasında koşuyordu.

Yazlar sıkı çalışma ve sıkı oyundan oluşurdu. Çiftlik çocukları ekim mevsiminde babalarıyla birlikte traktörlere biner, samanlıklarda oynar ve ev işleri bittikten sonra balık tutmaya giderlerdi. Küçük kızlar okul yılının dokuz ayını büyüüp doktor ve avukat olabileceklerini öğrenerek geçirirlerdi ama yine de eve gelip annelerine ve büyükannelerine tereyağlı turşu ve ravent jölesi yapmalarında yardım ederlerdi. Yetim keçileri elleriyle beslediler, mısır tarlasının arkasında kitap okudular, Burden Deresi'nde buz pateni yaptılar ve saman balyasından saman balyasına atlayarak ebelemece oynadılar.

On iki yaşındaki Josie Doyle, 11 Ağustos 2000 sabahı sersemlemiş bir beklentiyle uyandığında böyle bir hayat yaşıyordu. Çabucak giyindi ve asi kahverengi saçlarını at kuyruğu yaptı.

Toparlanması ve en iyi arkadaşı Becky'ye göstereceği en önemli turistik yerlerin bir listesini yapması gerekiyordu. Ama önce kahvaltı ve ev işleri. Josie hızlıca yemeğini yedi ve kendisine verilen görevleri hızla yerine getirdi.

O sırada Josie, çikolatalı Labradorları Roscoe'nun hiçbir yerde olmadığını fark etti. Bu kendi içinde olağandışı değildi.

Roscoe bir gezgindi. Saatlerce kırlarda dolaşırdı ama Roscoe her zaman eve gelirdi ve kahvaltıyı asla kaçırmazdı. Josie elli kiloluk köpek maması torbasının bulunduğu plastik kutunun kapağını kaldırdığında, Roscoe çenesinden salya damlayarak koşarak gelirdi.

O sabah Roscoe yoktu. Josie onun mama kabına bir kaşık mama attı, su kabına hortumdan su doldurdu ve sonra tavukların yanına gitti.

Becky gelmeden önce vakit geçirmek için Josie babasıyla birlikte arazilerinin kuzey kısmındaki çitleri onarmaya gitti. Eldivenli elleri, dikenli telleri gererken, sararken ve kıvrırken ustalıklı hareket ediyordu. Josie yaklaşan eyalet fuarı hakkında gevezelik ediyor, babasının görüş alanına çıkarak dans ediyor ve neredeyse paslı çitlere takla atıyordu. Yaşına göre küçük olan Josie, diğerlerine sonsuz bir enerjiye sahipmiş gibi görünüyordu.

Babası çalışırken Josie yolun kenarında amaçsızca ilerliyor, ilerledikçe kır çiçekleri topluyordu. Kamyonu görmeden önce sesini duydu. Çakılların patlamış mısır şakırtısı. Döndü ve kamyonun burnunun yoldaki bir virajın hemen etrafında olduğunu gördü. Josie aracın geçip gitmesini bekledi ama araç orada öylece durdu, o da annesi için kara gözlü Susan ve süt otu toplamaya devam etti.

Yine tekerleklerin altından kaya sesleri geliyordu. Josie döndü ve kamyon durdu. Kadın hareket etti ve araba da yavaşça ona ayak uydurarak onu takip etti. Josie yolcu koltuğunda kimin oturduğunu görmek için gözlerini kıstı ama güneş parıldayan altın rengindeydi. Doğuda bir disk vardı, bu da bilmeyi imkânsız kılıyordu. Korkmamıştı. Kardeşinin arkadaşları, diye düşündü, alay ediyorlardı.

"Ha, ha," diye Josie. "Çok komik!" Uzanıp küçük bir çakıl taşı aldı ve kamyonu doğru fırlattı. Taş tatmin edici olmayan bir sesle yere düştü. Yavaşça araca doğru yürüdü ve araç geri geri gitmeye başladı.

Tuhaf, diye düşündü ve kamyonu doğru birkaç adım daha attı. Kamyon bir metre daha geri gitti. Bir kovalamaca oyunu. Josie cesurca kamyonu doğru koştu, içinde kardeşinin iğrenç arkadaşlarının olduğundan emindi.

Josie yaklaştıkça taksideki bir kişinin silüetini görebiliyordu. Kambur bir figür, tohum şapkasını alnının üzerine çekmiş. Kamyon geriye doğru yuvarlandı.

Tam o sırada tarlanın karşısından bir bağırış geldi. Josie'nin babası onu yanına çağırıyordu. Rölantide çalışan kamyonu son bir kez baktı, ama o sırada Josie

Babasına ulaştığında her unutmuştu.

Eve döndüklerinde Josie, Roscoe'yu aramasına yardım etmesi umuduyla kardeşinin yatak odasının kapısını açmaya cesaret etti.

"Beni yalnız bırak," dedi Ethan. Sırtını yatağa dayamış, yerde oturuyordu.

"Ama Roscoe dün gece eve gelmedi, umurunda değil mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Ethan bir dergiyi karıştırırken. "Ya ona bir araba çarptıysa?" Josie sesini yükselterek sordu. Ethan

Omuz silkti, ona bakmaya zahmet etmedi.

"Eve gelmezse kendini kötü hissedeceksin," dedi Josie, Ethan'ın şifonyerinin üstünden ciltsiz bir kitap alıp ona fırlatarak dergiyi elinden aldı. Josie gülmekten kendini alamadı.

"Siktir git odamdan," diye hırladı Ethan, çelik burunlu iş botlarından birine uzanıp Josie'ye fırlattı. Başının hemen üstüne isabet etti ve kapı çerçevesinden küçük bir parça kopardı.

Josie hızla geri çekildi ve banyoya koşarak kapıyı arkasından kilitledi. Ethan son zamanlarda çok tuhaf davranıyordu. Kavgalara karışıyor, içki içiyor, okuldan aranıyor, şeriften aranıyor. Yolları kesiştiğinde neyle karşılaşacağını asla bilemiyordu, ki Ethan mümkün olduğunca odasına kapandığı için bu çok sık olmuyordu. Josie, Ethan'ın yatak odasının kapısının açıldığını ve merdivenlerdeki ayak duyana kadar bekledikten sonra kafasını banyodan çıkardı.

Saat dört buçukta Becky ve annesi Margo Allen sokağa çıktılar ve Josie onları karşılamak için dışarı koştu, kapı arkasından çarparak kapandı. Becky'nin sürekli şikayet ettiği uzun kıvrıcık siyah saçları ve büyük, etkileyici kahverengi gözleri vardı. Becky her zaman "Adını alabilirsem sana saçımı veririm" derdi.

Josie bu takası memnuniyetle yapardı. Becky'nin güzel olduğunu düşünüyordu ve diğer herkes de öyle. On üç yaşına girdikten kısa bir süre sonra oğlanlar Becky'nin evini aramaya başlamıştı ve Becky de kasabadaki çocuklarla takılmak için Josie'yle vakit geçirmemek için yalvarıyordu. Ama bu hafta sonu farklı olacaktı; Josie Becky'yi tamamen kendine ayıracaktı. Konuşacaklar, gülecekler ve hayat bu kadar karmaşık görünmeden önce yaptıkları her şeyi yapacaklardı.

Josie ve Becky birbirlerini ciyaklayarak ve kucaklaşarak selamladılar ve Josie Becky'nin uyku tulumunu ve yastığını aldı.

Josie'nin annesi Lynne Doyle, "Cumartesi akşamı döndüğümüzde Becky'yi sizin eve bırakacağız," dedi kendinden emin bir şekilde.

Kulağının arkasındaki saç telini. "Saat sekiz gibi falan diye düşünüyorum."

Margo, Lynne'den Becky'yi babasının evine bırakmasını istedi.

Lynne şaşırmış gibi, "Ah, bilmiyordum," dedi, sonra duraksadı. Josie, Becky'nin anne babasının ayrıldığından hiç söz etmemişti. "Elbette." Lynne bakışlarını kaçırdı.

Lynne nihayet tekrar konuşana kadar iki yetişkin bir süre garip bir sessizlik içinde durdu.

"Bugün yine sıcak ama en azından bir esinti var," dedi Lynne, sıcak bir rüzgârla bulutlardan arındırılmış gökyüzüne bakarak. İnsanın söyleyecek bir şeyi kalmadığında, her zaman hava durumu vardı.

Margo kızına dönerek, "İyi eğlenceler Becky," dedi ve onu kucakladı. "Uslu olun ve Bay ve Bayan Doyle'u dinleyin, tamam mı? Seni seviyorum sen."

Becky annesinin sevgi gösterisinden utanarak, "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı. İki kız hızla eve girip Josie'nin neşeli sarı odasının merdivenlerini çıktılar ve Becky'nin uyku tulumunu, yastığını ve gece çantasını yere attılar.

"Önce ne yapmak istiyorsun?" Josie sordu.

"Keçiler," diye yanıtladı Becky dışarıdan öfkeli bir bağırış gelirken.

Kızlar yaygaranın ne olduğunu görmek için açık pencereye doğru ilerlediler.

, Margo arabasının kapısını açarken durakladı ve Lynne elini alnına bastırarak selam verdi, gözlerini öğleden sonra güneşinden korudu. İkisi de ahıra doğru bakıyordu.

Önce Ethan hışımına dışarı çıktı, yüzü her zamanki gibi çatıktı. şimdi. Hemen arkalarında babaları William vardı. İri bir elini Ethan'ın omzuna atarak, yüz yüze gelmeleri için onu etrafında döndürdü. Diğer öfkeli sözler sıcak esintiyle savrulup gitmişti ama *lanet olasıca* açıkça duyuluyordu. Margo tedirginlikle Lynne'e baktı; Lynne özür dilercesine gülümsedi ve bugünlerde ergenlik çağındaki oğlanlarla ilgili bir şeyler mırıldandı. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu. Ethan etkisiz bir şekilde babasının eline vurdu.

"Tatlım," diye seslendi Lynne ve misafir olduğunu görünce elini Ethan'ın omzundan indirdi. Ani serbest bırakma Ethan'ın kendini kaybetmesine neden oldu.

dengeğini kaybetti ve bir dizinin üstüne düştü. William ona yardım etmek için elini uzattı ama Ethan bunu duymazdan geldi ve kendi başına ayağa kalktı. William ona baktı ve selamlamak için elini Margo'ya doğru kaldırdı. Ethan sanki vurulacakmış gibi irkildi.

"," dedi Josie, Becky'yi pencereden uzaklaştırarak. "Arka tarafa gidelim." Becky utançtan gözyaşlarını tutamadı. Bu, babasıyla ağabeyinin son zamanlarda nasıl kavga ettiklerinden sadece bir kesitti.

Ethan aniden geri çekildi, dönüşümü ani olmuştu. Konuşmayı bırakmıştı ve konuştuğunda da kızgın, küskün homurtular çıkarıyordu. Açıkça meydan okuyor ve çiftlikte yardım etmeyi reddediyordu.

Becky, "Kardeşin babana sikik dedi," dedi ve ikisi birden kıkırdamaya başladı ve duramadılar. Biri soğukkanlılığını toparladıktan sonra diğeri fısıldayarak "*sikik*" diyordu.

başka bir kahkaha krizinde çökmek.

Yemekten sonra Lynne, Ethan'dan yaptığı bir turtayı yolun bir mil aşağısındaki ailesinin çiftliğine götürmesini istedi. "Hemen oraya git ve sonra doğruca eve gel," diye emretti.

Ethan gözlerini devirdi. "Ethan," diye uyardı Lynne, "."

Josie, Ethan'ın ukala cevabını duymadan Becky'yle birlikte kapıdan çıkmıştı.

Josie'nin çiftlikte en sevdiği yer büyük kırmızı kiremit çatılı ahırdı. Seksen Her sabah Josie'yi geniş kırmızı yüzüyle selamliyordu. Burnu samanlık kapısı, gözleri geniş aralıklı üst pencereler ve ağzı bir kamyonun geçebileceği kadar büyük bir girişti.

Ahır güneşin ısıttığı tatlı saman ve traktör yağı kokuyordu. Toz zerrecikleri ve keçi kokuyordu. Josie ahırın ortasından geçen ahşap yem ranzalarını yemle . Josie küçük bir kovaya yem doldururken Becky bir köşeden diğerine koşarak anne kediye ve yavrularını aradı. Bir yerlere saklanmışlardı, hiçbir yerde bulunamıyorlardı.

Josie ve Becky dışarıya, ahırın otuz küsur keçinin günü geçirdiği çitlerle çevrili bir alana açıldığı yere doğru yürüdüler. Kovanın bacağına çarptığını duyduklarında keçiler cılız bacaklarının üzerinde koşarak geldiler. Josie ve Becky peletler için kovaya uzandılar ve avuç içleri düz bir şekilde ellerini çitin içinden geçirdiler. Becky onların tırtıl şeklindeki siyah gözlerine ve insana benzeyen körüklerine güldü.

"Hey, kardeşin ne yapıyor?" Becky sordu.

Josie başını kaldırıp baktığında Ethan'ı gördü; bir elinde pompalı tüfek, diğer elinde de büyükanne ve büyükbabalarına teslim edeceği turtayla hırpalanmış kamyonetine doğru yürüyordu. "Bilmiyorum ama kesinlikle bunu yapmaması ," dedi Josie, elleri kalçalarında.

"Bir ağabeyin olduğu için çok şanslısın. O çok tatlı. Hadi gidip nereye bakalım," dedi Becky, ellerinde kalan topakları fırçalayarak ve Josie onu durduramadan Ethan'ın peşinden koşmaya başladı.

"Ne vuracaksın?" Becky ona yetiştiklerinde nefes nefese sordu.

Ethan, "Beni takip eden ve kapatmayan çocuklar," dedi, onlara doğru zar zor bakarak.

"Ha, ha," diye Josie. "av mevsimi bile gelmedi. Babam büyükbabama silah götürdüğünü biliyor mu?"

"İstediğim zaman güvercin ya da köstebek avlayabilirim ve hayır, babamın yaptığım her küçük şeyi bilmesine gerek yok. Ayrıca, ben sadece hedeflere ateş edeceğim."

"Evet, silah seslerini asla duymayacak. İyi plan, Ethan." Josie sırtarak Becky'ye baktı ama o Ethan'a odaklanmıştı.

"Sizinle gelebilir miyiz?" Becky sordu.

Ethan tüfeği kamyonetinin arka camındaki silahlığa dikkatlice yerleştirirken, "Keyfin bilir," diye mırıldandı. Kızlar arabaya bindiler ve Becky arabanın ne kadar temiz olduğu konusunda yorum yaptı. Torpido gözünü karıştırdı, eşyalarını karıştırdı, bir paket sakız ve bir kutu nane şekeri çıkardı.

Becky gülerek, "Taze nefesi gerçekten seviyor olmalısın," dedi. Ethan kızardı. Becky, Ethan'ın iyi şans getirmesi için torpido gözünde sakladığı Yeşil Fener heykelciğini çıkardı ve alçak sesle konuşarak Kolundaki figür.

Ethan, Josie'nin Becky'nin kendisine gösterdiği ilgiden hoşlandığını sağlayacak bir şekilde, "şunu," dedi.

Ethan hızla yollarına devam edip verandaya ve kırmızı ön kapıya yanaştığında Becky mutlulukla gevezelik etti. Ethan, "Bunu hızla içeri sok ve büyükanneye ver," diye emretti. "Ve etrafta çene çalarak dolaşma. Acelem var."

Josie kamyonundan çıkmak için Becky'nin üzerinden beceriksizce tırmandı, pasta tehlikeli bir şekilde devrildi. Kardeşini kızdırmak istemediği için Ethan'ın dediğini yaptı.

Josie kapıyı çalmadan ön kapıyı açtı ve büyükannesi ve büyükbabası Matthew ve Caroline Ellis'in kendi akşam yemeklerini bitirdiği mutfağa koştu.

Aceleyle veda etti ve kamyonu döndüğünde Becky'nin Ethan'a o kadar yaklaştığını gördü ki bacakları birbirine değiyordu. Josie kabine tırmandı ve daha kapıyı kapatmadan kamyonun tekerlekleri dönmeye başladı. Ethan doğrudan eve gitmek yerine, derenin akışını takip eden toprak yoldan keskin bir sağa saptı.

"Ne yapıyorsun?" Josie sordu. "Annem hemen eve gelmemizi söyledi."

Ethan, "Sadece birkaç dakikalığına ateş edeceğim," dedi.

Büyükbabalarının arazisinin batı tarafındaki Black Hills ladin ağaçlarına yaklaştı ve yolun kenarına park etmiş paslı, gümüş rengi bir kamyonun yanına yanaştı. "Cutter," dedi Ethan açık pencereden.

"Selam," diye karşılık verdi çocuk sivilceli çenesini kaldırarak. Cutter, Ethan'ın artık birlikte takılması yasak olan çocuklardan .

Ethan, "Burada kal," diye emretti.

Josie ve Becky onu görmezden gelerek kamyonundan indiler.

"Josie," dedi Ethan, sesi uyarıcı bir tonla ağırlaşmıştı.

"Ne?" Josie gözlerini kocaman açarak masumca sordu. Becky onun yanında bir kahkaha attı.

"Onları neden getirdin?" Cutter, Josie ve Becky'ye doğru başını sallayarak sordu. Cutter'ın bir ilk adı vardı ama kimse onu bu adla çağırmazdı. Uzun boylu ve geniş göğüslüydü, saman rengi saçları ve aile çiftliğinde dışarıda çalışarak geçirdiği saatler nedeniyle bronzlaşmış bir teni vardı. Yuvarlak, dolgun yanakları ve ilk bakışta onu yumuşak huylu ve neşeli gösteren kolay bir gülümsemesi vardı, ancak daha yakından incelendiğinde gözleri sertti ve yaramazlıktan çok kötülük içeriyordu.

"Biz çocuk değiliz," dedi Becky.

Cutter gözleriyle uyumlu küçük bir kahkaha attı ve kızları aşağı yukarı süzdü, gözleri Becky'nin göğsüne takılınca durakladı. "Belki biriniz değilsinizdir," dedi.

", sadece birkaç dakikam var," dedi Ethan, silah rafından tüfeğini çekerek.

"Büyükbabanın sana verdiği bu mu?" Cutter sordu.

"Evet," dedi Ethan ve kamyonun kasasından eski bir kova alıp elli metre kadar uzaklaştı. Kovayı ters çevirip eski bir kütüğün üzerine koymasını ve sonra geri dönmesini izlediler. "Şimdi, geride durun."

Cutter olduğu yerde kaldı ama Becky ve Josie üç adım geri çekilirken Ethan cebinden fişek çıkardı, mermi yatağına yerleştirdi ve pompaladı. Silahı omzuna doğru rahatça kaldırdı, ayakları sendeledi ve yanağını dipçiğe bastırdı.

Josie, "Kulaklarınızı kapatın," diye öğüt verdi ve Becky ellerini başına götürdü. Gürültülü patlama oldu ve kova yere düşerken metalin metale çarpma sesi duyuldu.

Ellerini indirdiler ve Ethan silahını omzundan indirirken zaferle gülümsedi. "Harika," diye haykırdı Becky.

"Oldukça iyi!" Cutter silahına uzanarak kabul etti. "Benim sıram." Silahı Ethan'ın elinden aldı.

", " dedi Josie, Becky'yi kamyonete doğru çekerek, "bu çok sıkıcı." "Hayır, ben denemek istiyorum," dedi Becky. İçinden bir kıskançlık dalgası geçti. Josie. Becky onun en iyi arkadaşıydı. Josie'yle vakit geçirmektense kardeşi ve Cutterla vakit geçirmeyi tercih ettiği düşüncesi içinde bir kıskançlık seli yarattı.

"Yapamazsın," dedi Josie. "Bu çok tehlikeli."

", Cutter," dedi Ethan. "Devam et ve ateş et. Bir dakika içinde gitmemiz gerekiyor."

"Evet," diye araya girdi Cutter. "Küçük kızlar böyle büyük silahlarla oynamamalı." Tüfeği kasık hizasında tuttu ve dilini imalı bir şekilde salladı.

"İğrenç," dedi Becky gülerek. "Evet, iğrenç," diye yineledi Josie.

"Sorun değil, korkuyorsun." Cutter dedi ki. "Seni eve geri götürmeliyiz. Muhtemelen yatma vaktin gelmiştir."

"Korkmuyorum," diye mırıldandı Josie.

"Tamam, yap zaman." Silahı namlusu aşağı bakacak şekilde ona doğru tuttu.

Josie baştan çıkmıştı. Bir cesareti geri çevirecek biri değildi ama silahlar farklıydı. Babası silahların oyuncak olmadığını beyinlerine kazımişti. Kazaların dikkatsiz gösterişçiler ya da ateşli silahların sahip olduğu güce saygı duymayan acemiler tarafından nasıl meydana geldiğini.

"İstemiyorum," dedi Josie kayıtsızca.

"Korkuyorsun," diye alay etti Cutter.

"Ben değilim," diye atıldı Becky. "Deneyebilir miyim?"

"Elbette, buraya gel. Sana göstereyim." Cutter Becky'yi kendisine doğru çağırdı. Becky silahı ondan aldı ve ağırlığı karşısında şaşırarak neredeyse düşürüyordu.

"Dikkat et," diye bağırdı Cutter. "Birini mi vurmak istiyorsun?" Becky telaşla, "Özür dilerim," dedi.

"İşte, sana göstereceğim." Cutter Becky'nin arkasına geçerek silaha uzandı. Kalçalarını Becky'nin sırtına bastırdı ve kollarını Becky'nin beline doladı, parmakları gömleğinin kumaşının altında geziniyordu. Becky onun elinden kurtulmaya çalıştı ama Cutter onu kısıtırmıştı.

"Ethan'ın bana göstermesini istiyorum." Becky hafifçe dirsek atarak onu serbest bıraktı. Cutter'ın dudakları asık bir suratla büzüldü.

Ethan omuz silkti ve ona tüfeği nasıl tutacağını ve dürbünden nasıl bakacağını gösterdi.

Becky gözlerini yerde duran kovaya bakarken, "Düşündüğümden daha ağırmış," dedi.

"Bunu yapmasan iyi edersin," diye uyardı Josie. Birinin görebileceğinden korkarak etrafına bakındı. Başları büyük belaya girebilirdi.

Becky, Josie'nin bebek gibi davrandığını düşündüğünü açıkça belli eden bir sesle, "Sadece onu tutmak istiyorum," dedi.

"Devam et," dedi Josie, "ayağını. Umurumda değil." Onlara sırtını döndü ve daha fazla silah sesini beklemek için kamyonu doğru yürüdü. Bir gümbürtü patladı ve Becky'den heyecanlı bir ciyaklama geldi.

Cutter tüfeği onun elinden kaptı. "Benim sıram." Silahı doldurdu ve omzuna doğru kaldırdı ama kovaya nişan almak yerine ağaçları işaret etti ve silahı yavaşça soldan sağa doğru hareket ettirdi. Tetiği çekmeden hemen önce çenesi gerildi, gözleri kısıldı. Bir patlama sesi, yaprakların hışırtısı ve ardından yere çarpan bir şeyin donuk gümbürtüsü duyuldu.

"İyy," dedi Becky. "Bir kuş vurdun. Bunu neden yaptın?"

Kurşunun tam olarak ne tür bir kuşa isabet ettiğini göremeyecek kadar uzaktaydılar ama kuş oldukça büyük ve siyahtı. Belki bir karga ya da hindi akbabası.

"Çöp kuşu zaten," dedi Cutter. "Hey, sonra gelecek misin?" diye sordu.

Ethan kız kardeşine doğru bir bakış attı. "Hayır, ben cezalıyım."

"Bu seni ne zaman durdurdu ki?" Cutter güldü. Josie ve Becky'ye döndü. "Peki ya siz? Bu gece dışarı çıkıp oynamak ister misiniz?"

Josie gözlerini devirerek, "Hayır, teşekkür ," dedi. Becky kızardı. Cutter güldü ama yüzü kahverengi teninin altında kızardı.

Becky silahın kabzasının geri teptiği omzunu ovuşturdu.

"Şimdi bu bir çürük bırakacak," dedi Cutter. "Belki Ethan senin için her şeyi daha iyi öper."

"Kapa çenenin, Cutter," dedi Ethan, silahı ondan geri alarak. "Tekrar deneyebilir miyim?" Becky sordu.

Ethan yine Becky'nin arkasında durdu ve Becky utangaç bir gülümsemeyle Ethan'a döndü. Ethan çenesini Becky'nin omzuna dayadı ve nişan almasına yardım etti. Tam o sırada William Doyle kamyonetiyle yavaşça yanlarından geçti.

Ethan, Becky'den tüfeğini kaparak, "Kahretsin, babam gelmiş," dedi.

"Gitmeliyim," dedi Cutter, kamyonetine doğru koşarak. "Sonra görüşürüz."

William keskin bir U dönüşü yaparken, Cutter aracını kenara çekti ve hızla yola çıktı. William Ethan'ın kamyonetinin yanına yanaştı, aracından indi ve kapıyı çarptı. "Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu.

Ethan sanki hiçbir sorun yokmuş gibi, "Biz de tam eve dönüyorduk," dedi.

William dişlerini sıkarak Ethan'a doğru yürürken, ", " dedi. "Aklından ne geçiyordu senin?"

"Önemli şey değil," dedi Ethan. "Dikkatli davrandık."

"Dikkatli mi?" William tekrarladı, boynuna doğru kızarıklık yayılıyordu. "Sana silahını başkalarının ateşlemesine izin vermemeni söylemiştim. Bu güvenli değil. Josie, Becky," dedi kızlara dönerek. "Kamyonetime binin."

"Özür dilerim," dedi Becky, gözleri yaşlarla dolmuştu. Josie onun elini tuttu. "Tanrım, baba," dedi Ethan. "Onu korkutuyorsun."

William sesini alçaltarak, "Silahı bana ver," dedi.

Ethan tüfeğe daha sıkı sarılarak, "Hayır," dedi. "O benim."

William silahı Ethan'ın elinden çekip almak ister gibi baktı ama yanlış ateşlemelerin böyle biliyordu. Bunun yerine William Ethan'ın yanına gitti. kapıyı açtı, anahtarları kontaktan çekti ve cebine .

William, "Josie, Becky, hemen kamyonetime binin," diye emretti ve kızlar aceleyle içeri girdiler. Ethan başını sallayarak onu takip etmeye başladı ama William elini kaldırarak onu durdurdu.

Ethan güldü ve sonra babasının şaka yapmadığını anladı. "Eve kadar yürümemi mi istiyorsun?" diye sordu.

William, "Çok uzun bir süre boyunca bir yere varmanın tek yolu bu," dedi.

"Kamyonetimi burada bırakmak zorunda mıyız?" Ethan inanamayarak sordu. "Aynen öyle," dedi William. "Annen ve ben onu daha sonra alacağız."

Kemerlerinizi bağlayın," dedi William kızlara.

Ethan meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve babasının gözlerinin içine baktı. William'ın parmakları kıpırdadı ve bir an için Ethan'a vuracakmış gibi göründü. Bunun yerine, oğlunun yanından kabaca geçip Kamyonetinin kabininde.

William kamyonu vitesine taktı ve havayı bir patlama doldurduğunda yolun yaklaşık elli metre aşağısına gitti. Frene bastı ve başını dışarı eğdi.

pencereden. Ethan doğrudan onlara bakıyordu. Elinde tüfeği tutuyordu, yüzünde acımasız bir gülümseme vardı.

William nefesinin altında küfretti ve tekrar sürmeye başladı. Ethan kucakladı tüfeği kollarına aldı ve yürümeye başladı. Josie ve Becky dönüp arka camdan dışarı baktılar ve Ethan'ın arabayla uzaklaşmasını, çakıllı yolda bir leke gibi görünüp kaybolana kadar gittikçe küçülmesini izlediler.

Sekiz saatten kısa bir süre sonra William Lynne Doyle ölmüş, Ethan ve Becky ise kaybolmuştu.

OceanofPDF.com

Günümüz

Wylie soğuktan çatlamış elini yüzüne götürdü ve bir ılık attı. Bir ocuk. Ön bahçesinde bir ocuk yatıyordu. Karda ona doğru yürüdü ve anında ayağını kaybetti, öne doğru ve düşüşünü sağ koluyla kırdı. Kemiğin kırıldığını hissetti ve kırılmayı bekledi. Ama kırılmamış.

El feneri buzun üzerinde kayarak rulet tekerleği gibi döndü ve sonunda durarak ışını kıpırdamayan çocuğu aydınlattı. Bir buz heykeli gibi parlıyordu.

Wylie orada, çocuğun yüzüne birkaç adım mesafede, bir an için sersemlemiş bir halde yatıyordu. Gözleri kapalıydı, başparmağı ağzındaydı. Başından küçük bir kan nehri akıyordu. Nefes alıp almadığını anlayamadı.

Wylie bir iniltiyle sadece sol elini kullanarak kendini dizlerinin üzerine itti. Parmaklarını esnetti ve dirseğini bükerek sağ kolunda büyük bir hasar olup olmadığını hızla kontrol etti. Acıyordu ama Wylie kırık olduğunu düşünmüyordu. Çocuğun hemen yanına gelene kadar sürünerek ilerledi.

Ne yapacağından emin değildi. Onu hareket ettirmeye çalışmalı mıydı? Belli ki başından yaralanmıştı ama ya omuriliğinden de yaralanmışsa? Yardım ağırması gerekiyordu ama bu fırtınada bir ambulans buraya kadar gelebilir miydi? Hiç sanmıyordu.

"Hey," dedi, adamın solgun yanağındaki buz tabakasını silerek. Adam tepki vermedi. Parmağını burnunun altına bastırdı. Nefes alıyor muydu? Anlayamadı. Wylie derin bir nefes aldı ve aklını toplamaya çalıştı. Tıp eğitimi yoktu ama çocuğu içeri sokup ısıtması gerektiğini, yoksa donarak öleceğini biliyordu.

Kollarını onun altına doğru kaydırdı ve vücudu kolayca yer değiştirdiğinde rahatladı. Donup kalmamıştı. Yavaşça ayağa kalkmaya başladı. Belki otuz kilo ağırlığındaydı, düşündüğünden çok daha hafifti. Onu göğüs göğüse gelecek şekilde konumlandırdı, başı omzundaydı, Başparmağı hâlâ dudaklarının arasındaydı.

Ağrıyan kolu başının arkasını desteklerken, sağlıklı kolu ağırlığının büyük kısmını taşıyordu. İşin püf noktası onu eve geri götürmek olacaktı.

düşmeden.

Ön verandadan sadece elli metre uzaktaydı ama sanki milyonlarca kilometre varmış gibi hissediyordu. Ayaklarını santim santim ilerletti, çocuğun soğuk bedenini doğru sardı, altındaki zeminin kaydığını her hissettiğinde durakladı. Tas kalçasından sürünerek ilerledi ve Wylie durduğunda durdu.

Wylie omzunun üzerinden baktı. Yol artık görünmüyordu. Yol artık görünmüyordu. Yolun ötesindeki kilometrelerce tarla, fırtına tarafından yutulmuştu. Çocuk nereden gelmişti? Burada hiçbir şey uzun süre hayatta kalamazdı.

Wylie bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştı ve altındaki toprağa odaklandı. Hafif yapılı olmasına rağmen çocuk ağırdı ve Wylie'nin yaralanmamış kolu ağrımaya başladı. Eve doğru koşma dürtüsüne direndi. Düşmeden asla başaramazdı. Bunun yerine her nefeste bir adım atmaya odaklandı.

Evden gelen karşılama pırıltısı yol göstericiydi. Kar şimdi baş döndürücü kıvrımlar halinde yağıyor ve her yeri beyaza boyuyordu.

", " diye fısıldadı kulağına. "Neredeyse geldik." Kımıldadı mı? Yoksa bu sadece Wylie'nin onlar ilerlerken ağırlığını biraz kaydırması mıydı?

Korkunç düşünceler aklına üşüşüp duruyordu. Çocuğun soğuk yanağı boynuna bastırılmıştı ve kollarında ölü bir çocuk tuttuğundan korkuyordu. Ya yardım gelemezse? Günlerce kar altında kalabilirdi. Tanrı aşkına, yardım gelene kadar bir çocuğun cesediyle evde nasıl oturabilirdi? Geldi mi?

Sadece on metre sonra ön kapıya varacaklardı. Wylie'nin ayağı çakıldan beton yürüyüş yoluna geçtiği anda düşmekte olduklarını anladı. Bir çığlık atarak çocuğu kendine doğru bastırdı ve çarpışmadan korumak umuduyla başını sıkıca kavradı.

Bir şekilde dizlerinin üzerine çökmeyi başardı ve çocuğun yere çarpmasını engelledi. Çimentoya çarpan kemiğin sarsıntısı bacaklarında spazmlara açtı. Acı ve hayal kırıklığından gözleri yaşardı. Ayağa nasıl kalkabileceğini bilmiyordu.

Tas ona baktı, gözleri yargıyla doluydu. *Acele et, der . Bu kadar yaklaşmışken vazgeçmeyeceksin, değil mi?*

Çocuğun başı kadının omzuna yaslandı ve dudaklarından küçük bir nefes kaçtı. Wylie neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. O yaşıyordu. Wylie onun ağırlığını yeniden konumlandırırdı ve kasları çığlık atarak ayağa kalktı

yorgunluktan. Sırtının alt kısmı çocuğun ağırlığına dayanamıyordu ama sonunda kırmızı ön kapıya varana kadar santim santim ilerlemeye devam etti.

Elini çocuğun başından dikkatlice indirerek kapı koluna uzandı ve çevirdi. Kapı açıldı ve Tas önce kaslarını zorlayarak içeri girdi. Nefes nefese kalan Wylie çocuğu eşikten geçirip rengârenk örgülü yer paspasının üzerine yatırdı. Çocuk yumuşak bir inilti çıkardı. Wylie kapı pervazını kullanarak kendini ayağa kaldırdı, sendeleyerek içeri girdi ve kapıyı çarparak açtı. arkasındaki kapı.

Mutfığa koştu. Bozuk cep telefonu tezgahın üzerinde işe yaramaz bir şekilde duruyordu. Wylie sabit telefona döndü, ahizeyi kaldırdı ve sessizlikle karşılaştı.

İssız bir yerde yaşamamanın dezavantajlarından biri de buydu. Bir buz fırtınasında telefon ve internet hizmetini kaybetmeniz garantiydi. "Kahretsin," diye homurdandı. Bu gece kimse onlara yardım etmeye gelmeyecekti.

Wylie'nin çocuğu ısıtması ve yaralarının ne kadar geniş olduğunu görmesi gerekiyordu. Aceleyle merdivenlerden çıkıp yatak odasına gitti ve bavulunu karıştırarak çorap ve kazak aradı. Çiftlik evinde kısa bir süre kalacağını düşünen Wylie bavulunu boşaltma zahmetine girmemişti. Ama günler haftalara dönüşmüştü ve o hâlâ . Yataktan yorganı çekip aldı ve merdivenlerden aşağı indi.

Çocuk hâlâ girişte yatıyordu. Gözleri kapalıydı ama başparmağı tekrar ağzındaydı ve göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyordu. Wylie rahat bir nefes aldı ve ıslak botları parkede gıcırdayarak ona doğru ilerledi. Çocuk gözlerini açmaya çalıştı ama gözleri çarpınarak kapanmaya devam etti. Elini başındaki yaraya götürdü ve parmaklarının kanla ıslandığını görünce ağlamaya başladı.

Wylie temkinli bir şekilde ilerledi ve alçak, yumuşak bir tonda konuşmaya başladı. "Benim adım Wylie ve seni bahçemde buldum," dedi çocuğa. "Kafanı çarpmışsın. Şunu şuraya koyalım," diyerek eline aldığı çoraplardan birini dikkatlice çocuğun şakağına bastırdı. "Bana adını söyleyebilir misin? Orada ne kadar kaldığını biliyor musun? Ellerine bakayım."

Çocuk ellerini arkaya doğru itti. Muhtemelen donmuştu ve Wylie konuda ne yapacağından emin değildi. Çocuğun ellerini Ellerini ve ayaklarını sıcak suyun altına mı sokacaksın? Bu kulağa doğru gelmiyordu. Bunun tam tersi olduğunu düşündü - etkilenen bölgeyi buzla ovması gerekiyordu. Ama ya yanıldıysa ve işleri daha da kötüleştirdiyse?

Wylie, "Seni o ıslak giysilerden kurtarmamız ve gerekiyor," diye açıkladı. Çocuk ağlamaya devam etti. Wylie tişörtü onun , yere koydu. "Islak giysilerini çıkar, onları senin için kurutucuya koyayım, Tamam mı?"

Çocuk aniden ayağa kalktı, etrafına bakındı, gözleri bir an için kaçış yolu. Bakışları ön kapıya takıldı. Wylie aceleyle, "Oraya gitmek istemezsin," dedi. "Hâlâ kar yağıyor ve çok kaygan. Kafana bu mu oldu?" Wylie başıyla çocuğun şakağındaki yarayı işaret etti. "Buza mı çarptın?"

Çocuk cevap vermedi ama dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Beş yaşlarında görünüyordu; ince, kısık yüz hatları, yırtık pırtık saç kesimiyle daha da belirginleşmişti.

"Bana adını söyleyebilir misin?" Wylie sordu. "Nerelisin?" Adam sessiz kaldı. "Telefon hatları tekrar açıldığında senin için anneni ve babanı arayabilirim."

Çocuk kapana kısılmış bir hayvan gibi etrafına bakmaya devam etti. Onun kendisini anladığından bile emin değildi. Bol sweatshirt'ünün ve çok kısa kot pantolonunun içinde titriyordu.

"Donuyor olmalısın," dedi Wylie, bariz olanı belirterek. "Bu kıyafetleri çıkarman gerek." Wylie ona doğru bir adım daha attı ve adam yanmış gibi geri çekildi. "Sorun yok," dedi Wylie aceleyle. "Eğer istemezsen sana dokunmayacağım."

Wylie ne yapacağını bilmiyordu. Çocuğu ve onu zaten olduğundan daha fazla korkutmak istemiyordu.

"Korktuğunu biliyorum ama söz veriyorum sana yardım etmek için buradayım. Kuru Giysiler hemen şurada, battaniyeyi de kanepenin üzerine koyayım." Wylie yorganı yerden aldı ve kanepenin kolunun üzerine serdi. "Hazır olduğunda üstünü değiştirip burada oturabilir ve ısınabilirsin."

Wylie yerde volta atıyordu. Önünde tuhaf bir çocuk oturuyordu. Sıkıntılı ve yaralı. Böyle bir havada bir çocuğun dışarıda ne işi vardı ve ailesi neredeydi?

"Bana gerçekten adını söylemen gerekiyor," dedi Wylie, sesi panikle yükseliyordu.

Çocuk titredi ama cevap vermedi. Yüzündeki deri doğal olmayan grimsi sarı bir renkteydi. Parmaklarının siyaha döndüğünü ya da hipotermi nedeniyle kalbinin durduğunu hayal etti.

Wylie'nin çocuğu ıslak giysilerden kurtarması gerekiyordu. Yavaşça ona doğru ilerledi. Nemli tişörtü kaldırmak için uzandı ve çocuk duvarlarda yankılanan kan dondurucu bir çığlık attı. Wylie tişörtün dirseğinden tutmayı başardı ve onu kendine doğru çekmeye başladı.

Wylie dişlerinin arasından, "Bu ıslak giysileri çıkarman gerek," dedi. "Titriyorsun. Hasta olacaksın. Gümleğini değiştirmene yardım edeyim."

Çocuk . Dirseği tam Wylie'nin yanağına denk geldi ve Wylie tutuşunu bırakarak geriye doğru düştü.

Wylie morarmış yüzüne bastırarak, "Kahretsin, sana yardım etmeye çalışıyorum," dedi. Çocuk bir berjer koltuğun arkasına geçti ve köşeden Wylie'ye baktı.

Bu konuda neden bu kadar kötüydü? Seth için hiçbir zaman doğru kelimeleri bulamıyor ve onun için işleri daha iyi hale getiremiyordu. Ve şimdi, işte bu tuhaf çocuk karşısındaydı ve bir kez daha işleri daha da kötüleştiriyordu. Sıcak bir utanç göğsünü doldurdu.

Wylie ayağa kalkarak, "İyi," dedi. "Islak kıyafetlerinle kal, ama perişan olacaksın."

Çocuğa sırtını döndü ve mutfağa doğru yürüdü. Telefonu tekrar denedi. Hala çalışmıyordu. Onu ısıtması gerekiyordu. Bir kutu sıcak çikolata karışımı bulana kadar dolabı karıştırdı.

Su ısıtıcısını suyla doldurup ocağın üzerine yerleştirdiğinde her şeyi berbat ettiğini fark etti. Çocuk hâlâ ıslak giysiler içindeydi ve şimdi ona daha da az güveniyordu. Wylie yine de anlamıştı. O tamamen yabancıydı; tabii ki korkmuştu.

Algona'daki acil servise gitmek için yirmi beş millik yolu kat etmek bu havada imkânsızdı. Wylie çocuğa evde bakmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Kesiklerini temizleyecek, üzerini örtecek ve ateşe yakın tutacaktı; ayrıca su içmesini ve beslenmesini sağlayacaktı. Pek iyi bir plan sayılmazdı ama yine de bir başlangıçtı.

Bir paket sıcak çikolatayı yırtıp açtı bir bardağa doldurup üzerine sıcak su ekledi. Sıcak çikolata güzeldi, değil mi? Bütün çocuklar kakaoyu severdi. Bunu bir barış teklifi olarak kullanacaktı.

Sıcak sıvı elinin üzerine döküldü. "Kahretsin," diye mırıldandı. Çocuğa haşlanmış kakao veremezdi. Dondurucuya uzandı, birkaç buz küpü çıkardı ve fincanın içine attı.

Wylie dumanı tüten kupayı oturma odasına taşıdı ve çocuğu en son gördüğü ön kapının yanındaki noktaya baktı. Orada değildi. Onun

Gözlerini kanepeye çevirdi. Tas orada yatıyor, uyuyordu ama çocuk yoktu. Wylie odayı taradı. Çocuk orada değildi. Yemek odasını kontrol etti ve dolap kapaklarını açtı. Banyoyu kontrol etti ve hatta mutfağa geri döndü.

O gitmişti.

OceanofPDF.com

Pencerenin büyüyen küçük çiçekler odaya morumsu bir parıltı yayıyordu. Çok güzellerdi ve üzüm gibi koktuklarını hayal etti.

Jöle. Kız onları annesi için toplayabilmeyi diledi. Annesi kendini iyi hissetmiyordu ve kız çiçeklerin onu neşelendirebileceğini düşündü.

Onun yerine çiçeklerin resmini boyadı. Tek sorun turuncu boya kalemını kaybetmiş olmasıydı, bu yüzden ortasından dikenli parçaları çizemedi.

"Bunlara ne deniyor?" diye sordu kız.

"Hatırlamıyorum," dedi annesi kanepeden. Uzun süredir orada yatıyordu ve gün boyunca ara ara uyuyakalmıştı. Kız çok sessiz olmaya dikkat ediyordu ve zamanını boyama yaparak ve yatağın yanındaki küçük kitaplıktaki kitaplara bakarak geçiriyordu.

Yemek vakti geldiğinde kız, yiyecekleri bir şeyler bulmak için dolapları karıştırdı. Bir somun ekmek buldu ve poşetten iki dilim çıkarıp ekmek kızartma makinesine attı.

"Aman Tanrım," dedi annesi, yataktan banyoya doğru sendeleyerek yürürken.

Babası içeri girdiğinde kızını tost makinesindeki ekmeğin açılmasını beklerken ve annesini banyoda öğürürken buldu.

"Sorun nedir?" diye sordu, tost makinesinden ekmeği aldı ve bir ısırık aldı. Kız onu geri almak istedi. Annesi içindi. Midesinin daha iyi hissetmesine yardımcı oluyordu.

Annesi banyodan tökezleyerek çıktı, solgun yüzlü ve halsizdi.

Annesi ona haberi verdiğinde babası "Hamile mi?" diye sordu. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Şok olmuştu ama biraz da kızgındı. Kız annesine yaklaştı.

Annesi gözlerini devirdi. "İlk üç seferde nasıl hamile kaldıysam öyle," dedi kollarını göbeğinin önünde kavuşturarak.

Babası öfkeyle evden çıkıp gitmişti. Kız tost makinesine bir parça ekmek daha koydu.

"Senden önce iki oğlum vardı, bunu biliyor muydun?" Annesi gözlerinde son zamanlarda sık sık gördüğü o uzak bakışla sordu.

İlki, bir erkek bebek, çok erken doğmuştu. Annesi evde yalnızdı ve aniden karnına sanki biri keskin bir bıçak saplıyormuş gibi hissetti. "Ne yapacağımı bilemedim," dedi annesi. "Bir süre yatakta yattım.

saatlerce ne olduğundan emin değildim ve sonra birdenbire gelmeye başladı. Sanki bedenimin içi dışına çıkıyordu. Ve sonra o buradaydı. O kadar küçüktü ki."

Annesi ellerini yaklaşık on santim aralıklı tuttu. "Ve mavi. Teni eski bir çürük gibi mavinin en garip rengiydi. O kadar halsiz ve ki yataktan kalkamadım. Uyuyakalmışım ve uyandığımda baban geri dönmüştü. Bebeği alıp götürmüştü."

Kız annesine bebeğe ne olduğunu sorduğunda annesi dudaklarını büzüp başını iki yana salladı. "O öldü. Çok küçüktü. Baban ona Robert adını verdi. Ve bir yıl sonra, başka bir çocuk, bu daha da daha küçük. Adı Stephen'dı."

"Ve sonra ben geldim?" diye sordu kız.

"Evet, sonra sen geldin," dedi annesi. "Ona sefer bebeğin yaşayacağını ve ismini benim seçeceğimi söyledim. Ve sana verdim dünyanın en güzel ismi."

Kız gülümsedi. Çok güzel bir isimdi.

OceanofPDF.com

Ağustos 2000

Josie, ağabeyi ve babası arasındaki sahnedeki utanç duydu ve eve döndüklerinde Becky'nin dikkatini aile dramından uzaklaştırmak için Josie kayıp köpeği aramalarını önerdi.

Josie ve Becky tozlu yolda yavaşça yürüdüler. Çiftlik bir vadinin dibindeki bir çukurda duruyordu ve yolun tepesine vardıklarında kilometrelerce uzağı görebiliyorlardı. Yonca, soya fasulyesi ve mısır tarlaları, toprağı örten hiç bitmeyen bir yorganın içinde sarı ve yeşil lekeler halindeydi. Dar çakıllı yollar gri dikişler, Burden Deresi ise kumaşa düzensiz bir yırtıktı.

Sırayla Roscoe'yu çağırdılar. Sesleri sertti, cırcır böceklerinin cıvıltısını ve kelebek süt otu ve keklik bezelyesinde saklanan çekirge serçesinin tiz vızıltısını anlığına susturdu.

Josie gerilmeye başlamıştı. Roscoe hiç bu kadar uzun süre uzak kalmamıştı. Yolun kenarında yatarken, kamyonetindeki ya da traktöründeki habersiz bir çiftçinin ona çarptığını hayal ediyordu.

"Ethan nerede acaba?" Becky çakıllı yolda bir aşağı bir yukarı bakarak sordu. Josie de aynı şeyi merak ediyordu. Şimdiye kadar evde olmalıydı.

"Kimin umurunda," dedi Josie, neredeyse geceyi mahvettiği için ona hâlâ kızgındı. Becky omuz silkti.

Telaşsız bir şekilde, toprak ve çakıllı yollarda bir aşağı bir yukarı yürüyerek Cutter'ların yeni domuz hapsi işletmesini ve eski Rasmussen çiftliğini geçtiler. Henley çiftliğine giden yolu. Onların hızına ayak uyduran güneşin batmasına daha birkaç saat vardı.

Henley mülkünü bir çiftlik olarak tanımlamak cömertlik olur. Tarlalar uzun zaman önce satıldı ve geriye Henley adına kalan tek şey düzinelerce paslanmış araçla birlikte zor bir avluda duran, rüzgârla yıkanmış iki katlı bir çiftlik eviydi. Yarıyı yıkılmış bir ahır ve birkaç ek bina kırık dökük çamaşır makineleri, çiftlik ekipmanları ve çim biçme makineleriyle doluydu.

Kızlar, bir elinde yanmayan bir sigara, diğer elinde bir kova tutan ve otlarla kaplı bahçeden geçen bir kadına yaklaştılar.

Altmış bir yaşındaki June Henley, üzerinde ev elbisesi, parmak arası terlikleri ve kel kafasını örtmek için giydiği pembe, kıvrık kenarlı takkesiyle kızlar için bir merak konusuydu. Komşuların çoğu birbirini tanısa da Josie bugüne kadar ne June'la ne de onunla birlikte yaşayan yetişkin oğlu Jackson'la tanışmıştı. Josie utangaç bir tavırla kendini ve Becky'yi tanıttı ve kayıp bir köpeği aradıklarını anlattı.

June, bahçede başıboş köpeklerin dolaştığını ve arazinin içinden geçip bakabileceklerini söyledi. "Oğlum etrafı kurcalıyor, o yüzden müstemilattan uzak durun."

Kızlar ona teşekkür ettiler ve beş dönümlük araziye keşfetmeye başladılar. Çoğu kişiye çöp gibi görünen şeylerle dolu olan arazi şaşırtıcı derecede düzenliydi. Parçalanmış çelik ve lastik koleksiyonları uzun, otlu sıralar halinde dizilmişti.

Bir sıra antika çiftlik ekipmanlarına ayrılmıştı - traktörler, saman tırmıkları, gübre serpmek için makineleri ve tohum ekme makineleri; bir sıra eski kamyonetlere; bir diğeri eski lastik yığınlarına.

"Şu hurdalara bakın," diye hayret etti Becky. "Bütün bunlarla ne yapıyorlar?"

"Muhtemelen satarım," diye omuz silkti Josie. "Büyükbabam böyle eski şeyleri sever."

Roscoe'ya seslendiler ama sadece uyuz bir tekir kediye çağırma ve uyuyan bir keseli sıçanı uyandırmayı başardılar. Keseli sıçan keskin dişlerini kızların ciyaklamasına ve birbirlerine tutunmalarına neden oldu.

Sinirli bir şekilde gülen ikili, keseli sıçanın uzun kuyruğunu arkasındaki toprakta sürükleyerek çalılıklara doğru kaçışını izledi.

İki kız kısa süreliğine yollarını ayırdı. Becky antika çiftlik ekipmanlarının bulunduğu sıraya doğru dönerken Josie üst üste yığılmış lastik dağının arkasına saptı.

Dakikalar sonra kızlar sıranın sonunda yeniden bir araya geldi. Josie arkasına baktı ve uzun boylu, zayıf bir adamın onlara baktığını gördü. Midesini bir huzursuzluk kapladı.

"Kim o?" Josie sordu.

Becky omuz silkti. "Sanırım o kadının oğlu. Sadece ne yaptığımızı öğrenmek istedi."

"Ürkütücü görünüyor," diye gözlemledi Josie.

"Biraz kötü kokuyordu." Becky burnunu kırıttı ve kızlar güldü.

Josie ve Becky Henley'lerin evine doğru geri döndüler. Ön verandanın basamaklarında oturan June Henley'e el sallayarak veda ettiler. Josie omzunun üzerinden bakınca adamın hâlâ baktığını gördü. Daha hızlı yürüdü.

Evden çıktıklarında Josie, Becky'nin elinde bir bez parçası olduğunu fark etti. "Nedir o?" diye sordu.

Becky, "Hiçbir şey," dedi ve onu yere bıraktı. Kızlar Doyle'ların evine doğru iki millik bir yürüyüş yaptılar ve yol boyunca Burden Deresi'nde durdular. Dik kıyıdan aşağıya, suyun kenarına doğru dikkatle ilerlediler. Yağmur yağmadığı için Burden Deresi normalden çok daha alçaktı ve ölü balık kokusu çok güçlüydü.

Kokuyordu ama bu da kırdı yaşamının bir parçasıydı. Biçilmiş samanın tatlı kokusu inek gübresiyle karışıyordu. Hattan yeni çekilmiş çamaşırların temiz, keskin kokusu, yakındaki domuz hapsinden gelen keskin, buruk koku tarafından aniden boğuldu.

Josie ve Becky kıyı boyunca yürüyor, Roscoe'ya bağırıyor ve sığ suda vıraklayan ve zıplayan küçük benekli kahverengi kurbağaları yakalamak için duraklıyorlardı. Becky, sümüksü yaratık ellerinde kıvranırken kıkırdadı.

Saat 20:00'ye yaklaşıyordu ve güneş nihayet ağaçların arkasına kayıyor olsa da, sıcaklık hâlâ seksenlerde seyrediyordu ve hava nemle doluydu. Sivrisinekler kulaklarının etrafında vızıldıyor ve Köprüye geri tırmanana kadar çamurlu ellerini şortlarına sildiler.

Kızlar bankın tepesine vardıklarında, yolun kenarına çekilmiş bir kamyon vardı. Josie bunun beyaz olduğunu düşündü ama batan güneşin parıltısı altında herhangi bir açık renkli kamyon olabilir.

"Kim o?" Becky fısıldadı.

"Bilmiyorum ama sanırım aynı kamyonu bugün erken saatlerde gördüm." Josie çakıllı yolda bir aşağı bir yukarı baktı. Kamyon boştu. Kirli camlardan, koyu renkli bir ceket giymiş ve şapkasını alnını ve gözlerini kapatacak kadar aşağıya çekmiş bir figürün gölgesini görebiliyordu. Bu şekilde giyinmek için hava çok sıcaktı.

İlk kez içinden bir korku geçti. "Gidelim," dedi Josie, Becky'nin kolunu çekerek.

"Kim o?" Becky tekrar sordu. "Şu ürkütücü Cutter mı?"

"Sanmıyorum, ama gerçekten söyleyemem," dedi. ", hava kararmaya başlıyor."

Arkalarında kamyonun motoru aniden kükredi ve kızlar çığlık atarak el ele tutuşup koşmaya başladılar, ayakları tozu kaldırıp arkalarında gri bir bulut bırakırken omuzlarının üzerinden bakiştılar.

Josie ve Becky aşağıya indiklerinde Lynne çamaşır ipinden çamaşırını getiriyordu. Yüzlerindeki korku ifadesini görünce, Sepeti çimlerin üzerine bıraktı ve aceleyle onlara doğru koştu. "Ne oldu?" diye sordu endişeyle. "Ne oldu?"

"Bir adam. Bir kamyonun içinde," dedi Josie, nefesini tutmaya çalışarak. "Çakıllı yolun aşağısında."

"Seni rahatsız mı ediyordu?" Lynne kızların parlak kırmızı, terli yüzlerine bakarak sordu. "İyi misiniz?"

Kızlar başlarıyla onayladılar. "Orada öylece oturmuş bakıyordu," dedi Becky. "Ama hiçbir şey söylemedi ya da yapmadı mı?" Lynne sordu.

"Hayır," diye itiraf etti Josie, "ama tuhaftı."

"Muhtemelen bir şey yoktur. Sadece komşulardan biri ekinlerini kontrol ediyordur." Lynne onlara güvence verdi. "Şimdi içeri gelin ve içecek soğuk bir şeyler alın."

Mutfağa girdiler ve Lynne buzdolabından bir sürahi limonata çıkardı. "Dışarıdayken Ethan'ı görmediniz mi?" Lynne ikisine de birer bardak doldururken sordu. Rahat olmaya çalışıyordu ama sesinde bir endişe vardı.

Josie büyük bir yudum alarak, "beri içmedim," dedi.

Lynne ellerini tezgâha dayadı ve lavabonun üstündeki pencereden dışarı bakmak için boynunu bükte. "Şu çocuk," diye yorgun bir nefes verdi. "Ona neler olduğunu biliyor musun?" diye sordu Josie'ye dönerek. Gözleri sıkıntılıydı.

Josie omuz silkti.

Becky, "Muhtemelen o pislik Cutter'dır," dedi ve Josie onu masanın altından tekmeledi.

"Evet," diye mırıldandı Lynne.

Josie bardağını lavaboya götürürken, "Biz yukarı çıkıyoruz," dedi.

"Muhtemelen bütün gece konuşacağınızı biliyorum ama çok fazla ayakta kalmayın."

Lynne onlara geç kaldıklarını hatırlattı. "Yarın altıya kadar yola çıkmış olmak istiyoruz." "Tamam. İyi geceler anne," dedi Josie, ama Lynne onu çekistirerek durdurdu

at kuyruğuna hafifçe dokundu. "O kadar hızlı değil," dedi. "Bana sarılıp iyi geceler öpücüğü veremeyecek kadar büyük olduğunu söyleme sakın, değil mi?"

Josie kapıda bekleyen ve dikkatle tırnaklarını inceleyen Becky'ye baktı. Geriye dönüp baktığında Josie annesine uzun uzun sarılmış olmayı diledi. Annesinin Josie'yi kendine doğru çekerken saçlarından dökülen perdenin gıdıklayıcılığını hatırlamak için zaman ayırmak . Ama yapmadı. Josie ona hızlıca sarıldı ve annesi her gece yaptığı gibi onu alnından öpmeden uzaklaştı.

"İyi geceler baba," diye bağırdı oturma odasının önünden hızlı merdivenleri tırmanırken.

"İyi geceler," diye seslendi halsizce. Josie daha sonra, keşke zaman ayırıp onun yanına gitseydim, eski püskü koltuğunda uzanırken ona yaslansaydım, akşam bıyıklarının yüzüne süründüğünü hissetseydim ve iyi geceler deseyleydim diyecekti.

Kızlar uyku tulumlarını açıp uzandılar. Sıcaklık kalın bir yorgan gibi üzerlerine bastırıyordu.

Aşağıdan, televizyondan konserve kahkahalar ve yumuşak bir ses geliyordu. Mutfaktaki ayak sesleri, sonra bir kamyonun devrilme sesi ve çakıl taşları üzerindeki lastiklerin çıtırtısı. Fuar hakkında, yaklaşan okul yılı hakkında, erkekler hakkında konuştular. Becky Ethan'ın bir kız arkadaşı olup olmadığını sordu. Josie olduğunu söyledi ama bu doğru değildi. Bir kızla sorun yaşamıştı ve o zamandan beri kimse olmamıştı ama Becky'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

Sohbet müzik ve filmlere döndü ve kutu vantilatör vücutlarına geri dönüşümlü hava üfledi. Kelimeler yavaşladı ve gözler ağırlaştı.

Bir kapı çarpması Josie'nin irkilmesine ve Becky'nin korkuyla soluk soluğa kalmasına neden oldu. Karmakarışık sesler yükselip alçaldı.

"sen?" William tersledi. Mırıldanan bir ses vardı yanıtını verdi ve merdivenlerde tepindi. "Öyle istediğin gibi gelip gidemezsin," diye etti William. "Özellikle de tüfek taşıyarak. Hemen teslim et onu."

"Bana kamyoneti bıraktırdın," diye karşılık verdi Ethan. "Sanki onu orada bırakacaktım gibi. Ayrıca, burada hiçbir yerin ortasında sıkışık kaldık," diye bağırdı Ethan.

"Sana nerede olduğunu sordum," dedi William sıkıca. O anda bir sessizlik oldu ve Josie babasıyla Ethan'ın birbirlerine baktıklarını hayal etti.

Ethan sonunda konuştu. "Göletteydim, tamam mı? Başka nereye gidebilirdim ki?"

"Çok uzun hiçbir yerde," diye karşılık verdi William.

"Sanki şimdi bir yere gidiyorum da," diye tersledi Ethan. Şimdi Josie'nin yatak odasının kapısının önünde idiler.

"Şşt," dedi Lynne'in sesi. "Kızları uyandıracaksın."

William sesini alçaltarak, "Kara Turner'ın babası yine aradı," dedi ama onu duymamak mümkün değildi.

Kara Turner, Ethan'ın bir süre çıktığı bir kızdı. On beş yaşında güzel ve sessiz bir kızdı ama aşkları uzun sürmedi. Kara'nın babası Ethan'dan hoşlanmıyordu. Tavırlarından hoşlanmıyordu, sürekli arayan ve kapısına gelen on altı yaşındaki çocuk hakkında duyduklarından hoşlanmıyordu. Ama Ethan ısrar ediyordu. William'ın Ethan'ın kasabada bir iş yapmasına izin verdiği nadir anlarda ortaya çıkıyordu. Kızın babası evi arayıp Ethan'ın uzak durmasını istediğini söyledi.

"Kara'yı rahat bırakmalısın Ethan," dedi Lynne, sesi yorgunluk doluydu.

"Bu seni ," diye bağırıldı Ethan. "Neden beni yalnız bırakmıyorsun?"

"Seni yalnız bırakamayız. Yapamayız," dedi William öfkeyle.

"Bu ciddi bir durum. Ondan uzak durun. Şimdi de Turner'lar telefonlarını kapatıyorlar."

Ethan, "O ben değilim," diye ısrar etti.

"biri yapıyor ve Turner'lar da sen olduğunu düşünüyor," diye karşılık verdi William. "Polisi aramakla tehdit ediyorlar."

"Bu saçmalık," diye tısladı Ethan. "Ve bunu sen de biliyorsun."

"Bildiğim tek şey son zamanlarda ciddi bir muhakeme eksikliği yaşadığın," dedi Lynne. "Kara, beyzbol sahasında araba kullanmak..."

"Arayan Cutter'dı," diye araya girdi Ethan. "Araba bile kullanmıyordum." "Ve bana gösterene kadar," diye devam etti

William,

"Burada bazı değişiklikler olacak. Silahı bana ver."

"Ne? Birini vuracağımı mı sanıyorsun?" Ethan alay etti. "O benim silahım. Onu bana büyükbabam verdi," diye karşı çıktı Ethan.

"Bu komik bile değil," dedi Lynne. "şeyler hakkında şaka yapma." "Bana bunu sorumlu bir şekilde halledebileceğini gösterdiğin zaman sana geri vereceğim. O zamana kadar o

benim." Ethan meydan okurcasına,

"Hayır," dedi.

"Ver onu bana," dedi William ve bir hışırtısı duyuldu.

"Çekil üstümden," diye hırladı Ethan ve Josie'nin yatağının üstündeki resim duvara çarpan bedenlerin etkisiyle sarsıldı. "Dokunma bana," dedi Ethan ağır ağır nefes alarak. "O benim silahım." Bir kapının çarpma sesi duyuldu. Bir diğerinin sessiz tıkırtısı. William ve Lynne'in boğuk sesleri tartışıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Josie.

" değil," dedi Becky. "Benim annemle babam kavga ediyor."

Pencerenin dışında ateş böcekleri göz kırpmıyor ve ağustos böcekleri kükrüyordu. Annesinin Roscoe'yu çağırdığını duydu. Josie, Ethan'ın yatak odasında öfkeyle kaynadığını düşündü. Bütün akşam neyin peşinde olduğunu, son zamanlarda neden bu kadar ketum davrandığını merak etti. Kardeşinin saklayacak neyi vardı?

OceanofPDF.com

Günümüz

Wylie merdivenleri hızla çıktı ve odaların her birini üstünkörü aradı. Duş perdesini arkaya atarken aklına korkunç bir düşünce geldi. "Kahretsin," tısladı ve hızla merdivenlerden aşağı indi. Ön kapıyı açtığında soğuk hava ve kar girdabı içeri doldu. Gözlerini kısarak beyaz duvara baktı. Fırtına artırmıştı. Ön basamağın ötesini göremiyordu. "Ah, ," diye fısıldadı. Çocuk orada uzun süre hayatta kalamazdı.

Wylie derin bir nefes aldı ve aklını başına toplamaya çalıştı. Buralarda bir yerde . Baştan başladı ve adımlarını geri çekerek dolapları ve kapıların arkasını tekrar kontrol etti. Sonunda kanepenin arkasına baktı ve çocuk duvarın yanına sıkışmıştı. Ona verdiği sweatshirt'ü giymiş, başparmağı ağzında, derin bir uykudaydı. yerde ıslak giysileri duruyordu.

Wylie ön kapıya doğru yürüdü ve sürgüyü çevirdi. Kanepeyi duvardan birkaç metre uzağa çekerek çocuğa biraz daha yer açtı ve yanına diz çöktü.

Başı parke zeminde garip bir açıyla duruyordu. Wylie bir yastık bulup başının altına koydu. Zar zor kıpırdandı. Cildi ürkütücü derecede solgundu ve garip, kızgın kırmızı bir kızarıklık ağzını çevreliyor ve yanaklarına doğru ilerliyordu. Şakağındaki kesiğin kanaması durmuştu ama biraz morarmış ve şişmişti. Battaniyenin altından görünen ayak parmaklarının uçları mumsu ve sert görünüyordu. Kulaklarının kıvrımlı kenarlarında küçük kabarcıklar oluşmuştu. Soğuk ısırtığı.

Uykusunda titriyordu ve Wylie yorganı kanepeden çekip onun küçük bedenine sardı. Zayıftı. Çok zayıftı.

Wylie'nin hâlâ bir sürü sorusu vardı. Buraya nasıl gelmişti? Kime ? Bu cevapları beklemek zorundaydı. Her halükârda, geceyi burada geçirecek bir misafiri olacaktı gibi görünüyordu.

Wylie çocuğun ıslak giysilerini topladı. yayılan küf kokusundan irkildi. Kimliğini belirlemeye yardımcı olabilecek bir şey bulma umuduyla adamın ceplerini kontrol etti. Bir cüzdan dışında hiçbir şey yoktu.

küçük bir aksiyon kahramanı figürü. Oyuncağı mutfak tezgahının üzerine koydu ve ardından çamaşırları çamaşır makinesine attı.

Wylie şömineye birkaç odun daha ekledi. Odunlar çatırdadı, patladı ve alevler dans etti. Rüzgâr uğuldadı ve evi sarstı; ışıklar söndü ve sonra tekrar parladı.

Wylie kanepede Tas'ın yanına oturdu. Çok yorulmuştu ama çocuğun oraya nasıl geldiğini düşünmek onu rahatsız ediyordu. Bu havada, bu şekilde giyinmiş bir çocuğun evinden bir mil uzağa yürüyebilmesi imkânsız görünüyordu.

çiftlik evinin ön bahçesine en yakın ev. Yoldan olmalı. Belki bir araba kazası olmuştur.

Wylie üst kata, ön bahçeye bakan bir pencereye çıktı. Ne olmuş olabileceğine dair herhangi bir ipucu bulup bulamayacağını görmek istiyordu. Böğürtlen ağaçları başka dünyalardandı, keskin dalları parıldıyor, ağır bir buz tabakasının altında eğiliyordu. Arazinin ötesindeki çakıllı yola giden şerit beyaz sisin içinde kayboluyordu.

Çocuk evin önüne yığılmadan önce ne kadar yürümek zorunda kalmıştı? O kadar büyük bir mesafe olamazdı. Görüş mesafesi berbattı ve çocuk çok küçüktü; tek başına o kadar uzağa yürüyemezdi. Belki de yakınlarda bir araç yoldan çıkmıştır.

Wylie aşağıya inerek parkasını ve onu buzlu zemine sabitleyip düşmesini engelleyeceğini umduğu kramponlu botlarını giydi.

Uyuyan çocuğa baktı ve dışarı çıkacağını haber vermek için onu uyandırmayı düşündü. O kadar mışıl mışıl uyuyordu ki, dinlenmesine izin vermeye karar verdi. Umarım o dışarıdayken uyanmaz ve paniğe kapılmazdı.

Wylie bir el feneri ve buzı delebilecek sivri uçlu yürüyüş sopalarını aldı. Dışarı çıktığında, soğuk hava anında nefesini kesti ama en azından rüzgar biraz azalmıştı.

Buz bir santim kalınlığındaydı ve Wylie kapıdan dışarı bir adım attı ve ayakları altından fırlamayınca rahat bir nefes aldı. Kulvarın tepesine sadece yarım futbol sahası vardı ama yavaş ilerleyecekti, umarım buz kramponları ve yürüyüş sopalarının yardımıyla dik durmayı başarabilirdi.

Metodik bir şekilde hareket etti; sırik uçlarının karda batması ve buza çarpması, onu ileriye doğru iten bir davul sesi gibiydi. Hem el fenerini hem de yürüyüş sopalarını tutmak zordu. Işığın huzmesi

Her adımda baş dönmesiyle bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Çocuğu bulduğu yerden geçti. Sanki hiç orada olmamış gibiydi. İzler ve vücut şeklindeki girinti çoktan taze karla kaplanmıştı.

Wylie yolu yarılacağında zor nefes alıyor ve altında terliyordu. Çorap şapkasını çıkarma dürtüsüne direndi ve kar perdesinin ardından ahıra ve eve bakmak için geri döndü.

Bu noktadan bakıldığında neredeyse büyülü görünüyorlardı. Saçaklardan gümüşi buz sarkıtları damlıyordu ve çatılar karla kaplanmıştı.

Bacadan dumanlar ve pencereler sıcak bir ışıkla parlıyordu

-Oraya gitmeye çalışmasına şaşmamalı.

Yukarıdaki demir grisi gökyüzünü taradı. Yumuşak kar taneleri tembel daireler çizerek yere düşüyordu. Boş tarlalarda kemirgen aramak için etrafta dolaşan kaba bacaklı şahinler yoktu. Tiz ve narin ötüşleriyle siyah maskeli boynuzlu toygalar da yoktu. Kendi ağır nefes alışının sesi dışında hava sessizdi. Tüm yaratıklar bir sonraki fırtına için yerlerini almışlardı. Wylie'nin acele etmesi gerekiyordu.

Şeridin tepesine varıp çamlardan oluşan rüzgâr siperini geçtikten sonra Wylie lastik izlerini fark etti, yakın zamanda bir araç bu yoldan geçmişti. Tarlada ileri geri zikzaklar çizen derin yarıklar şimdiden yeni izlerle dolmaya başlamıştı.

Kar. Arabayı her kim kullanıyorsa yolda kalmakta zorlanıyordu. Wylie, yarısı kar ve buzla dolu hendekleri ararken el fenerini bir o yana bir bu yana salladı. Araç yoktu. Rüzgâr yükseldi ve kirli, beyaz kumaş parçası ona doğru yuvarlanıp pantolonunun paçasına yapıştı.

Wylie pantolonundaki bezi çıkardı. Bir el havlusu büyüklüğünde, kirli, yıpranmış ve soluk tavşan desenleriyle kaplıydı. Ona çocukken sahip olduğu battaniyeyi hatırlattı. İnce bir battaniye olana kadar o şeyi sürükledi. kağıt mendil gibi. Burnuna bastırdı. Küflü ve odun dumanı gibi kokuyordu. Belki çocuğa aitti, belki de yoldan çıkmış bir çöptü. Onu cebine soktu.

Karda parlayan kırmızı bir ışık gözüne çarptı. Nefesi hızlandı. Kan mıydı bu? Wylie ışık önündeki zemine odakladı. İnce bir kar tabakasının arasından daha fazla kırmızı benek parlıyordu. Daha yakından bakmak için eğildi, eldivenli elini karda gezdirdi ve pembe bir leke çıkmasını bekledi. Kan değildi. Kırık bir stop lambasına benzeyen parçalar karda. Ardından tanımlanamayan kırık plastik parçaları ve daha fazla kırık cam izi geldi.

Bir araba kazası olmalı, diye düşündü Wylie rüzgara karşı mücadele ederken. Ne zaman nefesini tutmaya çalışsa, bir hava patlaması nefesini kesiyordu.

Birkaç adım ötede, daha fazla döküntü. Wylie uzandı ve yan dikiz aynasının kalıntılarını aldı. Çatlamış camdan soğuktan uyuşmuş yüzünü inceledi. Kendisi kadar korkmuş olan çarpık yansıması ona bakıyordu.

Kar fırtınası rüzgârları yeni yağan karları yüksek kum tepeleri haline getirmişti. Wylie adımlarını hızlandırdı, birkaç metre yürüdü ve bir aracın yolu ilk terk ettiği yere geldi: karlar bozulmamıştı.

bir telefon direğine çarptıktan sonra bir an için havalandı, ardından yerde şiddetli bir yarık oluştu ve cam kırıkları mozaikle kaplandı.

On adım ileride Wylie şeyi buldu. Siyah bir kamyon, bir tarlanın yanındaki derin bir çukurun içinde ters dönmüştü.

Dengesini korumak için yürüyüş sopalarını kullanan Wylie, hendeğe doğru ilerledi ve artık buzdan bir sırla kaplanmış olan parçalanmış çelik ve lastik tekerleklerin etrafından dolaştı. Eldivenli parmaklarıyla arka sürtündü ama camı kaplayan buz ve kar tabakası içeriği görmeyi imkânsız hale getirdi.

Sürücü tarafındaki kapı sıkışarak açılmıştı. Küçük bir arabanın silik izi ayakkabılar kamyonundan uzaklaştı. Wylie diğer tarafa manevra yapmak için kamyonun alt takımına tutundu ve bacakları dizlerine kadar buzlu kabuğun içine daldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve botuna düşen karı fırçalamaya çalıştı ama sadece daha da kötüleştirdi. Karda ilerledi ve açık kapıdan bakmak için eğildi. Ön pencere örümcek ağı gibi çatlaklarla ve kan lekelerine benzeyen şeylerle doluydu.

Wylie arka koltukta kimse olup olmadığına bakmak için boynunu büktü. Birkaç boş bira kutusu dışında boştu. Sürücü arabada bir çocuk varken içki mi içiyordu? Lastik izlerinin yolun her olmasının nedeni bu muydu? Wylie ilk başta bunun sadece yolların buzlu olmasından kaynaklandığını düşünmüştü ama görünüşe göre kazadan daha fazlası olabilir.

Wylie kamyonun etrafındaki araştırmasını bitirdi. Kar, tenis ayakkabılarıyla Wylie'nin evine doğru yürüyen çocuğun ağırlığını taşıyabiliyor . Ayakları ne kadar üşümüş olmalı. Eğer Wylie Bir saat sonra bile dışarıda olsa, çocuğun cesedini mutlaka bulurdu.

Sürücü nereye gitmiş olabilir? Bir ebeveyn, yardım bulmak için bile olsa oğlunu hurda bir arabada yalnız bırakır mıydı? Ya da çocuk

ilk yardım isteyecek kişi kim?

Wylie çiftlik evine doğru baktı ve karanlığın içinden yumuşak bir parıltı gördü. Çocuğun bakış açısından, sürücünün nereye gittiğini bilmediği için bu ışıklar ona hoş bir işaret gibi görünmüş olmalıydı.

Geldiği yoldan geri dönerek kamyon sürücüsünden bir iz aradı, bu kez hendekten ve devrilmiş zeminden ayrılmadı.

kamyonun yoluna girdi. Hendek onu şimdi yükselen rüzgârdan biraz koruyordu ama yine de yüzü soğuktan karıncalanıyordu. Yarısı buza ve kara gömülmüş daha fazla enkazın üzerinden geçti. Neredeyse boş bir ayçiçeği tohumu paketi,

daha fazla bira kutusu, kırık cam ve donmuş çayır adaçayı üzerine takılmış fast-food paketleri. Wylie yürümeye devam etti.

Ve işte o zaman gözüne ilişti, boş arazide karın içinden çıkıyordu.

kırmızı bir kumaş parçası. Wylie dizlerine kadar inen karda mücadele etti, bacakları efordan yanıyordu. Ekibin geri kalanı bir figür çıktı. Kamyonun sürücüsü ya da bir başka yolcu, yoldan çıkarken araçtan fırlamıştı.

Kadın karlı tarlanın kenarında yüzüstü yatıyor, direğinden sökülmüş bir dikenli tel ağına dolanmıştı. Alnı, bükülmüş bir ön kolunun üzerinde duruyordu; diğer kolu, bir tür can simidine uzanır gibi uzatılmıştı. Kadının şeker kadar ince karla tozlanmış uzun saçları, yılanlar gibi yayılmış, . Ölümüne hareketsizdi.

Wylie aceleyle kadına doğru koştu, nefesi hırıltılı, beyaz puflar halinde geliyordu. Yaklaşık otuz metre uzaklaştığında Wylie kadının ne kadar tuzağa düşürülmüş görebiliyordu. Çit kadının bacaklarının etrafına dolanmıştı ve sivri uçlar kadının pantolonunu derinden ısırarak kanlı derisini açığa çıkarmıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Wylie. Kadına ulaşmak için hendeğe inmesi, karla dolu havzayı geçmesi ve diğer tarafa tırmanması gerekiyordu. Wylie yanlış bir adımın bileğinin kırılmasına ya da dizinin burkulmasına neden olabileceğini bildiğinden dikkatli hareket etti.

Wylie hendeği geçtiğinde kadın hâlâ hareket etmemişti ve Wylie en kötüsünden korkuyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve el fenerini yaralı kadını aydınlatacak şekilde yere koydu. Wylie kadının yanına uzandı.

yüzüstü yatan kadın. Kadının yüzündeki yeni yağmış karı nazikçe temizlediğinde alnında büyük bir yara olduğunu ve bir gözünün tamamen şişerek kapandığını gördü. Kadın kötü durumdaydı. Wylie onu oradan çıkarmak zorundaydı.

Wylie daha fazla zarar vermeden kadını döndürmenin hiçbir yolunu göremiyordu. Wylie'nin yapabildiği en iyi şey kadının yüzünden olabildiğince fazla kar çekmekti.

"Beni duyabiliyor musun?" Wylie eldivenlerini çıkarıp nabız bulma umuduyla parmaklarını kadının boynuna bastırırken sordu. "Nabızı buldum. Küçük çocuk. O güvende." Hiçbir şey yok. "Lütfen," diye tekrarladı Wylie, "Lütfen ölme." Wylie kulaklarındaki uğultuyu susturmaya, titreyen parmaklarını sabitlemeye çalıştı.

Sonra işte oradaydı, parmak uçlarının altında zar zor algılanabilen bir gümbürtü. "Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı Wylie.

Kadın yumuşak bir inilti çıkardı. "Buradayım," dedi Wylie. "Benim Wylie ve size yardım edeceğim. Çocuğu buldum, durumu iyi. Başka kimse var mı?"

Kadın başını hayır anlamında sallamadan önce bir an tereddüt etmiş gibiydi.

Yani kazada sadece kadın ve çocuk mu vardı? Wylie kadına inandığından emin değildi ama neden yalan söylesin ki? Wylie çocuğun evde kendine geldiğinde sergilediği garip davranışları tekrar düşündü. Ona kapana kısılmış bir hayvanı hatırlatmıştı; kaçmaya can atıyordu. Bu kadın onun annesi miydi yoksa başka biri mi?

"Tamam, bundan kurtulmana yardım edeceğim," dedi Wylie, elini eldivenlerini tekrar taktı, jilet gibi keskin çitleri dikkatlice aşağı itti ve üzerine tırmandı. Dizlerinin üzerine çöktü ve çılgınca kadını dikenli tellerden kurtarmaya çalışmaya başladı. Çitin çivili kancaları kadının pantolonuna saplandı, kot pantolonunu ve altındaki deriyi yırttı. Parlak kırmızı kan damlaları yeni yağan karı lekeledi.

Dikenler Wylie'nin eldivenlerini ısırды ama kadını kurtaramadı. Kadın acı içinde güçsüzce haykırdı. Wiley aceleyle, "Özür dilerim, özür ," dedi. "Sadece seni çitten kurtarmam gerekiyor."

Kadın Wylie'den uzaklaşmaya çalıştı ve sivri uçlar derisine daha da derinlemesine saplandı.

Wylie, "Henüz hareket etmemeye çalış," diye ısrar etti. "Sadece yakalanacaksın Daha da kötüsü." Kadın hafifçe inlemeye devam etti, yaralanmamış gözleri Wylie'ye acıyla ve başka bir şeyle bakıyordu. Meydan okuma.

Wylie topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, kar taneleri kirpiklerine takıldı ve terli yüzünde eridi.

Wylie ona, "Eve dönüp tel kesici alacağım," dedi. Kadın uzandı ve gitmemesi için yalvarırcasına Wylie'nin bileğini yakaladı. Wylie kadının elinden kolayca kurtuldu.

"Hemen döneceğim," diye güvence verdi ona. "Söz veriyorum. Seni çözebilmemin tek yolu bu." Kadın tekrar ona uzandı, bu kez Wylie'ye daha sıkı tutunuyordu. Wylie kadının korkusunu anlamıştı. Wylie gittiğinde el feneri de onunla birlikte gidecekti. Kadın geride zifiri karanlıkta kalacaktı. Soğuk ve rüzgâr acımasızdı ve kar daha da sert yağıyordu. Kadın yavaş yavaş canlı canlı gömülüyordu.

Wylie ceketinin fermuarını açtı ve içinden sıyrıldı. Soğuk hemen giysilerini delip geçti ve nefesi kesildi. Wylie titreyerek paltosunu kadının etrafına sardı ve onu mümkün olduğunca örttü. Ardından Wylie şapkasını çıkardı ve dikkatlice kadının başına yerleştirerek kulaklarının üzerinden hafifçe çekti. Son anda paltosunun içindeki araba anahtarlarını hatırladı, onları çıkardı ve arka cebine soktu.

Wylie kendini hava koşullarına maruz bırakmanın riskli olduğunu biliyordu ama eve döndüğünde başka bir şapka ve palto bulabilirdi. Öte yandan, kadının bir tür koruma olmadan hiçbir şansı yoktu ve daha fazla .

Wylie boynundaki sarı atkıyı çözdü ve etrafına sardı. Kadının başının hemen üstündeki dikenli tel. Saçakları rüzgârda acımasız bir bayrak gibi dalgalanıyordu ama Wylie geri döndüğünde kadının yerini daha çabuk bulmasına yardımcı olacaktı.

Tüm bu sahnede bir şeyler tamamen yanlıştı. Neden biri fırtınada araba kullanmaya cesaret etsin ki? Ne kadın ne de çocuk hava koşullarına uygun giyinmişti. Palto, bot, şapka ya da eldiven yoktu. Yakınlarda mı yaşıyorlardı? Eve mi gitmeye çalışıyorlardı yoksa kaçmaya mı?

Wylie eve doğru geri döndü. Acele etmesi gerekiyordu.

Ağustos 2000

Josie karanlıkta yatıyordu, kasları gergindi, ailesi ve Ethan arasında bir sonraki öfke patlamasını bekliyordu. Bunun yerine yatma vaktinde evin olağan sesleri geldi - boruların ve akan suyun iniltisi, tuvaletin sifonu, yatak yaylarının gıcirtısı. Ve nihayet sessizlik.

"Uyanık mısın?" Becky fısıldadı.

"Evet," diye cevapladı Josie. Başını kaldırdı ve üzerindeki saate baktı.

12:07. "Uyuyamıyorum," dedi. Aralarındaki tartışma kardeşi ve ailesi onu hasta hissettiriyordu. Her daha fazla. Midesi sallanıyordu.

Becky ayağa kalkarak, ", " diye fısıldadı. "Nereye gidiyoruz?" Josie sordu.

"Şşşt," diye cevap verdi Becky. Yatak odasının kapısını yavaşça açtı ve karanlık koridora baktı. Her yer sessizdi. Kızlar parmak uçlarında merdivene ilerlediler ve kahkahalarını bastırmak için ağızlarını kapattılar.

Gizlice en zor kısmı bu olacaktı. Tüm evi maskaralıklarından haberdar etmeden merdivenlerden inme manevrası. Her basamağın kendine has bir tınısı ve sesi vardı; bir gıcirtı, bir iç çekiş, bir inilti.

Sonunda nefeslerini tutup merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başladılar. Josie ve Becky merdivenlerin dibinde durmuş, kalpleri hızla çarparak birinin merdivenlerin başına gelip onlara yatağa dönmelerini emretmesini bekliyorlardı.

Kaçışlarının geri kalanı kolaydı; mutfaktan geçip çamurluğa girdiler ve arka kapıdan çıktılar. Doyle'lar kapılarını kilitleme zahmetine hiç girmemişlerdi. Neden kilitlesinler ki? Komşularını tanıyorlardı, kasabadan kilometrelerce uzaktaydılar ve çalacak değerli bir şeyleri yoktu.

Rüzgâr dinmişti ve hava hâlâ sıcak olmasına rağmen mis gibi yonca kokuyordu. Gökyüzü ay ve siyah gökyüzünün derinliklerine yerleşmiş yıldızlar tarafından parlak bir şekilde aydınlatılmıştı.

"Ne biz?" Josie onu tramboline götürürken Becky fısıldadı ve birlikte yukarı tırmandılar. On yaşındayken kan kardeşi olabilmek için soyma bıçağıyla çizdikleri ellerini tuttular ve zıplamaya başladılar.

"Sonsuza dek kız kardeşler," diye seslendi Josie, dünyanın geri kalanı yok olana dek daha da yükseğe zıplarken. Hava nemli ve tenlerine kadifemsi bir şekilde temas ediyordu. Ter şakaklarından aşağı ve gözlerine doğru kayıyordu, ama yine de zıplıyorlardı, ayaklarının ritmik güm güm sesleri lastiklere çarpıyordu. trambolin kulaklarını kalp atışı gibi doldurdu.

Becky boştaki elini gökyüzüne doğru kaldırarak, "Onları neredeyse yakalayabilirim," diye bağırdı.

Josie kahkahalarını içinde tutmak için dudaklarını birbirine bastırdı ama kendini hiç o anki kadar özgür hissetmemişti, havada süzülüyordu, sol elinin parmakları en iyi arkadaşının kilerle kenetlenmiş, sağ elinin parmakları gökyüzüne uzanmıştı. Yıldızlar çok yakın hissediyordu. Avucunun içine alabileceği bir yığın yıldız gibi. Bir avuç dolusu yıldız. O anda, böyle bir şey imkansız görünmüyordu.

Josie ve Becky nefesleri kesilene ve kahkahalarını daha fazla içlerinde tutamayana kadar zıplayıp gökyüzünü kapıştılar. Trambolinin zeminine yığıldılar ve dünya sallanmayı bırakana kadar terli ve nefessiz bir şekilde sırt üstü uzandılar. "Kaç tane aldın?"

Josie, Becky'nin hâlâ sıkıca kapalı duran sol eline bakarak sordu.

Sanki içine bakıyormuş gibi yumruğunu gözüne götürdü. "Bir milyon," fısıldadı. "Peki ya sen?"

"Milyonda bir," dedi Josie çünkü her zaman kazanmak zorundaydı. En iyi arkadaşınla birlikte olmanın yeterli olduğu o an dışında hiçbir şeyin önemli olmadığı küçüklüklerine geri dönmüşlerdi sanki. Erkekler, aile içi tartışmalar ve büyümekle ilgili endişeler yoktu. Josie gülümsedi ve Her şeyin kolaylığı onun üzerinden akıyordu.

Bir patlama sesi yıldızları seyretmelerini böldü ve Becky dirseğinin üzerinde doğruldu. "O da neydi?" Becky sordu.

"Emin değilim," dedi Josie tedirginlikle. Çiftlik bahçesini taradılar. Her şey hareketsizdi. Keçiler ahırın sınırları içinde, tavuklar kümeslerinin içinde tünemişlerdi.

"Muhtemelen sadece bir kamyon geri tepiyordur." Josie endişesini bir kenara tekrar uzandı.

Bir patlama sesi daha duyuldu ve bu sefer Josie sesi tanıdı. Taşrada avcılarla birlikte yaşayan Josie bu sesi çok yakından tanıyordu. Silah sesi.

Josie'ye mantıklı gelen tek şey buydu, bu yüzden gürültüden kaçmak yerine ona doğru çekildi. Trambolinin sürünerek aşağıdaki toprağa düştü. "Neler oluyor?" Becky

diye sordu, arkasından takip ederek. Ayın önünden bir bulut geçti ve ışık arkasından kıvrılıp kızları karanlıkta bıraktı.

"Belki biri tilki ya da çakala ateş ediyordur," dedi Josie, ama o sırada bile Kelimeler ağzından çıktığında, bunun olmadığını biliyordu. Göğsüne bir tedirginlik yerleşti. Babası karanlığa böyle körlemesine ateş etmezdi. Ayrıca, patlama sesi biraz boğuk geliyordu, çok . Belki de yolun bir mil aşağısındaki komşudur. Kırsalda ses taşınır.

"Hadi içeri dönelim," dedi Josie. Daha önceki kaygısızlık hissi kaybolmuştu ve kızlar çıplak ayaklarıyla kayalık toprakta topallayarak eve doğru ilerlediler. Ahırdan gelen gürültü keçileri uyandırmıştı. Endişeyle meliyorlardı. Josie onların ahırda huzursuzca volta attıklarını duyabiliyordu.

Ahıra yaklaştıkları sırada üçüncü bir patlama oldu. Kısa bir ışık parlaması anne babasının penceresini bir fotoğraf makinesinin flaşı gibi doldurdu. Sonra sessizlik. Josie' yanında Becky haykırdı.

Josie ağabeyini ve onun öfkesini, daha önce babalarına sinsice ve acımasızca bakışını, tüfeğini vermeyi reddedişini düşündü. Hayır, dedi Josie kendi kendine. Ethan bunu asla yapmaz.

Evin içinden birbiri ardına üç patlama daha geldi. Becky elleriyle kulaklarını kapadı ve çığlık attı. Josie Becky'nin elinden tuttu ve onu ahırın kapısına götürdü. Josie kapıyı açmaya çalıştı ama kapı çok ağırdı ve eskimişti. Alt kenarı yavaşça yere sürtündü ve sıkıştı. Kolu kaldırıp daha sert çekti ve kapı tekrar sıkışmadan önce bir parça gıcırdayarak açıldı. "Acele et!" Becky Josie'nin kolunu tırmaladı.

Ahırda düzinelerce saklanma yeri vardı: samanlık, keçi ahırları, bir kereste yığınının arkası. Josie kapıdan içeri girdi ve karanlığa gömüldü ve hemen bir hata yaptığını anladı. Onun girişiyle irkilen keçiler endişe verici bir meleme sesiyle kıpırdanmaya başladılar. Ahırın parçalanmış duvarları arasında gidecek hiçbir yerleri yoktu. Kapana kısılmışlardı. Josie hızla geri çekildi.

"Yapamayız

Buraya saklan," diye fısıldadı Josie.

Josie telaşla etrafına bakındı. Bir telefona ihtiyaçları vardı ama Josie eve girmeye çok korkuyordu. Büyükannesi ve büyükbabası bir mil uzaktaydı. Mısır tarlası. Mısır tarlasından ilerleyebilirlerdi ve sonunda büyükanne ve büyükbabasının evine varırlardı. Onlar ne yapacaklarını bilirlerdi. Gölgelemin arasında, mısır sapları uzun boylu nöbetçiler gibi duruyordu.

Cesaret edebildiler mi? Josie'nin en eski anılarından biri, annesinin onu tarlaya yalnız gitmemesi için azarlamasıydı. "Orada kaybolacaksın ve seni asla ama asla bulamayacağız," diye uyardı. Uzun bir süre boyunca annesinin

Uyarılar işe yaradı, ancak zaman geçtikçe Josie daha cüretkâr oldu ve mısırın içine girmeye cesaret etmesi sık rastlanan bir olaydı.

Evden karanlık bir figür çıktı. Josie onun kim olduğunu anlayamadı ama elindeki tüfek çok netti. Bir kurt gibi yavaşça, metodik bir şekilde onlara doğru yürüdü.

Josie Becky'nin elini tuttu ve koşmaya başladılar, çıplak ayakları yere çarpıyordu, keskin taşlar ve dallar ayak tabanlarını deliyordu ama Josie bunu fark etmedi bile. Yanında Becky'nin nefesi çığınca kesik kesik geliyordu.

Eğer mısıra ulaşabilirlerse, Josie iyi olacaklarından emindi.

"Josie," diye bir erkek sesi geldi. Doğru mu duymuştu? Biri ona adını mı söylemişti? Omzunun üzerinden bir bakış atmaya cesaret etti ve figür hızını artırarak onlara doğru yaklaşıyordu. Bu onun kardeşi miydi? Josie bunu bilemiyordu ve öğrenmek için yavaşlamak da istemiyordu.

Josie nefes nefese Becky'ye, "Daha hızlı," diye seslendi. "Acele et." Josie tökezleyip yere düştü ama hızla ayağa kalktı. Neredeyse geldik. Bir gök gürültüsü

Yaklaşan ayak sesleri onları ileri itti. Çığlıklar havayı delip geçti. Josie dik durmayı başardı ama Becky ayağını kaybetti ve Josie ne kadar tutunmaya çalışsa da Becky'nin parmakları Josie'ninkilerden kaydı.

Josie, Becky'nin kolunu çekiştirerek, ", ,," diye yalvardı. "Lütfen." Bir kez daha arkasına bakmaya cesaret etti. Figür ellerini kaldırdı ve nişan aldı. Josie Becky'nin kolunu bıraktı, döndü ve koşmaya başladı.

Josie tökezleyerek tarlaya girdi ve hemen mısırlar tarafından yutuldu. Becky'nin çaresiz çığlıkları onu takip etti ama o yine de koşmaya devam etti. Tüfeğin sesi kulaklarında patladı ve yakıcı bir acı kolunu parçaladı. *Beni vurdu*, diye düşündü inanamayarak. *Ben vuruldum*. Dünya eğilip büküldü ama Josie mısır saplarını kullanarak bir şekilde dengesini korudu ve ilerlemeye devam etti. Becky için geri dönmek istedi ama ayakları sadece ileriye doğru hareket edebiliyordu.

Kaba yapraklar Josie'nin yüzüne çarparak kırmızı yaralar açtı ve sert toprak ayaklarını oydu. Daha fazla koşamadığında durdu, eğildi, ellerini dizlerine koydu ve tamamen hareketsiz kalmaya çalıştı. Onun

Kolu zonkluyordu ve kulakları acıyla çınılıyordu. Adam geliyor muydu? İçgüdüğü devam etmekte ama nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Josie mısırların arasında bir yol açmıştı ve silahlı adamın onu bulmak için sadece yassılaştırmış sapları takip etmesi gerektiğini biliyordu. Josie sıralar arasında zikzaklar çizerek ilerlemeye başladı, kanla kayganlaşmış kolunu vücuduna yakın tutuyordu. Josie bir av tüfeğı mermisinin ne yapabileceğini biliyordu.

sülünler ve geyikler. Bunu defalarca görmüştü. Açılan delikler, fıskıran kan. Birkaç santim ötede olsa mermi kalbine ederdi. Ölmüş olurdu.

Yavaş yavaş Josie'nin nefesi düzene girdi ve kulaklarındaki çınlama azaldı. Gözlerini yukarıdaki mısırlardan ayırmıyor, başka bir varlığa dair onu uyarabilecek bir dalgalanma ya da sallanma arıyordu. Josie'nin aklı karıştı. Belki de tetikçi onun öldüğünü sanmıştı. Hâlâ onu arıyor olma ihtimaline karşı bir yığın halinde yere yatıp ölü taklidi yapmayı düşündü ama bu çok korkutucuydu.

Ethan ile babasını ve ikisi arasında geçen çirkin sözleri düşündü. Babasının sert sözleri zihninde tekrarlanıp duruyordu: *Ethan, silahı bana ver.* Ve Ethan'ın meydan okuyan reddi.

Ethan mıydı? Hayır. Josie buna inanmayı reddetti. Bir zamanlar ona oltayla yem atmayı ve bisiklete binmeyi öğreten tatlı ağabeyi olamazdı.

Josie'nin yönünü bulması gerekiyordu. Bu alana binlerce kez gelmişti. Bunu yapabilirdi; çıkış yolunu bulabilir ve yardım alabilirdi.

Josie'nin sağından cızırtılı bir yaprak hışırtısı geldi. Josie durdu ve tamamen hareketsiz kalarak dinlemeye başladı. Bulutlar ay ve yıldızları perdeledi ve Josie elini yüzünün önünde bile göremeyene kadar tarlanın gölgeleri birbirine karıştı. Yine de bir varlık hissetti yaklaşık yirmi adım ötede. Babasının ya da annesinin onu aramaya geldiğini umdu, dua etti ama içten içe mısırın içinde onunla birlikte olan kişinin yardım etmek için orada olmadığını biliyordu.

Kuru, fısıltılı ses yaklaştı ve Josie haykırmamak için parmaklarını ağzına bastırdı. Kan kolundan aşağı damladı ve Ayaklarının dibinde bir su birikintisi.

Josie kaçma isteğıyle savaştı. , dedi kendi kendine. *Sen onu göremezsın, o da seni göremez.* Ama sonra karanlık değışti - sadece birazcık. Gölgeler karardı ve adam tam oradaydı, sadece birkaç adım ötede, sırtı Josie'ye dönüktü. O kadar yakındı ki elini uzatsa ona dokunabilirdi, o kadar yakındı ki teninden gelen sıcaklığın kokusunu alabilirdi - çok da yabancı olmayan ter kokusu ve

vücut kokusu. Ethan mıydı? Onu vuran ve tarlaya kadar kovalayan kardeşi olabilir miydi?

Şekilden küçük bir sabırsızlık homurtusu geldi ve Josie nefesini tuttu. Şekil uzaklaşmaya başladı ama sonra durdu ve yavaşça arkasını döndü. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından gölge mısırın derinliklerine doğru süzüldü ve gözden kayboldu.

Josie titrek bir nefes verdi. Şimdilik gitmişti.

OceanofPDF.com

Çiçeklerin narin mor yaprakları buruşup birer birer yere düştü, sonra da uçup gitti. Şimdi pencerenin önünde dikenli yeşil ısırgan otları filizlenmişti.

Annesi hâlâ hastaydı, yataktan banyoya koşturuyor, elleriyle ağzını kapatıyordu.

"Ona bir şeyler yedirip içirmelisin," dedi babası bir akşam uğradığında.

Kız sandalyeyi yiyecekleri sakladıkları ahşap rafa doğru çeker, böylece fıstık ezmesi kavanozuna ve bir somun ekmeğe ulaşabilirdi. Ve

Kız annesine yemek yedirmeye çalışırdı ama annesi yemezdi. Annesi kararlı bir şekilde ağzını kapalı tutar ve kız da sonunda

sandviçi tek başına ve banyo lavabosundan aldığı bir bardak suyla yıkar.

Babası, annesine içmesi için kalın içecekler getirmeye başladı. Annesini yatağa yatırır ve içmesi için onu kandırırdı. "Sadece biraz daha," diye ısrar ederdi. "Bebek için güçlü kalmalısın."

Annesi babasını memnun etmeye çalışırdı. Birkaç yudum alır ve sonra yatağın yanında tuttuğu kovaya kusardı.

"Hadi ama," derdi babası hayal kırıklığı içinde. "Denemeye devam et." Onun Annem içeceği iter ve sanki kaybolmaya çalışıyormuş gibi küçük bir topun içine kıvrılırdı.

Bir gün, annesi ona getirdiği içkiyi içmeyi reddedince, babası öfkeden deliye döndü. "Sen değersizsin," dedi, kızın elini tutarak.

annesini kolundan tutup yataktan kaldırdı. "Onu musun?" diye sordu, bir elini kıza doğru sallayarak. "Bebek umurunda değil mi?"

Annesini masaya sürükledi ve zorla bir sandalyeye oturttu.

Kız raftan bir kitap aldı, pencerenin altındaki yerine gitti ve yüzünü duvara döndü.

Babası çekmecedен bir kaşık çıkardı ve fincanın içine daldırdı. "Ye," diye emretti. Annesi başını çevirmeye çalıştı ama babası onun çenesini tuttu ve kaşığı ağzına soktu. Annesi ıslak bir şekilde öğürdü ve nefesi kesik kesik geldi.

Kız kitabının çevirdi ve hikâyeyi kendi kendine okudu. Bu prenses ve bezelye ile ilgili olanıydı. Bazı kelimelerin nasıl seslendirileceğini bilmesine rağmen, hikayeyi ezberlemişti.

Bir süre sonra öğürmesi kesildi, ağlaması azaldı. Babası alçak ve yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştu. "Bak, o kadar da kötü değildi, değil mi? Neredeyse hepsini yedin."

Kız kitabının sayfalarından başını kaldırdı ve adamın annesinin ağzını bir bezle nazikçe silmesini ve onu yatağa geri götürmesini izledi. Çok geçmeden annesinin yumuşak, ritmik nefes alışını duydu. Uykuya dalmıştı.

Babası çıkmak için kapıyı açmadan önce kızın at kuyruğunu çekiştirdi. "O iyi. Bırak dinlensin."

Kız kapının klik sesini ve kilidin yerine otururken çıkardığı sesi duyunca kitabı raftaki yerine geri koydu ve mutfak masasına doğru yürüdü. Dondurmanın bulunduğu bardağı kaldırdı. Çikolatanın kokusunu alabiliyordu ve midesi gurulduyordu. Hâlâ birkaç kaşık dolusu kalmıştı. Annesi aldırmazdı.

Kız bardağı dudaklarına götürdü ve içti. Tatlı krema ağzını doldurdu ve boğazından aşağı kaydı. Son damlaları bir kaşıkla sıyırdı ve yalayarak temizledi.

Kız televizyonu açtı ama sesini kısık ayarladı. Saatler geçti. Annesi uyuyordu. Karnındaki ağrı hızlı ve sert bir şekilde geldi. Kız iki büküm oldu ve hastalanmadan önce tuvalete gitmeyi zar zor başardı. Bağırsakları büküldü ve karnı şişti.

Banyonun zeminine uzandı; çatlak fayanslar tenine karşı serindi. Gece, odada sadece televizyondan gelen yumuşak mavi ışık kalana kadar hafifledi. Krampları hafifledi, kasları gevşedi. Kız kendini bitkin ve boş hissediyordu. Annesi onu nazikçe sarsarak uyandırıp yatağa geri götürene kadar huzursuz bir uykuya daldı.

Günümüz

Keskin rüzgâr hız kazanıyor, her esintide Wylie'nin üzerine kar taneleri yağdırıyordu. Tel kesicileri almak için acilen ahıra gitmesi gerekiyordu.

Kadın ciddi bir hipertermi tehlikesiyle karşı karşıya kalmadan önce ahıra gidip kaza yerine dönmek için en fazla yirmi beş dakikası olduğunu düşündü. O zaman bile çok geç olabilirdi. Wylie kadını kurtardıktan sonra onu eve geri götürmek zorundaydı.

Wylie tedirgin bir şekilde karanlık gökyüzüne baktı ve yüzüne kar yağmaya başladı. Hava daha da kötüleşmeden kadının yanına dönmesi gerekiyordu. Soğuğa maruz kalan yüzü ve kulakları acıyla yanıyordu. Kadının bu kadar uzun süre karda yatarak nasıl hayatta kalabildiğini hayal bile edemiyordu.

Yolun başına geldiğinde Wylie soluklanmak için durakladı ama rüzgâr çılgınca esiyor, etrafında dönüp duran kar kasırgaları yaratıyordu. Hareket etmeye devam etmek zorundaydı. El fenerini ahıra doğru tuttu ve silolar beyaz bir perdenin arkasında kayboldu.

Evden gelen yumuşak ışık Wylie'yi ileriye doğru itti. Yürüyüş Sopalar Wylie'nin dik yardımcı oldu ama bacakları ağırlaştı ve yüksek karda adım atma çabasıyla ağrıyordu.

Eve yaklaştıkça, buz yüklü ağaçlar yeni kar yağışıyla daha da ağırlaşıyor ve her rüzgârda kırılma tehdidiyle karşı karşıya kalıyordu.

Gideli çok olmuştu. Ateş sönmüş olabilir, çocuğun Yaraları düşündüğünden daha kötü olabilirdi ve yine de kadına geri dönmesi gerekiyordu. Wylie'nin göğsü sıkılaştı ve ön kapıya doğru son elli metreyi hızla geçerken hızını artırdı.

Kapıyı iterek içeriye bir kar fırtınası getirdi. Wylie kapıyı arkasından kapattı ve yürüyüş sopalarını takırdayarak yere bıraktı. Buz kramponlarının parke zeminde açtığı oyukları görmezden gelen Wylie doğruca çocuğu bıraktığı kanepeye gitti. Çocuk oradaydı, hâlâ uyuyordu ve Tas yanına kıvrılmıştı.

Wylie daha sonra telefona baktı, arama yapma şansının düşük olduğunu biliyordu. Haklıydı; hiçbir bakım görevlisi

Hava böyle.

Wylie ateşle bir parça odun daha ekledi ve alevlerin yanında kalıp kendini ısıtma isteğiyle savaştı. Kulakları ve burnu acıyla yanıyordu.

Hareket etmeye devam etmeliydi. Wylie dolaba gidip başka bir palto ve atkı aldı. Kadına çorap başlığını vermişti, bu yüzden paltoya iştirilmiş kürk astarlı kapüşonu kafasına geçirdi ve yerine bağladı.

Wylie fırtınaya geri dönmekten korkuyordu ama zaman ilerliyordu.

Wylie yenilenmiş bir kararlılıkla sıcak evi geride bıraktı. Fırtına şiddetlenmeye devam ediyordu. Sanki rüzgâr her yönden ona doğru geliyordu.

Wylie cılız kümesin ve daha önceki kiracıların istenmeyen mobilya ve ev eşyalarını atmak için kullandıkları alet deposunun önünden geçti. Ahıra girdiğinde Wylie paltosundaki karı silkeledi ve saatini kontrol etti. Kadından ayrılalı yaklaşık yirmi beş dakika olmuştu. İhtiyacı olan şeyi bulmak için kaba duvarları taradı.

Çivilere ve kancalara asılı tırmıklar, çapalar ve her türlü çiftlik aleti vardı. Tel kesicileri, paslı bir küreği ve çelik kızakları olan eski moda ahşap bir kızıağı buldu. Bükülmüş bir çividen sarkan küflü bir at battaniyesini diğer malzemelerle birlikte kızıağın üzerine serdi ve eski bir iple sabitledi.

El fenerini tuttu ama yürüyüş sopalarını bıraktı, başka bir şey getirmeye cesaret edemedi. Elindekileri karda taşıyıp geri dönmek yeterince zor olacaktı, umarım kadın da yanındaydı.

Kar gözleri kör etse ve rüzgâr daha önce bıraktığı izleri silip süpürse de Wylie en azından nereye gittiğine dair iyi bir fikre sahipti.

El fenerini tuttu ve gözleri önündeki zemine odaklandı.

Wylie'nin planı teoride basitti. Karmakarışık dikenli telleri kesecek ve hâlâ hayatta olduğunu umduğu kadını serbest bırakacaktı. Eğer kadın kendi başına yürüyemezse, Wylie onu kızakla eve çekmek için elinden geleni yapacaktı. Kürek iyi bir fikir gibi göründü.

Wylie enkaza giden yolu yarılادığında, sıcak katmanlarına rağmen soğuk vücuduna nüfuz etmişti ve bu kurtarma görevinin bilgeliğini sorguladı. Yanlış bir adım atarsa Wylie'nin bacağı kırılabilir ve kendini buzlu bir mezarda bulabilirdi. Wylie karar verme becerileriyle tanınmazdı.

İkisi de donarak ölürse ne işe yarayacaktı? O zaman çocuk ne yapacaktı?

Wylie geri dönmeyi düşündü. Ayrılmakta iyiydi. Bu nasıl yapılacağını bildiği bir şeydi. Ama bu farklıydı. Evde kimse ölmüyordu. Ergenlik çağındaki oğlu Seth, kanunları uygulamaya çalıştığı için Wylie'ye hâlâ kızgındı ve onu hiç özlemiyordu. Babasının yanında emin ellerdeydi.

Sonunda, kar girdabının içinden bir metal parıltısı gördü ve enkaz göründü. Wylie hızını artırdı. Neredeyse varmıştı.

Wylie yoldan ayrılıp hendekten aşağıya, tarlayı çevreleyen dikenli doğru ilerledi ve yer işareti olarak bırakılan sarı atkıyı aradı. Kamyona yaklaştığında, atkıdan hiçbir iz yoktu.

sarı eşarp. Göğsü kabarak kısa bir süre durdu. Bir hata yapmış olmalıydı. Wylie küreği ve kızağa bağlı ipi bıraktı ve yavaş bir daire çizerek döndü. Her şey aynı görünüyordu; karla kaplı, çorak bir çöl.

Kadının bulunduğu noktadan geçmiş olmalıydı. Eşarın fırtınada uçup gitmesine imkân yoktu; metal dikenlerin etrafına birkaç kez sıkıca sardığından emindi.

Eşarp ve kadın, yaslanan göğüs yüksekliğindeki kar yığınlarından birinin altına gömülmüş olabilirdi. Wylie hayal kırıklığı içinde çit boyunca geri gitti ve bu kez ilk büyük kar yığına ulaşana kadar daha da yavaş hareket etti. Eldivenli ellerini kullanarak, çit görünene kadar karı kenara fırçalamaya başladı. Atkı görünmüyordu.

Wylie hareket etmeye devam etti. Soğuk, kat kat giysilerinin arasından sinsice ilerliyordu. Burada daha fazla kalamazdı. Tam pes edip eve dönmeye hazırlanırken, gözleri çitin dikenine takılmış sarı bir kumaş yığına takıldı. Gözlerini yere indirdi, kadının donmuş, parçalanmış bedeninin çitlere takıldığını görmeyi bekliyordu. Ama gitmişti. Eşarp gitmişti.

Wylie dizlerinin üzerine çökerek metal çitlere dikkatle baktı. Küçük kan damlaları ve donmuş et parçalarına benzeyen şeyler çitlere yapışmıştı. Parmaklarını yerde gezdirdi.

Wylie ayağa kalktı ve yeni ayak izleri var mı diye zemini inceledi ama yoğun kar ve rüzgâr donmuş brandayı çoktan süpürmüştü. Yaralı kadından hiçbir iz yoktu. Wylie ona yardım etmek için geri döneceğine söz vermişken neden bu acımasız fırtınada oradan ayrılmış olabilirdi ki?

Wylie enkazın ve tarlanın etrafında dolaşarak kadını aradı, ta ki soğuk onu evin olduğu yöne doğru itene kadar. Kadın neden kaçıyordu ve nereye gitmiş olabilirdi? Wylie'nin göğsüne yeni bir huzursuzluk yerleşti. Çok fazla sorusu vardı ve şimdi bunları cevaplayacak tek bir kişi kalmıştı ve o da konuşmuyordu.

OceanofPDF.com

Ağustos 2000

Şerif Yardımcısı Levi Robbins bela aramak için otoyollarda ve arka yollarda dolaşıyordu. Her türlü belayı. Blake County Şerif Departmanı'nın on yıllık emektarı olan Levi normalde geceleri çalışmazdı ama Frazier tatildaydı, bu yüzden Levi bir tempo değişikliğinin iyi olabileceğini düşünerek onun vardiyasını almaya gönüllü oldu.

Saat 1'i geçiyordu ve şu ana kadar tek bir çağrı bile gelmemişti. İsteddiği kadar uğraşsın, kimseyi trafik ihlali nedeniyle kenara çekmek için bir neden bile bulamadı.

Saatler ilerliyordu ve Levi radyoda country müzik dinleyerek zaman geçiriyordu. Meadow Rue boyunca ilerledi ve yolun ortasından yükselen yaralı ceviz ağacına yaklaşırken yavaşladı. Bölgeyi bilmeyenler için beklenmedik bir dönüm noktasıydı.

İki çakıllı yolun kesiştiği bu seksen metrelik ağacın nasıl filizlendiğini ve neden hiç kimse bilmiyordu. Yoldan geçmesi gerekenler, ağacın etrafında manevra yapmak için yavaşlamak zorunda kalıyordu. doğa yapımı trafik çemberi.

Fıstık çiçeğini geçtikten sonra Levi, İlçe Yolu G11'den güneye döndü. O Bir tur daha atacak ve Casey's General Store'a uğrayıp bir gazoz ve biraz benzin alacaktı. Belki şanslıysa biri onu soymaya çalışırdı. İstasyonda. Bir soygunla uğraşmayalı uzun zaman olmuştu. Ve silahının kılıfını en son ne zaman çıkardığını hatırlamıyordu. En azından bu ilginç olurdu.

Açık pencerelerinden sıcak bir esinti geçti. Çok yüksekti o gece yağmur yağmasını umuyordu. Gökyüzü bulutlanmıştı ve havada yaklaşmakta olan bir fırtınanın o nemli, elektrik kokusu vardı. Yine de uzun sürmedi ve ay ile yıldızlar yeniden ortaya çıktı. Çok kötü oldu. Çiftçilerin yağmura ihtiyacı vardı.

Levi açık pencereden dışarı bir ayçiçeği tohumu tükürdü. Hava ne kadar sıcak olursa olsun, temiz hava rotası üzerindeyken uykuya dalmasını engelliyordu. Kruvazörü önce saatte altmış, sonra yetmiş, sonra da seksen mile kadar çıkardı. Geceleri çalışmanın avantajlarından biri. Geniş açık yollar.

Aniden, farları kapalı bir kamyonet, iki mısır tarlasının arasına sıkışmış çakıllı bir yoldan kükreyerek çıktı. Levi frene bastı ve aracının arkasının savrulmasına neden oldu. Asfalttaki lastiklerin çığlığı radyoyu bastırdı ve burnuna yanık lastik kokusu doldu.

Arabayı yolda tutmak için mücadele ederken "Orospu çocuğu," diye mırıldandı. Kruvazörü düzelterip kalbi yerine yerleştikten sonra ön camdan baktı ve ayağını gaza bastı. "Yak onları," dedi kendi kendine ve ışıklarını ve sireni açtı.

Önündeki kamyon kısa bir süreliğine hızlandı ve sonra sanki sürücü polis aracını geçme şansı olmadığını anlamış gibi yavaşladı. Levi kamyonun arkasından yolun kenarına çekerken, "İşte böyle, orospu çocuğu," dedi.

Farlarının aydınlatığı Levi, kamyondaki tek kişinin sürücü olduğunu görebiliyordu. Plakaya bakmaya çalıştı ama Rakamlar ve harfler kurumuş çamurla gizlenmiş. Kasıtlı olabilir ama büyük ihtimalle değildir. Çiftlik kamyonları buraları kirletir. Yine de içinde bulunduğu ruh haline bakılırsa, Levi bu ihlalin peşini bırakmayı düşünmüyordu.

Arabasından indi ve yavaşça vinil kamyon kasası örtülü gümüş renkli 1990 model Ford Ranger'a yaklaştı. Levi konuşmadan kamyonun kapısı açıldı.

"Hey, şimdi, aracında kal," diye uyardı Levi, eli tabancasına doğru kayarken. "Ellerini direksiyonun üzerine koy."

"Özür dilerim," dedi kamyonun içinden genç ve titrek bir ses. "Seni görmedim. Dönmeden önce iki tarafa da baktım ve aniden karşıma çıktınız. Çok hızlı geliyordunuz."

"Öyle diyorsun," dedi Levi, sürücü tarafındaki camın yanında durup el fenerini direksiyonu tutan sarı saçlı genç bir adama tutarken.

Kamyonetin içi vücut kokusu, tütün ve korku gibi kokuyordu. Devrilmiş bir gazoz kutusu yerde yatıyor, tütün tükürüğü yolcu tarafındaki halının üzerine dökülüyordu. Levi neredeyse gülümsüyordu. Mankafa gençlerin koparmaya bayılırdı.

"Farlarının kapalı olduğunu biliyor musun? Orada neredeyse beni öldürüyordun. Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" Levi sordu. "İçiyor muydun?"

Çocuk gözlerini kısarak ona baktı. "Hayır, efendim. Sadece eve gidiyorum. Geç kaldım." Çocuğun yüzü terden parlıyordu ve koyu lekeler boynunu çevreliyordu.

gömleğinin ve kollarının altından.

"Nereden geliyorsun?" Çocuk ehliyetini uzatırken Levi sordu. Levi çocuğun adının Brock Cutter olduğunu fark etti. Bölgede çok sayıda Cutter vardı. Büyük bir çiftçi ailesi.

"Spencer'da bir sinemadaydım," diye cevap verdi çocuk. "Kuzenimle birlikte." "Yani sen bir Cutter çocuğusun?" Levi ehliyetten başını kaldırarak sordu.

"Evet efendim," dedi çocuk, ışık huzmesinin ötesini görmeye çalışarak. "Brock Cutter."

"Brett adında bir kuzenin mi var?" Levi sordu. Çocuk başını salladı, gözleri endişeyle etrafta geziniyordu.

"Seni lise yıllarından beri gördüğümü sanmıyorum," dedi Levi, elini yerden yaklaşık bir metre yukarıda tutarak. "Kuzenin Brett'le birlikte mezun olmuştuk. Tıpkı ona benziyorsun. O nasıl?"

"O iyi biri," dedi Cutter, sesi titreyerek. "Perry'de yaşıyor, oradaki domuz eti fabrikasında çalışıyor. Evli ve iki çocuğu var."

"İki çocuk, vay canına, bu çılgınca. Tanrım, eskiden ne güzel zamanlarımız olmuştu. Gelecek yazki buluşmamıza geliyor mu?" Levi şapkasını çıkarıp alındaki teri silerek sordu.

"Muhtemelen," dedi Cutter. "Dinle, dediğim gibi, gerçekten üzgünüm. Seni görmedim. Bir daha olmayacak. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım."

Levi gözlerini Cutter'a dikti. Çocuğun sürücü sicilini neden kontrol etmediğini bilmiyordu. Levi insanları asla rahat bırakmazdı. Belki de Brett Cutter'la birlikte Everclear ve Dr Pepper içerek bu arka yollarda araba sürdükleri eski güzel günlere özlem duyuyordu. Elli beşlik bir alanda saatte seksen mil hızla giderek en azından biraz hatalı olduğunu biliyordu. Belki de bir yanı, departmandaki sessizliklerini bozan kişi olmak istemiyordu.

Plakayı kontrol etseydi, Brock Cutter'ın ehliyetine el konulduğunu ve Kossuth County'deki bir taciz davasıyla ilgili duruşmaya gelmediği için hakkında yakalama emri çıkarıldığını görecekti. Brock Cutter'ın kuzeni Brett kadar masum ve iyi huylu olmadığını öğrenecekti.

Levi sırtarak, "O orospu çocuğu kuzenine bir dahaki sefere şehre geldiğinde beni aramasını söyle, ben de sana bir şans vereyim," dedi. "Ama daha dikkatli olacağına dair bana söz vermelisin. Seni tekrar kenara çekmek zorunda kalmak istemiyorum. Anladın mı?"

"Teşekkür ," dedi Cutter rahatlayarak, sonunda bıraktı ve ıslak avuçlarını kot pantolonuna sildi. "Söz veriyorum."

Levi, Cutter dikkatlice tekrar yola çıkana kadar bekledi, yavaşça uzaklaştı, arka lambaları karanlıkta kırmızı iğne işaretlerine dönüştü. Başını iki yana salladı.

Brett Cutter. Kahretsin, yıllardır onu düşünmemiştir. İyi adamdı.

Tekrar arabaya bindi ve kontağı çevirdi. Radyoda country müziğin yerini bir talk show programı almıştı.

Levi turuna devam etti, bir gazoz ve bir dilim pizza için benzin istasyonunda durdu. Gecenin geri kalanı sakın ve olaysız geçti.

Güneş puslu gökyüzüne doğru kayarak yeni bir sıcaklık dalgası getirdi. Levi'nin vardiyasının bitmesine bir saat kalmıştı. Çok yorulmuştu. Eve gidecek, duş alacak ve yatacağı.

Altmış dakika sonra, Şerif Yardımcısı Levi Robbins Blake County tarihinin en kanlı suç mahalline çağrıldı.

OceanofPDF.com

Günümüz

Eve döndükten sonra Wylie küreği ve kızağı ön tarafa bıraktı. ve içeri girdi. Yorgun bir şekilde botlarını çıkardı. Çocuğa ne söyleyecekti? Sadece Wylie'nin şapkası ve paltosuyla zırhlanmış olan kadının dışarıda hayatta kalmasına imkân yoktu.

Kadından hiçbir iz yoktu. Karda bıraktığı ayak izleri sert rüzgâr tarafından süpürülmüştü. Sanki ortadan kaybolmuş gibiydi.

Şimdi oturma odası boştu. Çocuk ve Tas onları bıraktığı yerde değildi.

Şömine turuncu közlere dönüşmüştü ve oda soğuktu.

Giderek artan bir endişeyle odadan odaya geçti. Merdivenlerden yukarı çıktı, ahşap zeminin soğuğu çoraplarının arasından sızıyordu. İkinci kat sahanlığı karanlıktı.

Yatak odasının kapısı sıkıca kapatılmıştı ve Wylie kapı kolunu çevirip kapıyı iterek açtı. Yatağının başucundaki lambanın loş ışık havuzunda çocuk , sırtı kapıya dönüktü ve Tas ayaklarının dibinde yatıyordu.

"İşte buradasın," dedi Wylie ve çocuk irkilerek arkasını döndü.

Elinde Wylie'nin 9 mm'lik tabancası vardı. Wylie'nin nefesi kesildi. Gözleri taşı gibi açılmış olan çocuk donup kalmıştı; silah doğrudan Wylie'nin göğsüne doğrultulmuştu.

"onu." Kelimeler, dikenli tellere takılmış kumaş gibi düzensiz çıktı.

Ağzı bir karış açık, öylece bakakaldı. "Onu yere bırak, hemen!"

Wylie emretti.

Tas havlamaya başladı ve çocuk sanki yanmış gibi silahı bıraktı. Silah yere çarptı ve Tas koşarak uzaklaştı. Wylie gözlerini kapadı ve kulaklarını tıkadı, bir merminin boşalmasını ve onu parçalamasını bekledi. Mermi gelmeyince silahın üzerine atladı, kendini silahın üzerine attı, soğuk metal karnına saplandı.

Onun üzerinde, Tas'ın çılgınca havladığı, dehşet içinde donmuş bir çocuk duruyordu. " ne geçiyordu?" Wylie sendeleyerek ayağa kalkarken tersledi, silah elindeydi. Titreyen parmaklarıyla mermileri çıkardı. "Asla, asla

Bir silah al. Kendini, Tas'ı ya da beni vurabilirdin. Anlıyor musun?"

Çocuk cevap vermedi, . Nefesi boğazında düğümlendi ve yutkunarak hava almaya çalıştı.

"Burası senin evin değil," diye tersledi Wylie. "Birini öldürebilirdin. Başkalarının eşyalarını karıştırmamalısın." Wylie dolaba doğru ilerledi ve silahı üst rafta gidebildiği kadar geriye itti. Arkasını döndüğünde çocuğun yatağının altına girdiğini gördü.

Wylie hasta olacakmış gibi hissetti. Silahı buraya kilitleme konusunda hiç endişelenmemişti çünkü evdeki tek kişi oydu. Hiç misafiri yoktu; kimse ziyarete gelmiyordu.

"Tas, sus!" Wylie bağırdı ve Tas'ın havlamaları yerini yumuşak iniltilere bıraktı. Korkuyla ona baktı.

Wylie kendini yatağın kenarına bıraktı ve çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Sesine tekrar güvendiğinde konuştu. "Bağırmamalıydım. Seni korkutmak istememiştım." Yanıt gelmedi, sadece yatağın altından çocuğun nefesinin yumuşak hırıltıları geliyordu.

"Bu senin hatan değildi. Benim hatamdı. Silahı kilit altında tutmalıydım. Dışarı çık," diye ısrar etti Wylie.

Çocuk yatağın altında kaldı. ", " diye açıklamaya çalıştı Wylie. "Sen hiç korktun mu? Gerçekten, gerçekten korktun mu?"

Ne aptalca bir soru, diye düşündü Wylie kendi kendine. Elbette çocuk korkmuştu. Daha yeni korkunç bir araba kazası geçirmiş, fırtınada tek başına dolaşmış ve neredeyse donarak ölmüştü. Çocuk korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Dehşete düşmenin.

Wylie bekledi. Çocuğun çığınca nefes alışları hafifledi. Dakikalar geçti. Wylie pantolonunun paçasında, küçük bir güneş balığının bir gece sürüngenini çekmesi gibi hafif bir çekiştirme hissetti.

, yatağın altına bakabilmek için başını bacaklarının arasına koydu. Çocuğun gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzü ona bakıyordu. "Dışarı çıkacak mısın?" Wylie sordu.

Çocuk kendini yatağın altından dışarı attı ve ayağa kalktı. Konuşmasa da Wylie hangi soruların yanıtlanmasını istediğini biliyordu.

Wylie dikkatle, "Kamyonu ben buldum," dedi. "Başka kimse yok." Bariz bir yalandı ama neden endişesini artırsındı ki? Çocuğun omuzları hayal kırıklığıyla çöktü.

"Annen de seninle birlikte kamyonda mıydı? Yoksa başka biri mi?" diye sordu. "Değer verdiğin biri mi?" Çocuk cevap vermedi.

Wylie çocuğun ellerine uzandı. Teni soğuktu ve altındaki kemikler avuçlarının içinde kırılacakmış gibi hissediyordu. Çocuk onun dokunuşuyla sanki yanmış gibi geri çekildi.

Wylie, "Fırtına geçtikten sonra daha fazla bakacağım," diye söz verdi. Elini cebine attı ve enkaz halindeki kamyonun yanında bulduğu kirli beyaz kumaş parçasını çıkardı. "Bunu buldum. Sana mı ait?" diye sordu Wylie.

Çocuğun gözleri parladı ve elini belli belirsiz uzatmadan önce gülümsedi. Wylie bez parçasını ona uzattı ve o da yanağına bastırdı.

Kadın neden Wylie'nin onun için geri gelmesini beklememişti? Nereye gitmiş olabilirdi? Wylie kadının kötü bir işe bulaşmış ve kaçıyor olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Zihni olasılıklarla dolup taşıyordu: Kanundan ya da kötü davranan bir kocadan kaçıyor.

Belki de kadının kazadan sonra yönünü kaybetmesi ve fırtınanın içinde başıboş dolaşması kadar basit bir şeydi.

Merdivenlerden geri ve Wylie şömineye bir odun daha attı. Çocuğun tuhaf bir şekilde vücudunu yana çevirip sanki fark edilmemeye çalışıyormuş gibi göz ucuyla etrafında olup bitenleri izlemesi vardı. Wylie kanepenin üzerindeki battaniyeleri düzeltti, Tas ayağa fırladı, üç kez döndü ve bir köşeye yerleşti. Bu sefer onu azarlamadı.

Wylie çocuğa bir bardak su getirmek için mutfığa gitti. O da acıkmış olmalıydı. Dolapları karıştırıp bir kutu Cheerios buldu ve bir kâseye doldurdu. Kuru mısır gevreğini ve bardağı aldı ve çocuğu kanepede Tas'ın yanına kıvrılmış, başparmağı ağzında buldu.

"Bir şeyler içmelisin," dedi Wylie, su bardağını ona doğru tutarak, ama ağzı sıkı bir şekilde başını çevirdi. Wylie bardağı ve mısır gevreği kâsesini sehpanın üzerine koyarak, "Tamam," dedi. "Hazır olduğunuzda buyurun."

Çocuğun gözleri ağırlaştı ve kısa süre sonra nefes alış veriş i Tas'inkiyle eşleşti; uykuya .

Wylie saatini kontrol etti. Nasıl olur da sadece gece yarısı olabilirdi?

Dışarıda fırtına kendini çılgınlığa bırakmıştı. Rüzgâr öfkeyle esiyor ve kar pencereleri aşındırıyordu. Wylie kadının eve doğru geldiğini görmeyi umarak dışarıya bakmaya devam etti ama tek görebildiği beyaz köpüklerdi. Bir süre sonra pes etti. Kadın ya

Karla kaplı yolda yardıma ihtiyacı vardı, ki bu pek olası değildi, ya da havaya yenik düşmüştü.

* * *

Wylie üst kattan el yazmasını ve olay yeri fotoğraflarıyla dolu klasörü aldı ve kendine bir kadeh şarap koymayı düşündü ama kahvede karar kıldı. Okumaya çalıştı ama sürekli kanepede uyuyan adama baktı. Kimdi bu adam? Dışarıda onu arayan başka biri olmalıydı.

Belirli aralıklarla sabit hattı kontrol etti ama aynı sessizlikle karşılaştı. Uzun zamandır ilk kez biriyle konuşmak istiyordu.

Herhangi biriyle değil. Wylie oğluyla konuşmak istedi. O istedi öylece çekip gittiği için özür diledi. Ona karşı çok sinirliydi, tartışmalardan, Seth'in eski kocasını kendisiyle karşı karşıya getirmesinden çok yorulmuştu. Ve o gece çekip ve eve dönmemesi tam bir işkenceydi. Seth'in nerede olduğunu, kiminle birlikte olduğunu, hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmiyordu.

Wylie bir ebeveyn olarak kolay yolu seçmişti. Seth'in sözleri onu çok incitmişti. Ondan nefret ediyordu, gidip babasıyla yaşamak istiyordu. Yaralı bir halde kitabını bitirmeyi bahane ederek bu hüzünlü ve yalnız yere geldi. Wylie oğlunu terk etmişti ve ilişkilerini onarmak için ne gerekeceğini sadece Tanrı biliyordu.

O anda Seth'le okul ve arkadaşları hakkında konuşmaktan memnun olurdu ama bu imkânsızdı. Wylie şimdi başka bir çocuğun tek bakıcısıydı ve bu çocuğa bakmak için yeterli donanımına sahip değildi.

Fırtına şiddetlendi, gölgeler değişti, karardı. Saatini kontrol etti; gece 1:00. Wylie bu sessiz anlardan nefret ederdi. Sanki onun dışında tüm dünya uyuyormuş gibi . Güvercin rengindeki ışık perdelerin kenarlarında rahatları. Gözlerini kapatırdı ve bir anlığına herkes gibi olurdu.

* * *

Wylie döşeme tahtalarının gıcirtısıyla uyandı. Uykulu uykulu gözlerini kırıştırdığında çocuğu yerde, ateşin yanında, sırtı ona dönük otururken buldu.

Çocuğun parmaklarından bir şey düştü ve yere savruldu. Boğazları kesilerek açılmış, dişleri kırılmış, göz yuvaları boş fotoğraflar. Olamaz, diye düşündü Wylie.

Olay yeri fotoğraflarını bulmuştu. Çocuk tökezleyerek ayağa kalktı ve

odadan koşarak çıktı. Wylie onu takip etmek için koltuktan fırladı. Midesi altüst olup kabarmadan ve ağzından sıcak ve ekşi bir safra fışkırmadan önce banyoya ancak varabilmişti.

Çocuk midesinde hiçbir şey kalmayana kadar kustu.

"Onları görmemeliydin," dedi Wylie karanlık hemen dışından. "Çok özür dilerim. Onlar benim içim için. Ben bir yazarım."

Çocuk duvarla tuvalet arasındaki küçük boşluğa tırmandı ve elleriyle yüzünü kapattı.

Wylie bir kapı aralığında oyalandı.

Çocuğun banyodan çıkmayacağını anlayınca oturma odasına döndü.

Wylie bu korkunç görüntülerin ne için olduğunu nasıl açıklayabilirdi? Söyleyecek söz yoktu. Onun bir canavar olduğunu düşünüyordu ve çocuğun ona güvenmesini sağlama şansı artık kaybolmuştu.

OceanofPDF.com

Ağustos 2000

Josie tarlada saklandığı yerden kaçma dürtüsüyle savaştı. Pusuda bekliyor olabilirdi, hareket ettiği anda saldırmaya hazırdı. Bu yüzden Josie bekledi. Bir şey olmasını, birinin yardım etmesini, gelip onu bulmasını bekledi. Annesinin ya da babasının sapların arasından geçip gitmesini istiyordu ama onlar bir türlü gelmiyordu.

Bulutlar buharlaştı ve ay cafcacflı bir şekilde ona baktı. Josie, ayın gökyüzünde yavaşça ilerlemesiyle zamanı tuttu. Kusarsa silahlı kişinin öğürmesini duyacağından ve yerini keşfedeceğinden korkarak mide bulantısına karşı savaştı. Yine de gözyaşlarının akmasını engelleyemedi, vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsıldı, ta ki çığlıkları bastırmaya çalışmaktan başı ve çenesi ağrıyana kadar.

Josie gecenin sıcağına rağmen titredi. Kolundaki yaranın kanaması durmuştu ama uçayağının etli kısmına saplanmış olan saçmaları hissedebiliyordu.

Ayakta kalabildiği kadar ayakta kalmıştı ama kasları tutulmaya başlamıştı. Sivrisinekler çıplak teninde ziyafet çekiyordu, ısırıkları binlerce iğne batması gibiydi. Sonunda çömeldi, topuklarının üzerine oturdu, kollarını tişörtünün içine ve dizlerinin üzerine çekti. Kolundaki ağrı davul gibi çalıyordu. Josie sefil bir halde, gün ışığını bekleyen tombul bir mısır pire böceği gibi oturuyordu.

Mısırların her yumuşak hışırtısında kalbi dehşetten umuda doğru bumerang gibi dönüyordu. Birileri silah seslerini duymuş olmalıydı. Ses, kırlarda kilometrelerce yol alırdı. Mutlaka birileri silah sesini duymuş, telaşa kapılmış ve polisi aramış olmalıydı. Yarı yarıya babasının ortaya çıkmasını, ona yardım etmek için elini uzatmasını ve onu eve götürmesini bekliyordu. Ama o hiç gelmedi. Kimse gelmedi.

Saatler geçti. Yıldızlar soldu ve yukarıdaki gökyüzü yavaşça gece kıyafetlerinden sıyrıldı ve yerini pembe ve mandalina rengi tüllere bıraktı. Josie'nin ağzı kurumuş ve dili susuzluktan ağırlaşmıştı. Her hareket ettiğinde kolundan bir sarsıntı geçiyor ve acıyla inliyordu.

Bir keresinde on yaşındayken ayak bileğini kırmıştı. Becky ile birlikte tarladaki yuvarlak saman balyalarından oluşan labirentte zıplarken bir sonraki saman balyasına olan mesafeyi yanlış değerlendirmiş ve altı metre yuvarlanarak sert toprak zemine düşmüştü.

Bu acı çok şiddetliydi ama vurulmakla kıyaslanamazdı. Josie mesanesinin doluluğuna daha fazla dayanamadığında tişörtünün kozasından sıyrıldı ve ayağa kalktı. Tek elini kullanarak beceriksizce şortunu indirdi ve bitmek bilmeyen idrar akışını acele etmeye çağırarak kendini rahatlatı.

Josie o kadar susamıştı ki bir bardak su içmek için tarladan çıkmak istedi ama mısırın sağladığı kamuflajdan ayrılmaya cesaret edemedi. Gölgelelerin hareketiyle zaman tutmaya çalıştı. Uzanıp uyumak istiyordu ama silahlı adamın onu bulmasından korkuyordu.

Kuru, kâğıt gibi bir çıtırtı tarlada ilerledi mısırlar titreyerek üzerinde sallandı. Biri geliyordu. Panik boğazına yapıştı. Ondak kaçamazdı; ne silahı ne de koruması vardı. Josie başına geleceklere karşı kendini hazırladı.

Ama ekinlere çarpan biri yerine, büyük siyah bir bulut başının üzerinden geçti, alçaldı, yükseldi, alçaldı ve tekrar yükseldi. Tarlalarda yıllık göçlerini yapan duman gibi yoğun kırmızı kanatlı karatavuklar onun üzerindeki saplarda toplandı.

Josie'nin babası çok sinirlenirdi. Bu her yıl olurdu; kırmızı ve sarı omuz yamaları olan parlak siyah kuşlar mısırlarıyla ziyafet çekmek için tarlalara dalarlardı. Babasının sinir bozucu kuşları korkutmak için güvendiği bir cihaz olan propan patlayıcılarının gürültülü patlamalarını duymayı bekliyordu. Çatırtılar hiç gelmedi, sadece kanat çırpışları ve kızıl kanatların gevezelikleri duyuldu.

Josie sonsuza kadar tarlada saklanamazdı. Kimse gelmiyordu onu kurtarmak için. Kendini kurtarması gerekiyordu. Josie ayağa kalkmak için mücadele etti ve kuş bulutu gürültüyle yükselip tarlanın başka bir bölümüne doğru ilerledi. Bacak kasları protesto çığlıkları atıyor, kolu nabız gibi atıyor, şişiyor ve dokunulamayacak kadar sıcak oluyordu. Bir başka mide bulantısı dalgası onu sardı ve Josie ve şafak vakti çiftliklerini hayal ettiler.

Büyük kırmızı ahır ve mutfak masasında kahve içen anne ve babasını düşünmek onu sakinleştirdi. Sabah güneşi

Ahırın arkasında, güneşin aksi yönünde ilerlerse tarladan evin yakınlarında bir yerde çıkacağı anlamına geliyordu.

Josie, sıcak sabah güneşi başının üstünü yakarken adım adım yeşil gölgelikte ilerledi. Bir gece önce gittiği yolu çabucak buldu. Saplar düz bir şekilde uzanıyor, buruşuk, çılgin bir iz bırakıyordu. Josie'nin kalbi göğsüne çarptı.

Eve çok yaklaşmıştı. Eve doğru koşmak, ön kapıyı açıp anne babasını, Ethanı ve Becky'yi mutfak masasında otururken bulmak istedi, panayır yoluna geç çıkmalarına neden olduğu için sinirlenmişlerdi ama Josie çok korkmuştu. Bunun yerine, tarlanın kenarlarında gezinerek kalın gövdelerin arasından göz attı.

İlk bakışta her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. Bahçe ve ev her zamanki gibi görünüyordu. Babasının kamyoneti ve annesinin arabası yolda duruyordu. Yakut boğazlı sinek kuşları evin yanındaki parlak turuncu kelebek otunun üzerinde geziniyordu. Ahırın tepesindeki bakır rüzgar gülü sıcak esintide dönüyordu.

Ama yine de Josie kendini açık alana çıkmaya ikna edemedi. Arka kapıdaki perde menteşeleri üzerinde sallanıyordu. Belki de herkes uyuyakalmıştır, diye umutla düşündü Josie, ama bunun pek mümkün olmadığını biliyordu. Dışarıdaki keçi ağılı boştu ve kapalı ahırdan insana benzer çılgınlık geliyordu. Josie bunların sadece keçilerden gelen açlık melemeleri olduğunu biliyordu ama çaresiz sesleri kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu. Babası keçileri beslemeyi ve sağmayı asla unutmazdı.

Koşarak eve gidip ailesini ve Becky'yi onu beklerken bulmak istedi ama kayalar ve kavrulmuş toprak tarafından çiğnenen ayak tabanları imkansız hale getirdi. Her adımda acı çekiyordu.

Küresteki tavuklar onun yaklaştığını görünce gıdaklayarak Josie'yi yem ve su vermesi için taciz ettiler. Lütfen herkes hâlâ uyuyor olsun, diye sessizce yalvardı.

Josie kafasını kaldırıp eve baktı. Bir gece önce ailesinin yatak odasının penceresinde gördüğü patlama seslerini ve ışık hatırladı. Perdelerin arkasında hiçbir şey kıpırdamıyordu ama sanki biri arkalarından bakıyormuş gibi biraz eğri duruyorlardı.

Josie kendi kendine bunun sadece kötü bir rüya olduğunu, uykusunda yürüdüğünü söyledi. Ne kadar çok düşünürse o kadar mantıklı geliyordu. Korkunç bir kabus görmüştü.

Ahırı ve kümesi geçtikten sonra keçiler ve tavuklar sessizleşti. Annesinin bahçe aletlerini sakladığı eski kulübenin önünden geçti ve

Becky'yle birlikte bir gece önce büyük bir keyifle zıpladıkları trambolinin yanından geçti. Sanki bir milyon yıl önceymiş gibi geldi.

Josie mutfak masasında sohbet eden anne ve babasını duyma umuduyla başını eğdi. Sıcak esintiyle açılıp kapanan paravan kapının gıcirtısı ve gürültüsü dışında her şey sessizdi.

Josie paravan kapıyı sallanırken yakaladı, çamurluğa adım attı ve arkasından kapattı. Kapıyı bütün gece açık bıraktığı için bir azar işitecekti. Josie çamurluğun zemininde babasının tozlu iş botlarını gördü ve içinden bir endişe dalgası daha geçti.

Mutfak boştu. Buzdolabının uğultusu ve tavan vantilatörünün sesi duyuluyordu. Oturma odasında Ethan'ın bir çift tenis ayakkabısı yerde duruyordu ve annesinin okumakta olduğu ciltsiz kitap kanepenin kolunda açık duruyordu.

Josie merdivenlerin dibine doğru ilerledi ve yukarı baktı.

"Anne? Baba?" diye seslendi. Cevap yoktu. Sol elini trabzana koymak için kaldıramıyordu, bu yüzden sağ tarafa sarıldı, omzu kendini sabitlemek için duvara sürtündü.

Arkasını dönüp merdivenlerden geri inmesi gerekiyordu ama elinin ailesinin yatak odasının kapısını itip açmasına ve eşikten içeri adım atmasına engel olamadı. Oda loştu, güneşin ışığı Pencereleri örten perdeler. Hava yabancı ama tanıdık kokuyordu. İçini bir korku titremesi kapladı.

Josie yatağı sallayarak, "Anne, baba," diye fısıldadı. "vakti geldi." Cevap gelmedi. Çok sessizdi.

Gözleri, yatağın yanındaki duvarda bir kan güneşinin dövmesinin bulunduğu sağ tarafa kaydı. Kırmızı spreyi aşağıya doğru takip ederek köşede yığılmış, gözleri kocaman, göğsünde yumruk büyüklüğünde bir delik olan bir figüre ulaştı. Josie bakışlarını önündeki dehşetten ayıramadı. Belli belirsiz annesine benziyordu ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Yüzündeki çarpık ifade korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Kana bulanmış geceliği tenine yapışmıştı.

Yatağın yanındaki toz mavisi telefonun kablosu duvardan sökülmüş ve annesinin yanında karmakarışık bir yığın halinde duruyordu.

Josie'nin uzuvlarına garip bir uyuşukluk yayıldı ve kulakları kalp atışlarının gđoldu. Tökezleyerek odadan çıktı.

"Baba?" diye bağırdı. "Baba?" Yatak odasına doğru hızla ilerledi ama aniden durdu. Yerde, kapı aralığından görünen bir el vardı, yarım ağızla yumruk yapmaya çalışıyormuş gibi kapalıydı. Josie ne olduğunu görmek istemedi.

o elin olduğu, ama o biliyordu. Babası. Ama onun neye dönüştüğünü görmek istemiyordu. Yine de ilerledi. Altın bir evlilik yüzüğünün parıltısı ona göz kırptı.

Josie titrek bir nefes verdi ve kapı çerçevesinin etrafına baktı. Babasının yüzü gitmiş, yerine kan, kemik ve gri maddeden oluşan tanınmaz bir tuval gelmişti. Boğazına bir çığlık düğümlendi, döndü ve kaçmak için acele ederken Josie çıplak ayağının babasının eline çarpmasıyla yumuşak bir et hissi duydu. Dehşet içinde merdivenlerden aşağı koştu, ayakları basamaklara zar zor değiyordu. Ön kapıyı açıp amansız güneş ışığına çıktı ve koşmaya başladı.

* * *

Sabah saat yedi buçukta Matthew Ellis, kızı ve damadının Meadow Rue'daki çiftliklerinin bir mil ötesinden geçiyordu. Diğer eski çiftlik sahiplerinden bazılarıyla buluşmak için kasabaya gidiyordu. yem dükkanında kahve için zamanlayıcılar.

Matthew onu yaklaşık yüz metre öteden yolun üzerinde ileri geri sallanırken gördü. Asfalttan yükselen ısı parıltısının ardında, Matthew ilk bakışta bunun bir arabanın çarptığı bir geyik olduğunu düşündü.

Arabayı yaklaştırdığında, , kanlı figürün bir hayvan değil, yolun bir tarafından diğer tarafına doğru acı içinde kamburlaşmış bir insan olduğunu fark etti.

Matthew daha sonra müfettişlere *bunun eski filmlerdeki zombilerden birine rastlamak gibi bir şey olduğunu* söyledi. *Ölü gözlü ve yalpalayan biriydi ve kim olduğunu gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı.*

Josie kamyonun yaklaştığının farkına vardıysa da bunu belli etmedi. Büyükbabası yolun kenarına çekip kamyonetinden atladı.

"Josie?" diye sordu. "Ne oldu? Ne yapıyorsun?" Josie onu duymamış gibi davrandı, yürümeye devam etti. Ne yapacağını bilemeyen Matthew sonunda Josie'yi omuzlarından yakaladı ve kendisine bakmaya zorladı.

"Josie," dedi, onun kırmızı, odaklanmamış gözlerine bakarak. "Ne oldu? Nereye gidiyorsun?"

"Evinize," diye mırıldanmayı başardı Josie. Bu garip bir yanıtı, Matthew, Josie yanlış yöne doğru gittiği için, diye düşündü. Josie'nin kolu şişmiş ve kurumuş kanla kaplanmıştı ve kolları ve bacakları

Sayılamayacak kadar çok çizikle kesilmişti. Josie'yi kamyonetine götürdü ve içeri girmesine yardım etti.

"Ne oldu, Shoo?" Matthew, Josie küçük bir çocukken onu her yerde takip ettiğinde ona taktığı lakabı kullanarak sordu. "Kış kış sinek, kış kış," takılırdı ve Josie kıkırdayarak onun peşinden giderdi. "Ne oldu?" diye sordu telaşla. "Bir kaza mı oldu?"

Matthew olay yerine gelen polis memuruna "Evde bir kaza olduğunu düşündüm," dedi. "O anda mantıklı gelen tek şey buydu. O sabah erkenden eyalet fuarına gidiyorlardı.

Çoktan yola çıkmış olmalıydılar. Josie'yi evine geri karar verdim. Bulduğum şeyi bulacağımı hiç düşünmemiştim."

Matthew ve Josie şeritten aşağı inip iki aracın arkasına park ettiklerinde - damadının Chevy kamyoneti ve Lynne'in kullandığı minivan. Kayıp olan tek araç Ethan'ın kamyoneti idi.

Matthew burada torununa bir kez daha baktı. Yanaklarında parlak kırmızı bir kızarıklık vardı, saçları birbirine karışmış ve taranmamıştı, gözleri ağlamış gibi şişmiş ve kan çanağına dönmüştü. Yalınayak ve kirliydi ve sanki biri bacaklarına şalter indirmiş gibi görünüyordu. Matthew'un boğazının düğümlenmesine neden olan Josie'nin koluna daha yakından bakmak oldu. Daha önce de böyle yaralanmalar görmüştü. "Josie, koluna ne oldu?" diye sordu Matthew.

Kamyonda onun yanında Josie gözlerini zorla açtı ve aşağıya baktı. Kolu kan içindeydi, şişmişti ve saçmaların derisine saplandığı yerde golf topu gibi çukurlar oluşmuştu.

Sıcak sabaha rağmen Josie titremeye başladı.

"Herkes nerede?" Matthew sordu.

Josie pencereden evin ikinci katına doğru baktı.

"Yukarıda mı?" Matthew sordu, sesi korku doluydu. Josie başıyla onayladı.

"Yardım çağırmam gerekiyor mu?"

Josie tekrar başını salladı ve sonra başını çevirerek arabanın camına dayadı.

Matthew kamyondan indi. Motorun olan ısrarlı tıkırtısı dışında avlu sessizdi. Evin arka tarafına doğru ilerlerken "Burada kal," dedi.

Josie'nin , arkasından gıcırdayarak ve çarparak kapanan paravan kapıdan eve girdi. Josie, sanki bu büyükbabasını göreceklelerinden koruyabilirmiş gibi gözlerini kapattığını hatırlıyor.

Kulaklarını kapatmasına rağmen Josie hâlâ onun boğuk çığlığını, merdivenlerden gelen gümbürtüyü ve arka kapının çarparak açılmasını duyuyordu. Büyükbabasının ciğerlerine hava çekmeye çalışırken çıkardığı nefesi ve ardından öğürürken çıkardığı berbat sesi ve yere çarpan sıvının acelesini duydu.

Matthew'un acı dolu çığlıkları havayı doldurdu ve Josie sesi engellemek için ellerini kulaklarına daha sıkı bastırdı, ama işe yaramadı.

Bahçesinde bulunan Deb Cutter, kuş uçuşu bir mil ötede, çığlıkları duyduğunu bildirdi. Çığlıklar ot biçme başını kaldıran Deb, bunun yaralı bir hayvan olabileceğini düşünerek birilerinin bu zavallı yaratığın acısına son vermesini diledi. Korkuya kapılan Deb, çamaşır ipinden sarkan çarşafları toplayıp içeri götürdü.

Matthew'un çığlıkları yavaş yavaş yumuşak bir iniltiye ve ardından sessizliğe dönüştü. Josie paravan kapının tekrar gıcırdarak açıldığını duyduğunu hatırladı. İçeri mi dönüyordu? Neden? diye merak etti. Bunu neden yapsın ki?

İçeride uzun süre kalmadı. Josie kamyonun kapısının açıldığını ve büyükbabası tekrar kamyona tırmanırken kapının yumuşak bir sesle kapandığını duydu. Ona bir göz atmaya cesaret etti. Büyükbabası sürücü koltuğuna yığılmış, başı öne eğik ve yıpranmış, yaşlılık lekeleri olan elleriyle kavrayarak oturuyordu. Uzun bir süre o şekilde oturdular, kamyonun içindeki sıcaklık her geçen saniye artıyordu.

Uzaklardan hafif, ısrarlı bir feryat yükseldi. Sirenler. Yardım geliyordu.

"Kışt," diye mırıldandı Matthew. "Ne oldu burada?" Başını kaldırdı ve kırmızı çerçeveli gözleri Josie'ninkileri buldu.

"Sanırım öldüler," diye fısıldadı Josie. "Ethan ve Becky'yi buldunuz mu?" diye sordu.

"Hayır, sadece senin..." Titrek bir nefes verdi. Elleri titremeye devam ediyordu.

Josie şaşkınlık içindeymiş gibi, "Becky'nin elini bıraktım," dedi. "Özür dilerim, öyle yapmak istememiştim." Siren sesleri giderek yükseliyordu.

Matthew kamyonun kapısını açarken, "Dışarı çıkma vakti geldi," dedi. Kamyon İki Blake County şerif arabası Josie'nin garaj yoluna girip park edince siren sesleri doruğa ulaştı ve aniden kesildi. "Arkamda kalın, Kışt," dedi ve iki adam silahlarını çekmiş bir halde polis arabalarından inerken Josie onun kemerini tuttu. Açık alana çıktıklarında Matthew ellerini havaya kaldırdı.

Matthew eve doğru başıyla işaret ederek, "Yukarıdalar," dedi.
"Vurulmuşlar."

OceanofPDF.com

Annesi saçlarını örerken küçük kız yerde oturuyordu. "Küçükken benim de saçlarım vardı," dedi annesi. "Annem saçlarımı balık kuyruğu şeklinde örerdii ama ben bu tür bir örgüyü nasıl yapacağımı hiç öğrenemedim."

Kız, annesinin gençliğine dair hikâyeler dinlemekten hoşlanıyordu ama bu nadir bir olaydı. Annesinin ailesi ölmüştü ve bu onu Onlar hakkında konuşmak üzücüydü, bu yüzden onlardan bahsedildiğinde, kız her kelimenin tadını çıkardı.

Kız tam balık sırtı örgünün ne olduğunu soracaktı ki annesi aniden yumuşak bir inilti çıkardı. "Sorun ne?" diye sordu kız, saçlarını bükerek. etrafta. Annesi ayağa kalktı ve . Bacaklarının arasında parlak kırmızı bir leke oluşmuş ve uyluklarından aşağı kan sızmıştı.

"Bebek geldi," diye mırıldandı annesi sendeleyerek banyoya giderken.

"Geliyor mu?" diye sordu kız, çünkü bebeğin geldiğinden emindi. bir kız olacak.

"Daha çok erken," diye bağırdı annesi şortunu çıkarıp banyonun kapısını kapatırken.

Kız kapalı kapının diğer tarafında durdu ve annesinin inlemelerini ve dinledi. Çok gürültülüydü. Çok gürültülüydü. Kız endişeyle merdivenlerin tepesindeki kapıya baktı ve annesinin çığlıklarının babasını rahatsız etmediğini umdu. Çok kızardı.

"Şşşt," dedi kız kapıdan. "Şşşt." Ama annesinin İniltiler devam etti, dalgalar gibi yükselip alçaldı. Yere oturdu, sırtını kapıya dayadı ve bekledi, yardım için dua etti ama aynı zamanda Babam gelmedi.

Ölmek bir şey miydi? diye merak etti kız. Annesi olmadan ne yapacaktı? Ona kim bakacaktı? Babası zar zor para ödüyordu. ona hiç . Onu uyutmak için şarkı söyleyen, saçlarını ören ve tırnaklarını boyayan, kötü hissettiğinde ona sarılan annesiydi. rüyalar.

Oda karanlığa gömüldü ve annesi hâlâ odanın diğer tarafında duruyordu. Kapı. çok şey vardı ama karanlık bunlardan biri değildi. Kız karanlığı zerre kadar umursamıyordu. Üç çeşit karanlık vardı. Sabahları, gri kenarlı karanlık vardı ve yavaş yavaş

maviler ve pembeler ve büyük olasılıkla babasının yakında işe başlayacaktı. Babasının uzakta olması annesini daha da endişelendirse de her zaman daha iyiydi. Annesi babasının geri dönmeyeceğinden ve o zaman ne yapacaklarından endişeleniyordu. Yiyecek ve giyecek için paraları olmayacaktı. Annesi endişeleniyordu ama kız babasının olmadığı uzun saatlerde kendini daha rahat hissediyordu.

Sonra yemek sonrası karanlık vardı. Bu, yüzünü yıkadıktan ve dişlerini fırçaladıktan sonraki . Annesiyle babasının arasındaki kanepeye oturur ve televizyonun altında duran küçük makineye yerleştirdikleri filmlerden birini izlerdi. Akşam yemeğinden sonraki karanlık, puslu morlar ve lacivertler ona her şeyin yolunda olduğu hissini veriyordu. Birlikte televizyon seyretmek, bazen bir kase patlamış mısırı paylaşmak, kıza ailesinin filmlerdekinden çok da farklı olmadığını söylüyordu.

Ancak yemek sonrası karanlık aynı zamanda günün en tedirgin edici zamanıydı. Eğer onun

Babası kötü bir ruh halindeyse ya da annesi üzgünse, gidebileceği hiçbir yer yoktu. Öfkeli sözleri, gözyaşlarını, sert tokatları ve yumrukları dinlemek zorundaydı. Böyle zamanlarda, en sevdiği yer olan ağacın altına giderdi. Pencereyi açıp gölgelik ve cam arasındaki boşluktan sızan soluk ışıktaki kitaplara bakıyorum.

En koyu karanlık gecenin ortasında geldi. Sıcak ve kadifemsi bir sesteki ve hemen yanı başında annesinin nefes alış verişine benziyordu.

Korkman gereken karanlık değil, diye düşündü kız, gereken ışığa çıkan canavarlar.

Günümüz

Wylie çocuğun banyodan çıkmasını beklerken, Tas'ı dışarı çıkarmak için ön kapıyı açtı. Fırtına yeniden hız kazanmış, soğuk giysilerinin kıvrımlarını delip geçmişti. Bu kez Tas hemen geri döndü.

Çocuk bütün gece banyoda kalamadı. Çok soğuktu. Wylie kapıya vurdu. Yanıt gelmedi.

"Orada iyi misin?" Wylie sordu. Hâlâ cevap yoktu. Kapı kolunu çevirdi ve kapı açıldı. Çocuk orada oturuyordu, yumruklarını gözlerine bastırmıştı.

Çocuk korkmuş bir geyik kadar ürkekti ve Wylie bir sonraki kelimelerini dikkatle seçmesi gerektiğini biliyordu. "Korktuğunu biliyorum. "Korktuğunu biliyorum.

O resimler korkutucuydu. İncinen insanlar hakkında kitaplar yazıyorum, onların hikayelerini anlatmaya çalışıyorum. Ama asla kimseyi incitmem. Bunu anlıyor musun?" Çocuk hâlâ onun bakışlarıyla buluşmayı reddediyordu.

"Sana yardım etmek istiyorum. Ailene ulaşmak istiyorum ama bunun için yardımına ihtiyacım var."

Küçük çocuğa kendisine doğru gelmesi için işaret etti ama çocuk olduğu yerde sabit kaldı.

Onu suçlayamazdı.

Gecenin bir yarısı olmasına rağmen Wylie çocuğun o fotoğraflarda gördüklerinden sonra tekrar uyuyacağından şüpheliydi. Mutfığa doğru ilerledi ve bir dakika sonra çocuğun yumuşak adımlarını duydu. "Eminim acıkmışsındır," dedi Wylie. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Çocuk cevap vermedi. "Açlıktan ölüyorum." Buzdolabını açtı. "Bakalım, burada ne varmış? Yumurta ve krebe ne dersin?"

Wylie yumurta kartonunu tezgahın üzerine koydu ve krep karışımını Dolaptan. "Ne içmek istersiniz?" Wylie sordu. "Süt, meyve suyu ve su var. Ya da kahve. Kahve içer misin? Eminim sade içiyorsundur."

Wylie yaptığı küçük şakanın çocuğu gülümsetip gülümsetmediğini görmek için ona baktı ama çocuğun yüzü esrarengizliğini korudu ve küçük bir elini kesik başının tepesinde gezdirdi. "Başın nasıl?" diye sordu. "Acıyor olmalı."

Çocuk şakağındaki çürüğü parmakladı ama konuşmadı.

Wylie, "Kıyafetlerin şimdiye kadar kurumuş olmalı," dedi. "Hemen döneceğim." Wylie çamaşır odasına gitti, çocuğun giysilerini kurutucudan aldı ve bir mutfak sandalyesinin üzerine koydu. "Banyoya gidip giyinebilirsin. Sen dönene kadar ilk parti krepler pişmiş olur."

Çocuk sanki tokatlanmayı bekliyormuş gibi giysileri sandalyeden kaptı ve hızla odadan çıktı. Wylie yumurtaları bir kâseye kırdı ve krep hamurunu sıcak tavaya döktü.

Wylie krepleri çevirdi ve mutfak masasının üzerine tereyağı, şurup ve bir kase üzüm koydu.

"Krep sever misin?" diye sordu çocuk odaya geri dönerken.

Wylie tabağa bir krep koydu ve ona uzattı. "Sen otur ve başla. Birazdan sana katılacağım."

Wylie bir tabak dolusu krep ve çırpılmış yumurta tavaşını masaya getirdi, çocuğun tabağına biraz koydu ve sonra kendi tabağına da biraz ekledi.

Yuvarlak meşe masada onun karşısına oturdu. "Devam et ve ye,"

"Beni beklemek zorunda değilsin" diye ısrar etti. Çocuk kararsızca ona baktı.

"Yemeğini senin için kesmemi ister misin?" Wylie sordu ama çocuk tabağını yaklaştırdı ve krep i parmaklarıyla aldı.

Çocuğun krebi şurup birikintisi içinde sürüklemesini, dudaklarına götürmesini ve deneysel bir yalama yapmasını izledi. Sorun olmadığına karar veren çocuk krep in geri kalanını yedi ve ardından Wylie'nin tabağına koyduğu ikincisine başladı. Hiç duraksamadan yedi, çiğnemek ve yutmak için zar zor zaman ayırdı.

"Yavaş ol," dedi Wylie. "Bunun yerde daha çok var."

Çocuk tabağının üzerine eğilerek çırpılmış yumurtaları kokladı ve sonra burnunu kırıştırdı.

Wylie ona, "değ il," diye güvence verdi. "İstemediğ in hiçbir şeyi yemek zorunda "

Çocuk özlemle kapıya doğru baktı.

"Fırtınayı hatırlıyor musun?" Wylie sordu. "Şu anda dışarı çıkmak güvenli değ il. Yollar çok kötü." Çocuk sanki kaçmaya hazırmış gibi sandalyesinde kıpırdandı.

Wylie çocuğu panikletmek istemiyordu ama ona daha fazla yalan söylemek de istemiyordu. "Seni kurtarmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.

eve," dedi. "Sonsuza kadar kar yağamaz." Birkaç damla gözyaşı yanaklarından aşağı süzülürken çocuk bunu gibiydi.

Wylie telaşla, "Ağlama," dedi. "Bir oyun oynamaya ne dersin?" Wylie onun dikkatini dağıtmayı umarak sordu.

Çocuk ona şüpheyile baktı.

Wylie masadan kalkarak, "Adı Önce Sen, Sonra Ben," dedi.

Tabağını aldı ve lavaboya götürdü. "Önce sen bana bir soru sor, sonra ben sana soru sorayım. Başlamak ister misin? Tek yapman gereken bana en sevdiğim şeylerin ne olduğu gibi bir soru sormak, ben de cevap veriyorum."

Wylie tabakları duruladı ve bulaşık makinesine yerleştirdi. "Tamam o zaman. Çocuk cevap vermeyince Wylie, "Ben başlayayım," dedi.

Wylie başını kaldırıp tavana baktı ve derin düşüncelere dalmış gibi çenesine vurdu. Kolay bir soru bulmak istedi. Çok kişisel olmayan bir soru. "En sevdiğin renk nedir?" Wylie sordu. Cevap gelmedi.

Wylie farklı bir denemeye karar verdi. "Şey, Wylie," dedi Wylie çocuksu bir ses tonuyla. "Benim en sevdiğim renk mavi. Ya senin?"

Wylie normal sesine geri döndü. "Şimdi bu bir tesadüf değil mi? Benim de en sevdiğim renk mavidir."

Wylie bir tepki vermesi için çocuğa baktı ama çocuk ona boş boş baktı. Belki İngilizce bilmiyordu, belki de konuşamamasının fiziksel bir nedeni vardı. Ya da çok korkmuştu.

Wylie içini çekti. "Sanırım sana kendimden bahsedebilirim. Tas ile tanıştın. Köpeğiniz var mı?" Wylie bir cevap beklemeden bir an durakladı ve ardından bir sonraki sorusuna geçti.

"En sevdiğim televizyon *programı Dateline*. Seninki ne?" sordu Wylie çocuğun bardağına süt doldururken.

Çocuk kâseden bir üzüm kopardı ve deneysel bir ısırık aldı. O da hiç üzüm yememiş miydi? Wylie merak etti.

Çocuk ona bakmadı bile.

Wylie ellerini havaya kaldırdı. Çocuk bu hareket karşısında irkildi. "Keşke bana adını söyleseydin. bu, adın. Neden bu kadar zor?" diye sordu.

Çocuk bunu düşündü ve konuşacakmış gibi göründü ama bunun yerine ağzını kapattı.

Wylie'nin kafasında daha fazla alarm çalmaya başladı. Çocuğa kendisine güvenmesi için çok az neden verdiğini biliyordu ama onu donmaktan kurtarmıştı.

Ölüm. Kendi adını ya da ailesinin adını bile söyleyemeyecek kadar kötü ne olabilirdi? Bu çocuk ne tür sırlar saklıyordu ve neden?

OceanofPDF.com

Ağustos 2000

Matthew titrek bir sesle, "Ben Matthew Ellis," diye seslendi.

Şerif Butler silahını temkinli bir şekilde indirerek, "Bir silahlı saldırı ihbarı aldık," dedi. Yanındaki Şerif Yardımcısı Levi Robbins, şeriften hemen sonra şeride .

"O bendim," dedi Matthew. Sonraki cümlesi anlaşılmazdı ve şerif tekrar etmesini istemek zorunda kaldı. "Kızım ve kocası öldü," diye tekrarladı Matthew, sesi gözyaşlarına boğulmuştu. "Kan var Her yerde," diye bağırdı, çaresizce şerife bakarak. "Her yerde."

Josie hâlâ onun arkasındaydı ve yüzünü onun sırtına bastırdı. "Josie'yi vurdular Matthew da," dedi ve arka cebinden çıkardığı mendille gözlerini sildi.

"Yardım geliyor. Bir bakayım," dedi Butler. Josie büyükbabasının arkasında kaldı.

"yok, Shoo," dedi Matthew, kızın görüş alanına girmesi için kenara çekilerek. "Yardım etmek için buradalar."

Levi alçak sesle ısıklık çaldı. Kızın nasıl da hâlâ ayakta durabildiğini anlayamamıştı. Josie ayaklarının üzerinde sallandı ve büyükbabası onun yaralanmamış kolundan tutarak kamyonun kasasına götürdü ve orada oturdu.

Şerif ona, "Merak etme tatlım, ambulans yolda," diye güvence verdi. "Josie'yi vurduklarını söylediniz. Birden fazla kişi mi vardı?"

Matthew kendini sabitlemek için kamyona yaslandı. "Bilmiyorum. Bunu kimin yaptığını bilmiyorum."

"Sence gitmişler midir?" Şerifin gözleri araziye taradı.

"Evde başka kimseyi görmedim," dedi Matthew. "Aww, Tanrım, bu kötü. Gerçekten çok kötü."

"İçeri mi girdin?" Butler sordu.

Matthew başıyla onayladı. "Lynne'i yatak odasında, William'ı da Josie'nin odasında buldum. Torunumun nerede olduğunu bilmiyorum." Yeni bir gözyaşı dalgası onu ele geçirdi.

"Acil yardım ekiplerini göndermeden önce evin temiz olduğundan emin olmalıyız. İçeride," dedi şerif özür dileyerek. "Bunu , değil mi?"

Matthew?"

"Artık onlar için yapabileceğin pek bir şey yok," diye fısıldadı Matthew.

Josie ve onun gömleğinin kolunu çekti. "Öyle deme büyükbaba.

Denemek zorundalar," diye ısrar etti. "Onları hastaneye götürebilirler ve onları daha iyi hale getir." Josie ağladı, gözyaşları kirli yüzünde bir yol açtı.

Şerif Butler alçak sesle, "Bırak da şimdi işleri biz halledelim, hayatım," dedi.

yatıştırıcı bir ses.

Şerif, "Evden hemen uzaklaşmanızı istiyorum," dedi. "Bırakın da işimizi yapalım." O ve Levi'nin olay yerini görmeleri ve sonra da güvenlik altına gerekiyordu.

Tek bildikleri, failin hâlâ evin içinde olduğuydu. Ve kurbanlardan birinin ya da birkaçının hâlâ hayatta olma ihtimali vardı. Değerli saniyeler kaybediliyordu. Asla geri getirilemeyecek saniyeler.

Güneş sabahın nemini çoktan yakıp yok etmişti. Matthew terden sıırıslıklam olmuş elleriyle Josie'yi dirseğinden tutarak yaşlı akçaağacın yanına götürdü ve yeşil gölgesinin altına oturarak beklemeye başladı. Şerif ve Levi silahlarını çekmiş bir halde arka kapıdan dikkatle içeri girdiler.

Sonraki dakikalar puslu bir bulanıklık içinde geçti. Daha fazla polis memuru geldi ve Matthew onlara bildiklerini bir kez daha anlattı.

Karşıdan gelen bir ambulansın çığlığı havayı doldurdu ve Matthew, Josie'ye akçaağacın altında katıldı. Kollarını Josie'nin boynuna doladı. Torunu, yaralı kolundan sakınmaya dikkat ederken Josie yüzünü onun omzuna gömdü ve iş kıyafetlerini yıkamak için kullanılan sert deterjanla karışmış tütün kokusunu içine çekti.

"Onlar Ethan'ı ararken biz de seni ettireceğiz Shoo, tamam mı?" Matthew, Josie'nin gözlerinin altından akan yaşları başparmağıyla sildi.

Ambulans şeritten aşağı döndü ve suç şeridinin hemen ötesinde durdu. Biri erkek biri kadın iki sağlık görevlisi dışarı çıktı. Arka kapıları açtılar, önlerindeki sahneyi taradılar ve yardımcılardan birinin yönlendirmesini beklediler.

Matthew sağlık görevlilerine el salladı. "Torunum vuruldu," dedi sağlık görevlilerine, onlar da hemen bir sedye kapıp onlara doğru koştular. Josie'yi sedyeye geçirdiler ve yaralarını daha iyi görebilecekleri ambulansın arka güvertesine taşıdılar.

"Henüz , değil mi?" Matthew kadın sağlık görevlisine sordu.

"Onu kontrol edeceğiz ama koluna bakılırsa onu Algona'daki hastaneye götürmemiz gerekecek. Bir an önce yola çıkmalıyız, ama size haber veririm.

ayrılmadan önce," dedi ve Matthew'a güven verici bir gülümseme verdi.

"Hemen döneceğim tatlım," dedi Matthew ve Josie onun gitmesini istemeyerek elini tuttu. "Gözünün önünden ayrılmayacağım," diye söz verdi. Josie isteksizce onun elini bıraktı.

* * *

Kilitli olmayan ön kapıdan geçtikten sonra Şerif Butler, Matthew Ellis'e eve yürüyerek mi girdiğini yoksa anahtar mı kullandığını sormayı aklına not etti.

Ev loş ve sessizdi ve boş olduğu hissini veriyordu. Butler ve Levi oturma odasından başladılar, ağır perdelerin arkasına ve dolaba baktılar, temizlediler ve sonra birinci kattaki banyoyu kontrol etmek için ilerlediler.

"Burada kimse yok," diye açıkladı Levi, "ama görünüşe göre lavaboda biraz kan var."

Şerif Butler başını odadan içeri uzattı. Beyaz porselen lavabonun altı ve yanları pembemsi bir kaplıydı. Butler başıyla onayladı. İkili yemek odasına doğru ilerledi. Odanın ortasında, altı sandalyenin çevrelediği geniş, ahşap bir masa vardı. Masanın ortasında kuru çiçeklerden oluşan bir aranjman duruyordu.

Butler yüzündeki teri silerek "Temiz," diye seslendi. Oda bir Hollanda fırınından daha sıcaktı, ancak pencerenin önünde bir klima ünitesi olduğunu fark etti. Ünitenin bu sıcakta çalışmaması garipti, özellikle de çünkü pencereler sıkıca kapalıydı.

Levi önden gitti ve önce mutfığa girdi. Mutfak da boştu. Kahve makinesi siyah bir sıvıyla doluydu. Levi dokunmak için uzandı cam kap- dokunulduğunda soğuktu. Arka kapının yanındaki anahtarlıkta, muhtemelen dışarıda park etmiş araçlara ait iki takım anahtar asılıydı.

"Alt katı kontrol edelim mi?" Levi bodrum kapısını işaret ederek sordu.

Butler kapının üst tarafındaki sürgülü kilidi kontrol etti. Yerindeydi. "Kapı dışarıdan kilitli," dedi. "Yukarı çıktıktan sonra açacağız. Matthew kurbanların orada olduğunu söyledi."

Butler merdivenleri çıkarken yol gösterdi. Sıcak boğucuydu. Gözlerinden boncuk boncuk ter damlıyordu. Butler genç şerif yardımcısının teninden yayılan korkunun kokusunu alabiliyordu. Levi daha önce pek çok ceset görmüştü; motorlu taşıt kazalarında ölenler, iki intihar vakası ve bir adamın cesedi.

Hindi avlarken kendi silahına takılıp kendini vurdu ama asla bir cinayete kurban gitmedi. Levi'nin neye dair hiçbir fikri yoktu. Şerif her şeyi görmüştü ama bu bir suç mahalline adım atmayı kolaylaştırmıyordu. Bu bir cinayet-intihar mıydı? Davetsiz bir misafir eve girmiş ve ateş etmeye mi başlamıştı? Eğer öyleyse, sebebi neydi?

Merdivenlerden yukarı çıkarken kör bir dönüş vardı. Köşede kimin ya da neyin olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Butler üstlerindeki herhangi bir sesi dinlemeye çalıştı ama tek duyabildiği kendi nefes alış verişiydi. Tetikte olmaları gerekiyordu. Şerif Levi'ye durmasını işaret etti, derin bir nefes aldı ve silahı hazır bir şekilde hızla köşeyi döndü. Orada kimse yoktu. Nefesini sabitlemek için durakladı ve yukarı doğru devam etti.

Butler ikinci katın sahanlığına ulaştığında, koku yüzüne çarptı. Pas, dışkı karışmıştı. Kan ve bağırsaklar ölümden hemen sonra rahatlıyordu.

"Tanrım," dedi Levi.

Butler koridorda ilerlerken, "Ağzından nefes al," diye emretti. İlk kapıyı iterek açtı. Bir banyo. Duş perdesini kenara çekti. Orada kimse yoktu. Butler omzunun üzerinden, "Temiz," diye seslendi. Yaklaşıyorlardı.

Levi kapalı bir yatak odası kapısının önünde durdu. Kapı tokmağına dokunmaya korkuyordu. Ya parmak izlerini silerse? Kapının arkasında ne olduğunu görmek istemiyordu. Ona başını sallayan şerife tekrar baktı. Mümkün olduğunca az yüzeye dokunmaya çalışan Levi kapı kolunu çevirdi, kapıyı iterek açtı ve silahını çekerek odaya adım attı. Koku çok ağırdı ve Levi burnunu kapatma isteğine direndi.

Sabah güneşi panjurların kenarlarından sızıyordu. İlk bakışta oda herhangi bir yatak odası gibi görünüyordu. Duvara dayalı bir şifonyerin üzerinde çerçeveli aile fotoğrafları, dağınık bir yatak, bir yığın kitap ve komodinin üzerinde bir miktar bozuk para duruyordu. Ama yatağın yanındaki katliam çok açıktı. Bir kadın. Cesedi odanın bunaltıcı sıcağında çoktan çürümeye başlamıştı.

Levi arkasında Butler'ın sesini duydu. "Oda temiz mi?" diye sordu.

Levi'nin tepki vermesi bir saniye sürdü ama eğildi, dantelli yatak eteğini kaldırdı ve yatağın altına baktı. Yarı yarıya birinin ona bakmasını bekliyordu. Orada kimse yoktu. Dolabı kontrol etti, o da boştu.

"Temiz," diye nefes aldı Levi, elini nemli saçlarında gezdirirken. "İlk kurban," dedi şerif kapıdan içeri girerken.

"Ah, dostum," dedi Butler. "Bu Lynne Doyle. Oldukça yakın mesafeden göğsüne ateş edilmiş gibi görünüyor."

Odadan çıktıklarında Levi, "Bay Ellis iki ceset olduğunu söyledi," dedi.

"Evet, bu sefer sen beni koru," dedi Butler. "Önce ben gideceğim. İyi misin?" Levi'ye endişeyle baktı. Yüzü solgun, gözleri iriydi.

"Ben iyiyim," diye yanıtladı Levi.

Şerif yolu gösterdi ve soldaki bir sonraki yatak odasında durakladı. Kapı ardına kadar açıktı ve erkek kurban parke zeminde yüzüstü yatıyordu. Yalınayaktı, üzerinde boxer ve tişört vardı ama yüzünün olması gereken yerde kemik ve gri maddeyi açığa çıkaran büyük bir yara vardı.

"Kahretsin," diye nefes aldı Levi. "Kocası bu mu?" diye sordu, kalbi küt küt atıyordu.

"Öyle görünüyor ama bunu teyit etmemiz gerekecek," dedi Butler.

Levi odanın etrafına baktı. Belli ki genç bir delikanlının odasıydı. Kız dışarıda, akçaağacın altında oturuyordu. Duvarda, sarı bir çayırdaki dörtmala koşan bir atın poster ve NSYNC'nin bir başka posteriydi. Bu süpürgelikler beyzbol çıkartmalarıyla süslendi.

Mor bir yorganla örtülü ve pelüş hayvanlarla dolu tek kişilik bir yatak vardı. Yatak ya daha önce yapılmıştı ya da hiç yatılmamıştı. Beyaz ahşap bir şifonyerin bir softbol eldiveni ve bir şişe pembe oje duruyordu. Şifonyerin üzerinde 4-H kurdeleleriyle kaplı bir ilan panosu vardı. Yatağın yanında iki tane açılmış uyku tulumu vardı.

," dedi Butler. "Kontrol etmemiz gereken bir oda daha var."

Son oda, kirli kıyafet yığınları, gazoz kutuları ve araba dergileriyle dolu tipik bir ergen erkek odasıydı. Terli çorap ve Axe vücut spreyi gibi kokuyordu. Ceset yok.

Adamlar koridora dönüp erkek kurbanın bulunduğu kapı aralığında durdular. "Ne düşünüyorsunuz? Cinayet-intihar mı?" Levi sordu. "Karisını öldürdü ve kendini burada mı öldürdü?"

Şerif, "Bana intihar gibi görünmedi," diye cevap verdi. "Silah yok."

"Doğru," dedi Levi başını sallayarak. "Şimdi alt kattaki kızla konuşalım ve Kardeşin mi?"

"Ve diğer kızını bulun," dedi Şerif acımasızca.

"Diğer kız mı?" Levi sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yerde iki uyku tulumu var," diye açıkladı Butler. "Yanında kıyafetlerle dolu bir spor çantası. Bu bir yatıya kalmaydı." Şerif başını salladı. "Diğer kıza ne oldu?"

* * *

Ambulansta sağlık görevlisi Lowell Steubens, Josie Doyle'un dikkatini hemen ötelerindeki hareketlilikten uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Sırık gibi, uzun bacaklı, av köpeği kahverengisi gözleri ve yaralı yüklerini rahatlatan kolay gülümsemesiyle otuz dokuz yaşındaki Lowell, Lynne Doyle ile ilkokula gitmişti ve onu utangaç, sessiz bir kız olarak hatırlıyordu ama birbirleriyle birkaç kelimedenden fazla konuşmamışlardı.

Küçük bir topluluk olmalarına rağmen Lowell ve Lynne farklı çevrelerde yaşıyorlardı.

"Üşümüş görünüyorsun," diye gözlemledi Lowell. "Seni hemen kontrol edelim ve sonra sana bir battaniye getireyim." Josie cevap vermedi. Gözlerini kapattı ama polis memurlarının konuşmalarını, telsizlerinin tıkırtılarını ve vızıltılarını susturamadı.

Çiftliğe çok yabancı geliyor.

Ambulansın arkası hastane odası gibi kokuyordu. Ovalama alkolü gibi.

Lateks eldivenlerin sesi duyuldu ve Josie irkildi.

Kadın sağlık görevlisi Josie'nin gözlerindeki bir tutam saç nazikçe temizledi.

"Benim adım Erin," dedi. "Bu da arkadaşım Lowell. Seni kontrol edeceğiz ve Şerif Butler gidebileceğimizi söylediğinde, doktorların koluna bakabilmesi için seni hastaneye götüreceğiz. Tansiyonunu ölçebilmem için diğer koluna da bakmama ne dersin?" diye sordu.

Josie sağ kolunu kaldırdı, böylece kadın manşetini pazılarının etrafına sarabildi. Kolundaki basınç arttıkça ve sonra hafifledikçe Josie irkildi. "Canını yaktım mı?" Erin sordu. "Özür dilerim."

Josie donuk bir sesle, "Hayır," dedi. "Acımıyor. Sadece garip hissettiriyor."

Evin yanında bir telaş vardı. Josie neler olduğunu görmek için doğrulmaya çalıştı. Lowell onu sedyeye geri yatırdı.

"Koluna ne olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu. Josie'nin uçayağının etli kısmından kanlı bir çentik açılmıştı ve saçmalar deriye gömülmüştü.

"Trambolinde oynuyorduk ve patlama sesleri duyduk. Neler olduğuna bakmaya gittik ve biri peşimizden geldi, biz de kaçtık. Ben kaçmayı başardım.

ama Becky yapmadı. Sonra beni vurdu. Becky iyi mi? Onu bulabildiniz mi?"

Lowell ve Erin birbirlerine baktılar. Erin, "Eminim yakında bir şerif yardımcısı sizinle konuşacaktır," diye mırıldandı. "Gidip neler olduğuna bakacağım."

"Kardeşimin nerede olduğunu biliyor musun?" Josie Lowell'a sordu. "Onu da Becky'yi de bulamadım."

Lowell yatıştırıcı bir sesle, "Şimdi bunu düşünmemeye çalış," dedi. Lowell cesaret verici bir şekilde gülümseyerek, "Kolunu doktorun daha yakından bakması için bırakacağım," dedi.

Lowell, "Bu biraz acıtabilir," dedi ve Josie'nin ayak tabanlarını soğuk bir sıvıyla hafifçe sildi. "Bu alkol," diye açıkladı. "Ayaklarınızı temizlemek için kesikler." Josie yanma hissiyle irkildi. "Çok derin değiller. Onları temizleyeceğiz ve seni gerçek doktorların kontrol edeceği hastaneye götüreceğiz."

"Büyükbabamla kalamaz mıyım?" Josie sordu. "Kolum o kadar da kötü ağrııyor."

"Üzgünüm evlat," dedi Lowell. "Seni hastaneye götürmek zorundayız, doktorun emri."

Josie, "Gitmek istemiyorum," dedi ve Lowell'ı geçmeye çalıştı.

"Dur ," dedi Josie'yi belinden yakalayarak. "Orada dur. Başımı belaya sokmak , değil mi?"

Matthew kargaşayı görünce ambulansın yanına geldi. ", Kışt," dedi. "Şimdi olduğun yerde kal. Bırak sana yardım etsinler."

Josie isteksizce yerine oturdu. "Benimle geleceksin, değil mi?" diye sordu büyükbabasına.

Matthew cevap vermek yerine onun elini tuttu. "Dinle," dedi. "Bu Polis seni hastaneye götürmeden önce birkaç dakika konuşmak isteyecektir. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun Josie? Bu gerçekten çok önemli. Kardeşini ve arkadaşını bulmak için elimizden geleni yapmalıyız."

Josie'nin tek istediği unutmaktı. Kanı, ailesinin parçalanmış bedenlerini ve tarlada kovalanmanın dehşetini unutmak ama görüntüler beynine kazınmıştı. Asla unutamayacaktı ama yardım etmeye çalışabilirdi. Her ayrıntıyı aklında tutacak ve bunları polise anlatacaktı, böylece bunu kim yaptıysa yakalanacak ve kardeşi ile Becky evlerine dönebilecekti.

* * *

Burden'da Becky'nin annesi Margo Allen marketteki mesaisine yeni başlamıştı ve günün ilk müşterisi kasaya yaklaştığında yeşil önlüğünü kafasına , kasaya imza atıyordu. "Bugün nasılsın Bonnie?" Bonnie Mitchell aldıklarını tezgâhın üzerine bıraktığında Margo sordu.

"Oh, gayet iyi," dedi Bonnie. "Kasabanın batısında neler olduğunu duydun mu?" diye komplocu bir fısıltıyla eğildi.

"Hayır, ne?" Margo, Bonnie'ye makbuzunu uzatırken sordu.

"Eski bitternut'ın yanında büyük bir olay var. Dışarıda her türlü polis var ve biraz önce sokakta ambulansın çığlıklarını duymamın nedeni de bu olmalı."

"Acı fındık mı?" Margo tekrarladı. "Meadow Rue'da mı?" Kısa süreli bir endişe kapladı içini ama çabucak geçiştirdi. Doyle'lar Meadow 'da yaşıyordu. Ama Des Moines'deki fuara gitmek üzere birkaç saat önce yola çıkmaları gerekiyordu. Eğer bir sorun varsa, şimdiye kadar kendisiyle temasa geçilmiş olması gerekirdi.

Bonnie başını sallayarak, "Eminim şu meth evlerinden biridir," dedi. Margo kadına poşetlenmiş eşyalarını uzattı ve iyi günler diledi. Meadow Rue'da gerçekte kaç ev vardı? Yolculuğu zihninde tekrar canlandırdı. En az dört, muhtemelen daha fazla. Büyük ihtimalle bunun Doyle'larla bir ilgisi yoktu.

Margo mağazanın etrafına baktı. Sadece birkaç müşteri vardı. "Hey, Tommy," dedi Margo, taze toplanmış mısır başaklarını vitrine yerleştiren çocuğa, "birkaç dakikalığına ön tarafa bakabilir misin?"

Margo dinlenme odasına gitti ve çalışma saatleri boyunca sakladığı dolaptan çantasını çıkardı. İçinde küçük kırmızı not defteri vardı. önemli numaraları sakladığı yer. Telefonu aldı ve Doyle'ların evini aradı. Çaldı ve . Telefonu kapattı. Tabii ki cevap yoktu. Saatini kontrol etti. Saat dokuzu biraz geçiyordu. Margo tokasından kurtulmuş bir saç teliyle oynadı.

Dükkânın sahibi Leonard Shaffer bir süreliğine dışarı çıkmasına aldırılmaz. Tommy bir süreliğine işleri idare edebilirdi. Kocas, neredeyse eski kocası, diye düzeltti, onun aptal ve aşırı korumacı olduğunu düşünecekti. Becky çok hızlı büyüyordu ama hâlâ onun küçük kıızıydı. İçindeki şüphe onu dürtüp duruyordu. *Bir var, terslik var.* Margo saatine . Yaklaşık kırk dakika içinde orada olacaktı. Ne zararı olabilirdi ki? Doyle çiftliğinin yanından geçip hemen geri dönecekti.

* * *

Toplanan kolluk kuvvetleri ve sağlık görevlilerinden oluşan kalabalığa aldırmayan Levi, ön kapıdan fırladı ve tókezleyerek evden çıktı. Ellerini dizlerine koyarak temiz havayı içine çekti, burnunu ve boğazını kan ve ölüm kokusundan arındırmaya çalıştı. Hemen arkasından şerif Butler geldi, yüzü asıktı ve terden sırlsıklam olmuştu.

"şerif?" Genç bir şerif yardımcısı öne çıktı, yüzü beklentiyle parlıyordu.

şerif Butler, "Araziyi mühürleyin," diye emretti. "Benim iznim olmadan kimse girip çıkmayacak." şerif yardımcısı başıyla onayladı ve haberi yaymak ve aracından sarı suç bandını almak için koşmaya başladı.

"Levi," dedi Butler.

Levi dik durdu ve midesinin yatışmasını diledi. "Efendim?" diye sordu.

Butler, Matthew Ellis'in akçaağacın altında durduğu yere baktı, şapkası elinde onları dikkatle izliyordu. Butler başını hafifçe salladı ve Matthew'un yüzü düştü.

Butler dikkatini Levi'ye çevirerek, "Eyalet polisini aramanı istiyorum," dedi. "Onlara acilen birkaç ajana ihtiyacımız olduğunu söyle." Terli alnını koluyla sildi. "Ve arama köpeklerini getirmelerini söyle. Elimizde iki ceset ve iki kayıp çocuk var ve alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak."

OceanofPDF.com

Günümüz

Yemekten sonra Wylie ve çocuk oturma odasına dönüp ateşin karşısına oturdular. Wylie ona bakmaktan kendini alamıyordu. Ağzının etrafındaki kızarıklık biraz yatışıyor gibiydi. Hâlâ kırmızıydı ama o kadar da iltihaplı değildi. Wylie daha yakından baktı. Gümüş ve parlak bir şey ona doğru parladı.

Wylie hafifçe yüzüne dokundu ve ovuşturdu. Şaşırtıcı bir şekilde çocuk geri çekilmedi. Derisi bir an için Wylie'nin parmaklarına yapıştı, sonra çekildi.

Wylie çocuğun alt dudağındaki küçük, gümüş parçayı dikkatle aldı ve parmaklarının arasında yuvarladı. Sakızlı ve yapışkandı. Koli bandı mı? Olamazdı.

"Biri ağzını bantladı mı?" Wylie fısıltıyla sordu.

Çocuk gözlerini kırıştırtarak Wylie'ye baktı. Soru karşısında şok olmamıştı ve öfkeyle de tepki vermedi. Sadece başını salladı.

"Kim?" Wylie sordu, göğsü tam olarak adlandıramadığı bir şeyle daralıyordu. Korku, öfke, üzüntü. Muhtemelen üçü birden. "Baban mı?" Wylie sordu. "Annen mi?"

Çocuk cevap veremeden gök gürültüsünü andıran bir çatırtı duyuldu. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Wylie ayağa fırladı ve kaval kemiğini sedir sandığına .

"Kahretsin," diye mırıldandı dışarıdan gelen cam kırılma sesine. Camlar buğulanmıştı ve Wylie camları temizlemek için parmaklarını camlara sürttü. Bu açıdan bakınca sesin kaynağını bulamıyordu. Hâlâ kar yağıyordu, rüzgâr çılgınca esiyordu ve birkaç metre ötesini zar zor görebiliyordu.

Bir başka çatlak havayı parçaladı. Tas inledi.

"Ağaçlar," dedi Wylie. "Ağaç dalları buzun ve karın ağırlığı nedeniyle kırılıyor. Önce ağaçlar, sonra da elektrik telleri."

Çocuk soru sorarcasına ona baktı.

Wylie pencereden dolaba doğru ilerleyerek, "Bu, havanın hızla kararacağı ve soğuyacağı anlamına geliyor," dedi. Kapıyı açtı ve üst raftaki ağır hizmet tipi el fenerine uzanarak onu sedirin üzerine koydu.

Sandık. Sonra kanepenin yanındaki sehpanın çekmecesini açtı ve daha küçük bir el feneri buldu.

"İşte," dedi Wylie, çocuğa uzatarak. "Açmak için şu düğmeye basacaksın. Bir dene bakalım." Çocuk siyah düğmeyi yukarı doğru kaydırды ve bir ışık huzmesi belirdi. "Şimdi kapat. Sadece ışıklar sönerse aç." Düğmeyi kapalı konuma kaydırды. "Burada kal," diye emretti Wylie. "Ben gidip diğerlerini getireceğim."

Wylie odadan odaya koşarak el fenerlerini aldı. Çiftlik evine geldiğinde, böyle bir durum için evin her tarafına birkaç tane yerleştirmişti. Wylie'nin bunlara daha önce hiç ihtiyacı olmamıştı ve çok iyi bildiği bir yerde bile karanlığa gömülme düşüncesi hızlandırdı. Eğer ışık varsa, her şey yoluna girer, diye düşündü.

Wylie el fenerlerini çocuğa geri götürdü ve kanepenin üzerine bıraktı. "Ben yukarı çıkıp biraz daha alacağım; hemen dönerim."

Çocuğun yüzündeki belirsizliği gören Wylie durakladı. Wylie onu zaten daha fazla korkutmak istemiyordu. Karanlık onun sorunuydu, onun değil.

Wylie, "Sadece birkaç tane daha ve ben de fazladan pil alacağım," dedi. Yığından el fenerlerinden birini kapalı Wylie aceleyle merdivenleri çıktı. Şömine için yeterli odun bulma konusunda daha çok endişelenmesi gerekirdi. Wylie mantıklı bir şekilde, karanlığın onlara gerçekten zarar veremeyeceğini ama soğuğun verebileceğini biliyordu. Tüm fenerleri yerleştirdikten sonra ahırdan daha fazla odun alacaktı.

Wylie üst kata çıktıktan sonra ofis olarak kullandığı odaya gitti. Zamanının çoğunu orada geçiriyordu, bu yüzden fırtınasını da orada tutuyordu.

Fener. Tek bir pil takımıyla yüz kırk saat dayanabiliyordu.

Dışarıda, kırılan ağaç dallarının patırtısı devam ediyordu. Wylie, buzla kaplanmış bir dalın penceresinin karşısına uzanışını, sallanışını ve kürdan gibi parçalandı ve aşağıdaki zemine düştü. Wylie masanın en alt çekmecesine uzandı ve fırtınanın arasından turuncu bir ışıltı parladığında birkaç paket pil aldı.

Wylie masasının üzerine eğildi ve daha iyi görebilmek için yüzünü pencereye dayadı. Rüzgâr, tarlalar boyunca kar bulutları gönderiyordu. Yine turuncu bir ışık parladı. Bir arabanın farları mıydı, yoksa acil durum aracı mı? Wylie bunu anlayamadı.

Daha iyi umuduyla masa lambasını kapattı. Dışarıdaki ışık kayboldu ve Wylie bir an için

hayal etti, ama sonra sanki fırtına derin bir nefes alıyormuş gibi hava duruldu. Kar yarıldı ve ateşli turuncu bir top, yolun tepesinde gökyüzünü aydınlattı.

Alevler içinde kalan enkaz halindeki kamyonu.

Belki de üzerine bir elektrik hattı düşmüş ve benzin deposunu tutuşturmuştur? Olması gereken buydu.

Yanmasına izin vermekten başka yapacak bir şey yoktu.

Fırtına nefes verdi, yolu kapattı ve ateşi beyaz bir sardı.

Karanlığı bir başka turuncu parıltı vardı. Wylie sesleri duyabiliyordu. Rüzgârda alevlerin çıtırtısı. Torpido gözünü ve içinde saklanmış olabilecek, kamyonun sahibinin kimliğini söyleyebilecek evrakları düşündü, kelimenin tam anlamıyla şimdi alevler içindeydi. Enkazı ilk bulduğunda kontrol etmek için zaman ayırmalıydı.

ışıklar yanıp sönüyordu. Wylie nefesini tuttu ama ışıklar yanmaya devam etti. Daha fazla el feneri ve pil bulması gerekiyordu.

Artık Wylie'nin kamyonla ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kontrol edebileceği şeyler hakkında endişelenmesi gerekiyordu. Kendini ve çocuğu sıcak tutmak ve karanlığı uzak tutmak gibi.

Wylie pencereden arkasını döndü ve koridordan merdivenlere doğru ilerlerken fenerle bir avuç pili hokkabazlık yaparak taşıdı. Ayağı ilk basamağa çarptığı anda ev karanlığa gömüldü.

Wylie dondu kaldı. Parmak uçları karıncalandı ve kalbi hızla çarptı. Bir dalga Baş döndü ve pilleri yere düşürdü. Piller basamaklardan aşağı yuvarlanıp karanlıkta kaybolurken Wylie aşağıdaki siyah uçuruma baktı. Mantıklı aklı korkacak bir şey olmadığını biliyordu ama düşünemiyordu. Alnında boncuk boncuk soğuk terler belirdi ve kulaklarını alçak bir uğultu doldurdu.

Kararsızca en üst basamağa oturdu. Nefes alamıyordu; hava ciğerlerine tam olarak girmiyordu. Yıllardır uykuda bir şey tarafından engellenmişti. Siyah ve yağlı bir şey yerine kaymış ve onu ele geçirmişti.

Wylie sanki gecenin soğuk pençesini çözebilecekmiş gibi parmaklarını boğazına bastırdı. Gece sonunda onu hazırlıksız yakalamıştı ve Wylie boğulabileceğini hissetti.

Şimdiye kadar ışığı ve karanlığı kontrol etmeyi öğrenmişti. Artık ondan kaçamazdı. Gözlerini sıkıca kapattı.

Fokların havlaması gibi keskin ve sert bir öksürük sesi kafasının içindeki vızıldayan arıları dağıttı ve Wylie gözlerini açtı. "Hey?" diye . "İyi misin?" Wylie sesini sabit ve dengeli tutmaya çalışarak sordu.

Bir ışık huzmesi duvarlara çarparak merdiven boşluğunu ürkütücü bir parıltıyla doldurdu. Baş dönmesi azaldı ve dünya kendini düzeltti. Işık vardı. Her şey yoluna girecekti.

"Geliyorum," diyebildi Wylie, nefesi düzene girene kadar bekledi. ayağa kalkmadan önce. Kol ve bacaklarındaki hisler geri geldi ve parmaklarının altındaki pürüzsüz ahşap tırabzanı hissetti. Bacakları ağırlaşmıştı ama çocuğun ışığının verdiği parıltıyla yavaşça aşağı doğru hareket edebildi.

Çocuğun yüzündeki endişeyi gören Wylie, "Ben iyiyim, sadece karanlıktan pek hoşlanmıyorum," diye mırıldandı.

Çocuk uzanıp Wylie'nin elindeki fenerin düğmesini çevirdi ve oda yumuşak bir ışıkla doldu. Tas umursamaz bir tavırla şöminenin önüne uzanmıştı. Wylie'nin boğazındaki siyah düğüm çözüldü.

Wylie feneri sedir sandığın üzerine koydu. "Birkaç gün sürebilir geri getirmek için ekipler çalışıyor, ama iyi olacağız. Işığımız, yiyeceğimiz ve odunumuz var," dedi zayıf bir inançla.

Wylie şöminenin yanındaki azalan çıra yığınınna baktı ve yüreği ağzına geldi. Odun. Ateş için daha fazla oduna ihtiyaçları vardı ama evde hiç yoktu. Ahıra gitmesi gerekecekti. Burası yapmak isteyeceği son şeydi ama başka ne seçeneği vardı ki? Ateş için kütüklere ihtiyaçları vardı. "Daha fazla oduna ihtiyacımız var. Bana yardım etmek ister misin?"

Çocuk ayakkabılarına baktı.

"Kollarım odunla dolacak, bu yüzden belki benim için arka kapıyı kapatabilirsin. Ama önce yeterince sıcak olduğundan emin olmalıyız. Burası hızla soğuyacak, özellikle de kapı açıldığında. Ne dersin?" Wylie sordu.

Sonunda çocuk başını salladı ve Wylie ona minnettar bir gülümseme verdi.

Wylie topladığı tüm el fenerlerini yakmak istedi ama bunun pil israfı olacağını biliyordu. Elindeki fenerle idare etmek zorunda kalacaktı. Wylie ve çocuk, ellerinde birer fenerle birlikte çamurluğa doğru ilerlediler. Wylie önce arka bahçenin aniden aydınlanacağını umarak dış ışıkları test etti. Hiçbir şey olmadı.

Wylie eski bir sweatshirt buldu ve çocuğun başına geçirdi. Dizlerinin altına düşmüştü ve Wylie kollarını birkaç kez kıvrımak zorunda kalmıştı ama

işe düşündü. Dış mekân malzemeleriyle dolu bir sepeti karıştırdı, bir çorap başlığı buldu ve kulaklarının üzerine çekti.

"İşte," dedi Wylie, yaptığı işi incelemek için geri adım atarak. "Ellerini kollarının içine sok ve iş için hazır ol."

Wylie kendi kıyafetlerini giydi ve ön basamakta bıraktığı kızağı almak dışarı çıktı. Onu odunları eve taşımak için kullanacaktı.

"Hey, aşağıda iyi misin?" diye seslendi bir adam yolun üstünden. "Evden yangını gördüm ve neler olduğuna bakmak için kar motosikletime bindim."

Yolun yarısında durdu ve kaskını çıkardı. Yağan karın içinden Wylie onu doğudaki komşularından biri olan Randy Cutter olarak tanıdı. Wylie, kitap için yaptığı araştırmadan Randy ve Deb Cutter'ın boşandığını ve çok uzakta olmayan başka bir eve taşındığını biliyordu.

"Enkaza rastladım," dedi nefes nefese. Randy'nin tuzlu biberli saçları çorap altından görünüyordu ve kirpiklerine kar taneleri yapışmıştı. "Yaralanan var mı? Kötü bir kaza."

"Evet," diye verdi Wylie. "Çılgıncaydı. Bir çocuk buldum. ama iyi durumda. Benim onunla birlikte kamyonunda olan kadın. Ortadan kayboldu."

"Kayboldu da ne demek?" Randy sordu.

"Çocuğu bulduktan sonra nereden geldiğini öğrenmeye çalıştım. Wylie açıkladı. "Kamyonu ve bir kadını buldum. Dikenli tellere takılmıştı ve onu çıkaramadım. Bazı aletler almaya gittim ve geri döndüğümde kadın gitmişti."

"Gitti mi?" Randy tekrarladı. "Lanet olsun. Nereye gitmiş olabilir?" "Güzel soru," dedi Wylie. "Hiç mantıklı değil. O gibi görünüyordu çok kötü yaralanmıştı. Çok uzağa gittiğini sanmıyorum, sadece onu bulamadım. Bu çok büyük bir fırtına."

"Evet, öyle," diye kabul etti Randy. "Seni ve çocuğu benim arabamla gezdirmeyi teklif ediyorum."

Fırtınayı beklemek için kar motosikletiyle evime döndüm ama durum her geçen dakika daha da kötüleşiyor. Burada kalmanız daha iyi olabilir."

"Sanırım haklısın. Burada iyi durumdayız," diye güvence verdi ona. "Odunumuz, suyumuz ve yiyeceğimiz var. Bize bir şey olmaz, ben daha çok kadın için endişeleniyorum. Gidip onu aramanın bir yolu var mı?"

"Bunu yapabilirim," dedi Randy. "Bu havada birinin mahsur kalması düşüncesine dayanamıyorum. Etrafta dolaşıp ne bulabileceğime bakacağım. Nasıl

Yarın tekrar uğrayıp her şeyi kontrol edeceğim ve ne bulduğumu size bildireceğim. Umarım kar o zamana kadar bitmiş olur."

"Bu harika olur. Teşekkürler," dedi Wylie, onu yoluna göndermekte tereddüt ederek. Randy dönüp yolun başına doğru ilerlerken, "Dikkatli ol," dedi.

İçeri döndüğünde Wylie üzerindeki karı silkeledi ve kızağı çamurluğa doğru taşıdı. Çocuğa Randy'nin ziyaretinden bahsetmeyi düşündü ama enkazdaki yaralı kadından bahsetmenin onu üzebileceğini düşündü. Bekleyip Randy'nin onu bulup bulamayacağını görmek daha iyiydi.

Kapıya vardığında Wylie, dışarıda yanında bir el feneri taşırsa, odunlarla ağırlaşan kızağı eve taşımak için ellerinin boş kalmayacağını fark etti.

Plan B. Wylie'nin arabasında bir far vardı. Ahıra vardığında lambayı geri alacak ve elleri serbest bir şekilde ışığa erişebilecekti.

"Tamam," dedi Wylie eldivenlerini , "sen ve Tas burada bekleyin ve ben kapıya geldiğimde tokmağı çevirip beni içeri alın."

Çocuk başıyla onayladı ve Wylie kapıyı açtı. Soğuk hava bir anda yüzlerine . Wylie dışarı çıktı ve başını rüzgâra doğru eğdi. Hava benzin gibi kokuyordu. Kamyon yangını.

* * *

Taşıdığı el feneri yolu aydınlatarak Wylie' birkaç adım önünü görmesini sağladı. Yeni kar buzu kaplamış, neredeyse dizlerine kadar ulaşmış ve daha hızlı hareket edebilmesi için biraz çekiş gücü sağlamıştı.

Wylie ahıra ulaştığında kapıyı çekiştirdi. Sadece birkaç santim açıldı, alt kenarı kara saplandı. Tekmeledi botuyla karda yol açmaya çalıştı, sonra kalçasını açıklığa sıkıştırdı ve kapıyı içeri sıkışabileceği kadar itti.

Bir zamanlar burada barındırılan sığırlar çoktan gitmiş olsa da, eski çiftlik ekipmanları kalmıştır: balya makinesi, zincirli tırmıklar, yükleyici kepçe ve daha fazlası.

Bronco'ya doğru bir adım attı ve farını bulana kadar etrafı araştırdı. Açma düğmesine bastı ve parlak bir ışık huzmesi belirdi. Lambayı çorap başlığının üzerine tutturdu ve köşeye yığılmış odun baktı.

Fırtınaya dayanacak kadar odun getirmek için birkaç sefer yapmak gerekecekti. Wylie kütükleri kızıağın üzerine yığdı ve ardından üzerini plastik bir muşambayla örttü.

Wylie onun yukarısında bir duydu. Kuru, karışık bir ses. Samanlıkta şey vardı. "Merhaba," diye seslendi belli belirsiz. Belki de enkazdaki kadın ahırda bir sığınak bulmuştu.

Kaza geçiren kadınla ilgili karışık duygular içindeydi. Kadın Çocuğun yüzündeki koli bandı kalıntıları onu rahatsız etti. Kadın çocuğu kaçırın kişi ? Annesi olabilir miydi?

Wylie cılız merdiveni samanlığa kadar tırmandı ve kenarından baktı. Farın ışığı boşluğu dolduruyordu. Çatı katının zemini samanla kaplıydı ve yüksek köşelerde ahşap kirişlere donmuş örümcek ağları dolanmıştı. Merdivenin en üst basamağına çıktı ve çatı katının zeminine ayak bastı.

Wylie gevşek samanları karıştırırken toz parçaları yükseldi. Bir köşeden iki küçük altın göz ona göz kırptı ve sonra Wylie'nin yanından koşarak geçti. Kış için barınak arayan bir rakun.

Wylie çatı katında üstünkörü bir arama yaptı. Kadın orada değildi. Bir zamanlar saman balyalarını taşımak için kullanılan kilitli samanlık kapısına yaklaştı ve yanındaki küçük, kirli pencereden dışarı baktı. Kar fırtınası olmasa Wylie bu yüksek noktadan kilometrelerce kırları görebilirdi. Yoğun kar kamyondaki yangının alevlerini söndürmüştü ve şimdi görüşü farının ışığından görebildiği kadarıyla sınırlıydı.

Wylie yoğun kar perdesinin arasından, evin içinden gelen çocuğun el fenerinin yumuşak halesini bir an için görebildi. Onun dönüşünü bekliyordu.

Bir an için rüzgâr durdu, kar kendini sabit, ısıltılı bir beyaz yağmura dönüştürdü ve farının ışını eski bahçe kulübesinin gölgelerinden çıkan karanlık bir şekle yansıdı. Şekil eve doğru yalpalıyordu. Çocuğa doğru.

Kamyondaki kadın olmalı. Eski alet deposuna sığınmış olmalı. Ama neden doğruca eve gelmedi? Wylie kadına çocuğun güvende olduğunu, ona yardım etmek için orada olduğunu söylemişti. Wylie kadının iyi bir şey yapmadığı düşüncesinden kurtulamıyordu.

Aceleyle merdivenden indi, ahırın kapısını itti ve bir an için kapı hareket etmedi. *Biri beni içeri kilitledi,* diye düşündü panikle.

Wylie omzunu kapıya doğru attı ve kapı inleyerek birkaç santim açıldı.

İçeride geçirdiği kısa süre içinde rüzgârın topladığı kar, çıkışını engellemiştir.

Wylie, ahırdan dışarı çıkmasına yetecek kadar açılana kadar kapıyı itti. Kar fırtınası dönüyor ve rüzgâr yüzüne şiddetle çarparak gözlerini sulandırıyor. Fırtınanın içinden gözlerini kısarak bakan Wylie, figürün hâlâ yavaşça eve doğru ilerlediğini görebiliyordu.

Wylie kadına doğru koşma isteğiyle savaştı ama ateş için hâlâ oduna ihtiyaçları vardı. Ateşi yaktıktan sonra kadını ısıtmak çok önemli olacaktı. Karda ve yalıtımsız bahçe kulübesinde saatler geçirdi. Wylie ahırın kapısını zorlayarak kadar açtı, içeri girdi ve odunlarla dolu kızağı fırtınanın içine doğru çekti.

Wylie'nin botları her adımda kara batıyordu, çamurda debelenmek gibiydi ama kadına yaklaşıyordu. Farın ışığından Wylie onun kazadaki kadın olduğunu görebiliyordu. Başında Wylie'nin şapkası vardı ve Wylie'nin paltosunu giyiyordu.

"Hey," diye seslendi Wylie ama kadın duraklamadı, hantal hantal ilerlemeye devam etti.

Eve yaklaştıklarında, çocuğun yüzü pencerede belirdi, karanlıkta soluk bir ay gibi ve sonra kayboldu. Rüzgâr durulduğunda, çocuk yine oradaydı. Ellerini cama dayamıştı, yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Yabancı neredeyse kapıya varmıştı ve Wylie hâlâ otuz metre gerisindeydi.

Wylie kızağın ipini bıraktı ve eve doğru koşmaya başladı. "Hey," diye seslendi Wylie. "Kapıyı kilitle!" Ama çocuk orada öylece durmuş, kendisine doğru ilerleyen şeklin büyümesine kapılmıştı. Arka kapı açıldı ve kadın içeri süzüldü. Wylie rüzgârın uğultusu arasında Tas'ın çılgınca havlamalarını duyduğunu .

Rüzgâr yükseldi, beraberinde kabaran bir kar bulutu getirdi ve tüm evi gizledi. O anda, farının ışığı bile fırtınayı delip geçemiyordu. Wylie ileri atıldı.

Sonunda arka kapıya ulaştığında Wylie kapı kolunu el yordamıyla çevirdi. Kapı açılmadı. Kilitliydi. Yumruğuyla kapıya vurdu.

"Hey," diye . "Kapıyı aç!" Wylie yüzünü pencereye dayadı, farıyla çamurluğu aydınlattı.

İçeride Tas havlıyor ve köpeğe tekme atan kadının etrafında heyecanlı daireler çizerek dans Tas keskin bir acı çığlığı attı ve sıvışıp gitti.

Kadının sırtı Wylie'ye dönüktü ama çocuğun yüzünü açıkça görebiliyordu. Gözyaşları içinde ve korkmuş. Ama Wylie'nin nefesinin kesilmesine neden olan şey kadının elinden sarkan şeydi. Uzun, pürüzsüz bir ahşap sapın ucunda, farın parıltısında parıldayan üçgen bir çelik kama vardı; bir balta.

Kadın silahı eline aldı ve çocuğu çamurluktan gölgelerin içine doğru çekti.

OceanofPDF.com

Kızın annesi nihayet banyodan çıktığında "Gitmiş" diye mırıldandı ve sersemlemiş gibi yatağa doğru ilerledi. ayak izleri bıraktı.

Kız banyoya koştu. Yerler kana bulanmış kaplıydı. Kız anlamıştı. Küçük kız kardeşi ölmüş ve yerde yatıyordu. Kanlı havlulardan birinin altında bir yerde. Ağzını tıkadı ve kapıyı hızla kapattı.

Bodrum katındaki sıcaklık dayanılmaz hale gelmişti. Hava ağır ve ıslaktı ve sıcak güneş pencerenin etrafında büyümeğe çalışan çimleri öldürmüştü. Şimdi gevşek, kahverengi kümeler halinde uzanıyordu. Arada bir, parlak sarı göğüslü ve siyah kanatlı bir kuş, yuvası için mükemmel ölü ot parçasını seçmek üzere pencereye konardı. Kız ve kuş Filmli camın ardından birbirlerine bakarlardı. Gözlerini ilk kaçıran hep kuş olurdu. Yapacak işleri, ziyaret edecek yerleri vardı.

Annesi uyudu ve ağıladı. Kızın tuvalete gitmesi gerekiyordu ama bir türlü tuvaletin kapısını açamıyordu. Kitaplara bakarak, pencereden sarı kuşu arayarak, televizyon izleyerek dikkatini dağıtmaya çalıştı ama aciliyet dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Kız, bir tür mucize eseri kanlı havluların ortadan kaybolmuş olması umuduyla kapıyı iterek açtı. Kaybolmamışlardı. Kırmızı yapışkan lekelerden kaçınmaya çalışarak yerde parmak uçlarında tuvalete doğru yürüdü.

Babası yakında gelecekti ve bu dağınıklığı görünce ne yapacaktı? Kızacaktı. Küfredecek, bağırarak ve sonra yatakta hareket edemeyecek kadar zayıf, yiyip içemeyecek kadar üzgün yatan annesini incitecekti. Buna dayanamazdı.

Kız siyah bir çöp torbası buldu ve içine kirli havluları doldurmaya başladı. "Bunu düşünme," dedi kendi kendine.

Kız kalan kanı temizlemek için kâğıt havlu kullandı ve şişene kadar çöp torbasına ekledi. "Bunun hakkında düşünme," dedi tekrar tekrar. İşini bitirdiğinde ve bebeğin tüm kalıntıları gittiğinde, annesinin yanındaki yatağa tırmandı ve uyudu.

Babası nihayet geldiğinde, annesi için bir sallama taşıyordu. Taşan çöp torbası odanın ortasında duruyordu. "Ne

ne oldu?" diye sordu.

"Gitmiş," dedi annesi yorganın altından.

"İyi olacak mısın?" diye sordu babası, ama annesi sormadı.

cevap verdi. "Muhtemelen en iyisi buydu," diyerek yatağın kenarına ve bir elini annesinin kalçasına koydu. Annesi ondan uzaklaştı.

"Bunu temizledin mi?" diye sordu babası kıza. Kız başını salladı.

"Huh," diye seslendi babası sanki etkilenmiş gibi. Çöpün yanına gitti, içine göz attı, annesi için getirdiği sallamayı karıştıma attı ve kanlı poşeti odadan taşıdı.

OceanofPDF.com

Ağustos 2000

Doyle'ların evinin ön bahçesinde yarım düzine şerif yardımcısı hâlâ etrafta dolanıyor, Şerif Butler'ın onlara ne yapacaklarını söylemesini bekliyorlardı. Suç açısından sakın geçen bir ayın ardından, Butler'ın Blake County'ye intikam hırsıyla dönmesine şaşırması gerekirdi. Belki bir haneye tecavüz, bir uyuşturucu baskını ya da sarhoş bir bar kavgası bekliyordu ama bunu değil. William ve Lynne Doyle iyi insanlardı. Hiç sorun çıkarmazlardı. Elbette, genç oğulları birkaç kavgaya karışmıştı ama çok ciddi bir şey değildi.

Mevcut tek tanık, silahla yaralanmış on iki yaşında bir kızdı. Kızın hastaneye gitmesi gerekiyordu ama Butler önce onunla konuşmak istedi. Görünüşe göre geceyi aileyle birlikte geçiren bir misafir vardı ve kim olduğunu bulması gerekiyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı kendi kendine. İki ölü ve iki kayıp. Onu ambulansa bindirip götürmeden önce tanıkla konuşması .

Şerif Butler iki sağlık görevlisinin kızla ilgilendiği ambulansa doğru ilerledi. Matthew Ellis çevrede durmuş, endişeyle izliyordu. "Hâlâ titriyor," dedi Matthew. "Ona başka bir battaniye getirebilir misiniz?"

Kadın sağlık görevlisi Josie'nin etrafına bir battaniye daha sardı. "Dayanabiliyor musun tatlım?" diye sordu. Josie başını salladı, çenesi dişlerinin takırdamasını engellemeye çalışıyormuş gibi sıkılmıştı.

"Merhaba Josie, ben Şerif Butler," dedi ambulansa doğru eğilerek. "Erin ve Lowell sana iyi bakıyorlar mı?" diye sordu ve hafifçe kaval kemiğine dokundu. Josie yanmış gibi irkildi. Butler elini çekerek, "Vay canına, bunun için üzgünüm," dedi. "Çok acı çekiyor musun?" diye sordu.

"Biraz," diye itiraf etti.

Lowell, "yardımcı olması için küçük bir şey verdik," dedi ve ambulansa daha derinden girdi.

"Sana sadece birkaç sorum var," dedi Butler, Josie'ye bir bakış atarak sempatik bir gülümseme. "Bu kadar açık sözlü olduğum için özür dilerim ama seni hastaneye istiyoruz. Ailene kimin zarar verdiğini gördün mü?"

Josie başıyla onaylayan büyükbabasına baktı. "Gerçekten hiç görmedim," dedi Josie küçük bir sesle. "Dışarıdaydık. Becky ve ben. Silah sesini duyduk.

ama kimin görmedim."

"Becky'nin ne?" Butler sordu. "Allen," dedi Josie.

"Becky Allen."

Matthew, "Annesi Shaffer's Grocery'de çalışıyor," diye ekledi ve Butler bir yardımcısına döndü. "Allen'ın ailesini bulmanı ve onlara neler anlatmanı istiyorum. Sadece temel bilgiler," diye uyardı Butler. "Onlara Doyle'ların evinde bir olay olduğunu ve Becky'nin yerini bulmaya çalıştığımızı söyle. Bundan fazlası yok, anladın mı?" Şerif yardımcısı başıyla onayladı ve hızla uzaklaştı.

"Tamam, harika bir iş çıkarıyorsun Josie," dedi Butler. "Sana kimin ateş ettiğini gördün mü?"

Josie başını salladı. "Çok karanlıktı. Bize doğru gelen birini gördüm. Silahı vardı. Bizi kovaladı."

"Yani o bir erkek miydi?" Butler

sordu. "Sanırım öyle," dedi

Josie.

Şerif, "Genç miydi yoksa yetişkin bir adam mıydı?" diye sordu.

Josie'nin yüzünde bir şüphe dalgası belirdi. "Sanırım bir erkekti, ama emin değilim," dedi kalın bir sesle, gözleri titreyerek kapandı. "Kaç yaşında olduğunu göremedim."

"Tamam, Josie." Şerif Butler iç çekti. Sağlık görevlilerinin verdiği ağrı kesici ilaçları önce ona ulaşamadı. "Bir şey gördün mü ya da duydun mu? Dün gece başka bir tuhaflık oldu mu?"

"Bir kamyon. Bir kamyon vardı," dedi Josie halsiz bir şekilde.

"Dün gece mi? Arazinizde bir kamyon mu gördünüz?" Butler sordu. Bu da bir şeydi.

"Hayır," dedi Josie. "Yolda. Onu daha önce yolda gördüm. İki kere. Beyazdı."

Şerif bir nefes verdi. Beyaz kamyonlar Blake County'de sık rastlanan bir manzaraydı. Her zaman öyleydi. Pek yardımcı olmadı.

Levi Robbins şerife yaklaştı. "Eyalet polisi yolda. Köpekleri buraya getirmenin biraz zaman alabileceğini söylediler."

Şerif başını salladı ve dikkatini Josie'ye verdi. "Son zamanlarda alışılmadık bir şeyle karşılaştınız mı? Etrafta dolaşan yabancılar var mı?"

Josie düşünmek canını acıtıyormuş gibi başını ovuşturdu. "Pek sayılmaz. Cutter'ı yemekten hemen sonra gördük."

"Cutter mı?" Levi şaşkınlıkla sordu.

"Brock Cutter. Kardeşimin arkadaşı," dedi Josie onlara.

"Gördüğünüz başka biri var mı?" diye sordu şerif. "Hiç kimse mi?"

"Büyükannem ve büyükbabam turtayı onların evine bıraktıktan sonra Becky ve ben Roscoe'yu aramaya gittik. Şu hurdaların olduğu evde durduk."

Şerif Butler Josie'nin kimden biliyordu. June Henley ve oğlu Jackson Henley, yaklaşık iki mil ötede, Oxeye Yolu üzerinde yaşıyorlardı. June Henley'nin çok hasta olduğu söyleniyordu. Kanser.

Jackson araç parçaları, hurda metal ve çiftlik koleksiyonları satan karmakarışık bir işletme işletiyordu. Jackson TSSB ve alkol sorunu olan bir Körfez Savaşı gazisiydi. süre önce ehliyetini kaybetmiş ve arka yollarda ATV sürmeye başlamıştı. Jackson kesinlikle tuhaf biriydi ama şiddet yanlısı olarak bilinmiyordu.

Şerif ismi defterine not etti.

"Şimdilik bir soru daha," dedi Butler. "Becky Allen. Onu en son ne zaman gördünüz?"

Josie hatırlamaya çalışarak gözlerini kapattı. Silah seslerini duydular. Birinin ona seslendiğini duydular. Kimdi o? Ethan mı? Babası mı? Hayır, bu doğru değildi. El ele tutuşup koşmaya başladılar. Daha fazla patlama sesi duyuldu. Becky'nin eli onunkinden koptu. Ama o koşmaya devam etti.

Josie'nin yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Bilmiyorum," diye ağladı ve yardım için büyükbabasına baktı. "Çok üzgünüm."

"Hey, şimdi," dedi Lowell. "Sanırım şimdilik bu kadar yeter." Josie'nin alnına soğukkanlı bir el koydu. "Daha sonra sorular için bolca vaktimiz olacak. O kolu gerçekten bir doktora göstermemiz gerekiyor. Bir enfeksiyonun istemeyiz. Bizi hastanede karşılayacak biri var mı?"

"Karım. Tanrım, karımı aramalıyım," dedi Matthew gözlerini kapatarak. Kuru, sessiz hıçkırıklar omuzlarını sarstı.

"Neden Josie ile gitmiyorsun?" Şerif Butler söyledi. "Daha sonra uğrarım ve daha fazla konuşabiliriz."

Matthew başını salladı ve titrek bir elini gri bıyıklarında gezdirdi. "Buradan ayrılamam," diye ısrar etti. "Ethan'ı ve kızı bulana kadar ve kızımı dışarı çıkarana kadar olmaz."

Şerif Butler gözlerini Josie'ye doğru çevirdi. Josie'nin gözleri kapalıydı. "Olay yeri incelemesi tamamlandıktan ve bölge adli tabibi geldikten sonra dışarı çıkarılacaklar."

İki şerif yardımcısı ahırdan çıktı ve onlarla birlikte, beslenmek ve sağılmak için sabırsızlanan keçilerin sabırsız melemeleri de geldi. Şerif yardımcılarında biri "Ahır temiz," diye seslendi.

"Burada kaç araç olması gerektiğini biliyor muyuz?" Butler sordu.

"İki," dedi Matthew. "Lynne'in arabası ve William'ın kamyoneti."

Matthew

bahçenin etrafına baktı. "Aslında üç tane. Ethan'ın bir kamyoneti var. Eski bir Datsun. Burada değil."

Bir kamyonla birlikte iki genç kayıp. Anne baba ölmüş, kız kardeş vurulmuş. Butler Levi'ı bir kenara çekti, duyamayacağı bir yere, ağzını sert bir şekilde kapattı. "Ethan Doyle'un kamyonu için arama bülteni çıkar."

Ambulansta Matthew Josie'nin alına bir öpücük kondurdu. "İyi ol. Doktorları ," dedi Matthew, gözlerini silerek, sesi . "Büyükannen yakında orada olacak."

"Hey," diye bağırdı mısır tarlasının kenarından bir ses. "Bir şey bulduk!"

Bütün gözler mısır tarlasına çevrildi. Matthew umutlu mu yoksa korkmuş mu olması gerektiğini bilmiyordu. İkisi de olduğunu fark etti. Kimse kıpırdayamadan

nefes nefese bir ses geldi. "Ne oldu? Neler oluyor?" Matthew kenara çekildi ve bir kadın ortaya çıktı.

Şerif Butler, "Hanımefendi, burada bulunamazsınız," dedi.

"Kızım burada mı? Becky Allen?" Margo, Butler'ın koluna uzandı.

"Becky'nin annesi siz misiniz?" Butler duraksadı. "Neden buraya gelmiyorsun ve konuşmuyoruz?"

"Şerif, sana ihtiyacımız var," diye tekrar seslendi bir şerif yardımcısı. "Bir şey bulduk." Butler ikilemde kalmıştı. Tarlada ne bulunduğunu öğrenmesi gerekiyordu ama kayıp kızın annesini de terk edemezdi.

"Nerede o? Bir şey duydum." Margo şaşkınlıkla etrafına bakındı. Kaybolmuştu. "Nerede o?"

Josie kendini dirseklerinin üzerine kaldırdı, üzerini örten battaniye ambulansın zeminine kaydı. Kimse konuşmadı.

Margo yüz yüze baktı. Göğsünde soğuk bir düğüm oluştu ve tüm uzuvlarına yayıldı. "Lütfen," dedi güçsüzce, "bana ne olduğunu söylemelisin oldu."

Bakışlarını Josie'nin üzerine dikti. Josie'nin kanlı koluna ve giysilerine baktı. "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Ne oldu? Becky nerede?"

Şerif Butler elini onun dirseğine koydu ama o elini salladı. Josie gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Becky nerede!" diye bağırdı.

"Bilmiyorum, ," diye inledi Josie. Kelimeler kısa soluklarla çıkıyordu.

"Josie, annen nerede?" Margo sordu. Etrafına bakındı sanki Lynne Doyle aniden ortaya çıkıverdi. "Bana onun nerede olduğunu söyle. Onunla hemen konuşmak istiyorum."

"Şimdi gelin hanımefendi," dedi Butler, Margo'nun koluna tekrar uzanarak. "Hayır," dedi Margo, destek için ambulansın yan tarafına tutunarak.

"Josie, annen nerede?"

Lastiklerin çakıllar üzerinde çıkardığı gümürtü herkesin gözlerinin kaymasına neden oldu. Yan tarafında beyaz renkte *Blake County Adli Tabibi* yazan siyah bir SUV şeritte sekerek ilerliyordu.

"Tanrım," Margo'nun bacakları altından büküldü ve Şerif Butler onu sabitlemeden önce neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu. "Hayır, , hayır, ," diye tekrar tekrar söyledi.

Şerif Butler, "Burada ne olduğundan henüz emin değiliz," diye mırıldandı ve sağlık görevlileri kapıları kapatırken Margo'yu ambulandan uzaklaştırdı.

Lowell yatıştırıcı bir sesle, "Bunu düşünmemeye çalış Josie," dedi. "Onunla ilgilenecekler. Her şey girecek. Şu anda, biz başlayacağız serum takıp biraz sıvı verelim. Biraz acı hissedeceksin, tamam mı?" Lowell iğneyi koluna batırırken Josie gözlerini kapattı. Yoldan çekildiklerinde sirenin uğultusu Margo Allen'in çığlıklarına karıştı.

* * *

Algona'daki hastaneye otuz dakikalık bir yolculuktu ve Josie bu yolları gözleri kapalı bile biliyordu. Her virajı, dönüşü, çukuru ve eğimi biliyordu. Yolda. Ancak bir ambulansın arkasında yolculuk etmek, babasının kamyonunda ya da annesinin minibüsünde yolculuk etmekten farklıydı. Yönünü şaşırdı ve nereye gittiklerini sorup durdu.

"Hastaneye," dedi Lowell. "Doktorlar seni orada kontrol edecekler."

"Annemle babamı da oraya getirecekler mi?" Josie sordu. Eğer getirirlerse Onları hastaneye götürüp doktorların iyileştirebileceğini düşündü. Doktorların yaptığı buydu. İnsanları tekrar bir araya getirmek. O itmeye çalıştı

Anne babasının kanlı, parçalanmış görüntüleri gözlerinin önünden gitmiyordu. "Herkes ailene yardım etmek için elinden geleni yapacak," dedi.

ona güvence verdi.

"Büyükannem orada olacak mı?" Josie güvence için Lowell'ın parlak kahverengi gözlerine kilitlendi. "Sence Ethan ve Becky'yi bulmuşlar mıdır?"

"Şşşt," diye yatıştırdı. "Şu anda böyle şeyler için endişelenme. Büyükannen bizimle hastanede buluşacak. Söz veriyorum Josie. Artık güvendesin."

Josie onun sözleriyle uçup gitti ve beyaz altın kürelerle dolu gece gökyüzünü düşündü, Becky ile birlikte onlara doğru sıçrayıp onları yakalamaya çalıştıklarını düşündü.

O daha ne olduğunu anlamadan hastaneye varmışlardı. Ambulansın arka kapıları açıldı ve üzerinde yattığı sedye kaldırıldı.

Josie yukarıda kısa bir süre sert mavi bir gökyüzü parçası gördü ve Lowell'ın şöyle dediğini duydu: "Sol kolda kurşun yarası. Ayaklarında ve kollarında kesikler ve ezikler var. Kan

basınç ve kalp atış hızı normalin altında. Olası bir şoka karşı dikkatli olun."

"Burden yakınlarındaki çiftlikten gelen kız bu mu?" diye sordu sarı önlüklü bir kadın.

Lowell, Josie'nin elini sıkarak, "Evet," dedi. "Büyükannesi her an burada olabilir."

"Olay yerinden başka gelen var mı?" diye sordu kadın.

Hava soğuktu ve koridorda ilerlerken keskin bir antiseptik kokusu Josie'nin burnunu ısırdı.

Josie umutla Lowell'a baktı; göğsünde küçük bir umut kıvılcımı çaktı.

"Emin değilim," dedi kısaca.

"Ben Dr. Lopez," dedi kadın Josie'nin üzerine eğilerek. "Seninle ilgileneceğim. Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Vuruldum," dedi Josie. Tekrar Lowell'a baktı. Muayene odasına götürülürken ona "Benimle kalabilir misin?" diye sordu.

"Korkarım hayır, Josie," dedi özür dileyerek. "İşe dönmem gerekiyor ama nasıl olduğunu görmek için daha sonra tekrar uğrarım. Kulağa hoş geliyor mu?" Josie başıyla onayladı ve Lowell odadan kayboldu.

Sonra doktor ve hemşireler devreye girdi. "Görünüşe göre biraz saçma gömülmüş. Yine de şanslı bir kızsın," dedi Dr. Lopez eldivenli parmaklarıyla yarayı nazikçe incelerken.

Josie kendini şanslı hissetmiyordu.

"Neyse ki sadece sıyırmış. Herhangi bir tendon ya da kemik hasarı görünmüyor ama röntgen çekip sizi temizleyeceğiz," dedi Dr. Lopez söyledi.

Josie tekerlekli sandalyeyle röntgene götürüldü ve ardından muayene odasına geri götürüldü.

Dr. Lopez yarayı tuzlu suyla yıkarken bir yandan da Josie'ye tam olarak ne yaptığını anlatıyordu. "Kolunu iyice uyuşturacağız ve sonra Yaranı debride edip birkaç dikiş attıktan sonra eskisi kadar iyi olacaksın." Josie ona endişeyle baktığında gülümsedi. "Bu demek oluyor ki Kalan saçmaları kolundan çıkar. Merak etme, hiçbir şey hissetmeyeceksin."

Haklıydı, lokal anestezinin ilk iğnesi dışında Josie hiçbir şey hissetmiyordu ama yine de neler olduğunu görmemek için başını çevirip gözlerini kapattı. Dr. Lopez daha sonra Josie'nin ayaklarındaki kesikleri ve kollarındaki çizikleri inceledi. "Bunlar sadece yüzeysel. Endişelenecek bir şey yok ama bir süre acıyacak.

Onları temiz tutun ve size sürmeniz için antibakteriyel krem verelim."

Josie uyuyakaldı ve gözlerini açtığında başka bir odadaydı ve büyükannesi köşedeki sandalyede oturuyordu. Uzun gri saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Kendi deyimiyle "*etrafta* saran" bir şey giymişti. *ev kotu* ve kısa kollu yakalı bir gömlek giymişti ve kucağında duran büyük siyah deri çantasının askısını endişeyle yoğuruyordu.

"Büyükanne," diye fısıldadı Josie.

"Josie," dedi Caroline Ellis ayağa fırlayarak. "?" Sesi titriyordu.

Josie vücudunu taradı. Gerçek bir rahatsızlık hissetmiyordu. Dili ağzında kalın ve ağırdı ve bir bardak su içmek istiyordu. Doğrulamaya çalıştı ama sol koluna bir acı saplandı.

"Anne, baba?" Josie inledi. Büyükannesi dikilmiş, yüzüne keder damgasını

"Özür dilerim, tatlım," dedi Caroline. "Çok ama çok üzgünüm."

Josie inledi ve yan dönüp bir topun içine kıvrılmaya çalıştı ama hareket etmek çok acı veriyordu. Bunun yerine sırt üstü yattı ve ağladı. Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve mukus burnunu ve boğazını doldurdu. "Neden?" diye sordu kalın bir sesle.

"Bilmiyorum tatlım. Polis hatırladıkların hakkında seninle konuşmak istiyor. Korkutucu olduğunu biliyorum," diye hızla ekledi Caroline, Josie'nin yüzündeki korkuyu görünce. "Ama bazı soruları var. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Ama ben zaten biriyle konuştum," diye itiraz etti Josie.

"Sanırım birkaç kez üzerinden geçmeni isteyecekler Josie," dedi Caroline onun eline uzanarak.

Josie şeyin üzerinden milyonlarca kez geçebilirdi ama bu bildiklerini değiştirmiyordu. O hiçbir şey görmedi. Tam olarak göremiyordu. Bir önceki gecenin olayları çoktan bulanık bir sisin içinde dağılmaya başlamıştı ama birkaç ayrıntı netliğini koruyordu: bir av tüfeğinin keskin havlamaları, karanlıkta onlara doğru gelen figür, Becky'nin geride kalması.

"Ethan? Becky?" Josie sordu. Büyükannesi başını salladı ve Josie bir an için onların da öldüğünü ima ettiğini düşündü. Keskin bir nefes aldı ve hava kuru boğazına takıldı ve öksürük krizine girdi.

Josie ağzını kapatmak için elini kaldırdı ve serumun kolunun kıvrımındaki hassas deriye doğru çekildiğini hissetti ve hızla geri koydu.

Büyükannesi hemen harekete geçti. Josie'nin yatağının yanındaki bir bardak suya uzandı ve pipeti dudaklarının arasına yerleştirdi. Josie bir yudum aldı.

"Ethan ve Becky'yi henüz bulamadılar," diye açıkladı Caroline. "Büyükbaban onların da senin gibi saklanıyor olabileceğini düşünüyor. Şu anda onları arayanlar var."

Soğuk su boğazındaki yangını yatıştırdı. "Yardım edebilir miyim?" Josie sordu. "Ben de gidip onları arayabilir miyim?"

"Şu anda değil," dedi özür dileyerek. "Şu anda senin işin dinlenmek ve polisın sana soracağı soruları yanıtlamak. Yapabileceğin en önemli şey bu." Caroline dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve titrek bir nefes verdi. "Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordu.

Josie'nin gözlerinde bir kez daha yaşlar birikti. "Sanırım," diye başladı zorlukla algılanabilen bir fısıltıyla, "ilk başta Ethan olabileceğini düşündüm."

Büyükannesinin yüzündeki dehşeti gören Josie hemen geri adım attı. "Ama o olmadığını biliyorum. O bize asla zarar vermez."

"Hayır, elbette yapmaz," dedi Caroline torununun elini tutarak. "O iyi bir çocuk," diye mırıldandı kendini ikna çalışıyormuş gibi. "O iyi bir çocuk."

Kızın babası bir gün ona bir köpek yavrusu getireceğine söz verip durmuş ama hiç . Bunu çok yapardı, sözler verirdi. "Bir gün okyanusa gideceğiz. Okyanusa gideceğiz. Sahilde yürüyüp deniz kabukları ve deniz camı toplayacağım." Kız günlerce bunun hakkında konuştu. Deniz kenarının resimlerini çizdi ve deniz kabukları hakkında

Pasifik Okyanusu ve kitaplıktaki Dünya Kitap Ansiklopedisi setinden her türlü deniz canlısı.

"Mavi balinanın dünyanın en büyük hayvanı olduğunu ama boğazının benim elimden daha küçük olduğunu biliyor muydunuz?" dedi yumruğunu havaya kaldırarak.

"Yalan söylüyor, biliyorsun," dedi annesi, bir dergiyi karıştırırken. "Bunu her zaman yapıyor. Böyle bir şey asla olmayacak."

Kız bunu düşündüğünde annesinin haklı olduğunu anladı. Onun Babam hep şeyler söylerdi. İki yıl önce onları Disney World'e götüreceğine söz vermiş ama kız sürekli bu konuyu açınca vazgeçmiş.

"Yap

Paradan yapıldığımı mı sanıyorsun?" diye tersledi. "Bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum."

Ve geçen yıl, Wisconsin'e bir gezi yapmaktan bahsetmeye başladı. Dells'te içinde su parkı olan bir otel vardı. Bu sefer gerçekten gidebilirler gibi görünüyordu ama sonra babası eve geldi ve "Üzgünüm, çalışmam gerek" dedi.

Ama yine de kız, adamın ona bir köpek, hatta bir kedi getireceğinden umutluydu. Pencerenin altındaki sandalyenin üzerinde durmaya başladı. Kamyonetinin lastiklerinin gürültüsü. Babası kapıdan her girdiğinde, bir hareket görme umuduyla ceketinin ceplerine bakıyordu. Bu oldu. Bazen televizyonda babam cebinde bir köpek yavrusuyla eve gelirdi. Ama hiç köpek yoktu.

Sonunda pes etmişti ki, bir gün babası elinde büyük bir karton kutuyla eve geldi. Kızın kalbi yerinden fırladı. Nihayet, diye düşündü. Babası kutuyu masanın üzerine koydu ve kız heyecanla kutunun yanına koştu.

"Sana bir şey getirdim," dedi.

"Açabilir miyim?" diye sordu kız ve babası başıyla onayladı. Annesinin bile ilgisini çekmiş ve ne getirdiğini görmek için yanına gelmiş.

Kız kutunun kapağını kaldırdı ve minik bir burnun dışarı çıktığını görmeyi bekledi. Onun yerine küflü, kuru bir koku burnuna doldu. İkinci kapağı kaldırdı. İçinde kitaplar vardı. Düzinelerce kitap. Kokusuna ve eski püskü kapaklarına bakılırsa eski kitaplar.

Küçük kız babasına baktı ve hayal kırıklığını gizlemek için elinden geleni yaptı. Kitaplar güzeldi. Kız kitapları severdi, ama kutuda bir köpek yavrusu yoktu ve bu kitaplar köpek kulaklı ve iyi bakılmamıştı.

"Ne?" diye sordu babası sertçe. "Onları beğenmedin mi? Senin için durup bunları seçtim ve bir teşekkür bile alamadım mı?"

Küçük kız burnunu çekti ve gözlerini ovuşturdu. "Teşekkür ederim," dedi gözyaşlarını kırıştıtararak ve kutuya uzandı. Önünde kahve rengi bir leke olan bir tane çıkardı.

"Neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum," dedi babası kitabı kızın elinden alırken. Kız acıyı dindirmek için parmaklarını ağzına soktu. "Nankör küçük pislik," diye mırıldandı babası karton kutuyu iterek masadan. Kitaplar büyük bir gürültüyle yere döküldü ve kız, babasının merdivenleri tepinerek çıkıp kapıyı arkasından kilitlemesini izledi.

Daha sonra, o gittikten sonra, annesi kızı kucağına çekti. "Gördün mü," dedi saçlarını okşayarak. "Sana yalan söylediğini söylemiştim. Umutlanmaman daha iyi olur."

OceanofPDF.com

Günümüz

Wylie arka kapıyı yumruklarken, "Beni içeri alın," diye bağırdı. Baltalı kadın çocuğu sürükleyerek gözden uzaklaştırmıştı. Ev artık tamamen karanlıktı, tüm fenerler sönmüştü ve ateş sönmüş ya da söndürülmüştü. Tas havlamayı kesmişti ve tek ses Wylie'nin hırıltılı nefes alışları ve giysilerini bıçak gibi kesen acı rüzgârın iniltisiydi.

Dışarıda daha fazla kalamazdı ama silahı da yoktu. Wylie seçeneklerini tarttı. Ahıra geri dönebilir, kendini koruyacak bir şeyler ve sonra eve dönebilirdi.

Wylie bunun için zaman olmadığını biliyordu. İçeri girmeli, çocuğa ulaşmalıydı. Başını çevirdi, yüzünü siper etti ve dirseğini cama çarparak ince bir örümcek ağı gibi çatlaklar oluşturdu ama yine de pencere dayanmaya devam etti. Kar fırtınasının uğultusunun bile kırılan camın sesini gizleyemeyeceğini bilen Wylie tekrar vurdu ve bu kez pencere paramparça oldu, kırıklar uçtu. Wylie nefesini tutarak camdan içeri uzandı ve kilidi çevirdi.

Kapıyı açtı ve çamurluğa adım attı, yarı yarıya bir baltanın kafasına doğru sallanmasını bekliyordu ama orada kimse yoktu. Ne balta sallayan bir manyak, ne de küçük bir çocuk. Tas bile yoktu.

Wylie mutfağa ilerledi ve çamurluğun kapısını arkasından kapattı. El yordamıyla çekmeceleri karıştırıp bir silah aradı.

Bir yığın çatal bıçak takımının altına gömülmüş bir kasap bıçağıyla karşılaştı. Çelik bıçak neredeyse sekiz inç uzunluğundaydı ama körelmiş, yıllarca kullanılmaktan körelmişti. İşe yarayabilirdi.

Dışarıda olduğu kısa süre içinde bile evin içindeki sıcaklık düşmüştü. İlerlemek için farını kullanan Wylie, küçük, tereddütlü adımlar atarak mutfağa doğru ilerledi. Wylie'nin davetsiz misafir karşısında büyük bir avantajı vardı, bu evi tanıyordu. Evin düzenini, en derin girintilerini ve en karanlık köşelerini biliyordu. Onu gördüğünde mutfağı yarılammıştı. O kadar belli belirsizdi ki neredeyse kaçıracaktı.

-Bodrum kapısı. Sadece bir parça kâğıdın geçebileceği kadar açık.

Bodruma mı? Wylie merak etti. Karton kutular ve eski mobilyalarla dolu bodrumda saklanacak pek çok yer vardı ama davetsiz bir misafir çocuğu neden oraya götürsündü ki? Wylie bu düşünceyle ürperdi. Kapıyı yavaşça kapattı ve diğer taraftaki her kimse onu hapsedecek şekilde kilitledi.

Eğer çocuk ve kadın bodrumdaysa, en azından şimdilik onları orada tutabilirdi.

Wylie zayıf bacaklarıyla koridorda ilerledi, boş yemek odasından oturma odasına geçti ve durakladı. Ateş sönmüştü; sadece birkaç turuncu köz parlıyordu. Wylie yavaşça odayı taradı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. farın ışını kanepenin üzerine düştü. Kollarında baltayı kadın orada oturuyordu.

Nefes almaya bile cesaret edemeyen Wylie, gözleri kadının elindeki silaha sabitlenmiş bir şekilde öne doğru süzüldü. "Ne istiyorsun?" Wylie sordu, bıçak hazırda.

Cevap gelmedi ve Wylie gözlerini kadının yüzüne kaldırdı. Bu kesinlikle kazadaki kadındı. Wylie'nin paltosunu giyyordu ve yüzünün bir tarafı acayip bir şekilde şişmiş, diğer tarafı da kurumuş kanla kararmıştı. Kadın küçümseyerek baktı. Wylie bıçağı kaldırmış ve farın dar ışığını davetsiz misafirin üzerine tutmuştu. Saat gecenin ikisiydi. Kadın fırtınanın içinde saat nasıl hayatta kalabilmişti? Bu imkansızdı.

Kadın baltayı Wylie'ye doğru savurarak, "Uzak dur," dedi.

Wylie geriye doğru bir adım atarak, "Tanrım," diye haykırdı. "Bu da ne böyle?" Vücutundan bir öfke cızırtısı geçti. Kadın Wylie'yi kapı dışarı etmişti.

donarak ölmesine seve seve izin verecekti ve şimdi kafasına bir balta sallıyordu. Wylie'nin tek yaptığı ona yardım etmeye çalışmaktı. Neyin peşindeydi?

Peki çocuk neredeydi? Ya Tas? Korku Wylie'nin karnında sertleşti.

Wylie arkasında küçük bir homurtu duydu. Neyle karşılaşacağından korkan Wylie yavaşça arkasını döndüğünde yüzü solgun ve kararlı çocuğun şömine demirini kafasına doğru savurduğunu gördü. Wylie darbeden kurtulmayı başardı ve sopanın ağırlığıyla yere yığılan çocuk tökezleyerek yere düştü.

"Hey," diye Wylie. "Ne yapıyorsun sen?" Çocuk meydan okurcasına ona baktı. Wylie uzandı ve sopayı onun parmaklarından kolayca çekti.

Kadın kanepedeki yerinden kalkmaya çalıştı ama Wylie onu geri itti ve baltayı kaptı. Kadın acı içinde soluk soluğa kaldı ve Wylie, çocuğun yerden kalkıp kanepeye tırmanarak vücudunu yaralı kadının üzerine atmasını şaşkınlıkla izledi.

Wylie'nin ilk eğilimi kadını evden dışarı çıkarmaktı ama çocuğun yüzündeki korkuyu görebiliyordu. Korktuğu kadın değildi, Wylie'ydi.

Wylie öfkeyle, "Sana zarar vermeyeceğim," dedi. "Kimseye zarar vermeyeceğim."

Kadın Wylie'ye ters ters baktı ve çocuk yüzünü kadının göğsüne gömdü.

"Tanrım," diye mırıldandı Wylie. "Bana bak. Bana bak," dedi daha güçlü bir şekilde. Çocuk temkinli bir şekilde Wylie'ye baktı. "Bak, bunları kaldırıyorum. Gördün mü?" Wylie hareket etti, parmak uçlarında durdu ve silahları bir kitap rafının üzerine yerleştirdi.

Wylie geri döndü ve boş ellerini çocuğa ve kadına gösterdi. Kadına hâlâ güvenmiyordu ama başka bir saldırıya kalkışırsa onu alt edebileceğinden emindi.

"Onu nasıl korumaya çalıştığını görüyorum. Bu senin annen, değil mi?" Çocuk uzun bir süre Wylie'ye baktı ve sonra zorlukla algılanabilir bir şekilde başını salladı.

"Şşşt," diye tısladı kadın. "Konuşma."

"kapatmalısın," diye tersledi Wylie kadına. "Kim olduğunu ve neden bana bir baltayla saldırma ihtiyacı hissettiğini bilmiyorum ama Yaralısın ve yardıma ihtiyacın var. Sana yardım edeceğim ama bu saçmalığı bir daha yaparsan seni bir kar yığınının içine atarım."

Wylie daha sonra çocuğa, "Annene yardım etmemi ister misin?" diye sordu. Wylie bu kez çocuğun cevap vermesini beklemedi.

"Yapmamız gereken ilk şey onu . Burası buz gibi. Onu daha fazla battaniyeyle örtmeme yardım et."

Wylie kanepeye doğru bir adım attı ve çocuk ayağa fırlayarak onun yolunu kesti. Wylie gözlerini kapadı ve zihninden kadar saydı. Gözlerini tekrar açtığında sesinin sakin ve ölçülü olduğundan emin oldu.

"Şimdiye kadar sana iyi bakmadım mı?" Wylie sordu. "soğuktan getirdim, sıcak tuttum, karnını doyurdum. Aynı şeyi annen için de yapacağım, söz veriyorum."

Çocuğun gözlerinde bir belirsizlik titreşimi parladı.

Wylie sehpadan bir el feneri aldı, açtı ve ona karşı bir silah olarak kullanmaya karar vermeyeceğini umarak çocuğa uzattı. Çocuk onu Wylie'nin elinden kaptı ve göğsüne doğru tuttu.

Wylie yere düşmüş olan battaniye düğümünü başıyla işaret ederek, "Sen bu battaniyeleri onun üzerine ört," dedi. "Ben gidip biraz daha yorgan getireceğim. Onu mümkün olduğunca çabuk ısıtmamız gerekiyor."

Wylie bir an için çocuğun battaniyeleri annesinin etrafına nazikçe yerleştirmesini izledi. Kadın itiraz etmedi ama yaralanmamış gözlerini Wylie'den ayırmadı.

Wylie'nin bu kadının yaralarının ciddiyeti hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek yapabilecekleri onu rahat ettirmeye çalışmak ve fırtınanın bir an önce dinip yardımın gelmesini ummaktı. "Tas nerede?" Wylie birden köpeği hatırlayarak sordu.

Çocuk suçluluk duygusuyla mutfağı işaret etti. Wylie bodrum kapısına koştu, kilidi kaydırarak açtı ve karanlığa doğru seslendi. "Tas, buraya gel! Sorun yok, yukarı gelebilirsin," diye ikna etti Wylie. Tas temkinli bir şekilde merdivenleri çıktı, sonra doğruca köpek yatağına gitti ve uzandı. "Ona zarar vermeyecek," diye güvence verdi Wylie çocuğa. "Söz veriyorum."

Wylie aceleyle merdivenleri çıktı ve yatak odasına gitti. Bu kadını tanıımıyordu. Ona güvenemezdi. Wylie silahını bulana kadar dolabın üst rafını yokladı, doldurdu ve cebine soktu.

Koridorda, tozlu, hafif küf kokulu yorgan yığınlarının saklandığı çamaşır dolabını açtı. Bir kucak dolusu aldı ve oturma odasına götürdüler ve orada sadece morarmış ve hırpalanmış yüzü görünene kadar kadının üzerine koydular. Çocuk onun yanına sokuldu.

"Siz kimsiniz?" Wylie kadına sordu. "Nereye gitmeye çalışıyordunuz?" Kadın kararlı bir şekilde sessiz kaldı.

"Dinle, fırtına dinene kadar burada birlikte mahsur kaldık, en azından bana kim olduğunu ve kar fırtınasında ne yaptığını söyleyebilirsin."

"Mümkün olduğunca çabuk gideceğiz," dedi kadın kalın bir sesle.

"Peki bunu nasıl yapacağını sanıyorsun?" Wylie karşılık verdi. "Kamyonun hurdaya döndü, yollar geçit vermiyor ve sen de yaralısın."

Kadın kısaca, "Hallederiz," dedi.

"Telefon tekrar çalıştığında 911'i arayacağız. Mümkün olan en kısa sürede buraya yardım getireceklerdir."

Kadın, "Hayır, polis olmaz," dedi ve Wylie ilk kez kadının yüzünde gerçek bir korku gördü. "Eğer bunu yaparsan . gidiyoruz." Kadın

Kadın battaniyeleri kenara itti ve ayağa kalkmaya çalıştı ama çok güçsüzdü.

Wylie hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Boş . Zaten şu anda kimseyi arayamayız. Bunun için daha sonra endişeleniriz."

Artık tek yapabilecekleri fırtınanın dinmesini beklemektir. Ama Wylie hiçbir şekilde kadına güvenmiyordu. Cevaplanmamış çok fazla soru vardı. Wylie kalan son odun parçalarını da şömineye attı ve yere, kadınla çocuğun koza ördüğü kanepeye bakacak şekilde oturdu. Elleri cebinde, parmakları dolu tabancaya sarılmış halde onları izliyordu.

OceanofPDF.com

Ağustos 2000

Blake County Şerif Departmanı'nın kendilerinden yardım talep etmesinden üç saat sonra, Ajan Camila Santos tozlu çakıllı yolda hızla ilerledi ancak bir tepeyi aştığında yolun ortasında büyüyen bir ağaçla karşılaşınca frene .

Yolcusu Ajan John Randolph ellerini gösterge paneline dayarken Santos, "Bu da ne böyle?" diye bağırdı. Siyah sedan savruldu ve kayarak durdu.

İki Iowa Kriminal Soruşturma Departmanı ajanı devasa ağaca dikti. "Kahretsin," dedi Randolph. "Bu her gün görebileceğiniz bir şey değil."

Santos sedanı seksen metrelik ağacın pullu gri-yeşil gövdesinin etrafında dolaştırdı. "Bir uyarı levhasına ya da başka bir şeye ihtiyaçları var," diye onayladı.

Küçük bir dereyi geçtiler, bir köşeyi döndüler ve ev göründü. İlk bakışta, diğer düzinelerce beyaz çiftlik evi gibi görünüyordu.

Des Moines'den Blake County yaptıkları yolculukta gördükleri, ancak ilerideki hareketlilik ajanların doğru noktada olduklarını anlamalarını sağladı.

Santos yavaşça park etmiş düzinelerce aracın ve yol boyunca uzanan hendeklerdeki uzun otların arasında ilerleyen küçük arama ekiplerinin yanından geçti. Yüzleri asık olan arama görevlileri duraklayarak onların geçişini izledi. Randolph, "Umarım suç mahallinin her tarafına dağılmamışlardır," diye endişelendi.

"Çifte cinayet, iki kayıp çocuk, herkes panik içinde olmalı," dedi Santos yolun kenarına park etmiş paslı bir Bonneville'in arkasında dururken. "Şerifin her şeyi kontrol altında tuttuğu konusunda bana güvence verildi."

"Neden burada duruyorsunuz?" Randolph, bu sıcakta olay yerine kadar uzun bir yürüyüş yapmaktan hoşlanmadığı için sordu.

Santos güneşin sıcak parıltısına adımını atıp etrafı incelerken, "Araziyi tanımak istiyorum," dedi.

Görünürdeki tek binalar Doyle arazisindekilerdi: bir ev, bir silo, kırmızı boya bukleleri dökülen büyük bir ahır, birkaç başka müstemilat. Her tarafı olgun mısır tarlaları ile çevrili. Uzak, izole.

Bir jimnastikçi gibi kompakt ve güçlü olan Santos, Kansas City'den Des Moines'e taşındıktan sonra 1995 yılında Iowa Kriminal Soruşturma Departmanına katılan yirmi yıllık bir emniyet mensubuydu. Kısa sürede yükselmiş ve cinayetler ya da kayıp kişilerle ilgili pek çok yüksek profilli davada başmüfettiş olarak görev yapmıştı. Bu davada her ikisi de vardı.

Randolph ikisinden de gençti, takım elbise ceketi giymiş ve kırmızı-mavi çizgili kravat takmıştı. Elbise ayakkabıları bu tozlu yollarda uzun süre dayanmayacak kadar parlatılmıştı.

Randolph meslektaşından o kadar uzundu ki, kadın ona bakmak için boynunu eğmek zorunda kaldı. Ama Ajan Santos'un kendini tutuşunda, çenesinin , ağzının yapısında hükmedici bir şeyler vardı. Yetkinin onda olduğu açıktı.

Olay yerlerinin kendilerine özgü bir nabızı vardır ve etkili bir şekilde yönetildiklerinde verimli ve istikrarlı bir tempoda ilerlerler. Yardımcısından cinayet masasına kadar herkes

Olay yeri incelemecisinden dedektife, adli tıp uzmanından adli tabibe kadar herkes rolünü biliyordu.

Santos'a ana suç mahalli olan evin, müstemilatın ve Doyle'ların mısır tarlasının güvende olduğu ve sadece kolluk kuvvetleri tarafından aranacağı teminatı verildi. Bu çok önemliydi. Ama suç mahallinin dışındaki alan sahne çevresi de önemliydi.

Normalde gönüllü arama çalışmaları bu kadar çabuk başlatılmaz, böylece kolluk kuvvetlerine ne olduğunu anlamaları için daha fazla zaman tanınır ve iyi niyetli kişilerin dikkatinin dağılması asgari düzeyde tutulurdu.

Evet, yerel halk hızlı bir şekilde organize olmuştu ama Santos gönüllü arama görevlilerinin bu gibi durumlarda, özellikle de arama alanı geniş ve insan gücü kısıtlı olduğunda çok değerli olabileceğini de biliyordu. Yerel halk araziye tanıyor, dışarıdan gelenlerin aşına olmayacağı kuytu köşeleri biliyordu.

Eve doğru yürüyüşlerini takip eden meraklı gözlerin farkında olan Santos, yüzleri ve vücut dilini inceledi. Bir failin soruşturmanın geçme umuduyla kendisini bir davanın ortasına atması alışılmadık bir durum değildi.

Tulumlar ve tozlu botlar giymiş erkekler kümeler halinde durmuş başlarını sallıyorlardı. Tişörtlü ve şortlu kadınlar gözyaşlarını gizlemek için güneş gözlüğü takmışlardı. Kimse açıkça şüpheli görünmüyordu ama bu onun burada olmadığı, izlemediği anlamına gelmiyordu.

Santos dikkatini çiftlik evine çevirdi. Eskiydi, bir kat boyaya ihtiyacı vardı. Günün sıcağı şimdiden mor ve beyaz renklerin üzerine bastırmıştı.

Çiçekler n verandadaki asılı sepetlerinde gevşekçe sarkıyordu. Ahırın olduğu yönden ürkütücü bir inleme sesi geldi.

Ev, burada korkunç bir Şey dair hiçbir belirti vermese de, Santos topraktan yükselen ve sıcaklıkla parıldıyan bir dehşet duygusu hissedebiliyordu.

Birisi kayıp gençlerin fotoğraflarını dağıtıyordu. Ajan Santos bir broőür aldı ve inceledi. Ethan Doyle'un resmi güzeldi. Parlak bir Şekilde gülümsüyordu ve mavi gözleri iyi huylu bir yaramazlıkla parlıyordu.

Santos dikkatini Becky Allen'ın resmine çevirdi. Güzel kızmıő. Bu yaőtaki çoğu kız beceriksiz görünürken ve yüz hatları tam olarak oturmamıőken, Becky bir olgunluk ve güven havası taőtıyordu.

"Merhaba," dedi broőürleri dağıtan kadın. "Geldiğiniz için teşekkür ederiz. Lütfen Őurayı imzalarsanız, biz de..."

Santos, "Eyalet polisiyle birlikteyiz," dedi.

"Ah," diye duraksadı kadın. "Şerif yardımcısına geçen gece çakıllı yola park etmiş garip bir kamyon gördüğümü söylüyordum." Döndü ve Doyle'ların mısır tarlasının hemen ötesini işaret etti.

"Adın ne senin?" Ajan Santos sordu.

"Abby Morris. Şu tarafta oturuyorum," dedi ve dönüp kuzeyi işaret etti.

"Ben Şerif Yardımcısı Robbins. Onun anlattıklarını ben yazdım," dedi Levi, gömleğinin cebindeki küçük bir defterin bulunduğu çıkıntıyı okşayarak.

"Bir kopyasını aldığımızdan emin olun," dedi Santos. Santos, "Şerif Butler'ı arıyorum," dedi.

Levi baőtını salladı ve "Biraz yürüyüş mesafesinde," dedi.

"İyi ki yürüyüş ayakkabılarımı giymiőim," dedi Santos. Levi tereddütlü bir gülümseme verdi, ajanı gcendirip gcendirmediğinden emin değildi. Kadın gülümsemeye karőtılık vermeyince Levi sırtımayı bıraktı. "Bu tarafta," dedi Levi ve evin arka tarafına doğru yürümeye baőtadı. "Bir Şerif yardımcısı onu mısır tarlasının yaklaőtık otuz metre içinde buldu."

"Ona dokunan var mı?" Santos sordu.

" söylediler. Biri beni almak için koştı ve ben de hızla tarlaya girip herkesi bölgeden uzaklaőtırdım."

"Güzel," dedi Santos. Kırmızı ahır arazinin üzerinde yükseliyordu. Sarkık binanın içine evinden  kiőt rahatlıkla sığabilirdi. Santos bir Şehir kıızıydı, Kansas City'de büyümüőtü ve Şimdi Des Şehir merkezinin kalbinde yaőtıyordu.

Moinen'de yaşıyordu ama bu posta kodunun şiddet ve ölümden muaf olmadığını biliyordu. Sadece daha az beton ve daha çok toprak vardı.

Mısır tarlasına yaklaştıklarında Santos'un nabızı hızlandı. Daha önce meth evlerinde ve karanlık sokaklarda bulunmuştu ama mısır tarlasına girdiklerinde uzun saplar tepesinde yükseliyordu. Her birinin tepesinde dikenli bir püskül gökyüzünü dürtüyordu. Birkaç adımda tarla onu bütünüyle yutmuştu. Santos bir endişe dalgası hissetti.

Mısırların arasından geçerken Santos, Josie Doyle'un saldırganından saklanırken hissettiği dehşeti hayal edebiliyordu. Hangi yöne bakarsanız bakın -sola ya da sağa- önünüzde birbirinin aynısı başka bir sap vardı.

Santos boynunu kaldırdı ve gözlerini yukarıya dikti. Gökyüzü de tarla gibi uçsuz ve sonsuz görünüyordu. Böcekler kulaklarının dibinde vızıldıyor, mısırın tatlı kokusu burnunu dolduruyordu.

Çok geçmeden sapların arasından esen rüzgârın uğultusu yerini kuru bir öksürüğe bıraktı. Birkaç adım daha atınca Şerif Butler'ın haki üniforması bak.

"Şerif," dedi Ajan Santos selamlama amacıyla. Butler ona doğru döndü ve sonra gönüllüler tarafından keşfedilen şeyi ortaya çıkarmak için kenara çekildi.

Kamuflej renkli bir av tüfeği, namlusu yukarıda, kalın bir sapa yaslanmıştı. "Görünüşe göre biri onu oraya yeni koymuş," diye gözlemledi şerif yardımcısı.

Ajan Santos çömeldi ve kuru toprağın üzerinde duran silahın kabzasını inceledi. "Belki. Ayak izi var mı?"

"Bir tane bile yok. Zemin çok sert," dedi Şerif Butler. "Ama çok fazla çiğnenmiş sap var. Josie'nin tarlada kovalandığına dair söyledikleriyle örtüşüyor."

Ajan Santos yerden bir tutam toprak aldı ve parmaklarının arasında ovuşturdu. "Silahı neden geride bıraksın ki?"

"Onu atlatmaya mı çalışıyorsun?" Levi önerdi. "Aceleyle saklamaya çalışıyordu." "Kim o?" Butler sordu. "Bir yabancı mı? O zaman Ethan Doyle nerede?"

ve Allen kızı? Eğer ikisini de yanına aldıysa, onları kontrol etmek için silaha ihtiyacı olmaz mıydı? Ethan'ın şüpheli olduğunu düşünüyorsanız da aynı durum söz konusu. Becky'nin itaat etmesini sağlamak için silaha ihtiyacı olmaz mıydı?"

Ajan Santos yavaşça ayağa kalktı. "Organize olmamız gerekiyor. Ne ve neye ihtiyacımız olduğunu bulmalıyız. Bir komuta merkezi kurun. Şerifin ofisi buradan ne kadar ?"

Şerif Butler başını salladı. "Yaklaşık otuz mil uzakta. Çok uzak. Departmanın uzakta bir komuta merkezi var, ancak ilçenin uzak ucunda bir tren kazası için kullanılıyor. Düşünüyordum da, 11. otoyoldaki eski kiliseye ne dersiniz? Buradan sadece birkaç mil uzakta."

"Peki," dedi Santos. "Hayatta kalan kişi ve kayıp kızın ailesiyle konuşmamız gerekiyor."

"Temel bilgileri Josie Doyle'dan aldık," dedi Butler. "Günün erken saatlerinde etrafta dolaşan garip bir kamyonundan bahsetti."

"Herhangi bir isim ortaya çıktı mı?" Randolph sordu.

Şerif, "Çok şüpheli görünen bir şey yok - sadece kızların dün temas ettiği birkaç kişi," dedi. "Brock Cutter, buralı bir çocuk. Henley'ler de buradan yaklaşık iki mil ötede Oxeye'da yaşıyorlar. Yol."

"Tamam," dedi Santos. "Ajan Randolph komuta merkezinin kurulmasına yardım edebilir. Şerif, biri gidip Henley'lerle ve Cutter denen çocukla konuşsun. Ben de Allen'larla görüşeceğim. Josie Doyle'a doktorlar tarafından yeşil ışık yakıldığında, onunla daha kapsamlı bir görüşme yapmamız gerekiyor. Şu saatte buluşmayı planlayalım. kilisede-" Santos saatine baktı "-4:00." Herkes başını salladı.

Butler, Levi'ye "Tüfeği torbaya koyup kanıt olarak kaydet ve gidip Brock Cutter'la konuş," diye emretti ve ona departmanın kanıt kamerasını uzattı.

Şerif Butler ve ajanlar sapların arasında kaybolurken Levi, "Evet efendim," dedi.

Levi geride kaldı, tüfeğin birkaç fotoğrafını çekti ve küçük not defterine konumunun bir diyagramını çizdi. Bir çift eldiven giydi ve tüfeği dikkatlice eline aldı. Namluyu ortaya çıkarmak için kapağı açtı. Fişek yatağı boştu. Dolu değildi.

Belki de Brock Cutter, Doyle'ların evinde olanlara tanık olmuştu. Levi onu kenara çektiğinde gençten yayılan ekşi ter kokusunu hatırladı. Sadece sıcaktan mı? Belki de korkuydu. Ve çocuğun gitmesine bir an bile düşünmeden izin vermişti.

Levi'nin içinden bir öfke akımı geçti. Küçük pislik ona yalan mı söylemişti? Belki de bu davayı açıklığa kavuşturacak bir şey biliyordu. Silahı kenara koyarak, olası parmak izlerini lekelememeye dikkat eden Levi çiftliğe doğru yürümeye başladı. Brock Cutter'ı bulması gerekiyordu.

* * *

Ajan Santos'un cesetleri görmesi gerekiyordu. Çiftlik evinin arka kapısında duran yardımcısına "İçeri girebilir " diye sordu.

Şerif yardımcısı başıyla onayladı ve ajanlara ayakkabılarının üzerine giymeleri için bir dizi kâğıt patik uzattı. Santos çamurluktan mutfığa adım attığında ilk fark ettiği şey bunaltıcı sıcaktı. Tüm pencereler sıkıca kapatılmış, hiçbir vantilatör çalıştırılmamış ve pencere klimaları kapatılmıştı.

Randolph kravatını gevşeterek, "Burası yüz on derece olmalı," dedi.

Santos oturma odasına geçerken, "Josie Doyle'a evin dün gece bu kadar sıkı kapatılıp kapatılmadığını sormayı bir kenara not etmeliyiz," dedi. "Bütün hafta bu kadar sıcak olduğuna göre, klimayı çalıştırmamış ya da en azından pencereleri açmamış olabileceklerini düşünemiyorum."

Randolph, "Belki de katil olay yerini değiştirmeye çalışıyordu," diye önerdi. "Cesetlerin daha çabuk çürümesi için pencerelerin kapalı olduğundan emin oldum, klimayı kapattım. Bu da adli tabibin ne zaman öldüklerini tespit etmesini zorlaştıracaktı."

Santos, "Olabilir," dedi. "Zorla girilmiş gibi görünmüyor. Doyle'ların geceleri kapılarını kilitli tutup tutmadıklarını öğrenmemiz gerekecek." Evin içinde ilerlemeye devam ettiler. Tipik, düzenli bir eve benziyordu.

"Evde kaç silah olduğunu biliyor muyuz?" Santos yakındaki bir milletvekiline sordu.

"Büyükbaba Matthew Ellis'e göre Doyle'ların evinde birkaç silah varmış," dedi şerif yardımcısı. "Buradaki çoğu ailede vardır. Matthew üç ya da dört tane olduğunu sanıyordu."

"Bunların ne tür silahlar olduğunu biliyor musunuz?" Ajan Randolph sordu.

Şerif yardımcısı not defterini kontrol etti. "Geyik avı için pompalı tüfek, 20 kalibre ve havalı tabanca olduğunu düşündüğünü söyledi. Muhtemelen bir de 12 kalibre."

Santos yardımcısına "Tarlada bulunan 20 kalibrelik silahın Doyle'lara ait olup olmadığını öğrenin" dedi.

Hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek yavaşça merdivenlerden yukarı çıktılar. Randolph merdivenin yanındaki duvara bulaşmış kan lekelerini fark etti. "Kurbanlardan biri ya da fail tarafından bırakılmış olabilir. Ayrıca ailesini aramaya gelen Josie Doyle'un yaralı kolundan da bulaşmış olabilir."

Santos ve Randolph ana yatak odasına girdiler. Gözlerini Lynne Doyle'a odakladılar. Göğsündeki yara çok büyüktü. Randolph, "Yakından ve kişisel," dedi.

Santos'un yüzünden ter damlıyordu ama takım elbisesinin ceketini çıkarma isteğine direndi. Yatak odası alt kattan bile daha sıcaktı. "Sıcak mı açık mı?" Santos yerdeki bir havalandırma deliğine doğru ilerleyerek sordu. Ilık hava parmaklarının üzerinde hafifçe esti. "Haklıymışsın," dedi Randolph'a. "Orospu çocuğu kaloriferi açmış."

Josie'nin yatak odasına geçtiler, William Doyle kapının girişinde yatıyordu. "İlginç bir şey buldunuz mu?" Santos bir olay yeri teknisyenine sordu.

Teknisyen, "Parmak izi aradık," dedi. "Birkaç farklı set buldum. Bir sürü elyaf... Bir süre için önemli bir şey olup olmadığını bilemeyiz. bir süre."

Fazla bir şey değildi. "Başka bir şey yok mu?" Randolph sordu.

"En iyisini sona saklıyordum," dedi teknisyen sırtarak. "Burada iki farklı türde mermi bulduk. İki adet 20 kalibrelik av tüfeği mermisi ve Biri 9 mm'den. Neredeyse 9 mm'lik mermiyi kaçırıyorduk."

Santos, William Doyle'un cesedinin başında durup bu bilgiyi işlerken Randolph Ethan Doyle'un yatak odasına bakmaya devam etti. İki silah. Bu iki saldırgan olduğu anlamına mı geliyordu? Doyle'lara tam olarak kaç el ateş edildiğini ve ne tür silahlar kullanıldığını görmek için adli tabibin raporunu beklemeleri gerekecekti.

Ev yağmalanmamış. Cinayetlerde herhangi bir değerli eşya gibi görünmüyordu, bu yüzden soygun olası bir sebep değildi.

"Hey," dedi Randolph, onun düşüncelerini bölerek. Ethan Doyle'un büyükbabasının yanında dururken çekilmiş bir fotoğrafının yer aldığı beşe yedi altın çerçeveyi ona uzattı. Ethan gururla elinde bir av tüfeği tutuyordu. kamuflaj kaplama.

Adli tıp bunu doğrulamak zorunda ama mısır tarlasında bulunan av tüfeği Ethan Doyle'a ait gibi görünüyordu. Ama şimdi neredeydi? Ve Becky Allen'a ne oldu?

Günümüz

Wylie fenerini kadının üzerine tuttu ve uyuklayan kadının yaralarını değerlendirmek için elinden geleni yaptı. Bir gözü tamamen şişmiş, yanağı patlıcan moru renginde şişmiş ve dudağına dikiş atılması gerekmişti. Burnu ortasından ayrılmıştı ve kulaklarının uçlarında kabarcıklar vardı. Soğuk ısırtığı. Kadın

Bir şekilde alet deposuna ve oradan da eve ulaşmayı başarmıştı; bu iyiye işaretti ama tıbbi yardıma ihtiyacı vardı.

Karanlık ve soğuk her yeri kaplamıştı ama çocuk annesinin ayrılmıyordu. Annesinin yanına kıvrılıyor, arada bir kulağına usulca şeyler mırıldanıyordu. Demek çocuk konuşabiliyor, diye düşündü Wylie. Çocuğu soru yağmuruna tutarak ondan daha fazla bilgi almak için elinden geleni yapmıştı. *Ne var Annenin adı ne? Senin ne? Bir şeyden mi kaçırıyorsun?*

Wylie el fenerini kendi yüzüne doğrulttu. "Bana bak," diye emretti. "Ciddiyim, bana bak." Çocuk isteksizce gözlerini Wylie'ye doğru kaldırdı. "Seni incittim mi?" Cevap vermedi. "Sen bana silah doğrulttuktan ve sopayla vurduktan sonra bile, sana zarar vereceğimi düşünmeni sağlayacak bir şey yaptım mı?"

Bir süre sonra çocuk temkinli bir şekilde başını salladı.

"Doğru," dedi Wylie. "Ve annene de zarar vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Çocuğun ağzını bıçak açmadı ve bir süre sonra Wylie pes edip mutfağa gitti. Hava buz gibiydi. Kırık pencerenin üzerini kartonla bantladı ve dışarıda bıraktığı odunları topladı. Alevler büyüyene kadar şömineye birkaç parça ekledi. Bu biraz zaman alacaktı.

oda tekrar ısınmadan önce. Wylie çocuğun karşısına oturdu.

Wylie eski boruların donarken çıkardığı keskin ısıklık ve patırtıları duymazdan gelmeye çalıştı.

Rüzgâr çılgılık atmaya devam ederek camları tıkırdattı.

Wylie yumuşak bir sesle, "Gerçekten yardıma ihtiyacım var," dedi.

"Bana kim olduğunu ve nereden geldiğini söylemelisin."

Bir sessizce oturdular, ikisi de kadının kesik nefes alışını dinledi ve şişmiş dudaklarında belirip kaybolan zayıf beyaz hava puflarını izledi.

Wylie, "Eğer birinden kaçırırsan sana yardım edebilirim, seni koruyabilirim ama benimle konuşmalısın," diye yalvardı.

Kadın gözlerini açtı. "Biriyle konuşmak istiyorsan benimle konuş," dedi.

"İyi fikir," dedi Wylie. "Konuş."

Kadın sessiz kaldı.

"Peki," dedi Wylie ellerini havaya kaldırarak. "Umarım yakında yardım gelir ve o zaman artık benim sorunum olmazsın."

Kadının yüzünden bir korku dalgası geçti. "Yardıma ihtiyacımız yok."

"Bana pek öyle gelmedi," dedi Wylie.

"Tatlım," dedi kadın çocuğa. "Hâlâ üşüyorsun. Bana başka bir battaniye bulabilir misin?"

"Nerede olduklarını biliyorsun," dedi Wylie ve çocuk bir el feneri kapıp aceleyle merdivenlerden yukarı çıktı.

"Dinle," dedi kadın, çocuk duyamayacak kadar uzaklaşınca. "Fırtınanın dinmesini bekleyeceğiz ve sonra yolumuza devam edeceğiz. Bu kadar, sonra gideceğiz. Hayır.

daha fazla soru. Anladınız mı?"

"Üzgünüm," diye başını salladı Wylie. "Korkarım ben bu şekilde çalışmıyorum. Ayrıca, bu senaryoda endişelendiğim tek kişi üst kattaki çocuk. Ve onu nereye götürmeyi planladığınızı ve iyi olup olmayacağını bilmeden buradan gitmenize izin vermem mümkün değil."

Kadın Wylie'ye ters ters baktı, sonra gözlerini merdivenlere dikti. "Peşimizdeki adam bizi geri almak için her şeyi yapacaktır." Biraz daha dik oturdu ve pozisyonundaki değişiklikten dolayı yüzünü buruşturdu. "Ve ben de her şeyi yaparım, yani

Ne olursa olsun," dedi alçak ve tehlikeli bir fısıltıyla, "bunun olmamasını sağlamak için. Bunu yapmak için seni doğruca kesmem gerekse bile."

Wylie'nin içinden soğuk bir korku akımı geçti ve cebindeki silahı parmakladı. Kadına inanmıştı.

Çocuk merdivenlerden indi, kolları battaniyelerle doluydu. "Al bakalım, Anne," dedi gururla. "Sana iki battaniye getirdim. Bu yeterli olur mu?"

"Teşekkür ederim, tatlım," dedi, hâlâ Wylie'ye bakarak. "Bu sadece mükemmel miktarda."

Ağustos 2000

Margo Allen mutfağında bir sandalyeye oturmuş, ayrı yaşadığı kocası Kevin ise yerde volta atıyordu. Onu eve getiren polis memuru, haber beklerken küçük çocuklarını alması için bir komşusunu aramasını önermişti. Margo başını iki yana salladı. Çocuklarının gözünün önünden ayrılmasına asla izin vermeyecekti. Dört yaşındaki Toby kucağında oturmuş kolyesindeki gümüş haçla oynarken, on yaşındaki Addie karşılarında oturmuş, dikkatle elindeki video oyununa bakıyordu.

Adli tabibin Doyle'ların arabasına yanaştığını gören Margo neredeyse . Hayatında daha önce hiç böyle bir korku hissetmemişti. Sanki biri boğazına kadar uzanmış ve nefesini kesmişti.

Şerif kimin öldüğünü söylemedi, sadece Becky olmadığını söyledi. Şerif birtakım sözler mırıldandı ve sonra onu başka bir şerif yardımcısına devretti.

Şerif yardımcısına onu Becky'ye götürmesi için yalvardığında, nerede olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmadığını, sadece herkesin onu bulmak için elinden geleni yaptığını itiraf etmek zorunda kaldı. Margo o anda kendini kaybetmiş ve Doyle'ların evine doğru koşmaya çalışmıştı. Onu tutmak için üç polis memuru gerekmişti. Olay çıkarmak istememişti; sadece Becky'nin evde olmadığını kendi gözleriyle görmek istemişti.

Bir şerif yardımcısı Margo'yu eve bırakırken, başka bir memur Margo'nun arabasıyla onu takip etti. Laurel Sokağı'ndaki küçük gri eve vardıklarında, kocasını mutfak masasında otururken ve bebek bakıcısını gitmiş olarak buldular.

"Neden hiçbir şey duymadık?" Kevin bilmek istiyordu. Margo gibi onun da gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Biri ölmüş, Josie hastaneye kaldırılmış ve Becky ortadan kaybolmuştu.

"Üzgünüm Bay Allen, eminim şerif birazdan sizinle temasa geçecektir. Sizin için aramamı istediğiniz kimse olmadığından emin misiniz? Bir aile üyesi ya da bir arkadaş?"

Margo başını salladı. Ailesini araması gerektiğini biliyordu ama onlar Omaha'da yaşıyorlardı ve dört saatlik bir yolculuk yapmakta ısrar edeceklerdi. Buna hazır değildi. Becky'nin zıplayarak ön kapıdan içeri girmesini diledi,

nefes nefese ve onları endişelendirdiği için özür dileyerek. Sonra Margo annesini arayıp Becky'nin nasıl o ergenlerden birine dönüştüğünden yakınabilirdi.

Ön kapıdan bir ses geldi ve Margo hızla ayağa kalkıp tekrar yerine . Becky kapıyı çalmadı. Şerif Yardımcısı Dahl kapıyı açmaya giderken o mutfak kapısında durdu. Dahl dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra yanında Margo'nun tanımadığı bir kadınla içeri girdi. Kendisini Iowa Kriminal Soruşturma Departmanı'ndan Ajan Camila Santos olarak tanıttı.

"Onu buldunuz mu?" Kevin Allen sordu.

"Korkarım hayır," dedi Ajan Santos, Margo'nun kucağında tuttuğu küçük çocuğa bakarak. Çocuk annesinin yüzünü okşayıp gözyaşlarını silmeye devam . Diğer çocuk bir video oyununa dalmış, bir yandan da odadaki yetişkinlere bakıyordu.

"Hanımefendi," dedi Ajan Santo nazikçe. "Bu tür durumlarda, ailelere destek olması için birilerinin burada olmasını hayati önemde buluyoruz. Arayabileceğimiz bir aile üyesi ya da arkadaşınız var mı?" Belki Ajan Santos'un bir kadın olması, belki de bir ajan olarak sahip olduğu statü Margo'nun onu dinlemesini sağladı.

Margo başıyla onayladı ve bir kâğıt bir telefon numarası ve bir isim yazdı. Ajan Santos kâğıdı yardımcısına uzattı. "Addie, kardeşini yatak odamıza götür ve televizyonu aç."

"Tamam anne," dedi Addie küçük bir sesle ve sandalyesinden kayarak Toby'yi elinden tutup odadan çıkardı.

"Aman Tanrım," dedi Margo koltuğunda bir ileri bir geri sallanarak. "Aman Tanrım." Ajan Santos, Kevin'in arkasına geçip ellerini omuzlarına koymasını sessizce izledi ama Margo ellerini silkti. Margo boğazını temizledi. "Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz? Şerif yardımcısı bize pek bir şey söyleyemedi."

"Bay ve Bayan Allen," Ajan Santos onun karşısındaki koltuğa oturdu. "Bildiklerimiz bunlar. William ve Lynne Doyle dün gece öldürüldü. Kızları Josie de vuruldu. Kolluk kuvvetleri olay yerine vardığında Ethan Doyle ve kızınız orada değildi."

Margo ellerini sıkıca kavradı, tırnaklarını derisine bastırarak yarım ay şeklinde çentikler bıraktı.

Ajan Santos devam etti. "Josie Doyle'un bize söylediğine göre Becky'yi gözden kaybetmiş. Şu anda iki ihtimal üzerinde duruyoruz. Birincisi, Becky kaçtı ve bir yerlerde saklanıyor, ikincisi ise fail Becky'yi yanında götürdü. onu."

Margo'nun arkasında Kevin adım atmaya devam etti. Margo ona durması, hayatında bir kez olsun hareket etmeyi bırakması için bağırarak istedi. Bunun yerine, Margo kan tadı alana kadar yanaklarının iç kısımlarını ısırdı.

"Olay yerinden kaybolan bir kamyon için kayıp alarmı verdik ve Becky'nin verdiğiniz fotoğrafı tüm medya kuruluşlarına gönderildi. Görevliler çevrede arama yapmaya devam edecek ve yarın arama köpeklerini getireceğiz."

"Arama köpekleri mi?" Kevin olduğu yerde durdu. "Arama köpekleri cesetleri bulmak için kullanılır, değil mi? Becky'nin öldüğünü mü düşünüyorsunuz?" diye sordu, sesi kırılarak.

"Kapa çeneni Kevin," dedi Margo yumuşak bir sesle.

Tekrar volta atmaya başladı, dar mutfağın içinde bir ileri bir geri yürüyordu. "Köpekler bunun için kullanılır. Ceset bulmak için. Bize söylemediğin bir şey mi var? Onun öldüğünü mü düşünüyorsunuz?"

Margo ellerini masaya vurarak tekrar, "Kapa çeneni Kevin," dedi. Keskin bir çatırtı odayı doldurdu. Acı avuçlarından bileklerine doğru yayıldı. Margo'nun göğsündeki acının ellerine geçtiğini hissetmek rahatlatıcıydı. Ellerini tekrar, tekrar ve tekrar yere vurdu. *Tak, tak, tak.*

Ucuz kontrplak masanın milyonlarca parçaya ayrılmasını istiyordu ama de dayanıyordu. *Tak, tak, tak.* Ellerini yumruk yaptı ve tekrar denedi. Sol serçe parmağındaki kemiğin kırıldığını hissetti ama yine de masaya vurmaya devam etti. Kevin sonunda hareket etmeyi bıraktı ve olduğu yerde donup kaldı. Karısı sanki bir yabancıymış gibi. Addie neler olduğunu görmek için odaya koştu, gözleri korkudan kocaman olmuştu.

Ajan Santos, ellerini Margo'nun ellerinin üzerine koyarak masaya sabitledi. Teni Margo'nun sıcaklığına karşı serin hissediyordu. "Biliyorum," dedi Ajan Santos alçak bir sesle. "Biliyorum."

Margo, Ajan Santos'un karanlık gözlerine baktı ve Margo bu kadının bir şeyler görmüş olduğunu anladı. Korkunç şeyler. Ama başka bir şey daha vardı; küçük bir umut ışığı. Margo bu parıltıya tutundu ve ajanın bakışlarını tuttu. Her şey yoluna girecekti. İyi olmak zorundaydı.

* * *

Şerifin ofisine döndüğünde, Şerif Yardımcısı Levi Robbins av tüfeğini kanıt olarak kaydetmiş ve Ethan Doyle'un Datsun kamyoneti için bir *gözcü* ya da BOLO bırakmıştı ama beynini kemiren başka bir şey vardı.

Brock Cutter ve Ethan Doyle arkadaşlardı. Josie, Brock'u o akşam erken saatlerde gördüklerini söyledi. Cutter'ı hız yaptığı için kenara çektiğinde saat gece 1:00'i geçiyordu ve çocuk Doyle çiftliği yönünden geliyordu. Levi, Brock'u kenara çekme konusunda konuşması gerektiğini biliyordu ama çocuğun söyleyeceklerini duyana kadar beklemeye karar verdi. Levi önemli bir şeyi kaçırmadığını umuyordu.

Cutter çiftliğine doğru yöneldi ama şansı yaver gitti ve benzin istasyonunda park etmiş Brock'un kamyonetine benzeyen bir şey gördü. Levi otoparka girdi ve uzak köşede bir yere çekti. Betondan dalga dalga yükselen sıcaklık, çöp tenekesinde ne varsa çürütmüş ve kötü bir koku yayılmasına neden olmuştu. Levi, Brock'un kamyonetine yaslandı ve bekledi.

Brock bir kolunun altında bir Gatorade ile benzin istasyonundan çıktı, aracına doğru yürüdü ve Levi'yi görünce iki kez baktı. Gözlerinin sağa sola dalmasından Levi onun kaçabileceğini düşündü. "Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu Levi. "Sadece sana birkaç soru sormak istiyorum."

"Ne hakkında?" Cutter şüpheyle konuştu. Pek iyi görünmüyordu. Dağınık ve yorgun. Levi de kendini aşağı yukarı öyle hissediyordu.

"Doyle çiftliğindeki cinayetler hakkında," dedi Levi, Cutter'ı dikkatle izleyerek.

Omuzları çöktü. "Evet, duydum. Gerçekten çok üzücü," dedi Cutter. "Ethan'ı ve o kızı bulabildiler mi?"

"Ethan Doyle'u tanıyor musun?" Levi sordu.

"Şey, evet," dedi Cutter, Gatorade şişesinden bir yudum alarak. "Okula birlikte gidiyoruz."

"Onu en son ne zaman gördün?" Levi boynunu ovuşturarak sordu, eli terden kayganlaşmıştı.

Cutter gökyüzüne doğru baktı. "Umm, uzun zaman oldu. Yaz başında kavga ettiğimiz için başımız girmişti..."

"Birbirinize karşı mı?" Levi araya girdi.

"Hayır, birlikte. Birkaç serseriyle karşılaştık, kavga ettik. Önemli bir şey değildi." Cutter üzüntüyle başını salladı. "Ailelerimiz artık birlikte takılamayacağımızı söyledi." Ya çocuk yalan ya da Josie Doyle. Levi, kızın Brock Cutter'la görüştüğü gün yalan söylemesi için bir neden düşünemiyordu. ebeveynleri öldürüldü.

Levi, Brock'un yalanı ne kadar ileri götüreceğini görmek istiyordu.

"Ama dün gece seni onun evinin yakınlarında durdurdum. Neyin peşindeydin?" Levi sordu. "Kesinlikle hızlı gidiyordun."

"Sana söyledim, eve geç geldim. Babam çok kızacaktı," dedi Cutter savunmacı bir tavırla.

"Sinemadaydın, değil mi? Hangi film?" Levi araştırdı.

"*Korkunç Film*," dedi Cutter. "Kuzenim Rick ile gittim. Onu arayabilirsin."

Levi başını salladı. "Evet, yapacağım. Ethan'ın nerede dair bir fikrin var mı?"

Cutter başını salladı. "Hayır, dostum. Dediğim gibi, birbirimizi uzun zamandır görmüyorduk. Son duyduğumda cezalıydı."

Levi, "Bana en iyi tahminini söyleyen nasıl olur?" diye sordu.

"Bilmiyorum, balığa gitmeyi severdi, belki de havuza. Bir süre Kara Turner'la çıkmıştı, belki şurada," dedi Levi, sonra içkisinin sonunu boşalttı.

"Aklıma gelen tek şey bu."

"Tamam," dedi Levi, Cutter'ın yalanını şimdilik unutarak. Yarın resmi bir görüşme için onu karakola , o zaman onu sıkıştıracaktı. Bu arada gözünü Brock'tan ayırmayacak, onu takip edecekti. Belki de onu doğruca Ethan Doyle'a götürecekti. "Aklına başka bir şey gelirse beni ara, anladın mı?" Levi sertçe söyledi.

Cutter içkisini çöp kutusuna bırakarak, "Elbette," dedi. "Umarım onu bulursunuz."

Cutter uzaklaşırken Levi, "Ben de," dedi. *Çocuk yalan söylüyor*, diye düşündü Levi. Ama neden? Ethan Doyle'u mu yoksa kendini mi koruyordu?

* * *

Üç yüz mil ötede, Leroy, Nebraska'dan çok uzak olmayan bir yerde, Nebraska Eyalet Polisi Phillip Loeb I-80'de batıya doğru ilerliyordu. Dikiz aynasında 1990 model gümüş renkli bir Datsun kamyonet gördüğüne dair bir uyarı almıştı. Iowa'da kötü bir iş vardı. İki ölü, iki kayıp.

Elbette daha iyi bakması, plakaları araştırması gerekecekti. Muhtemelen yanlış alarmdı, genelde öyleydi.

Loeb, kamyonun içeri bakmak için yanına geleceğini umarak aracını yavaşlattı, ancak hızını azaltınca kamyon da yavaşladı. Birkaç Araçlar polisi geçti ama gümüş kamyon daha geride kaldı. İlginç.

Loeb kamyonun içindekileri iyi göremiyordu. ama takside iki kişi olduğunu görebiliyordu. Nabızı

hızlandı. O kamyonun arkasına geçmesi gerekiyordu. Merkeze konumunu bildirdi ama en yakın polis memuru kırk mil uzaktaydı. Loeb desteğin gelmesi için o kadar uzun süre beklemek istemiyordu ama iki gencin hayatının tehlikede olabileceğini de biliyordu.

Loeb yine yavaşladı ama kamyon da yavaşladı ve aralarına birkaç aracın girmesine izin verdi. Sürücü kesinlikle ondan kaçmaya çalışıyordu.

Loeb kamyonun kendisini geçmesine izin vermek için yolun kenarına , sürücü gaza bastı. Araç kükreyerek rölantideki polis aracının yanından geçerken, Loeb yolcuyu bir an için görebildi; dehşet içinde ona bakan genç bir kadındı bu.

Loeb yola geri çekildi ve saatte seksen milden fazla hızla giden kamyonu takip etmeye başladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Loeb. Sirenini ve ışıklarını açtı ama güvenli bir şekilde yola dönmeden önce birkaç aracın yolundan çekilmesini beklemek zorunda kaldı. Hızlandı, hız göstergesindeki kırmızı ibre saatte doksan mil civarında seyrediyordu.

Önündeki arabalar, Loeb ile kamyon arasında sadece bir araç kalana kadar geçmesine izin vermek için hızla yoldan çekiliyordu. Farkında olmayan genç bir adamın kullandığı araba , kenara .

Loeb aracı geçmek için sol şeride geçti ve hatasını o zaman fark etti. Kamyon sürücüsü direksiyonu sağa kırdı ve çıkışı zar zor yakaladı.

Loeb'in aynı şeyi yapmasına imkân yoktu ve çıkış uçup giderken çaresizce izledi. İçinden küfreden Loeb yavaşladı ve refüjdeki bir sonraki mola yerinde U dönüşü yaptı.

Loeb çıkış rampasına ulaştığında gümüş kamyon çoktan gitmişti.

* * *

Ajan Santos, Becky Allen'ın küçük yatak odasının ortasında durdu ve on üç yaşındaki bir çocuğun zihnine girmeye çalıştı. Oda dağınıktı. Yapılmamış yatak ve yere atılmış kıyafetler. Ahşap panelli duvarlara Christina Aguilera, Mandy Moore ve Backstreet Boys'un posterleri yapıştırılmıştı.

Becky'nin çekmecelerine, yatağının altına, dolabına -belli başlı tüm noktalara- bakmış ama özellikle ilgisini çekecek bir şey bulamamıştı. Yeni bir

Etiketi hâlâ üzerinde olan sırt çantası odanın köşesinde, gelecek okul yılı için gerekli malzemelerle dolu iki Walmart çantasının yanında duruyordu: defterler, klasörler, ciltler, keçeli kalemler, kalemler ve kurşun kalemler.

Santos'un görebildiği kadarıyla Becky pop müzik dinliyor, Goosebumps ve The Baby-Sitters Club serilerinden kitaplar okuyor ve yatağının altındaki buruşuk ambalajlardan anlaşıldığı kadarıyla Laffy Taffy ve karamelli elma şekerlerine ilgi duyuyordu. Becky'nin gizli bir hayatı olduğunu gösteren bir şey yok.

Yine de on altı yaşında bir çocukla birlikte kayıptı. Asıl soru, kızın isteyerek mi gittiği idi?

Santos, Becky'nin yatağının kenarına oturdu ve yerdeki Walmart poşetlerinden birini kaldırdı. İçinde çeşitli renklerde defterler ve açılmış bir paket ince uçlu keçeli kalem vardı. Santos defter yığınına çıkardı. En açtı ve Becky'nin iç kapağa büyük, yuvarlak balon harflerle adını yazmış olduğunu gördü. Bir renk parıltısı gözüne çarpana kadar boş sayfaları çevirdi.

Santos çiçekler, kalpler, yıldızlar ve rastgele harflerden oluşan karalamalarla dolu sayfayı inceledi. Renk cümbüşü arasında Santos'un gözleri mavi mürekkeple yoğun bir şekilde çizilmiş bir dizi harfe takıldı. BJA+ED. Becky Jean Allen. Ethan Doyle.

Belki de Becky, Ethan'ı kendi isteğiyle terk etmişti. Haydutluk yapan genç bir aşk mı? Başka bir Bonnie ve Clyde mı yoksa Charles Starkweather ve Caril Fugate mi? Yıldızları kesişen aşıklar ölümcül suçlar işledi. Santos'ta birkaç tane daha vardı.

Margo ve Kevin Allen için sorular.

Allen'larla bu konuşmayı yapmaktan hoşlanmayan Santos, defteri mutfığa geri götürdü. Dirseklerini masaya dayamış olan Margo başını ellerinin arasına almış, Kevin ise telefonda konuşuyordu.

Kevin hemen telefonu kapattı ve gözlerini silerek, "Kız kardeşim. Ona neler olduğunu anlatıyordum."

"Hatları açık tutmamız gerekiyor," dedi Margo sert bir sesle. "Becky ararsa diye."

Kevin tartışmaya başladı ama Santos araya girerek Becky'nin defterini kaldırdı, karalamaların olduğu sayfayı açtı ve Margo'nun masaya koydu. Kevin daha iyi görebilmek için Margo'nun omzunun üzerinden baktı.

"Ne?" Kevin sordu. "Sadece bir sürü karalama."

Ajan Santos parmağıyla baş harflere dokundu. "BJA+ED. Becky ve Ethan'ın herhangi bir ilişkisi var mıydı?" diye sordu.

"İlişki mi?" Margo öfkeyle tekrarladı. "Daha on üç yaşında bile değil! On üç yaşındakilerin ilişkisi olmaz. Onların aşkları vardır."

"Üzgünüm ama sormak zorundayım," dedi Santos. "Ethan Doyle'un karşılık vermiş olma ihtimali var mı? Becky için aynı şeyleri hissetmiş olabilir mi?"

"Ethan Doyle kaç yaşında? On altı yaşında mı?" Kevin tiksintiyle sordu. "Hangi on altı yaşındaki çocuk sekizinci sınıfa giden bir çocukla takılmak ister ki?"

"değil," dedi Margo, sesi titreyerek. "On altı yaşında normal bir çocuk değil. Bunu Ethan Doyle'un yaptığını mı söylüyorsunuz? Anne babasını öldürdüğünü ve Becky'yi kaçırdığını mı?"

Santos, "Bunu hiç söylemiyorum," dedi. "Ama her açıdan bakmak zorundayız. Tüm olasılıklara. Becky ile Ethan arasında Ethan'ın en iyi arkadaşının erkek kardeşi olmasının ötesinde bir ilişki... herhangi bir bağlantı olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Kevin hemen, "Hayır, hiçbir şey," dedi ama Santos Margo'yu izliyordu. Yüz ifadesi farklı bir şey söylüyordu.

"Bayan Allen?" Santos sordu ama o cevap veremedi şerif yardımcısı odaya girdi ve onu kenara çekti.

"Ne?" Margo korkuyla sordu. "Ne oldu?"

Santos, "Bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyor," dedi. "Geri döneceğim."

"Ne oldu?" Margo ağladı. "Onu buldun mu? Aman Tanrım. Lütfen, buna dayanamıyorum. Bana anlatmak zorundasın." Kevin Margo'nun yanına çömeldi ve kollarını ona doladı. Bu sefer Margo kendini geri çekmedi.

Santos onlara, "Size söz veriyorum, teyit edilmiş herhangi bir bilgiyi öğrenir öğrenmez sizinle paylaşacağım," dedi. "Pek çok ipucu sonunda alakasız oluyor. Hepsini elemek bizim işimiz. Zor olduğunu biliyorum ama lütfen sabırlı olun. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim. Söz veriyorum."

Ajan Santos, Margo Allen'ın hıçkırıkları peşinden gelirken odadan çıktı ve Randolph'u aramak için dışarı çıktı.

"oluyor?" Santos onun duyamayacağından emin olmak için etrafına bakındı.

Randolph, "Ethan Doyle'un kamyonunun tarifine uyan bir kamyonun Nebraska'da I-80 üzerinde batıya doğru giderken görüldüğü haberini aldım," dedi. "Hala teyit bekliyoruz."

," dedi Santos. "Allen'lara birkaç soru daha sormam gerekiyor, sonra da kiliseye gideceğim."

Randolph, "Bu o olabilir," dedi.

"Olabilir," diye mırıldandı Santos. "Yakında görüşürüz." Kamyonu bulmak büyük bir işti ama kamyonun içinde kimi bulacakları çok önemli olacaktı.

Umarım Ethan Doyle ve Becky Allen güvende olur ve fail yakalanırdı. O ikisinin bu olayla hiçbir ilgisi olmaması için dua etti.

cinayetler-Josie Doyle ve her iki ailenin de bundan daha mutlu bir sona ihtiyacı vardı. Ancak Santos, bu kadar korkunç suçların ardında fiziksel katliamdan daha fazlasını bıraktığını biliyordu. Kamyonda ne bulunursa bulunsun, Doyle'lar ve Allens asla eskisi gibi olmayacaktı.

OceanofPDF.com

Kız dışarı baktı ve ağaçların rüzgârda sallandığını, altın sarısı, kırmızı ve sarı yaprakları dallardan süpürdüğünü gördü. Çimenlerin üzerinde sürünüyor, pencerenin önünde yığınlar halinde dinlenene kadar birbirleriyle yarışıyorlardı.

Oda soğuktu ve kız huzursuzdu. Televizyonda hiçbir şey yoktu ve resim çizmekten yorulmuştu. Yatağın yanındaki köşede duran kitap kutusuna baktı. Babasının getirdiği günden beri onlara dokunmamıştı. Söz verdiği gibi bir köpek getirmediği için hâlâ kızgındı. Ama şimdi canı sıkılıyordu ve bir kutu eski kitap bile pencereden dışarı bakmaktan daha iyiydi.

Kutuyu açtığı anda içinden kez daha küf kokusu yükseldi. İtiraf etmek istemese de midesinde bir heyecan pırıltısı dans ediyordu. Kız kitapları severdi. Hikâyelerin ve resimlerin içine kaçmayı severdi ve işte daha önce hiç görmediği kitaplarla dolu koca bir kutu. Babasına karşı hissettiği soğukluk biraz olsun eridi.

"Yemeğimiz bitmek üzere," diye seslendi annesinin sesi odanın öbür ucundan.

Kız kutuyu karıştırmaya devam etti. Resimli kitaplar vardı. Birinde gökten yiyecek yağarken başını örtmek için şemsiye tutan bir adam, diğerinde George ve Martha adında iki su aygırı resmedilmişti.

"İşte bu " dedi annesi. "Geriye kalan tek şey bu. Bu ve fıstık ezmesi."

Kız, elinde mor bir boya kalemi tutan yaramaz küçük bir çocuğu gösteren bir kitaptan başını kaldırdı. Annesi bir kutu çorba ve bir koli kraker uzattı.

"Yakında daha fazlasıyla gelecek," dedi küçük kız. Endişeli değildi. Babası her zaman alışverişe gelirdi. Babasının eve getirdiklerini her zaman beğenmezdi ama her zaman yiyecek bir şeyleri olurdu.

Akşam yemeği için çorba içtiler. Annesi konserveyi açacakla açmasına, cam kaseye dökmesine ve su eklemesine izin verdi. Hatta ısıtmak için küçük mikrodalganın düğmesine basmasına bile izin verdi. "Çorbayı saklayacağız. "Annesi daha sonra yemek için kraker .

Yemek yediler. Kız kitap kutusuna geri döndü.

Ertesi sabah kahvaltıda üçer kraker yediler. Şurada Öğle yemeğinde ikişer tane fıstık ezmesi yediler. Yine de kızın babası gelmedi.

"Belki de geri gelmeyecek," dedi kız ve bir yudum su daha içti. Annesi bunun karnını doyurmaya yardımcı olacağını söylemişti.

Annesi "Geri dönecek," dedi ama kız onun sesindeki endişeyi duyabiliyordu. "Dönmek zorunda."

Akşam yemeğinde kız fıstık ezmesi iki kraker yerken annesi de bir tane yedi. Fıstık ezmesi kavanozu boştu. Daha fazla su içtiler. O gece kız uyumakta zorlandı. Karnı gurulduyor ve sürekli kalan iki krakeri düşünüyordu. Hiçbir şey kalmadığında ne yapacaklardı? Ya babası geri dönmezse? Açlıktan öleceklerdi.

Annesini uyandırmamaya dikkat ederek yataktan sürünerek kalktı ve krakerlerin hâlâ orada olup olmadığını kontrol . Onlardı. Kız kapmak istedi Onları plastik ambalajlarından çıkarıp yedi ama bu adil olmazdı. Yatağına geri döndü ve uyumaya çalıştı.

Ertesi sabah annesi iki krakeri de ona verdi. "Ben Açım," dedi. Kız ona inanmadı ama yine de krakerleri küçük fare ısırıkları gibi ısırarak yedi ve mümkün olduğunca uzun süre dayanmalarını sağlamaya çalıştı.

Öğle yemeği vakti geçti, akşam yemeği de öyle. Babası gelmedi.

Kız huysuzlaştı. Su, boş midesinde şırıldayarak onu hasta hissettiriyordu. "Acıktım," diye yakındı. "Babam ne zaman geliyor?" diye sordu.

"Hiç yiyecek yok," diye tersledi annesi sonunda. "Hepsi bitti. Hiçbir şey kalmadı."

"O zaman dışarı çıkıp biraz almalısın," diye karşılık verdi kız. Annesi çok sessizleşti.

Dışarıda. Oraya böyle derlerdi. Annesi, "Oraya gitme, baban kızar, güvenli değil" derdi.

Babası şöyle derdi: "Dışarıda kötü insanlar var. Seni bizden alacaklar ve anneni bir daha asla göremeyeceksin."

Yani hiç ayrılmadılar. Beton zeminli ve çimento duvarlı bodrumda kaldılar.

Ama kızın annesinin merdivenlerden yukarı çıkıp kapının önünde durması onu şaşırttı. kapalı kapı. Çekinerek uzandı ve kapı tokmağını çevirdi.

Kapı kilitliydi. Annesi merdivenlerden geri ve odanın ortasında durdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kız, ama annesi onu savdı.

Uzun bir süre orada durdu ve sonra kıza ona bir kalem bulmasını söyledi.

Kız şaşkınlıkla "Kalem mi?" diye sordu.

"Bana bir kalem getir," diye sertçe emretti annesi. Kız aceleyle resim kutusuna gitti, aradığını buldu ve sonra annesine uzattı. Annesi şaşkınlıkla kalemi dış plastik kaplaması açılana kadar çevirdi.

gevşedi. Bunu masaya fırlattı ve geriye kalanları inceledi; kalemin sivri ucu ve mürekkep dolu tüp. Annesi merdivenlerden yukarı çıktı. Kız da onu takip etti. Annesi kapının önünde çömeldi ve kalemin ucunu kapı tokmağına bastırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kız, ama annesi onu susturdu ve kapı kolunu dürtmeye devam etti. Bu bir saat kadar sürdü.

sonsuzluk, ama aniden yumuşak bir klik sesi duyuldu ve kapı açıldı. Bu kadar çabuk, bu kadar kolay oldu.

Annesi ona olduğu yerde kalmasını söyledi ama kız dinlemedi. İkisi birlikte Dışarı'ya doğru adım attılar.

Kız gördüğü manzara karşısında hayrete düştü. Mutfakta büyük bir buzdolabı, bir ocak, bir mikrodalga fırın ve televizyonda gördüğü gibi bir bulaşık makinesi vardı. Yuvarlak ahşap bir masa, ona uygun dört sandalye ve parlak bir tezgahın üzerinde uzun bir dolap sırası vardı.

Kız bir açıklama için annesine baktı. Neden bu kadar Küçük plastik bir masada yemek yedikleri, ocağın olmadığı ve sadece kendisinden daha küçük bir buzdolabının bulunduğu bodrum katında mı kalacaklardı?

Yine de annesi mutfağa bakmıyordu. Kendinden geçmiş bir halde mutfakta ve başka bir masa ile daha fazla sandalyenin bulunduğu yemek odasında yürümeye başladı. Başka bir odaya geçti. Bu

Bir tanesinde sadece bir değil, iki kanep ve buna uygun bir sandalye, bir televizyon ve neredeyse tavana kadar uzanan uzun, ince bir saat vardı. Bu odadaki tüm pencereler oda ağır perdelerle kaplıydı.

Annesi de tüm bu harikalara bakmıyordu. Odak noktası, tepesine yakın üç kare penceresi olan büyük bir kapıydı. Parlak güneş ışığı İkisi de bir an için güneş ışığının altında durdular ve sıcaklığın tenlerine işlediğini hissettiler.

Annesi tokmağa uzandı ama kapı açılmadı. Annesi topuzun altındaki pirinç kilidi parmakladı, sonra sağa doğru çevirdi. Denedi

kapı gıcırdayarak açıldı.

Resimli bir kitabın içine bakmak gibiydi. Küçük kızın daha önce hiç görmediği o kadar çok renk, koku ve manzara vardı ki bir an için sersemlemişti. Hiç düşünmeden evden çıkıp beton ön merdivenlere ilerledi. Hava serindi ama bodrumdan daha sıcaktı. Bir an için Gökyüzü maviydi, güneş ılık ve bal rengindeydi. Ağaçlar mücevher renginde yapraklarla kaplıydı ve etraflarında görebildiği kadarıyla altın rengi tarlalar vardı. Ve evin önünden bir patika uzanıyordu.

Ev, bir yere giden yola kadar uzanıyordu. Dağlara, okyanusa, çöle, buradan uzak bir yere.

Dışarıdaki dünya hayal ettiğinden daha sessizdi. Yumuşak bir ses vardı. Tarlalarda esen rüzgârla birlikte mısır saplarının hışırtısı, yeşil çekirgelerin boğuk vızıltısı ve kırlangıçların vızıltılı ötüşü.

Güzel sarı bir çiçek koparmak için eğildiğinde kolundan tutularak geri çekildi.

Eve geri çekildi annesi kapıyı kapatıp kilidi çevirdi. "Oraya gidemeyiz," dedi annesi. Baktı

Korkmuştu ve nefesi hızlı ve sığdı.

El ele tutuşarak oturma odasından ve yemek odasından geçip mutfığa girdiler. "Çok acıktım," dedi kız, bir muz koparmak için can atıyordu. Annesi çorba, fasulye ve mısır konserveleriyle dolu bir dolabı açtı. İçinde mısır gevreği, kraker ve kurabiye kutuları olan bir başkasını açtı.

"Çok fazla şey alamayız," dedi annesi, seçenekleri gözden geçirirken. "Eksik bir şey fark ederse, burada olduğumuzu anlar." Tereddüt etti ama iki kutu çorba, bir portakal ve bir elmada karar kıldı.

Buzdolabı.

"Gidelim," dedi annesi. "Her eve gelebilir." Kız bodrum kapısının tokmağına uzandı ama annesi onu takip etmedi. Mutfak duvarına asılı telefonun önünde durdu. Kız, annesinin titreyen elleriyle ahizeyi kaldırıp kulağına götürmesini izledi, ve numaralara basmaya başladı.

Kız kimi aradığını sormak istedi. Alt katta telefonları yoktu, sadece televizyonda görmüştü ama annesi ne yaptığını biliyor gibiydi. Telefondan yumuşak bir tını geldi ve ardından bir kadın sesi. "Alo?" dedi kadın. "Alo?"

Annesinin yüzüne derin bir hüziin yerleşti ve sessizce telefonu kapattı. Küçük yiyecek zulalarını taşıyarak bodrum kapısına doğru ilerlediler, annesi kilidi açmak için durakladı. Aşağı doğru yürüdüler ve annesi en alt basamağa oturdu ve ağlamaya başladı. Kız onun ayaklarının dibine oturdu.

Annesi sonunda ağlamayı bıraktığında gözlerini sildi ve "Bunu babana söyleme, tamam mı? Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Kız annesiyle bir sır paylaşma fikrinden hoşlanmıştı, bu yüzden başını salladı ve serçe parmağıyla söz verdiler. Ama dilinde sorulmamış iki soru kalmıştı. Neden daha önce hiç dışarı çıkmamışlardı? Ve onları bunu tekrar yapmaktan alıkoyan neydi?

OceanofPDF.com

Günümüz

Yani kadın ve çocuk tacizci bir adamdan kaçıyorlardı. Mantıklı geliyordu. Kar fırtınasının ortasında kaçması, saklanmak için çaresiz kalması, paranoyası. "Polis size yardım edebilir," dedi Wylie karşılarına oturarak. "Fırtına dindiğinde şerife gideceğiz."

"Hayır," dedi kadın, oturduğu yerde acı içinde kıpırdanarak. "Anlamıyorsunuz. Bizim için gelecek. Onun neye benzediğini bilmiyorsun."

Wylie aynı fikirde değildi. Bu kadının neler yaşadığını, nasıl bir adamla evli olduğunu bilmiyordu. Eski kocası, tüm hatalarına rağmen, kötü bir adam değildi. Sadece inatçı, bencil bir pislikti.

Wylie, kitaplarını araştırırken, piyasadaki en sahiplenici, istismarcı eş ve partnerlerden karşılaşmıştı. Hayır, Wylie bu kadının ilişkisinde neler yaşadığını bilmiyordu ama empati kurabiliyordu.

"Neden bana isimlerinizi söylemiyorsunuz? Bana onun adını söyleyin?" Wylie sordu. "Böylece fırtına dindiğinde sizinle birlikte polise gidebilirim ve onlar da sizi güvende tutmaya yardımcı olabilirler."

"Yapamam." Kadın başını salladı. "Hiçbir şey söyleyemem. Buradan uzaklaşana kadar olmaz."

Wylie öfkeyle, "Bazen birine güvenmek zorundasın," dedi. "Neden bana güvenmiyorsun?"

Kadın ayağa kalktı. ", " dedi çocuğuna. "Gidiyoruz."

Wylie güldü ama sonra kadının ciddi olduğunu anladı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Wylie inanamayarak sordu. "Kamyonunuz alevler içinde kaldı, yaralandınız ve küçük oğlunuzu bu fırtınanın içine sürükleyeceğinizi mi sanıyorsunuz? Asla olmaz."

"Ben çocuk değilim," dedi küçük, meydan okuyan bir ses.

"Ne?" Wylie çocuğa bakarak sordu. "Ne dedin sen?" Kadın çocuğa ters ters bakarak, "Şışt," dedi. "Konuşma."

"Ben bir kızım," diye tekrarladı çocuk daha güçlü bir şekilde, bir elini kesik başının üzerinde gezdirerek.

Wylie şaşkına dönmüştü. Ön bahçesinde yatan küçük bir çocuk bulduğu varsayımı altında çalışıyordu.

"Adın ne senin?" Wylie sordu. Kız konuşacak gibi oldu ama annesi sözünü kesti.

"Ona söyleme. Ciddiyim," dedi kadın şiddetle, gözlerinden yaşlar boşanarak

"Özür dilerim," dedi kız annesine doğru eğilerek. "Özür dilerim."

"Şimdi anlıyor musun?" diye sordu kadın. "Sırf kocamdan ayrılmak istediğim için kızımın saçını böyle keseceğimi mi sanıyorsunuz? Bunun kontrolden çıkmış bir velayet savaşı olduğunu mu sanıyorsunuz?" Kadın artık bağırıyordu. "Bizi bulursa, öldürür." Kendini toparlamaya çalışarak durakladı. "Ya da daha kötüsü. Bizi eve geri götürür." Kadın eşofmanının kollarını yukarı çekti. Her iki bileğini de kabuklardan oluşan bir çelenk çevreliyordu.

Wylie ne diyeceğini şaşırmişti. Kadının bileklerindeki yaralar bir şeyle bağlanmış gibi görünüyordu - ip, fermuar ya da kelepçe.

Belli ki kadın ve kızı çaresiz ve dehşet içindeydi. Kelimenin tam anlamıyla canlarını kurtarmak için kaçıyorlardı. Wylie kim oluyordu da bu zavallı kadından ayrıntıları öğrenmeye çalışıyordu?

Burada güvende olurlardı. Kocasını ne kadar korkunç biri gibi görünse de Wylie onun karısını ve çocuğunu almak için bir yabancıнын evine gireceğini sanmıyordu. Bunu yapacak kadar rahatsız olamazdı, değil mi?

Wylie onu biraz rahat bırakırdı. Dinlenmesine izin vercekti. Fırtına geçince de kadını ve kızını Bronco'suna bindirip doğruca şerifin ofisine .

Çocuğa gelince, önceki davranışları şimdi çok daha anlamlıydı. Sonunda kız Wylie'ye açılıyordu. Sonunda ona güveniyordu. Ve belki de annesi ona isimlerini, nereden geldiklerini söylemese bile, küçük kız sonunda geçmişlerini paylaşacaktı.

Ağustos 2000

Şerif Butler Henley'lerin evinin önüne park etti ve yabani otlarla kaplı bahçeyi ve yıkık dökük ön basamakları inceledi. Evin gri dış cephesi çukurlu ve kabarmıştı ve bir kat yeni boyaya ihtiyacı vardı. Butler kırık basamaklardan ön verandaya çıktı, çürümüş ahşap ayaklarının altında inliyordu ve kapıyı çaldı. Cevap veren olmadı.

June Henley ile yıllar boyunca sadece birkaç kez karşılaşmıştı. June ve merhum kocasının yıllarca çiftçilik yaptıklarını ama June'un birkaç yıl önce kocasının ölümünden kısa bir süre sonra araziyi sattığını biliyordu. June'u arkadaş canlısı, sosyal bir kadın olarak hatırlıyordu ve Josie ile Becky'nin bir gün önce arazilerini ziyaret etmeleri konusunda onu sorgulamak zorunda kalma düşüncesinden hoşlanmıyordu ama yapılması gerekiyordu.

Çiftin bir oğlu vardı: Jackson, oldukça iyi bir beyzbol oyuncusuydu, liseden sonra orduya yazıldı ve bir süre askerlik . Son görevi 90 yılındaki Körfez Savaşı sırasında olmuş.

Jackson'ın turnesi sona erdiğinde eve döndü ve derme çatma hurdacılık işine başladı. Kolluk kuvvetleriyle yaşadığı pek çok olay da o zaman başlamıştı; çoğunlukla içki içmesiyle ilgili olan bu olayların arasına birkaç küçük suç da karışmıştı. Jackson'ın sicilinde daha ciddi bir şey de varmış gibi görünüyordu ama Butler bunun ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu.

Butler kapıyı tekrar çaldı. Hâlâ cevap yoktu. Bunun için zamanları yoktu. Geçen her dakika, o çocukları ve Doyle'ları kimin öldürdüğünü bulmaktan kaybedilen zaman anlamına geliyordu. June ve Jackson Henley ile konuşması gerektiğini biliyordu ama bu arada başka bir şey yapsa daha faydalı olurdu. Daha sonra bir yardımcı gönderecekti.

Butler tekrar aracına bindi ve şeridin genişlediği ve arabayı geri döndürebileceği yere kadar yavaşça sürdü. Sıra sıra bozulmuş araçların ve leş gibi üst üste yığılmış çiftlik ekipmanlarının yanından geçti. Butler, aracını döndürüp güneşte kavrulan siyah lastiklerden oluşan bir dağın etrafından dolanırken, bunun ürkütücü olduğunu düşündü.

Ev tekrar görünür hale geldi ve Butler evin önüne park beyaz bir pikap gördü. Butler frene bastı ve gözlerini kısarak

uzun boylu, kırlaşmış, tozlu siyah saçları olan bir adamın yaşlı bir kadına verandanın merdivenlerinden çıkmasına yardım ettiğini görmek için parlak güneş ışığı.

June ve Jackson Henley.

Jackson ön kapıyı açtığında baktı ve şerifin arabasının yolda rölantide gördü. Gözleri panik içinde açıldı.

"Selam Jackson," dedi Butler kayıtsızca. "Sen ve annenin bana bir konuda yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

Jackson cevap vermedi ve şerife şüpheyle baktı.

"Eminim dün gece Doyle çiftliğinde olup bitenleri duymuşsunuzdur. Josie Doyle ve Becky Allen'in dün gün boyunca neler yaptıklarına dair bir zaman çizelgesi oluşturmaya çalışıyoruz ve kızların buraya uğradıklarını biliyoruz. Bana bu ziyaretten bahsedebilirsiniz çok yardımcı olursunuz. Ne zaman geldiler ve ne konuştunuz?"

Jackson endişeyle dudaklarını yalayarak, "Ben bir şey yapmadım," dedi. "Bir köpek arıyorlardı. Onu bulamadılar ve yollarına devam ettiler."

"Josie de öyle dedi," dedi Butler. Jackson'ın diğer kızın güvende olduğunu ve konuştuğunu bildiğinden emin olmak istiyordu. "Benimle arazide dolaşmıştım, bana kızların aradığı yeri gösterebilirsin. köpek."

Jackson kamyonu , "Mülküne girmene izin vermek zorunda değilim," dedi. "Seninle konuşmak zorunda değilim."

"Şey, Jackson," dedi Butler konuşarak. "Bunun aslında senin mülkün olduğunu sanmıyorum. Sanırım annene ait."

"Annemi bırak. O hasta," dedi Jackson eve doğru bakarak. "Bütün bunlarla onu rahatsız etmenize gerek yok."

"Ama korkarım ki biliyorum," dedi Butler, sesi pişmanlık doluydu. "Elimizde iki ölü ve iki kayıp genç var. Dün Doyle'ları ya da Becky Allen'i gören herkesle konuşmak zorundayım." Butler, Jackson'a dostça bir gülümseme vermeye çalıştı. "Ne dersiniz? Etrafta biraz yürüyelim ve konuşalım."

Butler, Jackson'ın yüzünde yıllardır yüzlerce insanda gördüğü kararsızlığı gördü - kamyonu geri dönüp yola mı çıkmalıydı yoksa durup şerifin ne istediğini görmek için beklemeli miydi?

Jackson ikisini de tam olarak yapmadı. Kamyoneti olduğu yerde bıraktı ve yaya olarak kaçmaya başladı. Butler, adamın evin arkasına doğru hızla koşmasını, botlarının arkasından kalın gri tozlar kaldırmasını izledi. İşte o anda, Jackson Henley bir anda tanıklıktan şüpheli konumuna geçti.

Şerifin içinden bir heyecan uğultusu geçti. İnsanlar suçlu olduklarında ya da korktuklarında kaçarlardı. Butler aracını Henley'nin kamyonunun etrafından dolaştırdı ve park etti. Arabasının telsizini açtı ve merkeze haber verdi. Butler, cızırdayan parazitlerin arasından onlara destek ekiplerinin hazırda beklemesini ve Jackson Henley hakkında ellerinde ne kadar kayıt varsa almalarını söyledi.

Butler henüz arama yapmak için yasal yetkisi olmadığını biliyordu, bu yüzden başka bir şekilde izin alması gerekecekti.

Butler tetikte arabasından çıktı. Çok fazla bilinmeyen vardı. -Henley'nin neden kaçtığı, nerede saklandığı, hangi ateşli silahlara erişimi olduğu.

Elini tabancasına dayayan Butler, çürümeye yüz tutmuş ön merdivenlere doğru ilerledi ve kapıyı çaldı. June Henley kapıyı açtı, pembe şapkası kafasında yamuk duruyordu. Butler kadının ne kadar zayıf göründüğünü fark etti; sanki her an yere yığılacakmış gibi.

June yorgun bir ifadeyle Butler'a baktı. "Sanırım o iki kız hakkında konuşmak için buradasınız," dedi. "İçeri buyurun."

* * *

Üç yüz mil ötede, Eyalet Polisi Phillip Loeb hâlâ gümüş kamyonun peşindeydi. I-80'in yaklaşık beş mil uzağındaki küçük bir köy olan McCool Junction'a doğru yola çıkmıştı. Diğer polisler de aramaya katılmış ve kamyonun eyaletler arası yola geri dönme ihtimaline karşı gözlerini dört açmışlardı. Ama Loeb, sürücünün saklanmak için McCool'a girdiğini hissetti. Yavaşça aşağı indi.

sessiz sokaklarda kamyonu arıyordu. Diğer tüm arabaların pikap olması aramasını daha da zorlaştırıyordu. Okulun, bir bankanın ve bir restoranın önünden geçti.

Loeb, McCool Junction'dan 4 numaralı yola çıktı, hız pistine geldi ve park yerine girdi. Ve işte . Gümüş kamyonet ve içindeki iki kişi orada öylece duruyordu. Loeb yerini bildirdi, tabancasını çıkardı ve dikkatli bir şekilde arabasından inerek kruvazörün arkasına saklandı.

Kamyonda plaka yoktu, bu da başka bir kırmızı bayrak gönderdi. Burasıydı. Bunu hissedebiliyordu. "Eller direksiyona," diye bağırdı Loeb. "Eller gösterge panelinde!" Yarı yarıya sürücünün havalanmasını bekliyordu ama kamyon olduğu yerde kaldı.

Birkaç dakika içinde iki eyalet polisi ve York İlçe Şerif Departmanı'ndan üç şerif yardımcısı daha geldi. Araçlarını

ablukaya aldılar, kamyonu . Kaçış yoktu. Kolluk kuvvetleri silahlarını çekerek arabalarından çıktılar.

"Şoför," diye bağırdı Loeb. "Kapını aç." Sürücü tarafındaki kapı açıldı. "Bana ellerini göster, bana ellerini göster!" Bir çift titreyen eller görüldü. Loeb, "Sürücü, yavaşça araçtan in," diye emretti. Bir tenis ayakkabısı ve ardından bir diğeri betona dokundu ve uzun boylu bir figür kamyonundan dışarı çıktı.

Genç bir adamdı, gözleri dehşetten çılgına dönmüştü. "Özür dilerim," diye kekeledi. "Özür dilerim."

"Yere yat," diye bağırdı bir başka polis memuru ve çocuk ellerini kendini betona bıraktı. Sonra polisler üzerine çullandı, silahlarını başına doğrultmuş, bileklerini arkasından çekiyorlardı.

Loeb dikkatini kamyonun yolcusuna çevirdi. "Yolcu, kapıyı aç, eller yukarı!" Minyon bir figür kendini kamyonun altına bıraktı, elleri Başının üstünde.

"Yaralandın mı?" Loeb sordu. "Sana zarar verdi mi?" Hıçkırarak kız başını salladı.

"Becky Allen?" diye sordu. "Becky Allen sen misin?"

Kadın şaşkınlık içinde askere baktı. "Hayır," diye başını salladı. "Benim adım Christina."

* * *

Şerif Butler, June Henley'nin oturma odasına girerken şapkasını çıkardı. Hava serindi ve okaliptüs kokuyordu, sıcak güneş ağır perdeler tarafından dışarıda tutuluyordu. Oda seyrek döşenmiş, düzenli ve temizdi. Bir sehpa, bir bardak suyun yanına düzgünce dizilmiş ilaç şişeleriyle kaplıydı. Bir köşede pembe diziye ayarlanmış bir televizyon duruyordu. "Evet, hanımefendi," dedi. "İki kız için geldim."

June ince bedenini soluk pembe lahana gülleriyle kaplı bir kumaşla döşenmiş sandalyeye yerleştirdi. Butler da onun karşısındaki uyumlu aşk koltuğuna oturdu.

"Josie Doyle ve Becky Allen'ın dün gece burada oldukları bildirildi," dedi Butler ve hemen konuya girdi.

"Öyleydiler," dedi June. "Onlarla saat yedi gibi konuştum. Bir köpek arıyorlardı. Onlara gidip köpeği arayabileceklerini söyledim."

mülk." Yanındaki masadan bir ilaç şişesi aldı ve kapağıyla uğraştı.

şerif Butler elini uzattı ve June şişeyi ona verdi. "Burada ne kadar kaldılar?" Butler kapağı çevirip açarak sordu.

"Uzun sürmez," dedi June. Butler açık şişeyi ona uzattığında minnetle, "Teşekkür ederim," dedi. "Yirmi dakika mı? Belki daha az. Giderken el salladılar."

"Oğlunuzun kızlarla herhangi bir etkileşimi olup olmadığını biliyor musunuz?" Butler sordu.

June avucuna iki hap sıkıştırıp ağzına attı ve yanındaki bardaktan bir yudum aldı. "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi June yutkunduktan sonra. "Bundan hiç bahsetmedi."

"Jackson'ın beni gördüğünde kaçması için bir neden düşünebiliyor musun?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" June ihtiyatla sordu.

"Seni kapaıya bıraktıktan sonra beni gördü ve sonra aceleyle gitti. şimdi, bunu neden yapsın ki?" Butler sordu.

June, Butler'ın endişesini elinin tersiyle itti. "En son sizden biriyle konuştuğunda tutuklanmıştı. Biraz isteksiz olduğu için onu suçlayamam."

şerif Butler birden June'un bahsettiği olayı hatırladı. Yaklaşık altı ay önce Jackson, Burden'dan bir kadının arayıp bir adamın sarhoş bir halde evine girdiğini ve onunla yatağa girmeye çalıştığını söylemesi üzerine tutuklanmıştı.

Jackson birkaç geceyi ilçe hapishanesinde geçirdi ve kamuya açık alanda sarhoşluk ve izinsiz girme suçlarını kabul etti.

şerif, "Bugün sizi eve getiren kamyonu kim kullanıyordu?" diye sordu.

June'un gözleri kısıldı. "Ben yaptım," dedi kararlı bir şekilde. "Jackson kemoterapi randevuma geldi ama arabayı ben kullandım."

şerif Butler başını salladı ama şüpheleri vardı. Jackson uzun zaman önce içki içtiği için kaybetmişti ama büyük olasılıkla fırsat buldukça ilçenin her yerinde araba kullanmaya devam ediyordu.

"Mülkün etrafına biraz bakmamın sakıncası var mı?" Butler sordu. "Kaybedecek zamanımız olmadığını biliyorsun. O çocukları bulmamız gerekiyor."

"O zaman buraya bakarak vaktini boşa harcama," dedi June sert bir sesle. Sandalyeden kalkıp ayağa kalkmak için mücadele etti. "Size kızların burada bir köpek aradıklarını söylemiştim. Baktılar ve gittiler. Tek bildiğimiz bu."

June ön kapıya ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Butler da onu takip etti. "Bayan Henley, o kızları bulmak için elimizden geleni yapmamız gerektiğini biliyorsunuz. Lütfen Jackson'a onunla konuşmam gerektiğini söyler misiniz?"

June tartışmak için ağzını açtı ama Butler parmağını kaldırdı. "Sadece konuşmak için. Jackson'ın kolluk kuvvetlerine karşı ürkek olduğunu biliyorum ve Becky Allen'a sizin mülkünüzden ayrıldıktan sonra ne olduğunu bildiğini düşünmek için hiçbir nedenim yok, ama o buradaydı ve onunla temasa geçen herkesle konuşmam gerekiyor. Bunu anlayabilirsin, değil mi?"

June ince dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Onunla konuşmak söyleyeceğim ama sana benim anlattığımdan fazlasını anlatamayacak."

Butler evin serinliğinden ağır ve bunaltıcı sıcağa adımını attı. June Henley'i savunmaya çekerek hata yapmıştı. Yine de geri dönecekti ve Jackson onunla konuşmayı reddederse, arama emriyle gelecekti. Belki bu şekilde bazı cevaplar alabilirlerdi.

OceanofPDF.com

Üç gün daha sürecektir olsa da kızın babası ortaya çıktı. O elinde bir kova tavuk ve içinde patates püresi, mısır, lahana salatası ve sos bulunan plastik bir torba ile kapıdan girdi.

Yemeğin kokusu kızın başını döndürdü. Çok acıkmıştı. Babasına gitmesinde bir sakınca olup olmadığını öğrenmek için annesine baktı ama annesinin yüzü sertti. Kızgındı. Bu yüzden olduğu yerde kaldı. Annesi titreyerek ayağa kalktı ve elleri kalçalarında, babasının önünde durdu. "Bizi terk ettin," dedi. "Bizi yiyeceksiz bıraktın. Üç gündür bir şey yemedik."

"Eh, artık yemeğiniz var," diyerek onun yanından geçti ve yemeği masaya koydu.

Annesi de onu takip etti. "Bunu yapamazsın," diyerek onun kolunu tuttu. "Bizi bırakamazsın." Babası döndü ve annesine ters baktı. Annesi onun dirseğindeki tutuşunu bıraktı ama cesaretle ona baktı.

Darbe uyarı vermeden geldi. Yumruğu solar pleksusa çarptı ve annesinin ciğerlerindeki havayı çekip aldı. Bacakları büküldü ve nefes nefese kalarak dizlerinin üzerine çöktü. Kız annesinin yanına gitmek için hamle yaptı ama babası tek parmağını kaldırınca durdu.

"Git otur," dedi ve bir sandalyeyi işaret etti. Kız masaya oturdu. Annesi dizlerinin üzerinde kalmış, hâlâ nefes almak için mücadele ediyordu. Babası dolaptan iki tabak çıkardı ve çekmecedен çatal bıçak takımı aldı. Her bir kartonun kapağını kaldırdı ve önce onun tabağına, sonra da kendi tabağına yemek yığmaya başladı. Çıtır çıtır kızarmış tavuk, patates ve mısır tepecikleri, zengin kahverengi sos.

"Ye," diye emretti ve onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

Kız, şimdi yerde bir topun içinde olan annesine gizlice baktı. "Bakma ona," dedi babası bisküvi dolu ağzının içinden. "Yemeğini ye."

Kız bir parça tavuk aldı ve bir ısırık aldı. Yemek olmasına rağmen soğuktu, çok lezzetliydi. Annesinin önünde yemek yediği için kendini çok kötü hissetti ama duramadı. Karşısında, kızın babası yemeği kaşıkla abartılı bir zevkle ağzına attı. "Çok güzel," dedi bir ağız dolusu patates püresinin içinden. Bir parça tavuğun tüm etini ayıkladıktan sonra kemiklerini takırdarak annesinin yanına yere bıraktı.

Kız ondan nefret ediyordu ama yine de yedi. Tabağındaki yiyecekler, tadı acı olduğunu düşündüğü lahana salatası bile yok oldu. Midesini hissetti gerilmiş ve doymuştu ama yine de duramıyordu. Önce bir, sonra iki bisküvi yedi ve babası tabağını yeniden doldurduğunda hiç şikâyet etmedi. Babası bakmadığında, yemek parçalarını kucığında masanın altına sakladı.

Sonunda çatalını bıraktı ve utanç, sıcak ve ekşi, boğazını doldurdu. Parmakları yağdan kayganlaşmıştı ve yağlı kırıntılar gömleğinin önüne yapışmıştı. Babası güldü. "Güzel, değil mi?"

Kızın tek yapabildiği yemeği midesinde tutmaktı. Annesi yere sinmiş, açlık ve korkudan zayıf düşmüştü ve o olmadan yemek yemişti. Kendini sadakatsiz ve kötü hissediyordu.

Babası masadan kalktı, ayağa kalktı ve masayı toplamaya başladı. neredeyse boş kartonları masadan kaldırdı. Artanları küçük buzdolabında saklamak yerine, çöp kutusuna atarak bir gösteri yaptı.

"Ne diyorsun fıstık?" diye sordu babası. Kız küçük bir sesle "Teşekkür ederim," dedi.

Annesinin üzerinde durmuş, ona tiksintiyle bakıyordu. Annesi başka bir darbe için hazırlandı. Kız kucığında sakladığı yemeği yere dökmekten korktuğu için kıpırdamaya cesaret edemedi. "Grat-i-tude," dedi kelimeyi uzatarak. "sırada birazcık iyi olurdu." Bekledi ama annesi yerde kıvrılıp kalmıştı. Annesini tekmeleyecekmiş gibi ayağını geri çekti ve kız bir inilti çıkardı. Bunun yerine, ayak parmağıyla ona hafifçe vurdu. "Ne diyorsun?" diye sordu sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi.

"Teşekkür ," dedi annesi ama sesi hiç de minnettarmış gibi çıkmıyordu. Bu iki kelimenin içinde yeni bir şey vardı. Daha önce hiç olmayan bir çelik dokunuşu.

"Rica ederim," dedi adam hafifçe ve sonra kızın üzerine yürüdü. Kız, adam odanın öbür ucuna geçip merdivenleri çıkıp kapıdan çıkana kadar nefesini tuttu.

Birkaç dakika daha sonra kucığındaki yemek artıklarını topladı ve annesinin yanına gitmeden önce masaya koydu. "Ben Özür dilerim," diye kulağına fısıldadı. " dilerim. Sensiz yemek yememeliydim."

Annesi ona gülümsedi. " değil. Yemek yemene sevindim."

"Sana biraz ayırdım," dedi kız. "Sana getirmemi ister misin?"

Annesi başını salladı, kolları koruyucu bir şekilde karnına sarılmıştı. "Sanırım burada birkaç dakika daha uzanacağım," dedi.

dedi, sesi acıyla gerilmişti. Kız yatağa gidip bir yastık aldı ve annesinin başının altına sıkıştırdı.

Midesi çalkalandı ve çalkalandı. Kendini hasta hissediyordu ama Kusmak. Bir daha asla o kadar aç hissetmek istemiyordu. Çöp kutusuna gitti ve atılmış yiyecek kartonlarını çıkarmaya başladı. Bir kaşık kullanarak, ne kadar küçük olursa olsun kalıntıları bir tabağa kazıdı.

Yemeğini bitirdiğinde geriye yetersiz miktarda tavuk, bisküvi, patates ve lahana salatası kalmıştı. Kız tabağı annesine götürdü ve onun yanında yere . "Al anne, bunu yemelisin."

Annesi başını salladı. "Hayır, sen ye."

"Ben yaptım," diye ısrar etti kız. "Doydum. Bu senin için. Lütfen ye."

Acı içinde kıvranan annesi kendini beton zeminden yukarı itti ve sırtını soğuk duvara dayayarak bağdaş kurdu. Kız, annesinin tabağı eline tutuşturdu. "Sadece bir ısırık," diye ısrar etti. Annesi çatalı dudaklarına götürdü ve gözyaşları içinde yemeye başladı.

OceanofPDF.com

Ağustos 2000

Ajan Santos saat 16:00'da Aziz Mary Kilisesi'nin otoparkına girdi. Yıllar boyunca komuta merkezleri için pek çok benzersiz yer kullanılmıştı ama bir kilise yeni bir şeydi.

Santos ana kapıdan girişe adımını attı ve çocukluğundaki kiliselerin tanıdık kokusuyla karşılaştı. Kırmızı halıya ve taş duvarlara sinmiş olan buhur ve mür reçinesinin odunsu, dumanlı kokusu.

Nefe geçmek yerine, Santos aşağıya inen merdivenleri kullandı. bodrum katında. Randolph sadece birkaç saat içinde oldukça etkileyici bir komuta merkezi kurmayı başarmıştı: bilgisayarlar, yazıcılar, telefonlar, telsizler ve yerel haritalar.

Şerif Butler ve birkaç yardımcısı beyaz tahtanın önüne kurulmuş bir masada katlanır sandalyelerde . Ajan Randolph ayakta durmuş, elinde kuru silgi kalemi, düzgün yazısıyla notlar alıyordu.

"Elimizde ne var?" Santos bir sandalye çekerek sordu. "Nebraska'da görülme olasılığı ne oldu?"

Randolph başını sallayarak, "Çıkmaz sokak," dedi. "İki genç. Çocuk kız arkadaşını Lincoln'e götürmek için ailesinin çalmış. Eyalet polisini görünce panikledi ve kaçtı. Başka kimse yok

Randolph kamyonun görüldüğünü de sözlerine ekledi.

"Tamam. Başka neyimiz var?" Santos sordu.

Foster adında bir şerif yardımcısı konuştu. "Kevin ve Margo Allen'ın geçmişleri temiz çıktı. Anne cinayetler sırasında iki küçük çocuğuyla birlikte evde olduğunu, baba ise kız arkadaşıyla birlikte evinde olduğunu söyledi. Kız arkadaşı da bunu doğruladı."

"Boşanmada velayet anlaşmazlığı yok mu?" Randolph sordu. Foster başını salladı.

Santos, "Her iki ebeveyn gerçekten perişan görünüyordu," dedi. "Ve tamamen işbirlikçi davranıyorlar. Başka ne var?"

Randolph, "Yerel cinsel suçluların bir listesini çıkardık ve iki şerif yardımcısı onları ," dedi. "Ayrıca kapı kapı dolaşan birkaç memurumuz var.

Doyle'ların evinin yakınlarındaki kapıları kırarak ev sakinleriyle bir şey duyup duymadıklarını ya da görüp görmediklerini öğrenmek için görüşmek."

"Peki ya sen Şerif?" Santos sordu.

Şerif Butler, June Henley ile yaptığı konuşmayı ve Jackson'ın ilginç davranışlarını anlattı. "Bence takip etmeye değer, ama Jackson Henley sadece dağınık bir sarhoş. Şiddete başvurduğunu görmedim ve bildiğim kadarıyla Doyle'larla herhangi bir çatışmaya girmedim."

Santos, "Bu da bizi kayıp iki gence geri getiriyor," dedi. "Ethan Doyle hakkında ne biliyoruz? Ailesiyle ilişkisi nasıldı?" Butler, "Evlerine hiç aile içi arama yapılmadı," dedi, "ama

Ethan başka gençlerle girdiği bir kavga nedeniyle polis tarafından sorgulandı."

Foster, "Ve Kurt Turner'dan Ethan'kızını takip ettiğine dair bir telefon geldi," diye ekledi.

"Evet, doğru," dedi Butler. "Babam kızgındı çünkü Ethan kızından uzak durmuyordu. Sürekli eve geliyor, telefon ediyordu. Ethan'la mesafesini koruması konusunda konuşması için bir şerif yardımcısı gönderilmiş. Herhangi bir suçlamada bulunulmadı."

Santos, Becky Allen'ın yatak odasında ne bulduğunu paylaştı. "Bu sadece bir okul aşkı olabilir, ama Becky'nin Ethan'a karşı bir tür hisleri vardı. Birlikte kaçmış olabilirler mi?"

Şerif Butler, "Josie Doyle henüz pek bir şey söylemedi," diye aktardı. "Hâlâ hastanede kontrol ediliyor. Ama olay yerinde bize söylediğine göre Becky Allen da en az onun kadar korkmuş. Ayrıldıklarında ikisi de mısır tarlasına doğru koşuyormuş."

Grup ayak sesleri duydu ve döndüklerinde Şerif Yardımcısı Levi Robbins'in kendilerine doğru yürüdüğünü gördüler. "Geciktiğim için özür dilerim," diye mırıldanarak yerine oturdu.

Randolph, "Belki de Ethan Doyle ve ailesi kavga etmiştir," diye önerdi. "Onları öldürdü, kız kardeşini vurdu ve sonra Allen kızını ya öldürdü ya da yanına aldı."

Şerif, "Bunun doğru olmasından nefret ediyorum ama kulağa makul geliyor," dedi. "Cutter'ın çocuğundan ne öğrendin?" diye sordu Levi.

Levi başını salladı. "Onu buraya getirmeli ve resmi bir soruşturma yapmalıyız. görüşme." Levi, Brock'u Doyle'ların evinden çok uzak olmayan bir yerde, gece saat 01:00 sularında nasıl kenara çektiğini anlattı.

"Kuzeniyle sinemaya gittiğini söyledi," dedi Levi. "Kuzeninini izini sürdüm ve ilk başta hikayesi Brock'un kiyle uyuşuyordu, ama onu sıkıştırdığımda

detaylar için, her şey dağıldı. Dün gece Brock'u hiç görmemiş. Çocuk yalan söyledi."

Şerif Butler yorgun gözlerini ovuşturarak, "koruyor olabilir," dedi.

Santos sandalyesini masadan uzaklaştırarak, "Burada tünel görüşüne sahip olmak istemiyorum," dedi. "Ama görünüşe göre Ethan Doyle şüpheli listemizin başında. Levi, gözün Brock Cutter'ın üzerinde olsun, bakalım bizi herhangi bir şey."

Şerif Butler'a döndü. "Jackson Henley'i takip etmemiz gerekiyor ama bu arada beni Josie Doyle ile tanıştırebilirsin. Bakalım ekleyeceği yeni bir şey var mı?"

* * *

Kapı açıldı ve Dr. Lopez, Şerif Butler ve iki yabancıyla birlikte odaya girdi.

"Josie," dedi Dr. Lopez, "nasılsın?"

"Tamam," dedi Josie, Şerif Butler'ın yanındaki adama ve kadına kararsızca bakarak.

"Kolunuz bir süre ağrıyacak. Size biraz ağrı vereceğiz ve yaranızı kuru tuttuğunuzdan emin olmalısınız. Ama iyi haber şu ki geceyi burada geçirmek zorunda değilsin. Kısa bir süre sonra büyükannenle birlikte eve gidebilirsin."

Josie irkilerek büyükannesine baktı. Eve geri mi dönüyorlardı? Oraya bir daha dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu. Josie yatak odasını ve tüm değerli eşyalarını düşündü. Discman'ini ve CD'lerini. 4-H madalyaları ve pencere kenarında duran cam hayvan figürleri koleksiyonu. Yatak odasında yerde yatan babasının yüzü gitmiş görüntüsü gözlerinin önünden geçti. Mutsuz bir şekilde büyükannesine baktı.

Caroline sanki aklından geçenleri okuyormuş gibi Josie'nin elini okşadı. "Bizim eve gidiyorsun," dedi.

Josie bunu başını salladı. Elbette eve geri dönmeyecekti. Ailesi ölmüştü. O ve Ethan evlerinde tek başlarına yaşayamazlardı, onlar yetimdi.

Şerif boğazını temizledi ve sert kahverengi şapkasını çıkardı. Şahin burnunun üzerinden Josie'ye baktı. "Josie, iyi olduğunu gördüğüme sevindim," dedi. "Bunlar Ajan Santos ve Ajan Randolph, Des

Moinen. Dün gece evinizde olanları araştırıyorlar. Sizinle birkaç dakika konuşmak istiyorlar."

Josie'ye polis memuru gibi görünmediler. Üniforma giymiyorlardı. Kadın siyah pantolon ve ona uygun bir ceket giymişti.

Josie büyükannesine baktı, o da başıyla onayladı. "Tamam," dedi Josie hastane yatağında kıpırdanarak.

Dr. Lopez gitti ve Ajan Santos bir sandalye çekip yatağın yanına oturdu, o kadar yakındı ki Josie silahını temizlemek için kullanılan yağın kokusunu alabiliyordu. Şerif Butler ve diğer ajan sırtlarını gözlemlemek için duvara çıktı. Caroline olduğu yerde, torununun yanında kaldı.

"Çok şey yaşadığını biliyorum Josie," dedi Ajan Santos nazikçe. "Ve önemli olmasaydı burada olmazdık. Şu anda sana sadece birkaç sorum var, tamam mı?"

Josie başını salladı.

"Bana kardeşinden bahset Josie," dedi.

"Ethan mı?" Josie şaşkınlıkla sordu. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Ajan Santos saçının bir tutamını kulağının arkasına , "Hayır, korkarım ," dedi. "Ama işte bu noktada yardımınıza ihtiyacımız var."

"Ben mi?" Josie sordu. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Belki o benim gibi korkup saklanmıştı. Büyükbabam insanların mısır tarlasına baktığını söyledi."

"Evet, evet, öyle," dedi Ajan Santos. "Dışarıda arayan adamlarımız var ama Ethan'ın olabileceği bir noktayı kaçırmadığımızdan emin olmak istiyoruz. Gitmeyi en sevdiği yerler nereler?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkti Josie. "Yatak odasında çok zaman geçiriyor." "Başka bir yerde?" Ajan Randolph kapının yanındaki pozisyonundan sordu.

"Bir arkadaşının evinde mi? Bir kız arkadaş, belki?"

Josie otomatik olarak, "Ethan'ın kız arkadaşı yok," dedi ve Kara Turner'ı dışarıda bıraktı. Bunun sonu iyi bitmemişti.

"Kara'yı zaten biliyoruz," dedi Santos ve Josie bir yalanın içinde yakalandığı için kızardı. "Ethan vaktini nerede geçiriyor?"

Josie, "Büyükbabamın göletinde ve derede balık tutmayı seviyor," dedi. "Bunu çoğu gün yapar." Ajan Santos bunu cebinden çıkardığı küçük bir not defterine yazdı. "Birlikte vakit geçirdiği arkadaşları var mı?"

"Cutter," dedi Josie. "Bazen onunla takılıyor." "Ethan ve Brock iyi arkadaş mı?" Ajan Santos sordu.

", " dedi Josie. "Annem ve babam Ethan'ın Cutter'la hoşlanmıyor. O biraz vahşi."

"Ne şekilde vahşi?" Ajan Santos sordu.

Josie omuzlarını kaldırdı. "Okulu asıyor ve sanırım çok içiyor," diye açıkladı. "Biraz ürkütücü biri."

"Nasıl ürkütücü?" Ajan Santos sordu.

Josie küçük bir tırnağını çiğnedi. Cutter'ın Becky'ye bakışı, ona dokunuşu. Bunu kelimelere dökmek zordu. "Sürekli Becky'ye dokunuyor, ona yaklaşmaya çalışıyordu. Becky bundan hoşlanmadı."

"Bunu sana o mu söyledi?" Santos sordu.

"Pek sayılmaz. Ama anlayabiliyorum," dedi Josie.

Santos, "Becky'nin Ethan'a biraz aşık olduğunu duydum," dedi.

Josie otomatik olarak, "Hayır," dedi. "Hiç sanmıyorum. Bana hiçbir şey söylemedi."

"Harika gidiyorsun Josie," dedi Santos. "Şimdilik sadece birkaç soru daha. Aklına ailene kızgın olabilecek biri geliyor mu? Onlara zarar vermek isteyen?"

Josie'nin ilk düşüncesi hayır oldu. Herkes anne ve babasını severdi. Annesinin ağzından tek bir kötü söz duymamıştı ve babası nazik şakalarıyla insanları gülümsetiyordu. Ajan Santos'un doğrudan bakışları Josie'nin hastane yatağında neden oldu.

Josie'nin aklına ailesine karşı bu kadar öfkeli, bu kadar kızgın olan tek bir kişi geliyordu ama Ethan'ın adını yüksek sesle söyleyemiyordu.

Josie aniden, "Babam Brock Cutter'ın babasını sevmeydi," dedi.

"Brock ve Ethan'ın başları belaya girdiği için mi?" Santos sordu.

Josie başını salladı. "Ve birbirlerinden hoşlanmıyorlardı." Bunu nasıl açıklayacağını tam olarak bilmiyordu. Josie annesini istiyordu. Annesi ne yapacağını bilir, Josie'nin doğru kelimeleri bulmasına yardımcı olurdu. Josie'nin sıkıntısını hisseden büyükannesi araya girdi.

Caroline, "Randy Cutter bir arazi yüzünden kızım ve kocasına oldukça kızgındı," diye açıkladı. "O zamanlar işler oldukça çirkinleşmişti. William, Randy'nin kendisine verilmesi gerektiğini düşündüğü bir çiftlik arazisini satın almıştı. İşler sarpa sardı, avukatlar devreye girdi. Çiftlik hayvanlarından birkaçı ölü bulunduğunda, William Randy Cutter'ın bu olayla bir ilgisi olduğundan emindi.

Yine de bunu asla kanıtlayamadım. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde işler sakinleşmiş gibi görünüyordu, ancak o zamandan beri aralarında hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

"Ve bu kara üzerinde miydi?" Santos sordu.

"Buralarda çok fazla cinayet işlenmiyor," diyor Şerif Butler, "ama işlendiğinde de genellikle iki nedenden birine dayanıyor: sadakatsizlik ya da arazi anlaşmazlığı."

Santos bunun ilginç olduğunu düşündü. Cutter ismi tekrar tekrar gündeme geliyordu.

"Kardeşinin silahını bu sabah mısır tarlasında bulduk Josie."

Santos alçak ve ciddi bir sesle konuştu. "Saklandığınızı söylediğiniz yerden çok uzakta değil." Josie sargılı koluna baktı. "Tüfeğinin neden orada olabileceğini düşünebiliyor musun?"

Josie omuz silkti.

"Josie, bunun zor olduğunu biliyorum," dedi Santos. "Ama ailene zarar veren ve seni tarlaya kadar kovalayan kişinin kardeşin olma ihtimali var mı?"

"Hayır," diye haykırdı Josie, gözleri yaşlarla dolmuştu. "O bunu yapmaz, yapmaz."

"Bir silahın yakın zamanda ateşlenip ateşlenmediğini gösteren testlerimiz var. Sizce bu test Ethan'ın silahı hakkında bize ne söyleyecek?"

"demek istemedi," diye bağırdı Josie. "Bize nişan almıyordu. Havaya ateş ."

Ajan Santos ve Ajan Randolph bakıştılar. "Dün kardeşinizi silahını ateşlerken gördünüz mü?" Randolph sordu.

"Evet ama kimseye ateş etmiyordu," diye ısrar etti Josie. "Kolum ağrıyor," dedi yardım için büyükannesine bakarak.

Caroline kararlı bir ifadeyle, "Şimdilik bu kadar yeter," dedi. "Doktor Josie'nin eve gidebileceğini söyledi."

"Daha sonra konuşuruz," dedi Ajan Santos. "Biraz dinlen, Josie."

Santos ve Randolph koridora çıktıklarında Şerif Butler'ın onları beklediğini gördüler.

Santos, "İki ölü ebeveyn, av tüfeğiyle yaralanmış bir kız çocuğu ve kamyonetiyle birlikte on üç yaşında bir kız çocuğu kayıp," dedi. "Ethan Doyle için durum hiç iyi görünmüyor."

Şerif Butler başını salladı. "O aileyi uzun zamandır tanıyorum ve nasıl göründüklerini biliyorum ama Ethan'ın bunu yaptığına inanmakta zorlanıyorum."

"Bir yılda kaç cinayetle uğraştığınızı söylemiştiniz?" Ajan Randolph sordu. Sesinde kin yoktu ama Butler kendisiyle ne zaman konuşulduğunu anlıyordu.

Iowa eyaletindeki en düşük cinayet oranına sahip olan ilçesi, önceki gece meydana gelen türden suçlarla başa çıkma konusunda çok az deneyime sahipti, ancak departmanı çok çalıştı ve işlerini yaptı.

Butler, "Çok değil, ama bu ilçedeki insanları tanıyorum ve Ethan Doyle'u bir katil olarak görmüyorum," dedi. Hastane çıkışına doğru yürürlerken gözlerini ovuşturdu. Santos arkada kalırken Ajan Randolph arabayı almaya gitti.

"İyi misin?" Kör edici güneşin altında dururlarken Santos sordu.

"Evet," dedi Butler. "Buralarda kötü şeyler görmüyor değiliz ama işin içine çocuklar girince..." diye devam etti.

Santos, "Anlıyorum," dedi. "Eğer Ethan Doyle bunu yaptıysa, bu toplum asla eskisi gibi olmayacak."

Butler'ın kalçasındaki telsiz ciyaktı. Mikrofonunu çevirdi, "Butler, devam edin." Hoparlörden boğuk bir ses geldi ama mesaj açıktı.

"Şerif," dedi ses. "Az önce Allen'ların evinden bir ihbar aldım. Margo Allen, kızlarını kaçıran kişi olduğunu iddia eden birinden telefon aldıklarını söyledi."

Butler Santos'a baktı. "Geri aramaları ihtimaline karşı numaranın izini sürüp süremeyeceğimize bakmak için hemen oraya birini göndereceğiz," dedi. "Aynı şeyi Josie'nin büyükanne ve büyükbabası için de yapın."

Butler mesajı merkeze iletirken Santos daha fazla teknik yardım istedi.

Randolph arabayla yanaşırken Butler, "Şakacılar olabilir," dedi.

"Evet ama bu göze alamayız," dedi Santos. "Eğer katil değilse, en azından aileyle oyun oynayan hasta herifi yakalamış oluruz."

Butler saatini kontrol etti. "Ethan ve Becky gideli yaklaşık on sekiz saat oldu."

Santos, "Onları bulacağız," dedi. "Umarım hayattadırlar."

"Sırada ne var?" Butler sordu.

Santos, "Aramaya, sorular sormaya ve gelen her türlü ipucunu takip devam ediyoruz," dedi. "Ve yarın, köpekleri getireceğiz."

* * *

Josie'nin hastaneden büyükanne ve büyükbabasının evine kadar olan yolculuğu sessizlik içinde geçti. Kolu ağrıyor ve midesi bulanıyordu. Annesinin görüntüleri

ve babasının bedenleri gözlerinin önünden geçti. Kısa ama canlı enstantaneler halinde gözünün önüne geliyorlardı. Technicolor. Josie büyükannesine arabayı kenara çekmesi için yalvardı ve Caroline arabayı yolun kenarına çekti.

Josie arabanın kapısını açtı, çakılların üzerinden hendeğin kenarına doğru yavaşça adım attı ve yaralı kolunu kucaklayarak durdu. Mide bulantısı geçene kadar büyük nefesler aldı. Kraliçe Anne'in dantelleri beyaz başlarını salladı ve Josie bir tanesini tüylü sapından kopardı, parmaklarının arasında ovuşturdu ve minik ezilmiş çiçekleri burnuna bastırdı. Annesinin bahçesinde yetişen havuçlar gibi kokuyorlardı.

Josie arabaya geri döndü ve büyükannesi çantasını karıştırmaya başladı. küçük bir nane şekeri buldu. Onu Josie'ye verdi ve sonra başka bir tane aramaya başladı. "Mide rahatsızlığına iyi gelir," dedi. Birlikte kırmızı-beyaz şekerleri açtılar ve dudaklarının arasında kaydıldılar. Selofanın hışırtısı ve yumuşak emme sesleri arabayı doldurdu. Birkaç dakika sonra Caroline arabayı tekrar yola çekti. Haklıydı; şekerler yardımcı oluyordu ama sadece biraz.

Eve vardıklarında saat 20:00'ye yaklaşıyordu ve güneş ufukta erimeye başlamıştı. Josie'nin annesi portakal şerbeti günbatımı diyordu. Yolun sadece bir mil aşağısında kendi evi vardı, o kadar yakındı ki bir daha asla evi olmayacağını biliyordu.

Gece çok çabuk bastırdı ve ev karanlık ve hareketsizdi. Caroline arabanın yolcu tarafına geldi, kapıyı açtı ve elini uzattı. Josie minnetle elini tuttu. Birlikte arka kapıdan çamurluğa girdiler. Matthew'un ayakkabıları ve çizmeleri kauçuk bir paspasın üzerinde düzgün bir sıra halinde dizilmişti ve duvardaki pirinç kancalarda ahır ceketi ve Caroline'ın serin yaz gecelerinde giydiği büyük boy hırkası duruyordu.

Üzerine bir umutsuzluk dalgası çöktü ve ağlamaya başladı. İçinin derinliklerindeki isimsiz bir yerden gelen büyük, hıçkırıklar. Caroline irkilerek Josie'yi kucağına çekti ama Josie çok büyüktü. Josie yüzünü onun omzuna bastırdı ve ağladı. Uzun bir süre orada oturdular, Caroline Lynne küçük bir kızken yaptığı gibi Josie'yi kucağında ileri geri sallıyor.

Josie ağlamayı bıraktığında Caroline onu yorgun bir şekilde merdivenlerden yukarı çıkardı. "Seni burada uyutacağız," dedi ve kapıyı açtı. Yakın zamanda yumuşak adaçayı rengine boyanmış, iki kişilik bir yatak ve üzerinde Caroline'ın dikiş makinesinin bulunduğu bir masayla donatılmış rahat bir odaydı.

Tül beyaz perdeler pencereyi çerçeveliyordu ve Caroline plastik perdeyi indirmek için yanına gitti, ama Josie evin önünde duran garip bir araba görmeden önce değil.

"Kim o?" Josie sordu.

"Sadece bir şerif yardımcısı. Bu gece evin dışında oturacak," dedi Caroline yatak örtüleriyle oynamaya başlarken.

"Sadece önlem olarak tatlım. Bunu bazen yaparlar."

"Ama neden? Kötü adamın geri gelmesinden mi korkuyorlar? Neden buraya gelsin ki?" Josie bir kez daha bakmak için perdeyi kenara çekerek sordu.

Büyükannesi cevap vermeyince Josie pencereden döndü. Onun yüzündeki ifadeyi gördüğünde Josie anlamıştı. Şerif yardımcısı onun için oradaydı. Ailesini her kim öldürdüyse, onu da öldüreceğinden endişeleniyorlardı.

Josie için gelmişti. Caroline, "Merak etme, burada güvendesin," dedi.

Josie yatağa tırmandı. Çarşaflar çamaşır suyu kokuyordu ve dokunulduğunda serindi. Ağrıyan ayaklarına iyi geliyordu.

Josie'nin aklı karanlık ve yalnız yerlere gitti. Ailesi ölmüştü. Ne düşünüyor olabilirlerdi? Büyükannesi büyükbabasının evinde güvende olduğu için mutlu muydular yoksa onları kurtarmak için daha fazlasını yapması gerektiğini mi düşünüyorlardı? Nerede olurlarsa olsunlar Ethan ve Becky ile birlikte olması gerektiğini mi düşünüyorlardı?

Sonra geldi. Josie'nin ailesi, bundan , hayatının geri kalanında Hayat ona tepeden bakıyor olacaktı. Onun her hareketini, her düşüncesini biliyorlardı. O anda ne düşündüğünü biliyorlardı. yardımcısının karanlıkta dışarıda oturuyor olmasından memnundu. Josie'nin kafasının içindeki küçük bir ses sürekli *Ethan'ın yaptığı* fısıldıyordu. Öz kardeşinin anne babasını ve muhtemelen Becky'yi cezalı olmak gibi aptalca bir şey yüzünden öldürdüğünü düşündüğünü. Josie de ölmüş olacaktı, eğer Becky'den bir adım bile hızlı davranmamış ve sahaya çıkmayı başarmıştı.

Josie gözlerini açtı. Tavanda siyah gölgeler dans ve uyumayı beklerken evin gece için yerleşen tanıdık olmayan gıcırıltılarını ve iniltilerini dinledi. Uyku gelmedi. Josie, büyükanne ve büyükbabası onu dikizlerken kapının gıcirtısını duydu. Ve daha sonra, ağlayan birinin yumuşak çığlıklarını duyduğunu düşündü ama bu tarlalardan esen sıcak rüzgâr da olabilirdi.

Bir süre sonra Josie yataktan kalktı ve pencereden dışarı baktı. Şerif yardımcısı hâlâ oradaydı. Ama başka bir şey daha vardı. Gözlerini sertçe Karanlıkta. Neydi o? Bir ışık titremesi mi? Gölgelerdeki bir değişim mi?

Josie, kötü şeylerin karanlıkta olduğunu düşündü.

Yatağın yanındaki küçük lambayı yaktı ve tekrar yorganın altına girdi.
Uyku ona huzursuz ve kâbuslarla dolu bir şekilde geldi.

OceanofPDF.com

Ağustos 2000

Ajan Santos 13 Ağustos Pazar sabahı şafak sökmeden hemen önce Randolph'un motel odasının kapısını çaldı. Ajan Randolph ile birlikte Burden Inn'de kalıyorlardı; adı kadar korkunç, alçak katlı bir pansiyondu. Burden Inn en azından temizdi.

Takım elbise ceket ve kravatıyla güne hazır bir şekilde cevap verdi.

Santos odaya adımını attı ve bayat, sıcak havayla karşılaştı. Oda bir fırın gibiydi. "Kahretsin," diye tısladı Santos. "Klimanız çalışmıyor mu? çalışıyor."

"Hayır," dedi Randolph ama terlememişti bile

"Eyalet laboratuvarındaki adli tabibi aramam için bir mesaj aldım. Umarım bizim için bazı sonuçları vardır." Santos küçük bir masaya oturup telefona uzanırken Randolph klimayı çalıştırmaya çalıştı.

"Evet, ben Camila Santos. Dr. Foster, lütfen," dedi. "Aramasına geri dönüyorum."

Klima sallanıyor ve tıkırdıyordu ama Randolph ona ne yaptıysa işe yarıyor gibiydi. Alnında yarı serin bir hava esiyordu. Santos hattın diğer tarafından bir ses duyunca doğruldu ve Randolph onu dinleyip birkaç not alırken ona baktı.

"Emin misin?" Santos kalemi yere bırakarak sordu. "Neden Biri bunu yapar mı?" Bu yanıt üzerine biraz kıkırdadı. "Hayır, sanırım bu yüzden *size* büyük paralar ödüyorlar. Bize bildirdiğiniz için teşekkürler - bunu da bu davayla ilgili mantıklı olmayan şeyler listesine ekleyeceğiz."

Santos telefonu kapattı ve onu umutla izleyen Randolph'a baktı.

Santos ayağa , "Doyle'lar birden fazla silahla vuruldu," dedi.

"Olay yerinde iki tür mermi kovanı bulduk, bu yüzden Sürpriz," dedi Randolph. "Yani elimizde iki tetikçi ve iki silah var."

"Ya da bir tetikçi, iki silah," diye önerdi Santos. Santos, "Doyle'ların vurulduğu yer, işte ilginç olan da bu," diye açıkladı. "William Doyle vuruldu

Boğazından 9 mm'likle ve yine aynı yerden pompalı tüfekle. Aynı şekilde Lynne Doyle da göğsünden vuruldu."

Randolph, "Belki de kullanılan ateşli silahın türünü gizlemek için," diye düşündü. "Ethan Doyle'un bir av tüfeğine erişimi olduğunu biliyoruz, bir tabancası da var mıydı?"

Randolph sordu. "Ama eninde sonunda ne tür silahlar kullanıldığını öğreneceğimizi biliyor olmalılar. On altı yaşında biri için oldukça hesaplı görünüyor."

"Katılıyorum," dedi Santos, "ama bu mümkün. Eğer bir Bonnie ve Clyde suç mahalline bakıyorsak, belki de Ethan ve Becky Doyle'ları vurmuştur. Bir çeşit

"Anlaşma gibi, sen yaparsan ben de yaparım gibi bir şey."

"Belki, ama durum böyle değilse, neden?" Randolph sordu.

Santos bunu bir dakika düşündü. "Eğer ben birini 9 mm'lik silahımla öldürdüysem, birisinin bu işi pompalı tüfekle yaptığını düşünmesi faydalı olabilir. Daha büyük bir delik açar, daha fazla hasar verir. En azından bana biraz zaman kazandırır."

"Av tüfeği 9 mm'den iyidir," dedi Randolph kapıya doğru ilerlerken. "Her seferinde," diye onayladı Santos.

* * *

Çiftlik işleri ölümle bitmiyordu. Matthew Ellis'in, kızı ve damadının çiftliğindeki hayvanlara bakması gerekiyordu. Caroline ve Matthew Josie'nin gelmesine izin vermekte tereddüt etse de Josie yalvardı. Evin yakınlarına gitmek istemiyordu ama keçileri ziyaret etmek ve Roscoe'nun eve gelip gelmediğini görmek istiyordu.

Saat erken olmasına ve güneşin yeni doğmasına rağmen, sıcaklık bir gün önceki kadar amansız. Sıcaklıkların ısı endeksiyle birlikte yüz dört dereceye ulaşacağı tahmin ediliyordu.

Başka hiçbir araç görmeden eve doğru kısa bir yolculuk yaptılar. Henüz hiçbir gönüllü arama görevlisi gelmemişti ve şeridin başında sadece bir şerif yardımcısı bulunuyordu.

Matthew kamyonetini yavaşlatıp yola girdiğinde, şerif yardımcısı ona yoluna devam etmesi için el salladı. "Hey," dedi, "buraya giremezsin."

Yolcu koltuğunda oturan Caroline omurgasını dikleştirdi. Açık pencereden, "Burası kızımın evi," dedi. "Yetkili kişiyle konuşmak istiyorum."

"Evet, elbette," diye özür diledi yardımcısı. "Kaybınız için üzgünüm. Geçebilirsiniz. Arabayı sağa çekebilirsiniz. Başka bir şerif yardımcısı sizinle aşağıda buluşacak."

Matthew evin önüne park etti ve kamyonundan indiler. Josie eve baktı. Evler güvenli sığınaklar olmalıydı, korumak içindi. Dış etkenlerden korunmak için bir sığınak, kötülüğü uzak tutmak için bir kale olması gerekiyordu ve evi Josie'ye olabilecek en kötü şekilde ihanet etmişti.

* * *

Matthew, "Biz gidip hayvanlarla ilgileneceğiz," dedi. "Eve girmek istediğinden emin misin?" diye sordu Caroline'e.

"İyi olacağım," dedi metanetle. "Josie için birkaç şey alacağım."

Matthew ve Josie, Caroline ve yardımcısının eve girişini izlediler.

Josie büyükannesinin evin içinde, merdivenlerden yukarıya doğru yürüdüğünü, kızının öldüğü odanın önünden geçtiğini, sonra da odasındaki kan lekeli halıya basmak zorunda kaldığını hayal etti. Josie başlarına gelenleri bildiği halde bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Josie bir daha asla o eve adım atmamaya yemin etti.

Arkalarından ayak sesleri geldi. Döndüklerinde Margo Allen'ın kendilerine doğru geldiğini gördüler.

Matthew şaşırmişti. Bir gün önce olanlardan sonra Margo'nun eve geri dönmesini beklemiyordu ama bunu anlıyordu. Burası kızının en son görüldüğü yerdi. Becky'yi Becky sağlıklı, mutlu ve güvendeydi. Ve şimdi gitmişti.

Adam ona elini uzattı ama kadın elini havada bıraktı.

Margo sığağa rağmen büyük boy bir kazak ve kot pantolon giymişti. Gözleri şişmiş ve cildi ağlamaktan benek benek olmuştu. Josie, Margo'nun sığağa rağmen . Sanki yanlış kelime, yanlış bir bakış onu milyonlarca parçaya ayıracakmış gibi.

Margo dudakları titreyerek, "Josie'yle bir dakika konuşmak istiyorum," dedi. "Sorun olur mu? Sadece bir dakika konuşsak?"

"Bilmiyorum." Matthew duraksadı ve ne yapması gerektiğini söyleyecek birini aradı.

"Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi Margo. "Polis bana hiçbir şey söylemiyor." Josie'ye döndü ve onun elini kendi elinin içine aldı. Josie'nin istediği

Ama Margo sıkıca tuttu. "Sadece senin nasıl kaçabildiğini ve Becky'nin nasıl kaçamadığını bilmek istiyorum."

Josie büyükbabasına baktı. "Şimdi, Bayan Allen," diye başladı.

Margo dikkatini Josie'ye odakladı. "Hayır, hayır, sorun . Güvende olmana sevindim. Dışarı çıktın, değil mi? Dışarıda olduğunu söylediler ama neredeydin?

Becky mi? Evde miydi?" Margo'nun sesi yükseldi. "Onu evde mi bıraktın? yoksa o mı evden çıktı? Bana neden bir şey söylemediklerinden emin değilim. Ama bana söyleyeceksin, değil mi? Bana ne olduğunu söyleyeceksin. oldu."

"Becky için çok üzgünüm," dedi Matthew. "Herkes onu bulmak için elinden geleni yapıyor."

"Herkes değil," dedi Margo yüksek sesle. "Ben değil. Yapmamam gerektiğini söylediler. Evde kalıp beklememin daha iyi olacağını söylediler. Ama ben bekleyemem. Ne olduğunu bilmem gerek."

Matthew zavallı kadını teselli etmesine yardım edecek birini için umutsuzca etrafına bakındı ama kimse yoktu.

Margo, Josie'nin elini daha da sıkarak, "Becky'nin Ethan'a aşık olduğunu düşünüyorlar," dedi. "Sence onu almış mı?"

"Hayır!" Josie haykırdı. ", " dedi elini kurtarmaya çalışarak.

"O daha on üç yaşında," dedi Margo ağlamaklı bir sesle. "Neden on üç yaşında bir çocukla ilgilensin ki? O sadece bir bebek," dedi Margo, yüzü kederden solgun ve çaresizdi.

"Hey, şimdi," dedi Matthew sertçe. "Ethan hiçbir şey yapmadı. O da kayıp. Bırak onu," dedi Margo'nun parmaklarını Josie'nin parmaklarından ayırarak. Margo sonunda onları bıraktı ve Josie'nin teninde yarım ay şeklinde çentikler bıraktı.

"Sadece kızımın nerede olduğunu bilmek istiyorum!" Margo haykırdı. " alıyoruz," dedi gözyaşları yüzünden akarken. "Bunu biliyor muydunuz? Ethan olduğunu ve Becky'nin elinde olduğunu söyleyen birinden telefonlar alıyoruz. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Sen biliyor musun?"

"Benim torunum asla böyle bir şey yapmaz," dedi Matthew, sesi duygusalıktan boğulmuştu. "O başka biri. Şimdi sizden gitmenizi istemek zorundayım. Üzgünüm ama burada olmamanız gerekiyor."

Yükselen sesler duyuldu ve şerif yardımcısı ile Caroline aceleyle evden çıktılar. "Hanımefendi," dedi şerif yardımcısı, "buraya gelin de konuşalım."

"Kızımın nerede olduğunu bilmek istiyorum," diye yalvardı Margo. "Lütfen." Gözleri Josie'ninkileri aradı. "Lütfen, bize hiçbir şey söylemeyecekler. Lütfen Josie, sen Becky'nin en iyi arkadaşısın, ona yardım etmek istemiyor musun?"

Josie cevap veremedi. Caroline, Josie ve Margo arasında bir engel oluşturmaya çalışırcasına kollarını uzattı. Şerif yardımcısı Margo'yu nazikçe uzaklaştırmaya çalıştı.

Margo Caroline'in etrafından ve yaralı kolunun bileğini kavradı. Josie acı içinde haykırdı. "Bunu kardeşin yaptı, değil mi?" Margo sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Neden? Neden bebeğimi alsın ki?"

O sırada şerif yardımcısı araya girdi ve Margo'nun parmaklarını Josie'nin bileğinden çekti. "Dur. Ona zarar veriyorsun," dedi alçak ve sert bir sesle.

"Josie ile bir dakika konuşmak istiyorum. Lütfen," dedi Margo. "Bana neler olduğunu anlatmasına ihtiyacım var."

Yolun başında nöbet tutan şerif yardımcısı onlara doğru koşarak geldi. "Hanımefendi, burada olamazsınız." Diğer şerif yardımcısı Josie'yi hızla uzaklaştırırken Margo ve Josie'nin arasına girdi. Bir sonraki şey çadırın yanına park etmiş bir şerif yardımcısının aracının arkasında oturduğunu biliyordu.

"Burada iyi olacaksın," dedi şerif yardımcısı, arabayı çalıştırdı ve havalandırma deliklerinden ılık hava üflenecek şekilde klimayı çalıştırdı. "Hiçbir şey kastetmiyor," dedi. "Sadece kızlarını bulmak istiyor."

Josie bunun doğru olduğunu biliyordu. Düşüncelerine sızmaya devam eden şüphelere rağmen Becky ve kardeşini de bulmak istiyordu.

Josie, polis memurlarının Margo ve büyükannesiyle konuşmalarını izledi, sesleri daha yüksek, daha sinirli çıkıyordu.

Sonunda Margo elini havaya kaldırdı ve şerif yardımcısının arabasına doğru koşmaya başladı.

"Josie, Becky nerede?" diye seslendi arabanın kapısını açmaya çalışırken. Ellerini cama bastırdı. "Kapıyı aç Josie," diye emretti.

"Nerede. Nerede. Benim. Kızım!" Margo her bir kelimeyi yumrukladı ve cam yumruğunun altında titredi. Josie arabanın zeminine kaydı ve kollarıyla başını örttü.

"Hanımefendi, arabadan uzaklaşın," dedi şerif yardımcısı. Bir an sessizlik oldu, sonra Josie'nin omurgasından aşağı bir korku spazmı gönderen yaralı bir çığlık.

Margo Allen'ın ıgılları giderek Josie *ölmek istiyorum*, diye düşün­dü. Ama eğer ölemiyorsa, ait yer burasıydı, bir şerif yardımcısının arabasının zemininde, yüzü paspasa bastırılmış, suçluların, sarhoşların ve kötü insanların kırıyla kirlenmişti.

* * *

Şerif Yardımcısı Levi Robbins sabırsızlıkla direksiyonuna vurdu. Tedirgindi. Brock Cutter'ın anlattığından çok daha fazlasını bildiği hissinden kurtulamıyordu.

Ethan Doyle ailesini öldürmüş ve Allen kızı da yanında götürmüş gibi görünüyordu. Ya da belki onu da öldürmüş, cesedini atmış ve kaçmıştı. Aleyhindeki kanıtlar artıyordu: ailesiyle yaşadığı gerginlik, eski kız arkadaşını taciz ettiği iddiası, tarlada bulunan tüfeği. Ve şimdi de Allen ailesinin Ethan Doyle olduğunu iddia eden birinden telefon aldığı öğrenmişti.

Ethan'a karşı açılan dava büyüdükçe Cutter'dan şüphesi de artıyordu. Cinayetlerin işlendiği gün Ethan Doyle'la birlikteydi, olaydan hemen sonra olay yerine yakın bir yerdeydi ve kolluk kuvvetlerine yalan söyleyerek kendi kışını kurtarmaya çalışıyordu.

Onu evde bulma konusunda pek umutlu değildi. Cinayetlerin işlendiği gece nerede olduğu konusunda yalan söylediği ortaya çıktığına göre Brock konuşmaya pek olmayacaktı.

Çok yorgundu. Büyükbabasının dediği gibi, çok yorgundu. Akılsa eve gidip birkaç saat uyurdu ama geçen her saniye Becky Allen'ı canlı bulma ihtimali azalıyordu.

Cutter'ın evine giderken üç barikattan ve bir çift arama köpeği ile bakıcılarına benzeyen bir şeyden geçti. Eyalet polisi elinden geleni . Levi'nin karnında heyecan çiçekleri açtı. Brock Cutter'la ilgili bir şeylerin peşindeydi; bunu biliyordu.

Cutter'lar Doyle çiftliğinden bir mil uzakta yaşıyordu ve Levi iki aile arasında husumet olduğunu biliyordu. Hatta yıllar içinde onların birkaç anlaşmazlığıyla ilgilenmesi için çağrılmıştı: gübre dökülmesi, zarar görmüş mahsuller, birkaç kayıp hayvan. Raporlardan hiçbir şey çıkmadı, sadece daha fazla kızgınlık. Levi'nin Brock ve Ethan'ın sözde arkadaş olmalarına şaşırmasının nedenlerinden biri de buydu. Bu durum ailelerinin pek gitmezdi.

Levi arabasıyla Cutter yolundan aşağı indi ve üç yüz dönümlük mısır ve soya fasulyesiyle çevrili, pas rengi tuğladan yapılmış geniş çiftlik evinin önüne park etti. Sığırlar uzaktaki bir tarlada otluyordu.

Levi daha arabadan inmeden Deb Cutter ön kapıdaydı. "Merhaba," diye seslendi. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda hanımefendi," dedi Levi, sesini hafif ve konuşkan tutarak. "Geçen gece Doyle çiftliğinde olanları duydunuz mu?"

Deb elinde bir bulaşık bezini evirip çevirirken, "Elbette, herkes bunu duydu," diye cevap verdi. "Dün başka bir şerif yardımcısı da buradaydı. Onlara silah sesleri duyduğumu sandığımı söyledim."

"Saat kaçtı?" Levi sordu.

"Gece yarısı civarında ya da biraz daha geç," dedi Deb. "Haberleri duyana kadar ne olduğunu anlamamıştım. Korkunçtu, çok korkunçtu."

"Öyle," diye kabul etti Levi. "Ben de bu yüzden buradayım. Ethan Doyle'un arkadaşlarıyla konuşmak için gönderildim. Nerede olabileceğine dair bir fikirleri olup olmadığını öğrenmek için."

"Brock ve Ethan arkadaş değiller," dedi Deb suratını asarak. "O iki çocuğa birbirlerinden uzak durmalarını söylemiştik. Bu iki çocuğun aynı ortamda bulunmasından hiçbir zaman iyi bir şey çıkmadı."

"Anlıyorum hanımefendi, ama erkekleri bilirsiniz." Komplocu bir tavırla eğildi. "Bazen onlar için en iyisi olduğunu bildiğimiz şeyi yapmazlar, değil mi?"

Deb, Levi'nin neden bahsettiğini tam olarak biliyormuş gibi küçük bir gülümseme verdi. "Belki daha sonra, kocam eve döndüğünde tekrar gelirsin," diye önerdi.

Levi bir elini saçlarında gezdirerek, "Elbette, ama mesele şu ki," dedi. "Zamanımız tükeniyor. O iki çocuğu bulmamız ne kadar uzun sürerse, ihtimalimiz de o kadar azalır. Ve bir anne olarak, eğer aynı durumda olsaydık ve Brock kaybolmuş olsaydı, birilerinin verebileceği her türlü yardımı takdir edeceğinizi düşünüyorum."

Deb bunu düşündü. "Brock evde değil ama onu gördüğümde sizi aramasını sağlayabilirim."

"Şu anda olabileceği aklınıza gelen herhangi bir nokta var mı? Her türlü bilgi yardımcı olabilir. Brock muhtemelen bir şeyler bildiğinin farkında bile olmayabilir." Deb Cutter bunu Levi bekledi ve sonra

"İki gün sonra Ethan ve Becky'yi canlı bulamama ihtimalimiz var." diye ekledi.

Deb tüm bu trajedi karşısında başını salladı. Oğlunu kaybetmeyi hayal bile edemiyordu. Brock vahşiydi ama her zaman eve gelirdi. Ya bir gün

değil mi? Kalbi kırılırdı. Dehşete düşerdi. "Eski Richter çiftliğini deneyebilirsin. Randy orada bir domuz hapsi kuruyor. Brock da yardım ediyor."

"Teşekkür ederim Bayan Cutter," dedi Levi, "aklınıza başka bir şey gelirse aramaktan çekinmeyin."

"Elbette," dedi Deb. "Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaparım."

Levi arabasına geri döndü ve havayı açtı. Richter çiftliği sadece birkaç mil uzaktaydı ama kendini boşa çekiyormuş gibi hissediyordu. Cutter denen çocukla konuşmak için onu bütün bir Blake County.

Eski Richter'in evi tam da kulağa geldiği gibiydi. Yıkık dökük ve ıssız. Çiftlik evi dökülüyordu ve ek binaların çoğundan geriye kalan tek şey ahır tahtaları yığınıydı. Daha da kötü kokuyordu. Çürümüş domuz dışkısı ve idrarın birleşimi, Levi'nin gözlerini yaşartan yoğun bir koku yaratıyordu.

Levi arabadan indi ve çevreyi inceledi. Yakınlarda park etmiş hiçbir araç yoktu ve domuzların homurtuları ve homurdanmaları dışında etraf ıssız görünüyordu.

Levi evin içinde dolaştı. Gri boyası solmuş, güneş tarafından ağartılmış ve doğa koşulları tarafından aşındırılmıştı. Yaşanmaz haldeydi, pencereler ve kapılar kontrplakla kaplanmış, bağırsaklar çivilere kadar sökülüştü. Levi, birkaç ay önceki ölümüne kadar evinde kalmakta ısrar eden seksen altı yaşındaki Leland Richter'in ölümünden sonra bir çiftlik müzayedesini hakkında bir şeyler duyduğunu hatırladı. Açık artırmayı Randy Cutter kazanmış olmalıydı ama pek bir şey kazanmış gibi görünmüyordu.

Bir hareket dikkatini çekti ve Levi domuzların tutulduğu uzun metal binaya baktı. Bir şey ya da biri köşeyi dönmüş ve gözden kaybolmuştu.

Tanrım, şimdi gidip hapsi kontrol etmesi gerekecekti. Domuzlar onu ürkütüyordu. Küçük siyah gözleri ve yassı, hırıltılı burunlarıyla acımasız orospu çocukları olabilirlerdi. koyduğunuz her şeyi yerlerdi, et dahil.

Levi hapishaneye doğru ilerledi ve köşeyi döndüğünde Brock Cutter kamyonetinin kasasında oturmuş, kahverengi bir kâğıt torba içindeki şişeden bir yudum alıyordu.

"Hey, Brock," diye seslendi Levi. "Ben de seni arıyordum." Cutter şaşkınlıkla şişeyi elinden kaçırdı ve şişe yere düştü, kuru toprak hızla

sıvıyı emiyor.

"Tanrım, beni korkuttun," dedi Cutter, kamyonun arkasından tırmanarak.

"Seni korkuttum, ha?" Levi, Cutter'a yaklaşıırken sordu. "Sana şu anda muhtemelen kimin korkudan aklını kaçırdığını söyleyeyim-Becky Allen."

Cutter bir toprak parçasını tekmeleyerek, " konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Bundan emin misin, Brock?" Levi yaklaşıarak sordu, Cutter'ı geri gitmek için. "Seni son gördüğümde kamyonunun üzerinde bir örtü yok muydu? Ne zamandı o? Evet, William ve Lynne Doyle'un öldürüldüğü ve Ethan Doyle ile Becky Allen'ın kaybolduğu gece."

"Ben orada değildim. Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Cutter, çenesini meydan okurcasına kaldırarak.

"Ama sen yakınlardaydın," dedi Levi, Cutter'ın göğsüne parmağını sokarak. "Seni kenara çektim, hatırladın mı? Seni durdurduğumda deli gibi araba kullanıyor ve domuz gibi terliyordun." Levi kendi şakasına biraz kıkırdadı. "Bana kuzeninle sinemaya gittiğin gibi bir saçmalık anlattın. Kamyonunun kasasında da bir örtü vardı. Neden çıkardın?"

"Az önce yaptım," dedi Cutter. "Ve bu seni . Ne istersem onu yaparım. Bu benim kamyonum."

"Oldukça temiz görünüyor," dedi Levi, kamyonu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Yakın zamanda temizlenmiş gibi görünüyor. Bunu neden yaptın Brock?" diye sordu. "Belki bazı kanıtlardan kurtulmaya çalışıyorumdur?"

"Hayır!" Cutter itiraz etti. "Kamyonetimi temiz tutuyorum. Temiz olmasını severim." "Peki ya kapak?" Levi zorladı.

"Babam bu ahır tahtalarından bazılarını taşımamı istiyor." Cutter bir kereste yığınının işaret etti. "İnsanlar böyle şeyler için para ödüyor. Kamyonu yükleyebilmek için örtüyü çıkarmam gerekiyordu."

"Buraya bir adli tıp ekibi gönderip her şeyi kontrol ettirsek ne buluruz sence?" Levi sordu.

"Hiçbir şey! Hiçbir şey bulamayacaksınız," dedi Cutter, yüzü kızgınlık ve öfkeyle olmuştu. Levi'nin yanından geçmeye çalıştı ama o da onunla birlikte yan çizdi.

"Muhtemelen haklısın." Levi iç çekti. "Kanıtlardan kurtulmak isteseydim, muhtemelen onları domuzların arasına atardım." Levi, Cutter'ın omzunun üzerinden uzandı ve hapsedildiği binaya vurdu. Sesle irkilen domuzlar içeride ciyakladılar, homurdandılar ve yerlerini almak için itişip kakıştılar. "Hadi gidip bir bakalım."

Levi, Cutter'ı dirseğinden yakaladı ve kurbağa domuz kümesinin kapısına götürdü.

"Hey, hey!" Cutter ağladı. "Bunu yapamazsın, bırak gideyim."

"Sana iyi davranmaya çalıştım, Brock. Hız yapıyordun, muhtemelen sarhoş ya da kafan iyiydi ama geçen gece sana şüpheyile yaklaştım çünkü iyi bir adam olan kuzeninle birlikte büyüdüm. Öte yandan sen küçük bir pisliksin.

"Sonra seni bir sonraki görüşümde bana yalan söyledin ve cinayetlerin işlendiği gün Ethan'ı, Josie'yi ya da Becky'yi hiç görmediğini söyledin. Bir de baktım ki onları görmüşsün ve on üç yaşında bir kıza sarkıntılık etmeye başlamışsın."

"Ben asla..." Cutter söze başladı ama Levi onu susturdu.

"Josie Doyle'a yalancı mı diyorsun, Brock?" Levi sordu. Kontrolünü kaybetmek üzere olduğunun farkındaydı ama çok yorgundu ve zaman tükeniyordu. Arama köpekleri, barikatlar ve yüzlerce insan Ethan Doyle ve Becky Allen'ı arıyordu ve hiçbir şey bulamamışlardı.

Levi rozetine bahse girerdi ki Cutter bir şey biliyordu, muhtemelen bir şeyden daha fazlasını. Muhtemelen çok şey biliyordu ve Levi ne olduğunu öğrenene kadar ikisi de bu Allah'ın belası domuz boku çukurundan ayrılmayacaktı.

Levi domuz ahırının kapısını çekerek açtı ve Cutter'ı içeri itti. Koku çok ağırdı ve Levi öğürme isteğini bastırdı. "Domuzlar önlerine koyduğun her şeyi yerler, ama eminim bunu zaten biliyorsundur, değil mi?"

"Bırak beni dostum, sen delisin," Cutter kıvrınarak uzaklaşmaya çalıştı ama Levi onu sıkıca tuttu.

"Brock, Doyle'lara ne olduğu ve Ethan ile Becky Allen'ın nerede olduğu hakkında bir bilgin varsa hemen bana söylemelisin."

"Siktir git," diye tükürdü Cutter.

Levi hızlı bir hareketle Cutter'ın ayaklarını altından çekerek yere düşmesini sağladı, parmakları ağıllarının kenarlarında kök salan domuzların sadece birkaç santim ötesine indi.

Cutter elini geri çekmeye çalıştı ama Levi ayakkabısının topuğunu Cutter'ın bileğinin üzerine indirerek bileği yerine sabitledi. Levi domuzların etli, kösele gibi burunlarının Cutter'ın parmaklarına sürtünmesini, keskin köpek dişlerinin Cutter'ın parmaklarını sıyrmasını izledi.

parmak eklemleri boyunca.

"Tamam, tamam!" Cutter . "Ethan'ın o Allen denen çocuğa karşı bir ilgisi vardı. O gün hep onun üzerindeydi."

Levi ayağını Cutter'ın bileğinden çekti ve onu gömleğinin yakasından tutarak yukarı çekti.

Cutter gözlerini kocaman açarak, "Bunu yapamazsın," diye haykırdı. "Bunu yapmaman gerekiyor!"

"Başka ne var?" Levi, Cutter'ın itirazlarını duymazdan gelerek sordu.

"Ethan ailesinden nefret ediyordu. Onlardan nefret ederdi. Ölmüş olmalarını dilediğini söylerdi," dedi Cutter, kolunu damlayan burnunun üzerinde kaydırarak.

"Yani Ethan ailesinin ölmesini istediğini mi söyledi?" Levi sordu. "Bunu sana o mu söyledi?"

Cutter başını salladı. "O evde kalmaya dayanamıyordu. Onlardan kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Bana söyledi."

"Bana yalan söylemesen iyi edersin Brock," dedi Levi onu domuz ahırından

"Yapmayacağım. Söz veriyorum," diye ısrar etti Cutter.

"Ethan, Josie ve Becky'yi en son ne zaman gördünüz?" Levi sordu.

"Bilmiyorum, yemekten sonra. Altı gibi . Atış yapmaya gitmiştik," dedi Cutter.

dedi.

"Ateş etmek mi?" Levi sordu. Bunu ilk kez duyuyordu.

"Evet, sadece hedeflerde. Önemli bir şey değildi. Birkaç atış yaptık ve eve gittim."

"Ama gece yarısından sonra arabayla dolaşıyordunuz, neden?" Levi sordu.

"Bilmiyorum, sadece sıkılmıştım," dedi Cutter. Levi onu ensesinden yakaladı ve domuz ahırına doğru sürüklemeye başladı. Cutter, "Tamam, ," diyerek Levi'nin elinden . "Ethan'ın babası tüfeği teslim etmediği için onu eve kadar yürüttükten sonra onunla buluştum. Etrafta dolaştık, Burden'a gittik çünkü Ethan eski kız arkadaşıyla konuşmak istiyordu."

"Kara Turner mı?" Levi açıklığa kavuşturdu.

"Evet. Kara'yı görmek için durduk ve babası çok kızdı. Sonra bir süre etrafta dolaştık, birkaç mermi daha attık, sonra onu yolun başında bırakıp ayrıldım."

"Saat kaçtı?" Levi, budaklı bir yengeç elması ağacının gölgesine girdiklerinde sordu. Düşmüş olanlar ayaklarının altında eziliyor, elmadan çok çürümüş lahana gibi bir koku yayıyorlardı.

Cutter dudağını kemirdi. "Bilmiyorum, on bir civarı sanırım. Emin değilim."

Levi ona, "Seni saat bir civarında durdurdum, Brock," diye hatırlattı. "Sonraki iki saat boyunca ne yaptın?"

Cutter'ın omuzları çöktü. Yakalandığını biliyordu. Levi kollarını kavuşturdu ve bekledi.

"Henüz eve gitmeye hazır değildim, bu yüzden biraz daha dolaştım ve sonra park ettim." Cutter uzandı ve üstündeki daldan bir yengeç elması kopardı, parmaklarının arasında yuvarladı. "Biraz sigara içtim. Dinledim müzik." Levi ona ne içtiğini sormadı.

"Nereye park ettin?" Levi, elmayı Cutter'ın parmaklarının arasından çekip alarak sordu.

Cutter, "Bilmiyorum, çakıllı bir yol," dedi. "Artık gidebilir miyim?"

"Hayır," dedi Levi kısaca. "Bana o çakıllı yolda otururken ne gördüğünü anlatabilirsin. Yolda saatte doksan mil hızla gitmene neden olan şeyi gördün."

Cutter, "Hiçbir şey görmedim, yemin ederim," diye ısrar etti. Levi ona dik baktı. "Silah seslerini duydum, tamam mı?" dedi Cutter, sesi duygu yüklüdü. "Bir sürü. Ve düşündüm ki, *o , gerçekten o yaptı*. Sonra uzun bir süre orada oturdum, kendime yanıldığımı söylemeye çalıştım ama sonra daha fazla silah sesi duydum ve korkup oradan ayrıldım. Tamamen korkmuş bir şekilde biraz daha dolaştım ve sonra sen beni durdurdun."

"Tamam, güzel," dedi Levi, Cutter'ın omzuna vurarak. "Şimdi bana gerçeği söylemek daha iyi hissettirmiyor mu?" Cutter hissetmiyormuş gibi göründü ama başını salladı.

"Şimdi ne olacak?" Cutter sordu. "Artık gidebilir miyim?"

"Üzgünüm," dedi Levi elmayı yere atarken. "Şimdi bana tüm hikâyeyi baştan anlatacaksın. En başından."

* * *

Josie arabanın kapısının açılma sesini duydu ve bir şerif yardımcısı ile büyükbabasını görmek için yerdeki yerinden başını kaldırdı. "Artık dışarı çıkmak güvenli. O gitti."

Josie arabadan inmek istemedi. Dışarıdaki dünya çok sert, çok acı vericiydi. Başını başka yöne çevirdi.

"Haydi, Shoo," dedi yorgun bir sesle. "Seni taşımam için çok büyüksün. Kalk ve yürü."

Josie her zaman büyükbabasının yaşlı olduğunu düşünürdü ama o anda karşısında duran adam yaşlı görünüyordu. Derisi kafatasına doğru gerilmişti ve mor damarlar alnını çevreliyordu. Gözleri kırmızı çerçeveli ve altındaki deri derin yarıklıydı.

Josie arabadan indi ve Becky'nin ailesinden bir iz var mı diye etrafına bakındı. Matthew, "Şerif onu götürdü," diye açıkladı.

Josie'nin gözleri büyüdü. "Onu hapse mi attılar?" diye sordu inanamayarak. "Hayır, hayır," dedi Matthew, bir kolunu torununa dolayarak ve

Onu çadırın yanından geçirip eve doğru götürdüler. "Onu konuşabilecekleri sessiz bir yere götürdüler. Çok üzgün, Shoo. Küçük kızları kayıp. Ona fazla yüklenme."

"Ama Ethan'ın annemle babamı öldürdüğünü ve Becky'yi kaçırdığını düşünüyorlar," diye ağladı Josie, gözyaşlarını tutamamıştı.

"İnsanlar korktuklarında doğru düşünemezler," diye açıkladı Matthew. Yürürlerken Josie onun ince gövdesine yaslandı. "Ve muhtemelen insanların Ethan hakkında pek çok kötü şey söylediğini duyacaksınız. Ethan'ı arıyorlar. Suçlanacak biri var ve Ethan da şu anda o kişi. Ama biz daha iyi biliyoruz, değil mi? Ethan'ın kimseye zarar veremeyeceğini biliyoruz, değil mi?"

"Doğru," diye burnunu çekti Josie. Ama buna inandığından emin değildi. Ethan'ın silahı havaya ateşledikten sonraki yüz ifadesini görmüştü. Babasıyla tartışırken sesindeki öfkeyi duymuştu. "Ethan'ı bulduklarında hapse atacaktı, değil mi?"

"Kesin olarak hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Matthew. "Tüm bunlar kadar sabırlı olmamız gerekiyor. Ve ne olursa olsun, iyi olacağız."

Josie büyükbabasına inanmak istedi.

Kolundaki ağrı spazmlarını görmezden gelen Josie, keçileri görmek için sabırsızlanarak avludan ahıra doğru koştu. İçeri girdiğinde, büyük, yardımsever bir hayvanın kaburgaları gibi tavanı boydan boya geçen rustik kirişlere baktı ve büyükbabasının ahırın ortasından geçen sekiz ayak uzunluğunda, üç ayak derinliğinde birkaç çukur olan yem yataklarına keçiler için yaymış olması gereken taze saman kokusunu içine çekti.

Josie göz ucuyla bir figürün ahıra girdiğini gördü. İlk başta onu almaya gelenin büyükbabası olduğunu düşündü ama bu kişi Matthew Ellis olamayacak kadar uzun boylu, geniş omuzlu ve kendinden emindi. O sırada Josie yaklaşan Randy Cutter, yani Brock'un babası olduğunu görebiliyordu.

Randy, Josie'nin kendisinden sadece birkaç metre oturduğunu bilmiyor gibiydi. Yüzündeki ifadede soğuk, hesapçı bir şey vardı.

Randy Cutter'ın yüzü. Kendi ahırında bile görünmeden saklanmak istemesine neden olan bir şey.

Josie ağıldan ahır kapısına kadar olan mesafeye baktı. Çok uzak değildi ama yaralı koluyla çok hızlı koşamazdı. Elinde hiç Randy'den korkmak için özel bir nedeni vardı ama ailesinin ondan hoşlanmadığını biliyordu.

Josie, Ajan Santos'un ailesinin herhangi biriyle anlaşmazlık yaşayıp yaşamadığına dair sorusunu düşündü. Josie'nin babası Randy Cutter'ın ya da onun babasının büyük bir hayranı değildi, her şeyi yavaş yavaş yutan, öfkeli, kırmızı yüzlü bir adamdı. satılık çiftlik arazisi. *Bin dönüm alana kadar durmayacak*, diye gözlemledi William.

Ancak Randy Cutter, çok uğraşmasına rağmen William ve Lynne Doyle'un gönlünde yatan çiftlik arazisini ele geçirememişti.

Kan davası, eğer buna kan davası denebilirse, yıllarca sürmüş ve günlük yaşamlarına da . William Doyle'un Randy Cutter'ın zarar verdiğinden emin olduğu çitler ve yoldan çıkan sığırlar için şerife yapılan çağrılar vardı. Bir de Ethan'ın Randy'nin oğlu Brock'la olan arkadaşlığı vardı. Bu iki ailenin de hoşuna .

Randy ahırın ortasında durdu ve yavaşça bir daire çizerek döndü, gözleri geniş alanı taradı. *Burada olmamalıydı*, diye düşündü Josie. İnsanlar başka birinin ahırına öylece girmezdi. İzinsiz girmezler. Josie'yle yüz yüze gelene kadar yavaşça dönmeye devam etti. Gözleri bir an için kilitlendi ve sonra yakalandığı için utanmış gibi yere baktı.

"Özür dilerim," dedi. "Seni korkutmak istememiştım. Seni arıyordum Büyükbaba," dedi Randy, kırmızı McDonough Feed ve Seed şapkasını başından çekip iri parmaklarının arasında yoğurarak.

"Josie," dedi Matthew'un hırıltılı sesi. "Gitme zamanı." Sonra Randy'yi görünce yüzü değişti, gözleri kuşkuyla kısıldı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Randy'ye.

Randy aceleyle, "Hayır, hayır," dedi. "Sadece yardım edebileceğim bir şey olup olmadığını öğrenmek için uğramıştım. Ev işlerinde falan yardıma ihtiyacın var mı diye. Olanlar için çok üzgünüm. Dostum," diye başını salladı, "hayal bile edemiyorum."

Matthew, Randy Cutter'ı yoluna gönderdikten sonra Josie, ev işlerini yaparken büyükbabasının yanında kaldı. Josie keçileri sulayıp beslerken o da dadıları sağıyordu. Sinekler Josie'nin kafasının etrafında vızıldıyordu.

yem ranzalarına tahıl ve ardından zaten orada bulunan gevşek samanın üzerine taze saman ekledi.

Josie son sığınağa varmış ve tahılları dökmeye başlamıştı ki burnuna pis bir koku doldu. Eliyle yüzünü kapattı. Keçilerin, özellikle de tekelerin güçlü bir kokusu vardı ama onun kokusu bu değildi.

Kendine özgü bir kokuydu. Çiftlikte hayvanlar her zaman ölüyordu. İster keçi, ister tavuk, ister keseli sıçan ya da rakun gibi bir gece ziyaretçisi olsun, hayvanlar ölüyordu ve kokuları çok açıktı. Josie biliyordu ki Keçilerin içinde leş bulunan ranzalardan beslenmesine izin veremezdi. Hayvanı gördüğünde onu aramak için ranzanın dibini kaplayan üç fitlik samanı dikkatle eşeliyordu. Kotun koyu çivit rengi.

Josie durakladı. O kadar yersiz, o kadar yabancı bir manzaraydı ki, ne gördüğünü anlaması bir an aldı.

Josie kumaşı çekiştirdi ama kumaş direndi. Daha fazla samanı fırçaladı ve daha fazla kot ortaya çıktı. Koku güçlendikçe omurgasına bir ürperti yayıldı. Josie durup büyükbabasını çağırması gerektiğini biliyordu ama yine de samanları bir kenara süpürdü, koyu mavi solgunlaşana kadar ranzanın uzunluğuna doğru yavaşça ilerledi, içinde oturduğu samandan çok daha açık değildi.

Ne gördüğünden hâlâ emin olmayan Josie daha iyi görebilmek için daha yakından eğildi. Bir eldi, avuç içi yukarı bakıyordu. Sanki tutmaya hazırmış gibi

Bir şey almak, para ya da komünyon. Sonra Josie onları gördü. Yara izlerini. On dört yaşındayken bir dikenli telin üzerine düştüğünde almıştı onları. Avucundaki et, yırtık bir X şeklinde yırtılmıştı.

Ethan'dı.

Kar ilk , kız pencerenin altındaki sandalyesinde durur ve dans eden pulların yere düşüşünü izlerdi. Camdan uzanıp beyaz kristalleri avucunun içinde yakalamak için can atardı. Parıldayan yıldızlara benziyorlardı.

Güneş battığında tüm ışıklar kapatılacaktı, bu yüzden karanlık erken geldi. Küçük kız ve annesi zamanlarının çoğunu yukarıda babasının ayak seslerini dinleyerek ve ısınmak için ısıtıcının yanına sokularak geçirdiler.

Kızın babası artık onlara sürekli yemek getiriyordu, hatta atıştırmalık kekler ve küçük plastik kaplarda puding gibi ikramlar. Yine de, onun Annesi ona güvenmiyordu. Yemeklerini karneye bağladı, yine uzun bir süre uzak kalmaya karar vermesi ihtimaline karşı her zaman yeterli miktarda şehriyeli tavuk çorbası ve mantı konservesi, fıstık ezmesi kavanozları ve ton balığı konserveleri bulundurduğundan emin oldu.

Annesi yemek zamanı ona her zaman daha büyük bir porsiyon verse de, kızın midesinde her zaman bir kemirme, asla tam olarak doldurulamayan bir boşluk vardı.

Annesi sessizdi ve sık sık düşüncelere dalıyordu. Kız tekrarlamak zorunda kaldı Cevap vermeden önce iki ya da üç kez bir şeyler soruyordu. Annesi volta atıyor, sık sık merdivenlerin dibinde durup kilitli kapıya bakıyordu. Kız kendi başına okumaya, boyamaya ve eğlenmeye bırakıldı.

Bir gün annesi merdivenlerden birkaçını tırmandı ama sonra hızla geri geldi. geri döndü. Ertesi gün, bir adım daha yukarı çıktı. Bu günlerce devam etti. Dört basamak çıktı, beş basamak çıktı, altı basamak çıktı ve sonunda zirveye ulaştı. Kız nefesini tuttu. Kapıyı açacak mıydı? Babası çok sevinecekti. Kızgındı. Annesi uzun süre orada durdu ama sonunda aşağı indi.

Bir akşam, babası elinde bir çantayla kapıdan içeri girdi. plastik torba. "Bu akşam birkaç kişiyi ağırlayacağım," dedi. Hiç kimse en azından kızın hiç kimse eve gelmedi. Kız "Kim?" diye sordu ama babası sert bir bakışla onu susturdu.

"Sessiz olmalısın, ciddiylim. Ses çıkarmayın," dedi. " burada olacaklar." Plastik torbaya uzandı. Kız bunun bir

En sevdiği çilekti. Onun yerine, yuvarlak gümüş bir bant rulosu çıkardı.

Kızın yanındaki annesi kaskatı kesildi. "Bu ne için?" diye sordu ihtiyatla.

"Sadece kısa bir süre için," diye açıkladı babası dişleriyle altı inç uzunluğunda bir bant yırtarken.

"Hayır," dedi annesi başını sallayarak. "Bunu yapmana gerek yok. Sessiz olacağız."

"İşi şansa bırakamayız," dedi babası üzüntüyle. "Buraya gel, fıstık."

"Hayır," diye tekrarladı annesi. "O sessizdir. Her zaman."

"Artık bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedi babası ve kızın yüzü utançla yandı.

"Buraya gel," diye emretti. Kız ona doğru bir adım attı ve adam koli bandını kızın dudaklarına . Hemen ciğerleri sıkıştı, oda sanki etrafını sarmıştı.

"O küçüktü," diye karşı annesi. "değildi."

Kızın parmakları ağzına gitti ve bandı soymaya başladı. Babası kızın ellerini tokatladı. "Dur," dedi. Kız parmaklarını iki yanına indirdi ve nefes almak için mücadele etti.

Sonra kızın annesine döndü. "Buraya gel," diye emretti.

Başını salladı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Lütfen, hayır. İyi olacağım," diye ağladı. Onu kendine doğru çekti, rulodan bir parça daha bant kopardı ve ağzına bastırdı.

Kızın gözleri yaşlarla doldu ve adamın annesini yatağa sürükleyip karyolaya kelepçelemesini izledi. Annesi direnmedi. Karşı koyarsa işlerin daha da kötüye gideceğini biliyordu.

"Git ," dedi kıza ve beton zeminden yükselerek üstlerindeki örümcek ağlarıyla örümlü boruların arasına katılan metal boruyu işaret etti. Kız başını iki yana salladı. Sırada ne olduğunu biliyordu. Adam onu kollarının arasına aldı ve adam kızı taşıırken kız kıvranıp durdu.

Onu boruya doğru götürdü. Onu yere fırlatırken "Kıpırdama," diye homurdandı. Yine rulodan bir şerit bant kopardı ve ellerini arkasına, ayak bileğini de direğe bağladı.

Nefes nefese kalan babası yaptığı işe bir göz attı. Hiçbir yere gitmediklerinden ve gürültü yapmayacaklarından emin , yukarı çıktı.

Merdivenler. Kapıyı kapatıp kilitlemeden hemen önce, "Uslu dur," diye seslendi.

Kız soğuk betonun üzerinde yüzüstü yatıyordu, ağzı kapalıydı, kolları arkadan bağlıydı, bir ayak bileği boruya tutturulmuştu. Onu yakalayamadı nefes alamıyor, annesini göremiyordu. Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı ve burnu mukusla doldu, nefes alması daha da zorlaştı.

Yukarıda, babasının ağır ve birkaç hafif ayak sesini duydu. Kahkahaların tınısını, yabancı seslerin gevezeliğini, Jingle Bells'in neşeli akorlarını duydu. Uyumak için gözlerini kapattı ama bant derisini derinden ısıırıyordu ve kasları ağrıyordu.

Üst kattaki büyük oturma odasında oturup Noel şarkıları söylemenin nasıl bir şey olacağını hayal etti. Güzel kıyafetler giymiş, çan, ren geyiği ve elf şeklinde kurabiyeler yiyor olurdu. Ağacın altında paketlenmiş hediyelerini sayıyor olacaktı.

Kız gözlerini açtı. Penceresine baktı. Perdedeki aralıktan kar yağıyordu. Kar yağışını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etti. Yüzünde kar, dilinde kar tadı. OceanofPDF.com

Ağustos 2000

Çılgılık sesleri ahırı doldurdu ve Matthew koşarak geldi, gözleri Josie'nin sıkıntısının kaynağını arıyordu.

"Josie, ne oldu?" diye bağırdı. Yapabildiği tek şey yem ranzasını işaret etmek oldu. Matthew'un gözleri onun parmağını takip etti ve Ethan'ın bedenine takıldı. Ranzanın önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Ethan," dedi inanamayarak. Keçilerin kederli melemeleri etraflarında yükseldi.

"Öldü mü?" Josie cevabı zaten biliyor olmasına rağmen sordu.

"Oradan uzak dur. Hiçbir şeye dokunma," Matthew'un boğuk cevabı geldi. Kendini yukarı çekmek için ranzanın kenarını kullanmaktan kaçınarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Josie geri çekildi ama inkâr mantıklı düşüncenin önüne geçmeye başlamıştı bile. "Belki de o değildir," dedi. Ama içindeki yara izlerini görmüştü. Ranzadaki ceset onun kardeşiydi. Matthew, Josie'yi ahırdan çıkarırken keçiler geri dönmeleri için yalvarırcasına bağırdılar.

Josie özür dileyerek, "Hasta olacağım büyükbaba," dedi ve sonra ondan uzaklaşarak çimlere kustu.

"yok," dedi Matthew, Josie'nin midesi boşalana ve kuru kabarması geçene kadar saçlarını yüzünden uzak tutarak. Sonunda ayağa kalktığında, elini cebine attı ve temiz bir mendil çıkarıp Josie'nin ağzını sildi.

Matthew yardım istemek için aceleyle eve gitti yardımcısı ve Caroline ile birlikte geri döndü. Josie akçaağacın altında duruyordu, geniş yaprakları onu amansız güneşten koruyordu. Josie kardeşinin öldüğünü, samanla kaplı bir yem yatağında tek başına yattığını düşünmeye dayanamıyordu. Ahıra doğru bakmaya bile cesaret edemiyordu.

Bir daha asla bu çiftliğe ayak basmak istemedi. Ailesinin kanı şimdi toprağında dolaşıyordu. Topraktan yükselen mısır ve yoncaların bodur ve çürümekten kararmış olduğunu hayal etti.

Matthew, Caroline ve Josie ağacın altında birbirlerine sokulurken şerif yardım istedi ve ahırı emniyete aldı.

Ambulans ilk gelen oldu, çakıllı yolda hızla ilerliyordu, siren çalıyordu, aracın etrafından toz duman yükseliyordu.

Daha sonra kruvazörüyle şerif ve ardından siyah sedanıyla gelen Ajanlar Santos ve Randolph geldi.

Santos durup, "Üzgünüm Josie," dedi. "Bir insanın kaybetmesi gerekenden çok daha fazlasını kaybettin."

Josie nasıl cevap vereceğini için hiçbir şey söylemedi. Oturdu çimenlere uzandı ve sırtını ağacın gövdesine yaslayıp yüzünü kapattı. Caroline Josie'nin yanına oturdu, onu kendine çekti ve birlikte ağladılar.

Sağlık görevlileri ahırdan çıktı, sedyeleri boştu. "Onu yanınıza almayacak mısınız?" Josie göğsünün içinde histerinin kabardığını hissederek ağladı. Ethan'ı samanla kaplı yem yatağında öylece bırakamazlardı.

Sağlık görevlisi özür dileyerek, "Hayır, üzgünüm," dedi. "Şerif ve polis soruşturmalarını yapmak zorunda. Kardeşiniz için başka biri gelecek. Ama geldiklerinde ona çok iyi bakacaklar, söz veriyorum."

Josie ona inanmak istiyordu ama o kadar çok insan ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu ki. Hiçbir şey iyi değildi, bir daha asla iyi .

Matthew elini yüzüne sürerek, "Ajan Santos bizimle tekrar konuşmak isteyecektir," dedi. "Bu ne zaman bitecek?" diye yalvardı.

Ajan Santos onlara doğru ilerledi. Siyah takım elbise ceketini çıkarmıştı ve kobalt mavisi bluzunun içinde terliyordu. "Olay yeri teknisyenleri her şeyi inceleyecek, kanıt toplayacak. Ama bu görünür..." Josie'nin sadece on iki yaşında olduğunu anımsamış gibi konuşmayı kesti.

"et," diye ısrar etti Matthew. "Josie'nin bilmeye hakkı var."

Ajan Santos elinin tersiyle alnındaki teri silerken, "Görünüşe göre bu da başka bir cinayet," dedi.

Matthew, Ethan'ın sağ salim bulunması için dua etmiş olsa da, bir yanı torununun çoktan öldüğünü biliyordu. Ethan'ın insanların fısıldadığı şeyleri yapamayacağını biliyordu. Son kararı adli tabip verecek olsa da, Ethan'ın Lynne ve William'ı öldüren canavar tarafından bir saman örtüsünün altına saklanmadan önce dövülerek ve boğularak öldürüldüğü anlaşılıyordu.

Ethan bunca zamandır buradaydı, burunlarının dibindeydi.

Matthew Josie'nin elini tuttu ve yardımcıların Ajan Santos'un etrafında toplanmasını izledi. Santos, "Yeniden toparlanmamız gerekiyor," dedi. "Telefondan bir haber var mı?"

Allen'in evini aramış? Aramaların Ethan tarafından yapılmadığı açık. Bunların arkasında kimin olduğunu bulmalıyız."

"Henüz değil. Kontrol edeceğim," dedi Randolph.

"Herkesi bir toplayalım. Bölgedeki cinsel suçlular konusunda ne durumda olduğumuza bakalım. Ve Ethan'ın kamyonetini bulmalıyız. Eğer kamyonu bulursak, sanırım kızı da buluruz."

Matthew, Allen'ın kızını bulacaklarını umuyordu ama kızın diğerleriyle aynı kaderi paylaştı. Geriye sadece Josie kalmıştı, Matthew fark etti. Elllerinde kalan tek şey oydu. Sahip olduğu tek şey onlardı.

* * *

Arama kurtarma gönüllüsü Sylvia Lee tişörtü köpeğin burnuna yaklaştırdı ve yüz on kiloluk tazısı Jupiter kumaşı kokladı.

"Git bul," diye emretti ve Jüpiter uzun, buruşuk yüzünü kaldırıp havayı kokladı. Jüpiter dikkatini kayıp on üç yaşındaki kızın en son görüldüğü yerin yakınındaki tramboline odakladı. Trambolinin etrafında bir tur attıktan sonra eve doğru döndü ve ahırda durup bir süre oyalandı.

Burnunu indirdi ve mısır tarlasına doğru tırıs gitti. Sylvia, Jüpiter onu çekerken köpeğin koşum takımına bağlı uzun ipe sıkıca tutundu. Henüz erken olmasına rağmen Sylvia çoktan terlemeye başlamıştı ve pantolonunun paçaları sabah çiyiyle ıslanmıştı.

Jüpiter mısırın hemen yanında durdu ama bir kez daha rotasını değiştirdi ve evin yanından geçerek yola doğru ilerledi.

Çakıllara adımını atar atmaz Jüpiter bir an durakladı ve burnuyla havayı yokladı. Buruşuk yüzü ve ciddi kahverengi gözleriyle ağırbaşlı görünümlü bir köpekti. Yaptığı işin ciddiyetini anlamış gibiydi, İnsanların sevdiklerini eve getirmek için ona güvendiğini anlıyordu. İşini çok ciddiye alıyordu.

Jüpiter tereddüt etti. Batıya doğru birkaç adım attı, durdu ve sonra doğuya baktı. Sylvia sabırlıydı. Eğer kız bu geldiyse, Jüpiter kokuyu bulacaktı. Jüpiter ileri geri volta attı. Batıya doğru bir noktaya odaklanmış gibi görünüyordu ama sonra hemen ilgisini kaybetti. Bu pek çok anlama gelebilirdi: koku azalıyor olabilirdi, kız bir ya da o yöne doğru hareket etmedi.

Jüpiter soldan sağa bakarken çenesinin etrafındaki gevşek deri sallanıyordu. Ve bir karara vararak doğuya yöneldi. Jüpiter artık bir şeylerin peşindeydi ve Sylvia onun hızına yetişebilmek için tırıs gitmek zorundaydı. Yolda hızla ilerlediler; Sylvia'nın ayakkabılarında ve Jüpiter'in patilerinde gri tozlar birikti. Uzun, sarkık kulakları yere sürtündükçe kül rengine dönüyordu.

Sylvia, Jüpiter'in heyecanını ipin uzunluğundan hissedebiliyordu. Kızın kokusunu almıştı. Doyle'ların evinden uzaklaştılar ama Jüpiter öncelikle yolda kaldı. Her birkaç yüz metrede bir uzun otların arasına sapıyor ya da bir hendeğe düşüyordu. Bu olduğunda, Sylvia'nın nabızı hızlanırdı. Kayıp çocuğu bulmak istese de, onu yol kenarındaki sazların ve hindibaların arasında yatarken bulmak istemiyordu.

Yolun kenarında.

Arada sırada bir araç yavaşça geçip gidiyor, sürücü selamlamak için bir parmağını direksiyondan kaldırıyor. Lastikler toz kaldırıyor ve Jüpiter'in takip ettiği küçük koku parçacıkları.

Çakıl tozu Sylvia'nın terli tenine yapıştı ve dudaklarını kapladı. Kemerine bağlı su şişesini çıkardı ve uzun bir yudum aldı. İleride bir çiftlik vardı. Ya da eskiden öyleydi. Bir hurdalık gibi görünüyordu. Büyük bir ahır tehlikeli bir şekilde bir tarafa doğru sıralanmıştı ve çiftlik ekipmanları ile kırık dökük araçlar avluyu doldurmuştu. Lastiklerden oluşan bir duvar Sylvia'nın arazinin geri kalanını görmesini engelliyordu ve havaya yanık lastik kokusu sinmişti.

Jüpiter aniden tasmaşını sola doğru çekerek Sylvia'yı neredeyse ayaklarından kaldırdı ve Sylvia'yı da kendisiyle birlikte aşağı çekerek çayır otlarıyla kaplı bir hendeğin içinde kayboldu. Otlar beline kadar geliyor ve kuru, sert yapraklar derisine sürtünüyordu.

Birden tasma gevşedi. Jüpiter'in durmasının tek yolu aradığı şeyi bulmasıydı.

Sylvia temkinli bir şekilde ilerledi ve kollarını kullanarak uçsuz bucaksız yeşil çayır otu denizini yarmaya çalıştı. Sinekler başının etrafında gürültüyle vızıldlıyordu ve ipin gevşek uzunluğunu takip ederken Jüpiter'in bir şey bulduğunu anladı.

Sylvia onu hazır olda oturmuş beklerken buldu. Gözleri kederliydi. Jüpiter'in yanında yerde, Sylvia'nın kurumuş kan olduğunu bildiği bir bez parçası duruyordu.

Jüpiter'i okşadı ve cebinden bir ödül maması çıkarıp ona . "Aferin oğlum, aferin oğlum," dedi ve yardım çağırmak için telsizini çıkardı.

Günümüz

Saat sabahın yaklaşıyordu ve Wylie çok yorulmuştu ama dinlenemiyordu. Kadın ve kız kanepede yan yana otururken, Wylie ateşin ışığından yararlanarak el yazmasını okudu.

Kitap bitmişti. Eklenecek çok az şey kalmıştı. Hikayedeki başlıca oyunculara ne olduğunu açıklayan *Şimdi Neredeler* bölümü eklemeyi düşündü, ancak orada söylenecek çok fazla şey yoktu. Herkes ya ölmüştü, ya bulunması imkânsızdı ya da sadece gölgede kalmayı, kırık dökük hayatlarında topallayarak ilerlemeyi diliyordu.

Bu kabus bittiğinde, fırtına sona erdiğinde ve o Wylie, kadın ve kızının güvende olduğundan emin olduktan sonra Blake County'den ayrılıp evine dönecekti.

El yazmasını yayıncısına teslim edecek ve Seth'le ilişkisini onarmaya çalışacaktı. Hatta Seth'in babasıyla iyi geçinmek için biraz daha çaba gösterecekti.

Wylie başını kaldırdığında küçük kızın kanepedeki yerinden ona baktığını gördü. Kızın annesi yüzünün yaralanmamış tarafı yastığa gelecek şekilde kıvrılmış, yorganı çenesine kadar çekmişti.

"Adını nereden aldın?" diye sordu küçük kız.

Wylie kızın konuşmak istediği onca şey arasında adının bu kadar olmasına şaşırmıştı. Buna alışkındı. Alışılmadık ismini öğrendikten sonra, Herkes bu ismi nasıl aldığını öğrenmek istiyordu. Wylie basitçe, "Bu bir aile ismi," dedi.

"Adın ne senin?" Wylie kızın ağzından kaçıracağını umarak denedi.

"Annem sana söyleyemeyeceğimi söylüyor," diye cevap verdi, yorganın altından sıyrılıp Wylie'nin yanına, yere oturmaya geldi.

Ateşin ışığı kızın yüzünü aydınlatıyordu; iri kahverengi gözleri, ağzını kapatmak için kullanılan koli bandının yüzünde bıraktığı kirli kalıntılar. Wylie kızın neler yaşadığını anlayamıyordu.

"Peki ya ?" Wylie sordu. "Benimki Lark. Seninki ne?"

Kız sanki bunu ilk kez düşünüyormuş gibi, "Sanırım bizde yok," diye cevap verdi.

Bu mümkün değildi.

"Babanın adı ne?" Wylie bastırmaya devam etti.

Kızın alnı endişeyle kırıştı ve sessiz kaldı. Wylie uyuyan kadına bakarak, "değil," dedi. "Bana anlatabilirsin."

"O sadece babam," diye fısıldadı kız.

"Tamam," dedi Wylie boyun eğerek. "Oh, hey, kıyafetlerini yıkadıktan sonra sana bir şey geri vermek istemiştım." Wylie ayağa kalktı ve saatler önce kızın cebinde bulduğu oyuncağı almak için karanlık mutfağa doğru ilerledi.

Wylie oturma odasının nispeten sıcak ortamından ayrılıp el fenerini kullanarak tezgahı taradığında onu bulduğunda ürperdi.

Wylie oyuncağa daha yakından baktı. Daha az bilinen aksiyon kahramanlarından birinin heykelciğıydi. Yeşil maskesi neredeyse yıpranmıştı, beyaz

Eldivenler artık kirli bir gri renkteydi ve plastik dış yüzeyi yıllar süren oyunlardan dolayı çizilmiş ve ezilmişti.

Wylie yıllardır bunlardan birini görmemişti. İçini bir nostalji dalgası ama bunu çabucak bastırdı.

Wylie, "bakalım," diyerek oturma odasına döndü ve oyuncağı kıza . Wylie küçük kızın yüzünün aydınlanışına, oyuncağına kavuşmanın sevinciyle gözlerinin parlamışına gülümsedi. Sonra Wylie'nin gülümsemesi soldu. Bir süre orada durup düşünmeye çalıştı.

"Teşekkür ," dedi , oyuncağı sıkıca kavrayarak ve tekrar kanepeye tırmanıp annesinin yanındaki yorganın altına girdi.

Wylie sehpanın üzerinde hareketsiz duran el fenerine uzandı ve düğmesini çevirdi. Aynı şeyi başka bir el feneriyle, bir başkasıyla ve oda ışıkla dolana kadar bir başkasıyla daha yaptı. Wylie ne diyeceğini bilemez halde kadın ve çocuğun karşısına oturdu. Ateş etkisiz bir şekilde patladı ve çatırdadı; Tas burnunu çekti.

Wylie mutfağa gitti ve iki şişe suyla döndü. "Al, içmen gerek." Wylie feneri tutarak kadının yanına gitti ve ona bakacak şekilde diz çöktü.

Artık uyanmış olan kadın gözlerini parıltıya karşı acıyla kısıtı ve parmaklarının uçları nekrozdan hafifçe kararmış olan elini kaldırdı.

"Sana biraz aspirin getirdim," dedi Wylie. "Ağrınıza biraz yardımcı olabilir. Daha güçlü bir şey vermek istemiyorum.

sarsıntı."

Wylie hapı ikiye böldü ve parçaları kadının açık avucuna koydu ve işte o zaman at nalı şeklindeki yara izini gördü. Wylie içgüdüsel olarak kadının elini tutarak hapları yere düşürdü.

"Ah," dedi kadın geri çekilerek.

"Özür dilerim." Telaşlanan Wylie aspirini almak için eğildi. ", " diyerek kadına hapları tekrar uzattı.

Kadın Wylieye şüpheyle baktı ama hapları dilinin üzerine koydu ve acı tadı karşısında yüzünü buruşturdu.

Wylie yumuşak sesle, "Bir şeyler içmen gerek," dedi ve şişeyi dikkatle kadının dudaklarına götürerek ağzına su döktü.

Wylie kadının hırpalanmış yüzüne baktı. Güvensiz kahverengi bir göz ona bakıyordu. Wylie kendi eline baktı; daha az belirgin olsa da at nalı şeklindeki yara izinin bir benzeri avucunun içindeydi.

OceanofPDF.com

Kız geceleri rüyasında boğulduğunu, burnunun, ağzının ve Ciğerleri nemli, karanlık suyla doluyordu. Nefes uyanırdı. Annesi ona sarılır ve her şeyin yoluna gireceğini söylerdi. Ama öyle olmadı.

Bodrum katı o kadar soğuktu ki ısıtıcı bile yetişemiyordu. Çorbasını içti, resimlerini boyadı ve sesi kısık televizyon izledi.

Babası merdivenlerden indiğinde ne ile karşılaşacağını asla bilemezdi. Bazen elinde bir rulo koli bandı olurdu; bazen de pembe kabarık kreması olan kekler ya da bir kutuda pizza getirirdi.

Ama ikramlar getirdiği, kızın saçlarına dokunduğu ve ona güzel olduğunu söylediği günlerde bile tokat atmakta, itmekte ve çimdiklemekte daha hızlıydı.

Annesi için daha da kötüydü.

Bir sabah kız uyandığında annesinin yanında olmadığını gördü. yatağa uzandı. Gözlerini ovuşturdu ve odaya baktı. Oda boştu. Yataktan sürünerek kalktı ve banyonun kapısını itti. O da boştu.

Arkasına saklanabileceği bir dolap kapısı ya da mobilya yoktu.

Umutsuzluk üzerine çökmüştü. Yapayalnızdı. Annesi onu terk etmişti.

Tepesindeki ayak seslerini duydu. Babası geliyordu. Annesine ne olduğunu bilmek isteyecekti. Ona ne söyleyecekti?

Kapı gıcırdayarak açıldı ve kız koşarak yatağa geri döndü, yumuşak, yıpranmış battaniyesini yanağına bastırdı ve başparmağını ağzına soktu.

Ayak sesleri yaklaştı ve kızın kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki babasının duyabileceğinden emindi.

"Tatlım," dedi annesinin sesi. "vakti geldi."

Kız sorularla dolup taşıyordu. Nereye gitmişti? Ne yapmıştı? Neden merdivenlerden yukarı çıkmıştı?

Annesi bir parmağını dudaklarına bastırdı ve "Şşt. Hatırla bizim küçük sırrımız." Aşağıya içi bir sürü şeyle dolu plastik bir torba getirmişti. Torbanın dibinde bir elma, birkaç dolarlık banknot ve birbirine karışmış bir yığın çeyreklik, on sent ve beş sent vardı.

Annesi ona elmayı uzattı ve ardından plastik torbanın kollarını bağladı bir araya getirip çöp kutusunun dibine sakladı. Kız çöpü kemirmiş.

Annesi odanın içinde volta atarken.

Gün yavaş yavaş ilerliyordu. Annesinin kafası meşguldü. Gergindi. Kız neyin yanlış olduğunu sordu, ama annesi sadece gülümsedi ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Bir parça endişe göğsüne battı ve ne kadar yiyecekleri kaldığını görmek için dolaba koştu. Rahatlayarak iç çekti. Bol miktarda vardı.

"Sence bu gece gelir mi?" diye sordu kız.

"Bilmiyorum," dedi annesi, gözlerini kapıya dikerek. "Umarım değildir."

Babası o gece geldi ve kötü bir ruh hali içindeydi. O söyledi Kız tuvalete gitmek istedi ve bunu isteksizce yaptı. Kötü olacağını biliyordu. Raftan bir kitap aldı ve banyo kapısını arkasından kapattı. Neler olup bittiğini göremiyordu ama her şeyi duyabiliyordu. Yatak şiddetle gıcırdadı ve annesi öyle bir acıyla bağırdı ki, kız bitene kadar kulaklarını kapatmak zorunda kaldı.

Sonraki üç gün boyunca, kız uyandığında annesinin gitmiş olduğunu gördü, ama annesi her seferinde geri döndü, her seferinde de sakladığı çantaya ekleyeceği bir eşyayla

Bir çift keskin makas, bir elektrikli tıraş bıçağı, iki şişe su, iki anahtar.

"Geri gelmesinden korkmuyor musun?" diye sordu kız.

Annesi başını salladı. "Her zaman altıda çıkar. Kahve ve çörek almak için kasabaya iniyor," dedi. "Her zaman sekizde döner. Seni seviyorum," diye mırıldandı annesi birden. Kız gülümsedi, ama bir Göğsüne bir tedirginlik yerleşti çünkü kelimeleri söyleme şekli kulağa vedalaşma gibi geliyordu.

Daha sonra, kızın annesi onu uykusundan uyandırdı. ", " dedi. Kız dirseğinin üzerine kalktı ve gözleri kamaşarak ona baktı.

"Saat kaç?" diye sordu kız.

"Kalk ve dediğimi yap, acele etmeliyiz," dedi annesi, kırmızı bir sweatshirt'ü başına geçirerek. "Giyin ve tuvalete git. banyo."

Kız kendisine söyleneni yaptı. Televizyonun titrek ışığı dışında oda karanlıktı. Bir hava durumu sunucusu karla karışık yağmur, kar ve sert rüzgârdan bahsediyordu. Banyoya gitti ve kot pantolonunu, gri bir sweatshirt'ünü ve bir çift tenis ayakkabısını giydi.

" oluyor?" diye sordu. "Geliyor mu?"

Annesi başını salladı. "Hayır. Şimdi dinle, korkunç bir şey yapacağız ama bana güvenmen gerek. Bana güveniyor musun?"

Küçük kız başıyla onayladı. Annesi çöp kutusuna gitti ve plastik torbayı çıkardı. Saplarını çözdü, içine uzandı ve makasla elektrikli tıraş makinesini . Kız şaşkınlıkla ona baktı. Bir makasın korkutucu bir yanı yoktu, gerçi bunlar sanat kutusundaki çiftinden çok daha keskin ve bıçakları daha uzundu.

"Buraya gel tatlım," dedi annesi. "Saçını keseceğim." "Neden?" diye sordu kız.

"Bana güveniyor musun?" diye tekrar sordu annesi, doğrudan gözlerinin içine bakarak.

Kız küçük bir sesle, "Evet," dedi.

Annesi kızın saçının bir bölümünü kaldırdı ve makası kullanarak kesmeye başladı. Uzun koyu bukleler yere düştü. Kızın nefesi kesildi ve eli başına gitti.

"Merak etme, tekrar uzayacak. Söz veriyorum," dedi annesi ve kesmeye devam etti ve üzerinde kalın bir siyah saç tepeciği olana kadar durmadı. yere bıraktı. Elektrikli tıraş makinesini fişe taktı ve düşük bir vızıltıyla canlandı. Annesi usturayı kızın kafa derisine bastırdı ve kalan ince saç parçaları başının etrafında uçtu.

Sonunda annesi uzun bir nefes verdi. "Tamam, bu ."

"Gidip bakabilir miyim?" diye sordu kız ve annesi isteksizce başını salladı.

Aceleyle banyoya gitti ve çatlak aynanın önünde durdu. Berbat görünüyordu. Hiç de kendisi gibi değildi. Neredeyse keldi, boynu ve kulakları çıplak ve açıkta kalmıştı.

"Lütfen ağlama," dedi annesi, sesi kendi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Cesur olmana ihtiyacım var." Kız denedi ama gözyaşlarının akmasını engelleyemedi.

"Bir süre farklı insanlar olacağız. Seni kesmek zorunda kaldım Ben de gittikten sonra saçımı kestirip rengini değiştireceğim. Erkek gibi davranabilir misin? Bunu kısa bir süre için yapabilir misin?"

Kız başını salladı.

"Güzel," dedi annesi. "Şimdi gidiyoruz ve bir asla geri dönmeyeceğiz."

"Kızmayacak mı?" diye sordu kız gözyaşları içinde.

"Evet, işte bu yüzden acele etmeliyiz," dedi annesi ve kendi neredeyse beline kadar uzanan saçlarını omuzlarının hemen üzerinden kesmeye başladı. "Üst kattaki takvimde sığır açık artırması yazıyordu, Burell,

Nebraska, bugünün tarihi altında. Ama gitmeliyiz, hemen gitmeliyiz. Yanında getireceğin özel bir şey seç, ben de kapıyı açayım."

. Gerçekten de merdivenlerden çıkıp kapıdan çıkacaklardı. Kızın içinden bir heyecan ürpertisi geçti. Gidiyorlardı

Dışarıda. Ne getireceğini çok iyi biliyordu. tavşanlar olan küçük beyaz battaniyesi. Bu battaniyeyi

doğmuştu. Birkaç kitap ve resim kutusunu getirmeyi diledi ama annesi ona sadece tek bir şey seçmesini söyledi ve battaniyesi olmadan gidemezdi. Sonra gözleri plastik bir adam figürüne takıldı.

Yeşil. Annesi bunu ona küçükken vermişti ve uzun zamandır onda olduğunu söylemişti. Kız neredeyse onu unutmuştu - hayatının çoğunu

Bugünlerde zamanını boyama yaparak ve kitap okuyarak geçiriyor. Kız heykeltciği cebine . İkisini de getirecekti. Annesi aldırmazdı.

"Hayır, , hayır," diye annesinin sesi merdivenlerin tepesinden geldi. Kız kapı tokmağının takırtısını, yumrukların tahtaya vuruşunu duydu.

"Çalışmıyor," dedi, aşağı indi ve yenilgiyle en alt basamağa oturdu. "Başka bir kilit eklemiş olmalı. Açılmıyor. Bir şeylerin peşinde olduğumuzu anlayacak. Saçını kestiğim için beni öldürecek," dedi.

Yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Bilmesi gerekmiyor," dedi kız, basamağa sıkışarak. "Ona benim yaptığımı söyleyeceğiz. Serçe parmağımızla söz verebiliriz."

", " dedi başını sallayarak. "Dışarı çıktığımı, anahtarları, parayı ve usturayı aldığımı öğrenecek. Çok ama çok üzgünüm," diye ağladı. "I Sana her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermiştim ama girmeyecek."

Uzun süre bu şekilde oturdular. Küçük kız bir eliyle annesinin sırtını, diğer eliyle de kesik başını okşadı. Küçük odalarının etrafına baktı. O kadar da kötü değildi. Yatağı, televizyonu, kitaplığı ve penceresi vardı.

"Anne," dedi kız, biraz daha dik oturarak ve elini çekerek Annesinin kolunu. Eliyle işaret etti ve annesi parmağının izini takip etti.

"Kapıyı kullanmak zorunda değiliz," dedi. "Pencereyi kullanabiliriz."

Günümüz

, diye düşündü Wylie. Bu mümkün değildi. Becky ölmüştü. Yıllar önce ölmüştü. Bundan emindi.

Ama ya durum böyle değilse? Ya Becky bunca yıl boyunca ? Ya onu kaçıran adamdan bir çocuğu olduysa?

Üzerine bir suçluluk çöktü. Wylie'nin zihni cinayetlerin işlendiği geceye, Becky'yle yatak odasında oldukları, ay ışığının pencereden içeri süzüldüğü ana gitti. Kısa bir süre sonra Becky gitmişti.

Wylie olmasaydı Becky evde bile olmayacaktı.

Kafasının içindeki küçük bir ses onu dürtüp duruyordu. Kadının elindeki at nalı şeklindeki yara izi, kendisinininkinin ikiziydi.

Wylie gözlerini kırptırdı ve başını iki yana salladı. Bu imkansızdı. Becky Allen ölmüştü.

Wylie yıllarca geçmişinden, bu evden, o ölümcül geceden ve tüm ailesini ondan çalan adamdan kaçtı.

Ailesi öldürüldükten kısa bir süre sonra Wylie Yeni bir hayata başlamak, yeni bir başlangıç yapmak, kaybettikleri her şeyin hatırlattıklarından kaçmak için Burden'den iki yüz mil uzakta yaşayan büyükanne ve büyükbabalar. Ve herkesin onları öldürdüğünü bildiği adamdan uzaklaşmak için.

Büyükannesi ve büyükbabası onun için yeni bir hayat kurmaya çalıştılar ama nereye giderse gitsin geçmişi peşini bırakmıyordu. O her zaman Josie Doyle'du - ailesi öldürülen, en iyi arkadaşı iz bırakmadan ortadan kaybolan kız. Yeterince büyüdüğünde artık Josie Doyle olamayacağını biliyordu, William'dan *W*, Lynne'den *L*, Ethan'dan *E* ve büyükannesinin kızlık soyadını almış ve Wylie Lark olmuştu.

Sonra korkunç suçlar hakkında kitaplar yazmaya başladı. Neden? Hiçbir zaman çok yakından analiz etmeye çalışmadı ama mantıklı geliyordu. Ailesinin öldürülmesi ve arkadaşının kaçırılması hiçbir zaman resmi olarak çözülememişti, bu yüzden başkalarının trajedilerini kronikleştirecekti.

Şimdiye kadar. Şimdi kendi hikâyesini yazıyordu. Josie Doyle'un hikâyesini tüm dünya okusun ve incelesin diye.

Hayır. Wylie dosyayı kapattı ve ayağa kalktı. Bu çılgıncaydı-Becky ölmüştü. Bu düşünceyi kafasından atmaya kararlıydı ki dışarıdan gelen hafif bir gümbürtü duydu.

"Ne oldu?" diye sordu kadın korkuyla.

Küçük kız ön pencereye koştu ve perdeyi geri çekti. "Bir ışık görüyorum," diye haykırdı. "Yolun yukarısında."

"Buraya gel," diye emretti annesi. "Oradan uzaklaş." Kız suçluluk duygusuyla annesinin yanına döndü.

Wylie rahatlayarak, "Sanırım kar küreme aracı," dedi.

Bir motorun homurtusunu ve bir kenara itilen karın belirgin sıyrıklarını dinlemek için durakladılar. Kadının yüzündeki endişeli ifadeyi gören Wylie konuştu. "Bu iyi bir şey. Fırtına demek. Yakında elektriği verecekler ve biz de elektriğe ve ısınmaya kavuşacağız." Kadın ikna olmuş görünmüyordu.

Motor aniden sessizleşti. "Gitti mi?" diye sordu kız. "Hepsi bitti mi?"

Wylie, "Belki, ama yolun diğer tarafını temizlemek için geri dönecekler," diye açıkladı.

Kız annesinin yanından ayrıldı ve pencereye döndü. "Nasıl oluyor da hâlâ bir ışık görebiliyorum?" diye sordu. Wylie de ona katıldı ve kadın görmek için koltuktaki yerinden bile kalktı. "Belki de sıkışmıştır," diye önerdi kız.

Wylie, "Büyük olasılıkla devrilmiş kamyonunuzu gördü ve durdu," dedi. "Gidip kontrol edeceğim, onunla konuşacağım."

"Lütfen yapma," dedi kadın. "Burada kal."

"Sadece bir dakikalığına gideceğim. Merak etmeyin. Sabanda bir olacak. Bize yardım edebilir," dedi Wylie.

Kadının itirazlarına aldırmış olmayan Wylie, kanepenin arkasından paltosunu ve bir el feneri alarak çamurluğa doğru ilerledi. Ayaklarını botlarının içine soktu ve saçlarını çorap şapkasının altına soktu. Kar küreme aracının şoförünü gitmeden önce yakalaması gerekiyordu. En azından telsizle yardım isteyebilir, yetkililere tıbbi müdahaleye ihtiyaçları olduğunu bildirebilirdi.

Wylie kapıyı açtı ve kışlık giymiş bir adamla yüz yüze geldi. İrkilerek el fenerini düşürdü ve fener bir takırtıyla yere düşüp yuvarlandı. İkisi de onu almak için eğildi.

Wylie önce el fenerini aldı. "Tanrım, beni korkuttun," diye sinirli sinirli güldü. "Ben de tam seni yakalamak için dışarı çıkıyordum."

"Seni korkutmak istememiştim," dedi adam ikisi de ayağa kalkarken.

Wylie el fenerini adama doğru çevirerek, "Hayır, hayır," dedi, "burada olmana sevindim. İhtiyacımız var..." Ve işte o zaman onu tanıdı. Bu Jackson Henley'di, ailesini öldüren adam. Becky'yi kaçıran adam.

OceanofPDF.com

Ağustos 2000

İşler hızlı ilerliyordu. Ajan Santos, arama ve kurtarma ekiplerinin Kurtarma köpeği Henley arazisinin hemen kenarında bir darbe aldı. Neyse ki bir ceset değildi. Ama üzerinde Becky Allen'ın kokusu olan kanlı bir bez parçası yeterince kötüydü.

Arama emri taleplerinin kabul edilip edilmediğini öğrenmek için beklerken, Jackson Henley hakkında birkaç tedirgin edici ayrıntı daha keşfetti. Çöl Kılıcı Operasyonu sırasında Kuveyt'i kurtaran kara saldırısının bir parçasıydı, ancak bunun ötesinde, askeri sicili üstleriyle yaşadığı birkaç sorunla gölgelenmişti. Jackson Henley emirlere uymayı sevmez, içki içmeyi ve kadın asker meslektaşlarını taciz etmeyi severdi.

Bir kadın, Henley'in bir grup erkek askerle birlikte kendisini ruhsal ve cinsel olarak taciz ettiğini ve neredeyse çökme noktasına getirdiğini bildirmiştir. Bir başka kadın ise Henley'i, bir geceyi birlikte geçirdikten sonra ayrılmasına izin vermediği iddiasıyla sahte hapis cezası vermekle suçladı. Suçlamalar sonunda düştü, ancak Henley'nin genç bir askerken bile kız arkadaşlarını kendine saklamaktan hoşlandığı ortaya çıktı.

Çoğu alkolle olan bariz savaşıyla ilgili olmak üzere daha fazlası vardı ve 1992'de Jackson, Blake County'deki evine, ayrılmadan önceki halinin bir kabuğu olarak döndü.

Santos kanlı bir bezin Jackson Henley'nin suçlu olduğu anlamına gelmediğini biliyordu ama durum hiç iyi görünmüyordu. Becky'nin kanı olduğundan bile emin olamazlardı. Becky beze dokunmuş ya da elinde tutmuş, kokusunu beze bulaştırmış olabilirdi ama kan başka birine ait olabilirdi.

Henley'deki mülk için arama emri çıkartmaya çalışmak çok değerli dakikalar aldı. Bir mülkün kenarında bulunan bir kanıt, hakim otomatik olarak arama izni vereceği anlamına gelmiyordu. Yine de, Jackson'ın ürkek davranışları ve geçmişteki yasal sorunları, hakim arama emrini imzalamayı kabul etmesinde uzun bir yol kat etti. Gitmeye hazırdılar.

Artık tek yapabilecekleri Becky için çok geç olmamasını ummaktı.

Santos, Henley arazisine yanaştı ve burnuna hemen yanan lastiğin iğrenç kokusu geldi. Şimdi neden

Böyle sıcak bir günde kimse bir şey yakabilir mi? diye merak etti. Şerif Butler da aynı şeyi düşünmüştü. Santos arabasından indiğinde Butler başını sallıyor ve ona doğru geliyordu.

"Orospu çocuğu bir şeyler yakıyor," dedi Butler, yüzü öfkeyle kızarmıştı. "Dün onu benimle konuşturmalıydım."

"Şimdi onunla konuşacağız," dedi Santos. "Ama önce onu bulmalıyız. Biz arama emrini tebliğ edeceğiz ve Bayan Henley ile konuşacağız, sonra da siz yanık yığınının doğru gidin ve herhangi bir şeyi yakmaya çalışmadığınızdan emin olmaya çalışın."

kanıt."

"Dikkatli olun," dedi Butler. "Jackson evdeyse ve sarhoşsa, ne yapacağı belli olmaz."

Santos, diğer iki şerif yardımcısıyla birlikte eve yaklaşırken, "Anladım," dedi. Pencereyi örten ağır perdelerin arkasında bir hareket gördü.

"Şunu gördün mü?" Santos sordu. Önden giden şerif yardımcısı başını salladı ve eli tabancasına gitti. Tetikte, kırık dökük yoldan yukarı doğru ilerlediler. ön verandaya çıkan basamaklar.

Santos kapıyı çaldı ve kendini kolluk kuvveti olarak tanıttı. "Bayan Henley," diye seslendi, "mülkünüzü aramak için izniniz var. Lütfen kapıyı açın."

Kapı bir aralık açıldı ve romatizmalı mavi bir göz onlara baktı. "Neler oluyor?" June Henley sordu.

"Hanımefendi, ben Iowa Kriminal Soruşturma Departmanı'ndan Dedektif Camila Santos, binanızı ve bitişindeki mülkü aramak için izniniz var. Lütfen kapıyı açın." June ne yapacağına karar verirken Santos ve diğer memurlar gergin bir şekilde bekledi.

* * *

Dedektif Levi Robbins, kolluk kuvvetlerindeki kariyerinin sona ermesine ve Blake County Şerif Departmanına karşı bir hukuk davası açmasına neden olan iki bilgiyi öğrendiğinde bölgedeki bilinen cinsel suçlularla görüşüyordu.

Bunlardan ilki, on altı yaşındaki Ethan Doyle'un cesedinin ailesinin ahırındaki bir yemlikte gömülü olarak bulunmasıydı.

Levi, sorguladığı pisliğe "terk etme," dedi.

Levi arabasına atladı ve Doyle çiftliğine doğru yola çıktı. *Bu* Levi, *zavallı aile*, diye düşündü. Tek tesellisi, Ethan'ın o sırada

Ailesini öldüren ve Becky'yi kaçıran kişi. Ama bu, Doyle ailesinin dörtte üçünün yok edildiği ve on üç yaşındaki bir kızın hâlâ kayıp olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

İkinci bilgi kendisine ulaştığında Levi'nin zihni sorularla dolup taşıyordu. Eyalet polisi hızlı çalışmıştı ve

Allen ailesine yapılan zalim aramalara ait numaranın izini sürebildik. Ethan Doyle olduğunu iddia eden arayanla bağlantılı. Cutter'ların evi.

Levi'nin içgüdüleri ona Brock Cutter'ı bulmasını söyledi. Lanet olası Cutter. Onlara Ethan'ın cinayete eğilimli olduğu, ailesini öldürmek istediği ve Allen'ın kızıyla bir ilişkisi olduğu bilgisini vermişti. Hepsi saçmalıktı. Peki o ne yaptı? Olay yerine mi gidecekti yoksa Cutter'ın peşinden mi gidecekti? Tam Doyle'ların evine giden yola sapacakken, Levi doğruca Cutter çiftliğine gitmeye karar verdi. Bazı cevaplar alacaktı.

Levi uzakta bir aracın hızla yaklaştığını gördü. Frene bastı ve sürücüyle göz göze geldi. Kesici. Levi frene bastı, lastikleri kaldırımda gıcırdayarak ilerledi, arkasında keskin bir duman ve patinaj izleri bıraktı. Keskin bir U dönüşü yaptı, ışıklarını ve sirenlerini açtı ve gaza bastı.

Önünde Cutter hızlanıyordu. Bu da ne böyle? Levi düşündü. Levi bastı ve kruvazör hemen arkasına gelene kadar çığlık atarak ilerledi. Cutter'ın kamyoneti. Çocuk neden kenara çekmedi ki? Cutter çakıllı bir yoldan hızla sağa döndü ve Levi neredeyse dönüşü kaçırıyordu. "çocuğu," diye bağırdı Levi, arabası neredeyse yoldan çıkıp bir mısır tarlasına girecekti. Direksiyonu sola doğru kırdı ve araba düzleşti. Cutter hâlâ hızla ilerliyordu. Tozlar kabardı ve her iki aracı da gri bir bulutla kapladı. Önünde, yanında, arkasında ne olduğunu göremiyordu. Kireçli toz ön camı kaplamıştı.

Yavaşlaması gerekiyordu ama artık çok geçti. Kruvazör Brock Cutter'ın kamyonetinin arkasına . Metalin çıtırtısı kulaklarını doldurdu ve Levi bacaklarının kırıldığını, gövdesinin emniyet kemerinin kayışına doğru gerildiğini hissetti. Acı içinde inledi, araba durana kadar dönüp dururken midesinin bulandığını hissetti. Levi gözlerini açtığında, aracın ön tarafı parçalanmış ve bacaklarını direksiyonun altına sıkıştırmıştı. Garip bir şekilde fazla acı hissetmiyordu, sadece göğsünde ağır bir baskı vardı.

Dikkatli bir şekilde boynunu soldan sağa çevirdi. En azından boynu çalışıyordu. Sonra ayak parmaklarını denedi. Hareket ettiklerini düşündü. Emin değildi.

Etrafındaki toz bulutu yavaş yavaş dağıldı ve arabanın dışındaki dünya yavaş yavaş netleşmeye başladı. Farlarının parlak ışığında onu gördü. Cutter'ın kamyoneti bir telefon direği tarafından neredeyse ikiye bölünmüştü. Ve Brock Cutter, yarısı sürücü kapısından dışarı sarkmış, parmak eklemleri çakıllı yola sürtünüyor, boynunda açık bir yara vardı. Hareket etmiyordu. Nasıl hareket edebilirdi ki? Çok fazla kan vardı.

Levi gözlerini kapattı. Sadece cevaplar istemişti. Sadece Doyle'lara, o küçük kıza ne olduğunu istemişti. Brock Cutter'ın peşinden gitmek doğru olan şeydi, değil mi? O sadece işini yapıyordu.

OceanofPDF.com

"Geri çekil," dedi annesi. Pencerenin altındaki bir sandalyenin üzerinde durmuş, klozetin kapağını örten porselen kapağı tutuyordu. Gözlerini kapattı ve camı yere indirerek pencereye çarptı. Annesi kapağı yere fırlattı ve kapak betona kırılınca kız irkildi. "Havluyu bana ver," diye emretti.

Kız annesine havluyu uzattı, o da havluyu eline sardı ve camda kalan kırık camları temizlemeye başladı. Sert bir kar duvarı onlara bakıyordu. Karları parmaklarıyla kazmaya çalıştı ve bu işe yaramayınca kıza havluyu kendisine vermesini söyledi.

Uzay ısıtıcı.

Kız söyleneni yaptı ve annesi küçük ısıtıcıyı karın hemen önünde tuttu. "Bir sandalye daha çek ve bir kaşık al," dedi annesi. Kız bir kaşık buldu ve diğer katlanır sandalyeyi annesinin durduğu yerin yanına sürükledi ve yukarı tırmandı. "Şimdi ısıtıcıyı tut, ben de kazacağım," dedi.

Hızlıca hallettiler ve on dakika içinde annesinin kolları eriyen kar yüzünden ıslanmıştı. Pencereden sert bir rüzgâr esiyor ve kızın nefesini kesiyordu.

"Tamam," dedi annesi. "Hava soğuk olacak ve acele etmeliyiz. Plastik torbayı bana ver ve battaniyeni al." Kız arabadan atladı Sandalyeye oturdu, camlar ayaklarının altında çıtırdadı, masaya koştı ve eşyaları aldı, sonra annesinin yanına döndü.

"Önce sana yardım edeceğim, sonra da ben çıkacağım," dedi annesi. "Kendini kesme." Kızı yukarı kaldırdı ve kız kolayca kayarak pencereden. Ardından battaniyesi ve plastik torbası geldi. Kız geride durdu ve annesini bekledi. Karla karışık yağmur yağıyordu. Buz gibi yağmur boynundan aşağı kayıyor, keskin rüzgâr eşofmanını ve kot pantolonunu kesiyordu.

Annesinin omuzlarını kırık pencerenin eşiğinden geçirecek kadar kendini yukarı çekebilmesi için birkaç deneme yapması gerekti. Annesi Küçük kız annesinin uzattığı kollarını tuttu ve çekti. Annesi bir iniltiyle vücudunun geri kalan kısmını da çekerek karların üzerine yığıldı.

Hızla ayağa kalktı ve yönünü bulmaya çalışarak etrafına bakındı. "Bu taraftan," dedi, buzlu taneler yüzlerine çarparken gözlerini kısarak. Anne ve kızı el ele tutuşarak kaygan avluda ilerlemeye başladılar.

Evin önüne geldiler ve yağmurdan için ön verandada durdular.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu kız. Titredi ve kendini annesine iyice . Gece karanlık, ıslak ve soğuktu ve hayal ettiğinden büyük görünüyordu.

Annesi plastik torbayı açtı ve günler önce oraya koyduğu anahtarları çıkardı. "Bu anahtarlardan birinin bir kamyonu ait olduğunu biliyorum," dedi. "Umarım bunlardan biri ön kapıyı açar, yoksa yürümek zorunda kalacağız."

İlk anahtarı ön kapıda denedi. Uymadı. Sonra ikinci ve üçüncü. Sonunda dördüncü anahtar da kolayca içeri girdi ve kapı açıldı. Bir kez İçeride, karanlık odadan mutfığa geçtiler. Annesi bodrum kapısında durakladı. "Demek bu yüzden açılmadı," dedi usulca ve kapının üstündeki sürgülü kilidi sola doğru çekti. "İki kilidi de kullanmış." Kilidi tekrar yerine kaydırıldı.

", " dedi annesi ve onu başka bir kapıya yönlendirdi. Bu kapı karanlık, penceresiz bir alana açılıyordu. Duvar boyunca dokundu ve odaya ışık doldu. Burası bir garajdı. Tezgâhlardan biri boştu. Diğerinde ise muşambayla örtülü başka bir araç.

Kadın muşambayı çekerek paslı ve çiziklerle dolu eski siyah bir kamyoneti ortaya çıkardı. Sık kullanmadığını söylediği kamyonet buydu ama ondan kurtulmaya hiç niyeti yoktu. Bazen içine oturup hatırlamayı sevdiğini söyledi.

Annesi elini soğuk metalin üzerinde gezdirdi. Parmaklarına siyah boya parçaları yapışmıştı. "İçeri gir," dedi annesi, kapıyı onun için açarak, "ve Kemerini bağla."

Kız bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Annesi onun arkasından tırmandı, kapıyı kapattı ve kontığa uygun olanı bulana kadar anahtarları çevirdi. Sonra uzanıp kızın kucağına ve göğsüne oturan bir kayış çekti ve yerine oturttu.

"Nasıl çıkacağız?" diye sordu kız, indirilmiş garaj kapısına bakarak. "İşte böyle," dedi annesi ve sonra başının üstüne uzanıp siyah bir düğmeye bastı. Yüksek bir gürültüyle garaj kapısı yavaşça yükselmeye başladı. Annesi ellerini direksiyonun üzerine koyup ne olduğunu inceledi.

önünde. Anahtarı çevirdi ve kamyonun motoru canlandı. "İşte gidiyoruz," dedi annesi ona korkuyla gülümseyerek.

Kamyon öne ve camlı araba yoluna doğru savruldu. Kuyruk kısmı önce sola, sonra sağa ve sonra düzleşti. Annesi önce hafifçe gaza, sonra frene bastı ve yavaşça ilerledi.

Uzun araba yolunda yavaşça ilerlerken kız "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Şşşt, odaklanmam lazım," dedi annesi. Yağmur buz gibi kesik kesik yağıyordu ve ön camı bulanık bir sis kaplamıştı. Arabanın camını Farlar ve silecekler biraz yardımcı oldu. Yolun başında bir karar vermesi gerekiyordu. Sağa dön ya da sola dön. Hiçbir fikri yoktu. nerede olduğunu ya da nereye gideceğini bilmiyordu. Derin bir nefes aldı ve kamyoneti sağa çevirdi.

Kamyon sarsılmaya, kaymaya ve durmaya devam etti, böylece kızın midesi çalkalanmaya başladı. Battaniyesine sımsıkı sarıldı ve düşmemesini umdu. Kusmak.

Sonunda annesi alışmış görünüyordu ve yolda yavaşça ilerlemeye başladılar. "Ne olursa olsun," diye başladı annesi, "devam etmeni istiyorum. Eğer ortaya çıkarsa, koşmaya devam et. Eğer ayrılırsak, koşmaya devam et. Anlıyor musun?" Annesi bir kez daha sağa döndü. Tekerlekler burada yolu daha kolay yakalıyor gibiydi ve annesi gaza bastı. Kamyon hızlandı. Kıza bir göz attı. "Güvenli bir yer bul.

Kimseye bir şey söyleme. Ne senin adını, ne benim , ne de güvenli bir yerde olduğunu bilene kadar hiçbir şeyi."

"Güvenli olup olmadığını nasıl bileceğim?" diye sordu kız. ", " dedi annesi. ". "

Kız o kadar emin değildi. Önlerindeki yola baktı. İstedikleri yere gidebilir, istedikleri kişi olabilirlerdi. Farların arasından kız bir ağaç gördü. Yolun tam ortasında büyüyen bir ağaç. "Anne," diye bağırdı.

Annesi direksiyonu sağa kırmaya çalıştı ama kamyon hâlâ ağacın kenarına çarpıyordu. Kız metalin ve tahtanın çatırtısını duydu ve sonra yol artık orada değildi. Karnı sallandı, kamyon zıpladı ve savruldu ve kız aniden baş aşağı. Dilini ısırды ve ağzına kan doldu. Kafası sert şeye çarptı ve kamyon aniden durana kadar döndü ve kaydı.

Kız koltuğunda baş aşağı duruyordu. Annesi gitmişti. Parmaklarını başına dokundurdu ve kanla kıpkırmızı oldular. "Anne?" diye seslendi. Cevap gelmedi. Ön cam parçalanmıştı ve Prizmanın içinden kızın görebildiği tek şey beyazdı. Hava daha da soğudu. Ağrıyan parmaklarıyla emniyet kemerini çözmeyi başardı ve acı veren bir gümbürtüyle aşağı yuvarlandı. Tavanın olması gereken yerde oturuyordu. Annesi için bir kez daha bağırdı ama tek duyabildiği ona ağlayarak karşılık veren rüzgârdı.

Ne yapacağını bilemiyordu. ağrı mide bulandırıcıydı ve el ve ayak parmakları soğuktan yanıyordu. Annesi ona devam etmesini söylemişti, o da öyle yapacaktı. Ne olursa olsun. Kamyonun kapılarından biri sıkışarak açılmıştı ve baş dönmesiyle sürünerek kapıdan içeri girdi. Etrafındaki her şey kamyonun kırık parçaları, ama annesi hiçbir yerde görünmüyordu. "Anne, neredesin?" diye seslendi ama sözleri kamyonun parçaları tarafından yutuldu.

Kar şimdi şiddetle yağıyordu.

Gözyaşları gözlerinde toplandı ve soğuk yanaklarına döküldü. Devam et, dedi kendi kendine. İleri doğru adım attı ve hemen yere düştü. Küçük bir tepenin üzerine çıkana kadar elleri ve dizleri üzerinde süründü.

Fırtınanın içinden gözlerini kısarak bakınca onu gördü. Solgun ve zayıftı ama oradaydı. Ayağa kalktı ve yavaşça, istikrarlı bir şekilde hareket ederek yıldıza doğru ilerledi.

Ağustos 2000

Ön kapı yavaşça açıldı ve Ajan Santos karşısında duran kadını değerlendirdi. Bir iskelet kadar zayıftı; yüzü solgun ve buruşuktu. Ölümünden iki adım uzakta görünüyordu.

"Senin geleceğini söyledi," dedi June kısık bir sesle.

"Jackson nerede?" Santos gözlerini odanın içinde gezdirerek sordu.

June yorgun bir şekilde sandalyeye oturdu. "O benim oğlum. Onu seviyorum," dedi basitçe.

Santos, Jackson Henley'nin annesinden yardım alamayacaklarını biliyordu. Santos bir şerif yardımcısına "Sen onunla kal," diye emretti.

Santos ve ekibi işe evde üstünkörü bir arama yaparak başladı.

Her şey bir toplu iğne gibi tertemizdi. Beton duvarları ve zemini olan bodrum katı bile süpürülmüştü. Jackson Henley ya da Becky Allen'dan hiçbir iz yoktu. Santos, June Henley'nin oturduğu ve onları dikkatle izlediği oturma odasına döndü.

Ev, şu ana kadar sıradan bir yerdi; evlenmiş ve orada bir oğul yetiştirmiş yaşlı bir kadının evine benziyordu. Jackson'ın çeşitli yaşlarda, June ve kocasının düğün günlerinde çekilmiş fotoğrafları vardı. Ama bir şey eksikti.

Sonra Santos'a geldi. Ev, yetişkin oğluyla birlikte yaşayan bir kadına değil, hasta ve yaşlı bir kadına aitmiş gibi görünüyordu. Jackson'ın evde uyuduğuna dair hiçbir iz yoktu. Kıyafetleri ya da kişisel eşyalarıyla dolu bir dolap da yoktu.

Jackson, tüm niyet ve amaçlar için, evde yaşamıyordu. Arazide zamanını geçirdiği başka bir yer vardı.

Santos ön pencereye gitti ve perdeyi kenara çekti. Dışarıda Şerif Butler ve ekibi araziye ve ek binaları arıyordu. Uzakta, yanık yığınının yoğun siyah duman yükseliyor ve onunla birlikte Santos'un midesine hastalıklı bir his yerleşiyordu.

Lastik yakmak, devrilmiş ağaç dallarını ya da bahçe çöplerini yakmak gibi değildi. Yasadışıydı. 91'den beri öyleydi. Jackson bunu biliyordu ama görünüşe göre umursamıyordu. Lastikleri ateşe vermek kolay değildi. Sıcak yanarlardı ve bir kez tutuştular mı,

söndürölmesi zordu. Ve lastik yangınlarından çıkan duman siyanür ve karbon monoksit gibi zararlı kimyasallarla doluydu.

June, Jackson'ın kolluk kuvvetlerinin geleceğini bildiğini söyledi. Jackson'ı Doyle cinayetlerine ve Becky Allen'ın kaybolmasına bağlayan herhangi bir kanıt yok edilirse, yasadışı lastik yakmaktan tutuklanmak değeçektir.

O yangını söndürmek zorundaydılar.

Santos, "En yakın itfaiyeyi ara ve onları buraya getir," diye emretti. "Onlara bir lastik yangını olduğunu söyle."

June Henley'e döndü. "Hanımefendi, burada olmanız güvenli değil. Yanan lastiklerden çıkan duman ve dumanlar sizi hasta edecek. Sizi buradan sizi bölgeden uzaklaştırır."

June'un omuzları teslimiyetle çöktü, ama dengesiz bir şekilde ayağı kalktı. "Bu konuda yanılıyorsun," dedi June. "Jackson o aileyi öldürmedi ya da o kız al."

Bir polis memuru June'u evden çıkarırken Santos, "Umarım öyledir hanımefendi," dedi.

Havada bir silah sesi duyuldu ve Santos dışarı fırladı. Havayı kapkara bir duman kaplamıştı ve yanık lastik kokusu burnuna dolup gözlerini yakıyordu. Dirseğıyle ağzını kapattı ve silah sesine doğru gitti.

Yangın, lastiklerin istiflendiğı evden yaklaşık yüz metre uzaktaydı. Santos yaklaştıkça, öksüren ve hırıltılar çıkaran yardımcılar onun yanından geçerek ters yöne doğru koşmaya başladılar.

Santos koşarken bir memuru yakaladı. "Ne oluyor?" diye sordu. "Adam ateşi pompalı tüfikle koruyor. Kimsenin yaklaşmasına izin vermiyor. O," dedi. Gözleri dumandan kızarmış ve tahriş olmuştu. "Onu ateşe birkaç silah atarken yakaladık. Ondan bir sürü var. Bir cephanelik."

"Peki ya silah sesi?" Santos sordu. "Yaralanan var mı?"

". Duman çok yoğun." Şerif yardımcısı , ellerini dizlerine koydu, öksürdü ve öğürdü.

"Sen git," dedi Santos. "Herkesin mülkten iyice uzaklaştığından emin olun. Destek çağırın." Şerif yardımcısı başıyla onayladı ve kara bir bulutun içinde kayboldu.

Santos geri çekilip kendisinin de güvenli bir yere gitmesi gerektiğini biliyordu ama şerif henüz dumandan çıkmamıştı ve onu geride bırakamazdı. Omuz silkerek

Santos takım elbisesinin ceketini yüzünü örtmek için kullandı ve dumanın derinliklerine doğru ilerledi.

Lastiklerden oluşan ateş tamamen alevler içindeydi ve Jackson Henley, elinde pompalı tüfeğiyle ateşin önünde duruyordu, gözleri arkasındaki alevler kadar çılgındı. Ayaklarının dibinde birkaç gaz tenekesi duruyordu.

Santos ceketini bir kenara fırlattı ve tabancasını kaldırdı.

Zehirli dumandan etkilenen şerif dizlerinin üzerine çökmüş, hava almak için çırpınıyordu. Santos dumanın arasından "Jackson Henley," diye seslendi. "Silahını yere bırak."

"Geleceğini biliyordum," diye geveledi Jackson. Sarhoştı, diye düşündü Santos, bu onu daha tehlikeli ve öngörülemez yapıyordu. Yüzü is içindeydi ve soluk mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "O kıza yardım etmeye çalıştım. Kanaması vardı ve tek yapmak istediğim ona yardım etmektir. Şimdi onu kaçırdığımı düşünüyorsun."

Kara duman ciğerlerinde çimento gibi sertleşiyordu. Butler'ı oradan çıkarması ; oradan çıkması gerekiyordu.

Henley'i vurmayı düşündü. En hızlı çözüm bu olurdu. Santos haklı olduğunu biliyordu - adam elinde bir tüfek sallıyordu. Sanki vurulmak için yalvarıyor gibiydi. Ama bilmesi gereken o kadar çok cevaplanmamış soru vardı ki, bunların başında Becky Allen'ın nerede olduğu geliyordu. Eğer ölürse, Becky Allen da onunla birlikte ölebilirdi.

Santos bir karar verdi. Riskli bir karardı ama gerçeği öğrenmek için tek şansları bu olabilirdi. Memur arkadaşlarının onu koruduğunu bilerek silahını indirdi.

"Hadi Jackson," dedi Santos. "Bu konuyu konuşalım. Söyleyeceklerini duymak istiyorum ama bu şekilde değil. Burada değil. Güvenli bir yere gidelim."

Henley başını salladı. "Bana inanmayacaksınız. Kimse bana inanmaz."

Santos telaşla, "Bu doğru değil," dedi. "Annen sana inanıyor, ben de sana inanıyorum."

Henley acı bir kahkaha ve yakındaki bir benzin bidonunu tekmeledi ve bidon büyük bir gürültüyle patladı. Jackson Henley, ateşin kendisine doğru hızla ilerleyişini büyülenmiş bir halde izledi. Yerde çılgınca bir yol izleyen alevler, ateşli yılanlar gibi ayak bileğine dolandı ve bacağından yukarı doğru kaydı.

Ajan Santos silahını bir kenara atıp Henley'e doğru koştu. Ceketini kullanarak Jackson'ın bacağına kaplayan ve kollarına sıçrayan alevleri söndürmeye çalıştı.

Koruyucu giysiler içindeki itfaiyeciler onlara doğru geldi. Biri yüzüne oksijen maskesi bastırđı ve ayağına kaldırıldı.

Acı dolu çığlıklar kulaklarını doldurdu. Jackson Henley yaşıyordu ve Becky Allen'a ne olduğunu onlara anlatacaktı.

OceanofPDF.com

Günümüz

Wylie el fenerini adamın üzerine tutarak yüzünü daha yakından inceledi. Elbette yirmi iki yaş daha büyüktü ve saçları seyrelmiş, seyrek bir tutam gri saçla geniş, ağır kırışık bir alnı ortaya çıkarmıştı. Ama onun kim olduğunu inkâr etmek mümkün değildi; çene çizgisinin hemen altındaki kalın, kaba yara izlerini görebiliyordu. Onun resmini haberlerde, yıllar boyunca sakladığı gazete kupürlerinde binlerce kez görmüştü. Bu Jackson Henley'di, ailesini öldüren, Becky'yi kaçıran ve şimdi de onu almak için geri dönmüştü.

Wylie el feneriyle adamın suratına vurma isteğiyle savaştı. Anne babası ve kardeşi gibi kanlar içinde kalana kadar onu tekmelemek ve dövmek istiyordu. Onun ölmesini istiyordu. Ama öfkesini kontrol altında tutmak zorundaydı, en azından şimdilik. Onun eve girmediğinden emin olmalıydı.

"Enkazı gördüm ve burada birinin yardıma ihtiyacı olabileceğini düşündüm. Ben de tam kapıyı çalmaya hazırlanıyordum."

"Hayır, biz ," demeyi başardı Wylie, sonra da orada yalnız olmadığının sinyalini verdiği için zihinsel olarak kendini tekmeledi. "Kocam ve ben iyiyiz," diye yalan söyledi ve bunun işe yarayacağını ve adamın gideceğini umdu.

"Çok büyük bir kaza olmuş olmalı," dedi Jackson. "Bazı ışıklar gördüm. Hayatta kalanların fırtınadan kaçmak için buraya gelmiş olabileceğini düşündüm. Enkaza en yakın ev burası. Şu anda burada kimsenin yaşadığını sanmıyordum," dedi çorap şapkasını başından çıkararak.

Jackson onun kim olduğunu bilmiyordu ya da en azından tanıımıyormuş gibi davranıyordu. Wylie ve büyükannesi ve büyükbabası cenazelerden kısa bir süre sonra bölgeyi terk etmişlerdi. Gideli yirmi yıldan fazla olmuştu ve buradaki hiç kimse Josie Doyle'un Wylie Lark olarak kasabaya geri döndüğünü bilmiyordu.

Ama Wylie, Jackson Henley'i izliyordu. Onun evinin önünden geçti. -Annesiyle birlikte yaşadığı ev. Hurdaların çoğunu temizlemişti - lastikler, çiftlik ekipmanları - hepsi gitmişti. Geriye kalan tek şey bahçesinde park etmiş birkaç araç vardı. Bilmediği şey, adamın bir kar küreme aracı sürücüsü olduğuydu.

"Kazadan sonra kimse ortaya çıktı mı?" Jackson sordu.

Wylie konuşmadan önce durakladı. Jackson onu, onun kendisini izlediği kadar yakından izliyor olsaydı, bir kocası olmadığını ve burada tek olduğunu bilirdi. Yine de yerel halkla herhangi bir etkileşime girmemek için çok dikkatli davranmıştı. Kitap için yaptığı tüm röportajları aylar önce telefonla yapmıştı. Kimsenin gerçekte kim olduğunu bilmesini istememişti.

"Hayır," dedi Wylie elinden geldiğince rahat bir şekilde. "Kontrol ettim ve görünüşe göre ben oraya varmadan önce onlara yardım gelmiş. Uğramanız gerçekten hoştu." Onu buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Adım Jack, yolun bir mil aşağısında oturuyorum," diye açıkladı. "birinin kiraladığını bilmiyordum. Dediğim gibi, enkazı gördüm ve sadece kontrol etmek istedim."

"Ben Wylie," dedi ve Jackson irkilmedi. "Kocam ve ben evi kiraliyoruz." Belki de hayatını mahvettiği kadının karşısında durduğunun gerçekten farkında değildi ama Wylie, Becky ve çocuğunun diğer odada olduğunu bildiğinden emindi.

"Aslında yardımınıza ihtiyacım var," dedi Wylie. "Odunumuz bitti ve yardım etmesi için kocamı uyandırmak istemiyorum. Belki birkaç kucak dolusu taşıyabilirsin?" diye sordu, sesinin doğal çıkmasını umarak.

"Elbette," dedi Jackson. "Sadece bana doğru yönü göster." "Şuradaki alet deposunda. , sana göstereyim." Onu tutarak Wylie nefes nefese Jackson'ı fırtınanın içinden geçirerek evle ahır arasında küçük, sağlam bir bina olan eski alet deposuna götürdü. Planının işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama elindeki tek şey buydu.

Alet deposunun kapısını açtı ve rüzgârın uğultusu arasında bağırdı: "Odunlar orada. İkimiz de bir kucak dolusu ve bu bizi gece boyunca idare eder."

Jackson başıyla onayladı ve ikisi de karanlık ek binaya adım attılar. Wylie el feneriyle uzak bir köşeyi kısaca aydınlatarak, "Arka ," dedi. Sonra ışığı kullanarak ince, sağlam bir alet bulmak için alanı taradı. Gözleri tornavidaya takıldı ve onu duvardan kaptı.

"Ben ," dedi Jackson. "Şu ışığı tekrar bu tarafa tutabilir misin?"

İşte o zaman Wylie hamlesini yaptı. Jackson'ı arkadan hızla iterek tökezlemesine ve dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu.

"Hey," diye bağırdı Jackson şaşkınlıkla.

Wylie döndü ve kalbi küt küt atarak koşmaya başladı. Onun sesini duyduğunu sandı. Arkasındaki ayak sesleri, sıcak nefesi ensesindeydi ve bir an için mısır tarlasında, bir katilden kaçmaya çalışırken buldu. Wylie duraksamadı, ne kadar geride olduğunu görmek için arkasına bakmadı.

Kapıyı çarpı, mandalı çevirdi ve tornavidayı çılgınca yerine kaydıldı, tam adamın bedeni kapıya çarparken kapıyı kilitledi.

"Hey," diye bağırdı Jackson ve kapıya vurdu. "beni!"

Jackson vücudunu ağır ahşap kapıya doğru fırlatırken Wylie sırtını kapıya dayadı. Kapı titredi ama derme çatma kilidi sağlamdı. En azından şimdilik dayanabilirdi.

Kulübenin içinden gırtlaktan gelen bir çığlık, ayak sesleri ve omzunun tahtaya çarpma sesi geldi. Ardından yere düşen birinin çarpma ve homurtuları geldi.

Sonra hiçbir şey olmadı. Ses yoktu. Kapının diğer tarafında hareket yoktu.

Silahını bulmalı, Jackson'ı kulübede kilitli tutmanın ve evin dışında tutmanın bir yolunu bulmalıydı. Becky ve kızını güvende tutacak ve gerekirse Jackson Henley'i öldürecek.

OceanofPDF.com

Wylie gideli uzun olmuştu. Kız koltuktaki yerinden kayarak, ileri geri sallanan ve "Geliyor, geliyor" diye inleyen annesinin yanına gitti.

Annesi haklı mıydı? Babası onları bulmuş muydu? Eğer öyleyse, hepsini öldürecekti. Belki, diye düşündü, eğer babasıyla konuşursa, Wylie Uzakta. Yardım bul. El fenerini taşıyan kız, Wylie arka kapıdan içeri girip kapıyı çarparak kapattığında ve sanki kapıyı kapalı tutmaya çalışıyormuş gibi sırtını kapıya dayadığında kanepeden kayarak mutfığa doğru ilerledi.

"Babam mı?" diye sordu kız.

"Evet," dedi Wylie. "Bu o. Şuradan bir sandalye kap." Mutfak masasına doğru başıyla işaret etti.

Josie sandalyeyi Wylie'ye doğru sürükledi ve Wylie'nin sandalyeyi iki ayağı üzerine yatırıp üst rayını kapı kolunun altına kaydırmasını izledi.

Kız, babasının dışarıda bir yerde olduğunu düşündü. Aralarında sadece birkaç santimlik bir tahta vardı.

"İçeri girecek," dedi kız teslimiyetle. "İçeri girecek."

Wylie nefes nefese, "Hayır" dedi. "Ona izin vermeyeceğim. Ve eğer alırsa beni geçemeyecek. Artık sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Sonra sessizlik oldu. Uzun bir süre orada durup dinlediler, Bekliyordum. Hiçbir şey gelmedi.

Wylie kıza doğru döndü. "Annenin adı Becky, değil mi?"

Kız dondu kaldı. Wylie'ye güveniyor muydu? Annesi ona, "Bileceksin," demişti. Bileceksin.

"Lütfen," dedi Wylie. "Bilmek zorundayım. Adı Becky mi?" Küçük kız başını salladı ve Wylie gözlerini kapatıp ağlamaya başladı.

Günümüz

Nadiren yaşadığı duygu patlamasından utanan Wylie hızla gözlerini kuruladı ve şaşkınlık içinde küçük kıza baktı. Diğer odadaki kadın Becky'ydi. Bu Becky'nin kızıydı. Herkesin öldüğünü sandığı kız yaşıyordu. Wylie'nin ailesini öldüren ve Becky'yi tutsak eden adam da alet deposunda kilitliydi.

Wylie yüzünü pencereye dayadı ve Jackson'dan herhangi bir hareket belirtisi görmek için kulübeye doğru baktı. Her şey sessizdi. Belki de kapıyı kırmaya çalışırken kendini yaralamıştı. Ya da belki de Wylie'nin gardını indirmesini bekliyordu.

Sadece tetikte olmaları ve beklemeleri gerekiyordu. Wylie bekleme konusunda iyiydi. Onca yıl önce, birilerinin gelip onu kurtarmasını beklemiş, anne babasını, kardeşini, Becky'yi kurtarmasını beklemişti. Jackson Henley'nin ailesini öldürdüğü için hapse atılmasını beklemişti. Ama bunların hiçbiri şimdiye kadar gerçekleşmemişti. Becky eve dönmüştü.

Wylie, Jackson Henley'nin çıkmasını bekleyebilirdi. Bunu yirmi iki yıldır yapıyordu; bir gün daha ne demektir?

Wylie küçük kızı elinden tutarak oturma odasına götürdü. Becky kanepeden gitmişti. Wylie masanın üstündeki kayıp ilanını aldı. Dosya klasörü.

Dolaptan gelen yumuşak ağlama sesini duydu ve yavaşça kapıyı açtı. Becky adındaki kadın yerde oturmuş titriyordu. Wylie kendini yere bıraktı ve Becky'nin yanına tırmanarak el fenerini önlerinde yere koydu. Kız dolap kapısının hemen dışında durmuş dinliyordu.

"bir yerde, değil mi?" diye sordu kadın, sesi korkudan titriyordu. "Bizim için geldi."

Wylie kırışmış fotoğrafın kenarlarını düzeltmeye çalıştı ve sonra Becky'ye uzattı. Becky fotoğraftaki kişiyi bulmaya çalışıyormuş gibi uzun süre fotoğrafa baktı. Wylie'ye bakmasa da kadın o kadar dikkatle dinliyordu ki zorlukla nefes alıyordu.

"Becky," dedi Wylie usulca. "Benim. Josie."

Kadın başını eğdi ve şaşkınlıkla bir o yana bir bu yana salladı. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken kurumuş kanın içinde düzensiz bir yol bırakıyordu.

Wylie kadının eline uzandı ve kadın yanmış gibi irkildi. Wylie kadının elini nazıkçe kavradı ve avuç içi yukarı bakacak şekilde ters çevirdi. Parmağıyla at nalı şeklindeki yara izini takip etti. Wylie sesini eşit ve sakin tutmaya çalışarak, "Bende de bir tane var," dedi. Jackson Henley'nin alet deposunda kilitli olduğu bilgisi onu sakinleştirecekti ama bu uzun sürmeyecekti. Ama önce Wylie'nin Becky'nin kim olduğunu anlamasını sağlaması gerekiyordu.

"Sanırım on yaşındaydık," dedi Wylie. "Kan kardeşi olmamız gerektiği fikrine kapıldık. Annemin soyma bıçağını kullandık. Sen benden daha cesurdun.

ve daha derin bir kesik açmış. Bu yüzden bu kadar belirgin bir yara iziniz var. Ama bende de bir tane var, gördün mü?"

Wylie elini uzattı ve kadının gözleri önce elini tuttu, sonra uzaklaştı. "Sonsuza dek kardeşiz," diye mırıldandı kadın.

Annesinin sıkıntısını gören kız da onlarla birlikte dolaba tırmandı.

Wylie kadının konuşmasını, bir şey, herhangi bir şey söylemesini bekledi. Ama sadece sessizlik vardı ve Wylie bir an için her şeyi yanlış anladığını düşündü. Bu Becky değildi, sadece korkmuş, kaybolmuş bir yabancıydı. bir fırtınada güvenlik. Wylie birden kendini aptal gibi hissetti. Bunca yıldan sonra nasıl umut edeceğini unutmuş ve nedenini anlamamıştı. Bu çok acı vericiydi. Elini çekti.

Sonunda kadın konuştu. "görüldüğünü unutmuşum. Gözlerimi sımsıkı kapattığımda küçük görüntüler görüyordum."

Becky Wylie'ye baktı, gözleri yaşlarla parlıyordu, sonra gülümsedi ve işte oradaydı. Wylie'nin hatırladığı Becky.

"Senin öldüğünü sanıyordum," dedi Wylie. "Annen hariç hepimiz öyle düşündük. O seni aramaktan hiç vazgeçmedi."

Becky gözlerini sildi. "Öldüğünü sanmıştım. Bana onun öldüğünü söyledi. Artık kimsenin beni aramadığını, kimsenin umurunda olmadığını."

"Hepimiz önemsedik, herkes önemsedti," diye Wylie onu ikna etmeye çalıştı. "Ajan Santos, Jackson Henley'nin hüküm giymesi için elinden gelen her şeyi yaptı."

"Jackson mı?" Becky alnı şaşkınlıkla çatılmış bir halde sordu.

Wylie başıyla onayladı. "Evet, Jackson Henley. Ailemi öldürmekten ve senin kaybolmandan dolayı onu tutuklamak için yeterli kanıt yoktu. Kullandığı silahı ya da kardeşimin kayıp kamyonetini bulamadılar. Seni de bulamadılar. Ama endişelenme. O şimdi yakalandı. Onu alet deposuna kilitledim. Sana bir daha asla zarar veremeyecek."

Wylie ve annesi dolapta oturmuş fısıldaşıyorlardı. Aralarındaki boşluğa sıkıştı ve başını annesinin kucağına yasladı. Dışarıda kalmak istemeyen Tas, açık dolap kapısının önüne uzandı.

Annesi ve kız onu dinlerken Wylie konuştu. Onlara annesiyle birlikte genç oldukları zamanları anlattı. Okuldan, gecelemelerden, pastalı, dondurmali, balonlu doğum günü partilerinden ve uzun öğleden sonraları havuzda. Kızın mümkün olduğunu bile bilmediği şeyler.

Wylie ve annesi birbirlerini daha önceden tanıyorlardı. Babasından önce, bodrumdaki odadan önce, ondan önce.

Wylie ayrıca on iki yaşındayken nasıl uzaklara taşındığını, yazar olduğunu, çok genç yaşta evlendiğini ve Seth adında bir bebeği olduğunu anlattı. "Evleneceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Wylie. "Ya da çocuk sahibi olacağımı." Kıza şöyle bir baktı, sonra da "Olanlardan sonra bunu hak etmediğimi düşündüm. Ama oğlumu özliyorum. Seth'i çok özliyorum."

Wylie sürünerek dolaptan çıktı ve bir süre sonra elinde bir resimle geri döndü. "Bu Seth, benim oğlum."

Kız onun ne demek istediğini bilmek istiyordu. Wylie'nin iyi bir kocayı, gülen kara gözleri ve derin gamzeleri olan bir oğlu hak etmeyecek kadar kötü ne yaptığını bilmek istiyordu ama Wylie'nin konuşmayı kesmesini de istemiyordu. Sesi hoşuna gitmişti, daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Bir süre annesi tek kelime etmedi. Sadece dinledi ve kızın başını okşadı. Kız göğsünde tam olarak adlandıramadığı bir acı hissetti. Bu üzüntü ya da öfke değildi. Daha çok umut gibi hissetti.

"Wylie, "Her şeyi yazarsam hayatıma devam edebileceğimi düşündüm. Hayatımı yaşayabilir, iyi bir anne olabilirdim. Bunun yerine, burada saklanıyorum, olanlar hakkında bir kitap yazmaya çalışıyorum ama gerçekten yüzleşmek istemiyorum."

Kızın gözleri ağırlaştı. Sıcaktı, güvendeydi ve annesiyle birlikteydi. Her şey yolundaydı. İsterse şimdi uyuyabilirdi ve her şey yoluna girecekti.

"Annen hâlâ çalışıyor," dedi Wylie ve kızın gözleri açıldı. Annesinin dudaklarından küçük bir ses kaçtı. Annesi bir zamanlar bir annesi olduğundan nadiren bahsederdi. Bu onu çok üzüyordu.

"Döndüğümünden beri onunla hiç konuşmadım," diye etti Wylie. "Çok korkak biriydim. Kimseyle konuşmadım."

Annesi başını eğdi. Gözyaşları yanaklarından kızınkilere döküldü, ama o kıpırdamadı.

Sonunda annesi konuştu. "Bana onun öldüğünü söyledi. Bana hepinizin öldüğünü, ailenizin, köpeğinizin ve hepsinin benim suçum olduğunu söylediAma ben

bodrumdan gizlice çıktım ve evi aradım. Ve o cevap verdi. Annem. Ölmemişti. Ama hiçbir şey söyleyemedim. Sadece kapattım." Annesi gözlerini sildi. "Ama ailen? Kardeşin?"

"Evet," dedi Wylie. "Onları o öldürdü."

Annesinin omuzları çöktü. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi yumuşak bir sesle. "Beni ağabeyinin kamyonetine bindirdi ve beni de öldüreceğini söyledi."

Wylie, "Annemle babam o gece Ethan'ın kamyonetini çakıllı yoldan alıp eve getirmiş olmalılar," diye mırıldandı.

"Kamyonu bunca yıl garajında saklamış," diye devam etti Becky.

"Kaçarken aldığımız kamyonet buydu. Onu siyaha boyamıştı ama Ethan'a ait olduğunu biliyordum. Oradan çıkmamız gerekiyordu. Nasıl sürüleceğini bilmiyordum ama bu bizim tek

bir seçim. Kar ve buz yüzünden -" üzüntüyle başını salladı "- yolda kalamadım. Kontrolü kaybettim ve kaza yaptım. Çok özür dilerim."

Wylie annesinin eline uzandı ve onu nazikçe kendi elinin içinde tuttu. Uzun bir süre öylece oturup beklediler. Ne için? Kulübedeki adamın Onlar için mi geldin yoksa başkası için mi?

Önemli değildi. Kız uzun zamandır ilk kez her şeyin yoluna girebileceğini hissetti.

Günümüz

Kapı çalındı ve Wylie ile Becky sustular. Kız endişeyle onlara baktı.

"Lütfen cevap verme," diye yalvardı Becky. "Lütfen. Bu o, bir sürü arkadaşı var. Bize zaman ne kadar uzağa kaçarsak kaçalım, bizi geri getirmenin bir yolunu bulacağını söylerdi."

"Güvendesin. Onu kulübeye kilitledim. Sanırım cevap vermeliyim," dedi Wylie ayağa kalkarak. "Korktuğunu biliyorum ama polisi buraya getirmeliyiz ve seni hastaneye götürmeliyiz. Burada daha fazla kalamayız. Gitmemiz gerekiyor."

Kapı daha fazla çalındı. "Hey," diye bir ses. "Orada her şey yolunda mı?"

"Bu o," dedi Becky, kızını kucaklayıp dolabın içine doğru çekebildiği çekerek. "Bizim için geldi."

Wylie, "Sen burada kal, ben gidip kontrol edeceğim," dedi. "Hayır, hayır, bizi bırakma," diye yalvardı Becky.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Sadece bekle," Wylie ön pencereye gitti ve perdeleri kenara çekti. "Yine Randy Cutter," dedi rahatlayarak ve perdenin inmesine izin verdi. "Daha önce de buradaydı. Geri geleceğini söylemişti. Bize yardım edebilir."

"Hayır, bu o," diye fısıldadı Becky. "Aradığımız kişi o. Randy."

"Randy Cutter?" Wylie şaşkınlıkla sordu. "Olamaz. Sana söyledim, bu Jackson Henley. Ellerindeki tek şey üzerinde senin kanın olan bir bezdi. Ama bu yeterli değildi."

"Kan mı?" Becky sordu. "Ne kanı?"

"Bir arama köpeği Henley arazisinin yakınında senin kanına bulanmış bir bez parçası buldu ama bu yeterli olmadı. Ama etmeyin, size bir daha asla zarar vermeyecek."

"Beni kimin kaçırdığını biliyorum," diye ısrar etti Becky, sesinde panik yükseliyordu. "Josie, Randy Cutter'dı."

Bir an için Wylie konuşmadı. Yıllardır kimse ona Josie dememişti. "Ama Jackson olmalıydı," dedi Wylie. Büyükannesi ve büyükbabası ona

Jackson Henley cinayetden birkaç gün sonra silah suçlamaları. Kitabı araştırırken bunu doğrulamıştı. Tutuklama sırasında kötü bir şekilde yanmış ve Des Moines'deki bir yanık ünitesinde birkaç ay geçirmiş ve yeterince iyi olduğunda on sekiz aylığına Anamosa'daki erkekler hapishanesine gönderilmişti.

"Seni kaçıran adamın vücudunun büyük bir kısmında yanıklar var, değil mi? Bacağı, kolları ve boynu?" Wylie hâlâ Becky'yi kaçıranın Jackson olduğu fikrinden vazgeçmeye hazır olmadığını söyledi.

"Hayır," diye başını salladı Becky. "Beni dinlemen gerek. Randy Cutter." Wylie'ye baktı, gözlerinde dehşet vardı. "Şu anda dışarıda. Onu tanıyorum. Sesini , lanet olsun, son yirmi yıldır neredeyse her gün duydum." Wylie gözlerini Becky'ye dikti ve sonra onay için küçük kıza baktı. Kız başını salladı.

"Tanrım," diye nefes aldı Wylie. Randy Cutter mı? Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

"Merhaba," diye Randy. "Seni kontrol etmek için dışarı çıktım ve evin etrafında sürünen bir adam gördüm."

Jackson Henley. Tanrım, onu alet deposuna kilitlemişti. Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmıştı? Herkes nasıl bu kadar yanılmıştı?

"Belki de ," diye fısıldadı Wylie.

"Gitmeyecek," dedi Becky donuk bir sesle. "Gitmemize asla izin vermeyecek."

"Hey, beni sinirlendiriyorsun," diye seslendi Randy kapıdan. "Senin için endişeleniyorum. İçeri geliyorum, tamam mı?" Kapı tokmağı tıkırdadı ve Becky korku dolu küçük bir gıcırta çıkardı.

Wylie silahı için ceketinin cebine baktı. Orada değildi. Zemini taradı, koltuk minderlerini aradı. Nereye gitmişti? O silah olmadan ölmüş olacaktı.

Kendilerini bir şeyle silahlandırmaları gerekiyordu. Wylie'nin aklına rafta duran bıçak ve balta geldi. Onları aldı ve bıçağı Becky'nin ellerine bastırdı. "Şu anda elimizdeki tek şey bu," dedi.

Küçük kıza, "Eğer sana kaçmanı söylersem, ahıra git ve saklan. Hava soğuk olacak ama saklanacak bir sürü yer var. Güvenli olduğunda gelip seni bulacağım."

Kız başını salladı, yüzü solgundu. Wylie ikisine de birer el feneri uzattı. "Gerçekten ihtiyacınız olmadıkça onları kapalı tutun. Nerede olduğumuzu bilmesini istemeyiz."

Wylie parmak uçlarında dolaşarak odayı aydınlatan fenerlerin her birini kapattı ve geriye sadece şöminenin ışıltısı kaldı. Merakla

Wylie sanki kaderlerini mühürlemiş gibi ateşin üzerine su döktü. Ateş tıslayıp tükürdü ve oda karardı.

Saatini kontrol etti. Şafağa daha bir saat vardı.

"Her şey girecek," diye fısıldadı Wylie. Bunun üzerine Becky, "Koşamam. Sana yetişemem. Lütfen kızıma iyi bak."

Wylie, Becky'nin elini tutarak, "İkinizle de ilgileneceğim," diye söz verdi.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Becky sordu.

"Ayrılmalıyız. Farklı yerlerde saklanmalıyız. Eski yatak odamdaki küçük boşluğu hatırlıyor musun?" Wylie Becky'ye sordu. "Onu al ve oraya saklan. Seni bulmakta zorlanacaktır. Ben burada kalıp . İçeri girerse hazır olurum."

"Peki ya Tas?" diye sordu kız.

Wylie ona, "İyi olacak," diye güvence verdi. Köpek yatağına yerleşmişti. Onun yerini ele vereceğini düşünmüyordu ve onu banyoya kilitlemeyi ama vazgeçti. Belki Tas, iş başa düşerse onu korumak için ilham alırdı. Becky ve kız merdivenleri hızla çıkarken Wylie, "El fenerlerinizi kapalı tutmayı unutmayın," diye fısıldadı.

Saklanmak için en iyi yeri düşünmeye çalıştı. Randy eve zorla girerse Wylie'nin hemen tepki verebilmesi gerekiyordu. Keşke Silahını aramak için zamanı vardı ama yerini ele vermekten korktuğu için el fenerini cesaret edemiyordu.

Sonunda Wylie elinde baltayla kanepenin arkasında yere oturdu ve beklemeye başladı. Randy'nin eve girdiğini duyacaktı. Randy'nin nerede olduğunu biliyordu ama onun nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hava çok soğuk ve ölüm sessizliğindeydi. Hiçbir çıtırtı yoktu. şöminedeki alevler; dışarıdaki rüzgâr . Wylie, Jackson Henley'nin iyi olduğunu ve alet deposunda donarak ölmediğini umuyordu. Onun hakkında fena halde yanılmıştı. Ürkütücü sessizlik bir koza gibi sarmıştı.

Dakikalar geçip gidiyordu. Wylie kafasının içinde saniyeleri saydı. Belki Randy pes etmiş ve gitmişti. Dışarıda uzun süre kalamazdı. Hava çok soğuktu. Wylie bu düşünceyi çabucak aklından çıkardı. Eğer ailesini öldüren ve Becky'yi kaçıran Randy Cutter'sa, kaybedecek her şeyi vardı. Becky haklıydı. Hiçbir şeyden vazgeçmeyecekti.

Nasıl olur da bilmez? Randy Cutter onu vurmuş, mısır tarlasına kovalamış, takip etmişti ama Wylie hâlâ kim olduğunu bilmiyordu. O vardı

Kendi kardeşinden şüphe ediyordu; onun ailelerini katledebileceğini düşünüyordu. *On iki yaşındaydım*, diye hatırlattı Wylie kendine. Ama yine de öfke ve suçluluk duygusu içinde dönüp duruyordu.

Oda her geçen an daha da soğuyordu. Parmakları sertleşti ve baltayı ellerini birbirine sürterek ısıtmaya çalıştı.

Wylie kulağını eğdi. Bir şey mi duymuştu? Yumuşak bir sürtünme sesi mi? Sesin tekrar gelip gelmeyeceğini görmek için bekledi ve gelmeyince rahatladı.

İşte o zaman Wylie'nin aklına korkunç bir düşünce geldi. Arka kapıdaki kırık pencere. Kartonlu kolayca çıkarabilir ve içeri uzanıp kapının kilidini açabilirdi.

Wylie, Randy'nin varlığını onu duymadan ya da görmeden önce hissetmişti. Kanepenin arkasındaki yerinde dondu kaldı ve parmaklarını Randy'nin şaftının etrafında sıktı. balta. Adamın kendisinden sadece birkaç adım olduğunu bilerek nefesini tuttu.

Yumuşak bir tıkırtı duyuldu ve oda aniden hayalet gibi bir ışığa büründü.

"Josie, Becky," diye şarkı söyledi Randy. "Burada olduğunu biliyorum."

Wylie boğazından yükselen çığlığı bastırmak için parmaklarını ağzına bastırdı.

Gölgesi duvarda geziniyordu. Gittikçe yaklaşıyordu. "Haydi," diye . "Gerçekten gitmene izin vereceğimi mi sandın? Bundan daha iyisini biliyorsun. Sen bana aitsin."

Sonra onun üzerinde durup aşağıya baktı. Tüfeği kaldırdı ve doğrudan Wylie'nin kafasına doğrulttu. "Ve sen," dedi pişmanlıkla. "Keşke bunu en son denediğimde yapsaydım," dedi ve tetiği çekti.

Hiçbir şey olmadı. Adam şaşkınlıkla silahına bakarken Wylie baltayı savurarak ayağa fırladı. Adamın omzuna vurdu, kalın parka darbenin en ağır kısmını aldı. Bu onu dengesini kaybettirmeye yetti ve tüfek elinden yuvarlanarak yere düştü.

Balta Wylie'nin parmaklarının arasından kayarak yere düştü gözden kayboldu. Randy ve Wylie silahları bulmak için mücadele ederken, merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve Becky ışık huzmesine doğru adım attı. Pompalı tüfeğin üzerine atladı, onu aldı ve Wylie ve Randy yerde boğuşurken.

"Dur," diye bağırdı Becky. "Dur!" Randy Wylie'yi serbest bıraktı ve ikisi de sendeleyerek ayağa kalktı.

"Kaç," dedi Wylie küçük kıza. "Kaç ve saklan. Şimdi."

Kız hareket etmedi.

"Şimdi git," dedi

Wylie.

Kız meydan okurcasına başını salladı. Wylie ve Becky birbirlerine baktılar. "Kaç," dedi Becky. "Şimdi git."

Randy kendinden emin bir şekilde, "Hazne sıkışmış," dedi. "Tetiği çekersen hiçbir şey ."

"Bunu bilemezsin," dedi Wylie. Yavaşça kıza doğru ilerledi. Becky ise tüfeği Randy'ye doğrultmuştu. Wylie kızı kollarına aldı, yere kadar taşıdı ve ön kapıyı açtı. Wylie kızı verandaya bırakırken Tas yanlarından geçip kapıdan çıktı. "Şimdi sana söylediğimi yap. Kaç ve saklan. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum." Wylie kızın ahıra doğru koşup saklanacağını umarak kapıyı kapattı.

Becky tüfeği yavaşça kendisine doğru yaklaşan Randy Cutter'a doğrulttu. Becky, "Olduğun yerde kal," diye emretti ve Randy dondu kaldı.

Wylie olanlara bir anlam veremiyordu. Yıllar geçtikçe, gerçekte huzursuz bir barış yapmıştı. Jackson Henley'nin ailesini öldürdüğünü, Becky'yi kaçırdığını ve bundan paçayı sıyırdığını biliyordu. Şimdi

gerçek katil tam önünde duruyordu. Wylie cinayetlerin ertesi günü Randy Cutter'ın ahıra girdiği anı hatırladı. Göğsünü dolduran kaygan korku düğümünü.

Randy alçak ve yatıştırıcı bir sesle, "Silahı bana ver, Becky," dedi. "Bana zarar vermek istemediğini biliyorum. Seni seviyorum."

Becky'nin elleri o kadar titriyordu ki tüfeği zorlukla tutabiliyordu.

"Silahı bana ver," dedi Wylie. ". "

"Onu dinleme Becky," dedi Randy. "Seninle kim ilgileniyor? Bu sefer mi? Sana kim bebek verdi? Ben verdim. başka kimse yoktu. Sadece ben vardım. Gitmiş olman kimsenin umurunda bile değildi."

Becky'nin yüzü gevşedi. Wylie, *pes* ediyor, diye düşündü. *Silahı ona verecek.*

"Onu dinleme Becky," diye tersledi Wylie. "O seni sevmiyor. Annemi, babamı ve kardeşimi öldürdü. Beni vurdu. Seni çaldı. Herkes aradı. Bütün kasaba. Yıllarca. Annen asla *pes* etmedi. Asla."

Randy ona doğru küçük bir adım atarak, "Becky, tatlım," dedi.

Becky tetiği çekti. Randy'nin arkasındaki duvar patladı ve Sıva parçaları havada uçtu. Becky tetiği tekrar çekti, bu sefer

tavana çarptı. Hem Randy hem de Wylie başlarını düşen parçalardan korudular. Becky, mermi yatağı boşalana kadar tetiğı tekrar tekrar çekti.

OceanofPDF.com

Wylie kapıyı kapattıktan sonra kız hemen ayağa kalktı ve ön kapıya vurmaya başladı. Kapı kolunu denedi. Kapı kilitliydi. Soğuk rüzgâr açıkta kalan tenini ısıtıyordu. "Anne," diye bağırdı, kapıyı tokatlayarak. "Anne, beni içeri al."

Soğuk vücudundan sızıyordu. Küçük evine geri dönmek istiyordu. yatağı, kitapları, televizyonu ve küçük penceresi olan bir oda. Ama annesini daha da çok istiyordu.

Evin içinde bağırıyorlardı. Kız gözlerini sıkıca kapattı. Sonra patlama seslerini duydu. Her patlamada çığlık attı.

Kız Wylie'yi çok kısa bir süredir tanıyordu ama bu ona çok uzun bir süre gibi gelmişti. daha uzun. Ona güveniyor muydu? Bilmiyordu. Dizlerinde bir dürtü hissetti. Tas kehribar rengi gözleriyle ona bakıyordu.

Wylie ona saklanmasını söyledi. O da saklandı.

Tas yanında olduğu halde ahıra doğru koştu. Onu düşünmemeye çalıştı annesinin babasıyla birlikte eve döndüğünü ve silah sesini duyduğunu söyledi. Wylie ona kaçmasını söyledi. Koşardı. Soğuk yüzünü ve parmaklarını ısıtıyordu ve her birkaç metrede bir beline kadar karın içine düşüyordu, ama yine de, ilerledi.

Tas hemen arkasındayken ahıra girdi ve saklanacak bir yer bulmak için karanlık alanı taradı. Gözleri merdivene ve samanlığa takıldı ve tırmanmaya başladı.

Günümüz

Becky sanki parmaklarını yakmış gibi tüfeği bıraktı ve bir köşeye sinerek saklandı.

Randy ve Wylie aynı anda silahlara uzandılar. Wylie baltayı, Randy de av tüfeğini kaptı. İkisi de silahlarını salladı -her biri diğerinin ilk hamleyi yapmasını bekliyordu.

"Ailemi sen öldürdün." Wylie'nin sesi öylesine titriyordu ki bin parçaya ayrılabilceğini düşündü. "Kardeşimi dövdün, boğdun ve cesedini ahıra sakladın. Ona komplo kurmaya çalıştın ve en iyi arkadaşımı kaçırdın. Beni vurdun. Neden vurdun? Anlamıyorum."

Randy sadece güldü. Wylie kendini ona atmak istedi. Tırnaklarını onun gözlerine batırmak, yüzündeki o kendini beğenmiş, üstünlük taslayan ifadeyi kazımak istiyordu.

Wylie, "Biz ," dedi. Randy'ye, "Eğer gitmemize izin verirsen, sana zarar vermeyiz," dedi.

Randy Wylie'ye doğru döndü. O hazırды. Savaşmadan pes etmeyecekti. Seth'i, Becky'yi ve küçük kızını düşündü. Uğruna yaşayacağı çok şey vardı.

Baltayı savurdu ama Randy'nin omzuna sadece bir darbe indirebildi. Silahı Wylie'nin elinden almaya çalıştı ama Wylie onu sıkıca tuttu. Adam bıraktı ve Wylie geriye doğru tökezleyerek başını yere çarptı. Sersemlemiş bir halde ayağa kalkmaya çalıştı.

Kendini başka bir saldırıya hazırladı ama adam Becky'nin yanından geçip ona doğru adım attı.

Wylie ona doğru uzandı ama ıskaladı, onun yerine odun yığınını devirdi, böylece çıralar yere saçıldı. Randy, Becky'nin önünde sinmiş bir halde durdu ve sonra onu arkasındaki duvara çarptı. Becky onun ayaklarının dibine yığıldı.

Wylie Randy'nin üzerine atladı ama Randy onu silkti ve Wylie sertçe yere düştü.

Wylie inleyerek kendini cenin pozisyonuna getirdi ve başını daha fazla saldırıdan korumaya çalıştı. Randy'nin ağır nefes alışlarını duyabiliyordu.

ne yapacağına karar veriyordu.

Kendini aşağı indirdi, böylece onun yanında diz çökmüş oldu. "Rahatla," fısıldadı. "Yakında her şey bitecek." Bununla birlikte, saçlarından bir avuç yakaladı, başını yerden kaldırdı ve yere çarptı. Gözlerinin arkasında yıldızlar patladı, acı bembeyaz ve yakıcıydı.

Wylie dünyanın elinden kayıp gittiğini hissetti ve her şey karardı.

* * *

Dakikalar, belki de saatler geçti. Wylie kendini uçurumun kenarından geri çekmeye zorladı. Kara katranın içinde yüzmek gibiydi ama bilincini kaybetmezse öleceğini biliyordu. Becky ve küçük kız ölecekti.

Acı kafatasına doğru yayıldı. Wylie boğazına kaçan kusmuğu yuttu ve nefesini yavaş ve düzenli tutmaya odaklandı. Ölü gibi görünmesine gerek yoktu, sadece baygındı. Kendini toparladıktan sonra karşı koyabilirdi.

Wylie küçük kızın ahıra ulaşmış olmasını ve saklanacak bir yer bularak kendisine biraz zaman kazandırmasını umuyordu.

Wylie, hamlesini yapmanın tam zamanı diye düşündü. Ayağa savaşmak için.

Wylie ayak sesleri duydu ve sonra Randy'nin başında dikildiğini hissetti.

Adam onun üzerine eğildi ve Wylie adamın nefesinin sıcaklığını yüzünde hissetti. Kötü koku karşısında irkilmemeye çalıştı. Adam sarımsak, soğan ve başka bir şey kokuyordu. Korku, diye karar verdi Wylie. Randy korkuyordu. Mükemmel yaratılmış dünyası altüst olmuştu. Becky ve kız neredeyse dışarı çıkmayı başarmışlardı.

Artık Wylie, Becky'ye kızı için istediği şeyi verebilecek tek kişiydi. Özgürlük.

Randy kollarını kadının koltuk altlarından geçirdi ve onu yerde sürüklemeye başladı. Kapıyı açmak için durakladı ve soğuk hava üflemesi Wylie'nin neredeyse nefesini kesecekti, ama o hareketsiz kalmayı başardı. Onu ön merdivenlerden aşağı çekti, sonra durakladı.

Wylie onun aklından ne geçtiğini biliyordu. Onun burada donarak ölmesine izin verecekti. Onunla daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu. Kızı istiyordu. Peki Becky neredeydi? Ve Jackson Henley? Randy onları öldürmüş müydü? Wylie arkadaşını tekrar kaybetmek için mi bulmuştu?

Randy onun kollarını bıraktı ve bir bebeği kucağına alır gibi onu omzuna aldı. Başını Randy'nin boynuna yasladı, onunla temas kurmaya çalışıyordu.

vücudunun herhangi bir açıktaki kalan kısmıyla. DNA, diye düşünmeye devam etti. Toplayabildiği kadar saç, ter, hücre topladı.

Randy onu yüzüstü karın içine fırlattı ve acının verdiği şok neredeyse çığlık atmasına neden olacaktı. Yanına geldi, eğildi ve yere çarptığı tarafı aşağıda kalacak şekilde başını düzeltti. Soğuk, başından yayılan ateşli acıya karşı hoş bir merhem oldu.

Wylie adamın ne kadar süre orada durup ona baktığını bilmiyordu ama sonsuza dek gibi görünüyordu.

Wylie kıpırdamadan durdu ve sonunda Randy ondan uzaklaştı, ağır çizimleri sert karda çitirdiyordu. Şimdi kızı arıyordu. Kıpırdamadan önce ahır kapısının gıcirtısını duyana kadar bekledi. Wylie'nin başı kurşun gibi olmuştu. Sendeleterek ayağa kalktığı anda arkasında bıraktığı ize baktı; bir kar meleşinin tepesinde kanlı bir hale.

Zikzaklar çizerek ahıra doğru ilerledi, kendini ayakta kalmaya zorluyordu. Randy'yi alt etmenin bir yolunu bulmalıydı, ama dünya eğilmeye devam ediyordu. Sonunda eli ahırın sert tahtasına değdiğinde, Wylie eğildi ve kustu. Randy'nin öğürdüğünü duymasından korkan Wylie kendini ahırın kenarına yasladı, midesinin yatışmasını ve dönmenin durmasını diledi. Bunu doğru yapmak için tek bir şansı vardı.

Ahırın kapısındaki dar aralıktan baktı ve karanlık içeriye kızdan ya da Randy'den bir iz var mı diye taradı. Fırtına dinmek üzereydi. Rüzgâr sakinleşmişti ve gece kenarlarından yıpranmaya başlamıştı. Yakında hava aydınlanacaktı. İçeri girip onunla yüzleşmeli miydi? Yoksa Randy kızla birlikte dışarı çıkana kadar beklemeli miydi? Hayır, bu çok riskliydi. Eğer harekete, bu şimdi olmalıydı.

Wylie çömeldi ve gıcırdayan kapıya dokunmamaya ve Randy'yi varlığından haberdar etmemeye dikkat ederek ahıra girdi. Bulunduğu noktadan onu göremiyordu ama kutu yığınlarının arkasını karıştırıp kızı ararken hantal ayak seslerini ve ağır nefes alışını duydu.

Wylie Bronco'nun arkasına eğildi ve etrafta bir silah aradı. Ahırın duvarındaki bir kancaya asılı bir dizi ölümcül görünümlü alet vardı: tırmıklar, ağır başlı kürekler ve yatak çatalları. Hepsinin uzun sapları vardı ve silah olarak kullanmak hantal olabilirdi. Bunun yerine gözünü V şeklinde keskin bir bıçağı olan tarla çapasına dikti. Randy'nin kollarının erişemeyeceği kadar uzun ama Wylie'nin kullanamayacağı kadar da ağır değildi. Ona ulaşmak için Wylie'nin açık alana çıkması gerekiyordu.

ve kesinlikle Randy tarafından fark edilecekti. Sadece daha hızlı ve zeki olması gerekiyordu.

O kıpırdayamadan Randy ortaya çıktı. Yukarıya, samanlığa doğru baktı. Wylie'nin yüreği geldi. Eğer kız orada saklanıyorsa, kolay bir hedefti.

Sadece tek bir çıkış ve tek bir iniş yolu vardı.

Wylie, Randy'nin çatı katına merdivene tırmanışını çaresizce izledi. Kırılgan ahşap basamakların Randy'nin ağırlığı altında kırılıp onu yere yuvarlaması için dua etti ama basamaklar sağlam duruyordu.

Wylie derin bir nefes alarak ahırın duvarına doğru hamle yaptı ve tarla çapasına uzandı. Bahçe aletleri rüzgâr çanları gibi birbirine çarptı. Kadın onun merdivenden geri inmesini bekliyordu ama o yukarı çıkmaya devam etti.

Tanrım, keşke silahım yanımda olsaydı.

Wylie aceleyle merdivene koştu. Wylie yukarıda, Randy'nin samanların arasında hışırdayarak çıkardığı sesleri duyabiliyordu. "Hadi çık artık, balkabağım," dedi nazikçe. "Babana gel. Sana yardım etmek için buradayım. Şimdi seni ve anneni eve götüreceğim. Ve orada neyin beklediğine inanamayacaksın. Sürpriz olacaktı ama sana bir köpek yavrusu aldım. Eve gidip onu görmek istemez misin?"

Wylie bir elinde çapa, ayağını merdivenin alt koydu, başının hemen üstündeki basamağa uzandı ve sonra duraksadı.

Bir çıkış, bir iniş, diye düşündü Wylie tekrar. Wylie yukarı doğru tırmanmaya başladı, sessizce hareket etmeye çalışıyordu ama botları yıpranmış basamaklara sürtünüyor ve hırıltılı solukları önündeki merdiveni hızla tırmanıyordu.

Tepeye yaklaştığında Wylie sahanlığa baktı ve Randy'nin orada durmuş beklediğini gördü. Onun yerine, yüzü ona dönüktü ve hâlâ kalın samanları tekmeliyordu. Sanki bir suç mahallini arşınılıyormuş gibi düzenli bir şekilde hareket ediyordu.

Wylie kendini kenara bıraktı ve yavaşça arkasından yaklaşarak çapayı bir beyzbol sopası tutar gibi omzunun üzerine kaldırdı. Tam vuracağı sırada Randy'nin ayak parmağı sert bir şeye çarptı. Bunu yüksek sesli bir soluk sesi izledi ve kız samanların arasından dışarı fırladı.

Randy babacan ses tonunu koruyarak, "İşte buradasın," dedi. "Anneniz saçınıza ne yaptı? Siz ikiniz benden kaçmaya mı çalışıyorsunuz? Bundan daha iyisini biliyorsunuz. Eve gitme zamanı tatlım."

Saman parçaları kızın kırılmış kafa derisine yapıştı ve gözleri babası ile hâlâ onun arkasında olan Wylie arasında gidip geldi. Wylie bir parmağını kızın dudaklarına götürdü ve uzaklaşmasını söylercesine elini salladı.

Kız yavaşça yengeç adımlarıyla geriye doğru yürüdü, Randy'yle arasına mesafe koydu, ta ki ahırın geniş tarafına, çatı kapılarının serbest bırakıldığında dışa doğru sallandığı keskin dul tepe noktasının altına çarpana kadar. Onları kapalı tutan tek şey basit bir sürgülü kilitti.

"Arkamda olduğumu biliyorum," dedi Randy, geriye dönüp bakma zahmetine girmeden. Hiç korkusu yoktu. Wylie bir rahatsızlıktan, kenara atılacak bir sivrisinekten başka bir şey değildi. "Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun. Bunun için sana hakkını vermeliyim. Sen her zaman hayatta kalan biriydin."

Göğsünde biriken öfke artmaya başladı. Wylie onun kafatasına vurmak istedi, metalin kemik üzerindeki titreşimini hissetmek istedi, ailesinin Becky'nin gibi merhamet için haykırmasını istedi, ama doğru anı seçmesi gerekiyordu. Bunun yerine dikkatini Küçük kız.

"Ayağa kalk," dedi kıza. "Merdivenden aşağı inmeni istiyorum. Bir kez yere düştün, eve gir ve kapıyı kilitle. Annenin iyi olduğundan emin ol." Kız başını kaldırdı, yüzünde korku vardı. "Merak etme, birkaç dakika içinde orada olacağım. Söz veriyorum." Kız yavaşça ayağa kalktı.

Randy, "Olduğun yerde kal," diye karşılık verince kadın donakaldı. Wylie'yle yüzleşmek için döndü.

Wylie, Randy'nin onun çapayla kafasına nişan almasını beklediğini biliyordu. Bunun yerine, gözlerini aşağıya dikti.

"Şimdi git!" Wylie bağırdı ve savurdu. Metal çubuk bir tıslamayla buzgibi havayı yararak Randy'nin dizine saplandı. Bir çılgılla bacakları büküldü ve yere düştü.

Wylie kızın geçip hissetti ama işinin henüz bitmediğini biliyordu. Randy hareket ettiği sürece ikisi de tehlikedeydi.

"Yani Jackson Henley başından beri masum muydu?" Wylie dikkatini kızıdan uzak tutmaya çalışarak konuştu. "Bunca yıldır herkes ona canavar diyordu ama o sendin. Sadece sen."

Randy omuz silkti ve sendeleyerek ayağa kalktı. "İkinizin onun arazisine gelmesi ve köpeğin üzerinde Becky'nin kanı olan bezi bulması mutlu bir tesadüftü. Bu mükemmeldi."

"Ama senin bir ailen vardı. Bir karın ve bir oğlun vardı. Onu nerede sakladın? Bunca yıl onu nasıl sakladın?" Wylie başını salladı. "Bunu başarmış olman bir mucizeydi."

Randy alay etti. "Evliliğim bitmişti, Tanrı'ya şükür. Ve oğlum benden nefret ediyordu. Eski Richter evini planlamak ve hazırlamak için bolca zamanım vardı. Ben kurdum

evi ve bodrumunu onarmaya başladım. Herkes Jackson Henley'i suçlarken ben temize çıkmıştım."

"Sen hastasın," dedi Wylie tiksintiyle. "Kötü ve hasta. Ve şimdi de hepimizi öldürmeyi planlıyorsun. Başladığın işi bitir."

Randy sinsice gülümsedi. "Sadece sen ve Henley. Polis başladığı işi bitirmek için seni öldürdüğünü düşünecek ve Jackson da ortadan kaybolacak. Bu konuda iyiyimdir. İnsanları ortadan kaldırmakta."

Wylie, Randy'nin ahırdan canlı çıkmasına izin verirse Becky ve kızının başına neler gelebileceğini düşündü. Gırtlaktan gelen bir çığlıkla Randy'ye tekrar vurdu. Bu kez keskin, sivri bıçağı ileri doğru itti, kalın parkasını yardı ve omzunu deldi.

Randy acıyla kükreyerek tarla çapasının sapını kavradı ve bir an için gerçeküstü bir halat çekme oyununa daldılar. Uzun sürmedi. Omzundaki yaraya rağmen Randy, Wylie'den daha iri ve güçlüydü ve çapayı Wylie'nin elinden kolayca aldı.

Tek silahından kurtulan Wylie oradan çıkması gerektiğini biliyordu. Kız gitmişti ve umarım eve varmayı başarmıştı. Samanlığın kapısına . Wylie ve Ethan çocukken samanlıkta sayısız saat geçirmişlerdi. kapının ipinden aşağıdaki zemine doğru sallanıyordu. Zihinsel olarak kapıya olan mesafeyi ölçtü ve bir saniye içinde Randy'yi asla geçemeyeceğini anladı. Tek çıkış yolu merdivenden aşağı inmekti.

Wylie merdivene doğru tırmandı, ayakları kaygan samanların üzerinde kaydı ama bacaklarını samanlık çıkıntısının üzerinde sallamayla başardı. Kolları bacakları titreyerek ilk birkaç basamağı indi ve aşağıdaki ahır zeminine atladı.

Kemiklerini titreten bir yere düştü. Samanlıktan, Randy tepesinde belirdi, çocukluğunun gölge canavarı şimdi ete kemiğe bürünmüştü.

Ahırın kapısının dışında karlı bir çorak arazi vardı. Buz gibi bir umutsuzluk çöktü üzerine. Anne babasını ya da kardeşini kurtaramamıştı.

Ama şimdi Becky ve kızı vardı. Bu onun yıllar önce yapamadıklarını telafi etme şansıydı.

Randy ona, "Vazgeç," diye seslendi.

Wylie sendeleyerek ayağa kalktı. Başındaki yarıktan şakağına doğru kan akıyordu. Sonra aklına bir düşünce geldi. Bronco. Ahırın uzak ucundaydı. Wylie araca doğru koşmaya başladı. Arabaya yaslandı ve bir silah bulmak için ahırı taradı. En azından savaşılarak ölebilir, Randy'nin kanından olabildiğince çok akıtabilirdi. Randy samanlık merdiveninden aşağı inmeye başlamak için arkasını dönene kadar bekledi.

ve sonra harekete geçti. Bronco'nun kapısını çekerek açtı ve sürücü koltuğuna geçerken arkasından hızla kapattı.

Arabasının anahtarlarını aramak için pantolonunun cebine uzandı, bir yandan da Randy'nin inişini izliyordu. Torpido gözünden bir el feneri aldı ve yanındaki koltuğun üzerine koydu.

Titreyen elleriyle anahtarı kontağa sokmaya çalıştı ama beceremeyip anahtarlığı düşürdü. "Kahretsin," diye mırıldandı, elini koltukların arasına soktu, parmakları soğuk metale kadar çılgınca etrafı yokladı.

Wylie derin bir nefes aldı ve titreyen ellerinin hareketsiz kalmasını istedi. Anahtarı kontağa soktu ve kendini beklemeye zorladı. Zamanlama mükemmel olmalıydı. Emniyet kemerini yerine , üçe kadar saydı ve anahtarı çevirdi. Farları yaktı ve Randy motorun gürültüsünü duyunca omzunun üzerinden baktı.

Wylie arabayı vitesine taktı ve gaza bastı. Bronco ileri doğru fırladı. Hızlanan araç Bronco'yu çok sağa iten çim biçme makinesini sıyrıp geçerken metale çarpan metalin çılgılığı kulaklarını doldurdu. Wylie direksiyonu sola kırdı ve rotasına geri döndü.

Wylie ön camdan Randy'nin merdivene tutunarak ne yapacağına karar vermeye çalıştığını görebiliyordu. Bir saniye kadar tereddüt etti. Kısa bir an için gözleri kilitlendi ve Wylie Randy'nin gözlerindeki korkuyu gördü.

Annesi ve babasının, Randy onları vurup öldürmeden önce hissettikleri dehşetin aynısını hissettiklerini hayal etti. Randy eldivenli ellerini boynuna dolayıp sıkıdığına Ethan'ın hissettiği dehşeti, on üç yaşındaki Becky'nin onu ailesinden çalıp ağza alınmayacak şeylere maruz bıraktığında hissettiği dehşeti. Ve kızın bir canavarla birlikte büyürken hissettiği dehşet.

Wylie direksiyonu daha sıkı kavrayarak çarpışmaya hazırlandı. Bronco Randy'nin tam bacaklarına çarptı ve Randy çılgılık attı. Daha sonra Wylie, kaputun üzerinden takla atıp arabanın tavanına sıçramadan hemen önce duyduğu sesin merdivenin şakırtısı mı yoksa Randy'nin bacakları mı olduğunu merak edecekti.

Wylie frene bastı ama artık çok geçti. Ahırın duvarına çarptı. Beyaz bir duvarla yüz yüze geldiğinde parçalanmış tahtaların çatırtısı, metalin çıtırtısı ve camın kırılması kulaklarını doldurdu.

Wylie kıza koşmasını söylediğinde, kız samanlık merdiveninden aşağı atladı. ahırdan geçip avludan eve doğru ilerledi. Tas arabanın yanında oturuyordu. soğuk ve umutsuz görünüyordu. İçeri girdiğinde kapıyı çarparak kapattı ve kilidi çevirdi.

Kalbi göğsüne çarparak oturma odasına koştu, annesi hâlâ elinde tüfekle duruyordu.

"Anne?" diye sordu.

"?" diye sordu annesi.

"Ahırda," dedi kız, annesine endişeyle bakarak. "Wylie geri geleceğini söyledi. Ama sanırım onu öldürecek."

"Josie," dedi annesi. "Onun adı Josie'ydi. Benim en iyi arkadaşımdı."

"Josie?" diye sordu kız şaşkınlıkla. Annesi onu korkutuyordu.

"Git saklan tatlım," dedi annesi. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Git kimsenin seni bulamayacağı bir yere saklan."

"Tamam anne," dedi kız. Saklanmak yerine evin arka tarafında ahır görebileceği bir pencereye gitti. "et, acele et," diye fısıldayarak Wylie-Josie'ye dönmesi için yalvardı. Ya babası gelirse?

Wylie mi? Ne yapacaktı? Onu dinlemek zorundaydı, babasıydı ama onun kötü bir adam olduğunu biliyordu.

Kız, ahırın bulunduğu yönden bir motor sesi duydu ve ardından bir araba ahırın duvarına çarpıp sarsılarak durduğunda odunların kırıldığını hissetti. Tahta ve molozlar arabanın üzerine yağdı ve yere yuvarlandı.

Kız aceleyle oturma odasına geri döndü, yere düştü ve kayarak elini kanepenin altına soktu. Aradığı şeyi bulup ayağa kalkana kadar parmakları kalın tozun üzerinde gezindi. Wylie'nin onun yardımına ihtiyacı vardı.

Günümüz

Wylie zihinsel olarak vücudunda herhangi bir yara olup olmadığını taradı. Emniyet kemeri yüzünden göğsü ağrıyordu ve ertesi gün boynunun halde ağrıyacağını biliyordu ama geri kalan her şey tek parça halinde görünüyordu. Gözlerini açtı. Ön cam karmaşık bir örümcek ağına benziyordu. Arabayı ahırın duvarına doğru sürmüştü.

Wylie inleyerek emniyet kemerini çözdü ve sürücü tarafındaki kapıyı denedi ama kapı bir kar yığını tarafından kapatılmıştı. Vitesin üzerinden sürünerek geçti ve yolcu kapısını test etti; kapı, dışarı çıkabileceği kadar geniş bir şekilde açıldı. Wylie Bronco'dan inip arabaya adımını attığında bacakları lastik gibi olmuştu.

Karanlıkta, tek ışığı neredeyse dolunaydan geliyordu.

Aracın arka yarısı hala ahırın içindeydi ve ahşap Deliğin üstündeki tahtalar iç çekti ve . Ahırın kalan kısmının da yıkılacağından korkan Wylie, etrafından dolanarak güvenli bir mesafeye kadar. İlk içgüdüğü aceleyle geri dönmekti. Kızın ve Becky'nin iyi olduğundan emin olmak için dışarı çıktı. Ancak bunu yapmadan önce Wylie, Randy'yi araması ve onun etkisiz hale getirildiğinden ya da öldüğünden emin olması gerektiğini biliyordu.

Wylie ağır bacaklarıyla arasından geçip ahıra geri döndü. Yerde Randy'yi aradı. Yakınlarda bir yerde olmalıydı ama yerdeki bir kan izi dışında ondan hiçbir iz yoktu.

Wylie'nin ensesindeki tüyler diken oldu. Çarpışmadan kimsenin sağ çıkabileceğini düşünemiyordu. Wylie bir çekiç buldu. ve eski mobilyaların ve kırık dökük çiftlik aletlerinin etrafından dolanan kanlı yolu takip etti.

Her köşeyi döndüğünde, Randy'nin orada, saldırmaya hazır bekleyerek nefesini tuttu. Onun yerine, Randy'yi yüzükoyun yerde sürünmeye çalışırken buldu, sağ bacağı bükülmüş, kanlar içindeydi ve arkasından işe yaramaz bir şekilde sürükleniyordu.

"Kaçacak hiçbir yer yok Randy," dedi Wylie, ona yaptığı uyarının aynısını tekrarlayarak. Yüzünü onun sesine çevirdi ve Wylie ısırıldı

tiksinti dolu bir nefesi geri çekti. Yüzünün sağ tarafı parçalanmış, burnu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

Konuşmak için ağzını açtı ama dudaklarından kan fokurdarken çıkan tek şey bir hırıltı oldu. Kendini ileri doğru sürüklemeye çalıştı, elleri önündeki zemini tırmalıyordu ama gücü yoktu.

Wylie elinde tuttuğu çekice baktı. Çok kolay olacaktı. Bir vuruş ve her şey bitecekti. Hepsi için. Çekici başının üzerine kaldırdı, yorgun kasları ve ağrıyan göğsü itiraz ediyordu. Küçük kız Becky de onları esir alan kişiden kurtulacaktı. Wylie de öyle. Kaçmaya çalıştığı o kara gölgeden kurtulacaktı. Yıllarca peşini bırakmayan bir gölge.

Randy'nin nefes alış veriş sığı ve yüzü acıdan ama Wylie'nin samanı vücuduna yaymasını dikkatle izledi. "Onun nesi var? isim?" Wylie sordu. "Becky'nin kızı, adı ne?"

Randy ona baktı, gözleri kısıktı ve ağzı acımasız bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Wylie gitmek için döndü ama Randy ona seslenince durdu.

"Başından beri senin olman gerekiyordu," dedi Randy, sesi zayıf ama alaycıydı. "Sadece sen. Ama ailen yoluna çıktı ve Becky senin kadar hızlı koşamadı."

Wylie kusmak istedi. En önemli anda en iyi arkadaşının elini bırakmakla kalmamış, Wylie en başından beri asıl kurban olmuştu.

Bu düşünciyi aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Yıllardır ailesinin yok olmasından sorumlu olan kişiyle yüzleşmek istiyordu. "Onları vurduktan sonra klimayı kapattın. Neden? Polislin ölüm zamanını bulmasını zorlaştırmak için mi? Bunu anladılar. Ve sen de

Herkesin bunu yapanın kardeşim olduğunu düşünmesini sağladın," dedi Wylie öfkeyle. "Annemle babamı silahınla vurdun ve sonra kardeşim seninle yüzleştğinde onu öldürdün, sonra da tüfeğini alıp annemle babamı tekrar vurdun.

Polis kapalı. Bunu da anladılar. Sandığın kadar zeki değilmişsin."

"Sanırım işe yaradı," diye homurdandı Randy. "Hiç kimse suçu benimle ilişkilendirmedi. Çok dikkatliydim ama seni izledim," dedi. Wylie dondu kaldı. sözleri göğsüne hançer gibi saplandı. "Sonrasında bile. Seni hâlâ izliyordum ve sen asla

Biliyordum. Seni de götürmeyi düşündüm ama büyükannen ve büyükbaban seni şehir dışına taşıdı. Çok yazık oldu. Eğlenceli olabilirdi."

Ona sırtını döndü ve istediği tepkiyi vermeyi reddetti. "Gidiyoruz ve polis senin için gelecek."

"Umalım da o zamana kadar ölmüş olayım," diye hafifçe güldü Randy. "Her halükarda nereye gittiğimi hepimiz biliyoruz."

Wylie memnuniyetle, "Cehenneme kadar yolun var," dedi.

Gitmek için döndüğünde, Randy'nin eli samanların altından fırladı ve bileğini yakaladı. Dengesini kaybeden Wylie yere yığıldı, ciğerlerindeki hava boşaldı. Acı vücudunda yankılandı.

Wylie nefesini dizginlemeye çalışırken, gardını düşürdü, diye düşündü. Adamın ulaşamayacağı bir yere sürünmeye çalıştı ama adam homurdanarak kadının beline yapıştı ve onu kendine doğru sürüklemeye başladı. Adamın gücü onu şaşırtmıştı. Onun bu kadar kolay pes etmeyeceğini bilmeliydi. Wylie karşı koymaya çalıştı ama adam onu mengene gibi kavramıştı. Gidecek hiçbir yeri yoktu.

Randy, Wylie'yi sırtüstü çevirdi ve kollarını başının üzerinde birleştirdi. Wylie onun parçalanmış yüzüne baktı. Neden ölmemişti? Araba onu öldürmüş olmalıydı. Wylie onun ağırlığı altında kıvrandı.

"Hayır," diye tekrar tekrar haykırdı. İşler bu şekilde sona ermeyecekti. Bir elini serbest bırakmayı başardı ve parmaklarını adamın yüzünün yaralı tarafında gezdirdi. Adam acı içinde inledi ama bileğini yakalayıp yere düşürmeyi başardı.

"Hayır!" Wylie sürekli bir döngü halinde tekrar bağırdı.

Randy, "Kapa çeneni," diye soluyarak Wylie'nin açık ağzına bir tomar saman tıktırdı. Samanları tükürmeye çalıştı ama kuru, dikenli samanlar yanaklarını ve boğazını doldurarak anında hava almasını engelledi. Panik içinde tekmeledi ama Randy'nin ağırlığı ona fazla geldi.

Gitmesine izin vermek, sadece ölmek çok kolay olurdu. Tekrar annesi ve babasıyla birlikte olabilecekti. Neredeyse babasının elini başında hissedecek, annesinin sesini duyacaktı. *Kocaman gülümse.* Büyükannesi ve büyükbabası da orada olacaktı. *Eve dönme zamanı, Kış,* derdi büyükbabası. Her zamanki gibi soğukkanlı olan büyükannesi başıyla onaylardı. Ve Ethan. Sonunda Ethan'dan ona inanmadığı için özür dileyebilecekti. *Bu Tamam, küçük kardeşim,* derdi. *Sana hep inandım.*

Randy'nin elleri şimdi onun boğazındaydı ve sıkıyordu. Artık uzun sürmeyecekti. Wylie'nin yüzünün üzerinde küçük ışık kırıntıları süzülüyordu -neredeyse dokunacak kadar yakındı.

Ama Becky ve kızı vardı. Kıvrıkcık siyah saçları ve hızlı gülümsemesiyle on üç yaşındaki Becky'nin bir görüntüsü belirdi

Bilinci gidip gelirken. Ona ihtiyaçları vardı. Onları geride bırakamazdı. Yine bırakamazdı.

Bir avuç dolusu yıldız, diye fısıldadı Becky elini uzattı Wylie gülümseyerek.

OceanofPDF.com

Kız babasıyla savaşacak kadar güçlü olmadığını biliyordu ve Wylie'nin de yeterince güçlü olmadığını biliyordu, ama eğer bir silahınız varsa fark etmezdi. Wylie'ye silahı verecek ve babasının onları rahat bırakmasını, sonsuza dek gitmesini sağlayacaktı.

Kar durmuştu ve el fenerinin ışığında dünya büyülü görünüyordu. Bir yanı durup her şeyin güzelliğine bakmak istiyordu ama ilerlemeye devam etmesi gerektiğini biliyordu. Kız ahıra ulaştığında, bir boğuşmanın takırtılarını, uzuvların çırpınışlarını ve garip bir nefes alma sesini duyabiliyordu. El fenerinin dar ışını dışında, ahır siyahtı. Karanlıktan korkmuyorum, diye kendine hatırlattı kız. ile Titreyen elleriyle, babasını bulmak için nefeslerin geldiği yöne doğru ilerledi. Yüzü kanla kaplıydı ama bunun altında kız onun çok tanıdık öfkesini gördü. Ellerini Wylie'nin boynuna dolamış, onun üzerine çıkmıştı.

Onu öldürüyordu. Her zaman onları öldürmekle tehdit ederdi ama bunu o kadar sık söylerdi ki artık inanmazdı. Ama işte buradaydı, Wylie'nin boynunu öyle sıkıyordu ki yüzü morarıyordu.

"Bırak onu baba," dedi kız, sesi küçük ve çekingendi. Onun orada olduğunu bile kabul etmedi. "Ciddiyim," dedi kız, bu sefer daha yüksek sesle, daha güvenle.

Bu, babasının kızına doğru bakmasına neden oldu, ancak korkmak yerine güldü. Utanç tüm vücuduna yayıldı. Onu hiç dinlememişti. Asla. Onun arkasında durana kadar ileri atıldı. "Ciddiyim, bırak onu," dedi kız, Wylie'nin cebinden düştükten sonra kanepenin altında bulduğu silahı kaldırarak.

Elini geriye doğru savurarak kızın yüzüne vurdu ve silahla el fenerini ahırın zeminine savurdu. Bunu yaparken bir elini Wylie'nin boğazından çekerek ona karşı koyma şansı verdi. Wylie Randy'nin altından sıyrıldı ve parmaklarını eline geçirdiği ilk şeye, çekice doladı.

Nefes nefese kalan Wylie dizlerinin üzerine çökmeyi başardı ve kalan tüm gücüyle kolunu savurarak Randy'nin omzuna vurdu çekicin pençe ucuyla. Küfretti ve Wylie'ye doğru atladı. Tekrar onun üstüne çıktı, ellerini Wylie'nin boynuna doladı.

"Baba," dedi küçük kız ahırın zeminindeki yerinden. El fenerini eline geçirmiş ve ışını doğrudan babasının gözlerine doğrultmuştu, öyle ki baba parıltıyı engellemek için bir elini kaldırdı.

"Bu işe karışma," dedi. "Geri çekil ve kapa." Wylie hareket etmeyi bırakmıştı. Karşı koymayı bırakmıştı.

Kız el fenerini indirip yeri taradı ve silahı gördü.

Babası gözlerini hızla kırıştırdı ve Wylie'nin gevşek parmakları arasında duran çekice uzandı. "Gözlerini kapat, fıstık," dedi. "Bunu görmek ."

Ayağa kalktı, çekici başının üzerine kaldırdı, silahın soğuk metal namlusunun başının arkasına bastırıldığını hissettiğinde vurmaya hazırlandı.

Kız gözlerini kapadı ve tetiği çekti.

OceanofPDF.com

Günümüz

Wylie ve kız el ele tutuşarak eve doğru koştular; kızın vücudundaki yara şakakları zonkluyordu. Kendini hasta ve sersemlemiş hissediyordu ve beyin sarsıntısı geçirdiği kesindi. Kız babasını aramak için ahıra doğru bakmaya devam etti. Wylie onun elini sıkarak, "Merak etme," dedi. "O gelmeyecek."

ön kapıdan girdiklerinde Becky'nin hâlâ orada oturduğunu ve boş tüfeği kendilerine doğrulttuğunu gördüler.

"Becky," dedi Wylie telaşla. "yok. Her şey bitti."

"Bana her yerde arkadaşları olduğunu ve kaçmaya bizi geri götüreceklerini söyledi," dedi titreyerek.

Wylie'nin Becky'nin ne dediğini anlaması bir an aldı. "Randy sana yalan söyledi," dedi. "O şeyleri seni korkutmak için söyledi. Seni tek başına götürdü. Kimse ona yardım etmedi. Randy bir canavardı. Tek canavar. Ve şimdi o öldü."

Becky tüfeği kavrayışının gevşemesine izin verdi. "Öldü mü?" diye sordu nefes nefese.

"Evet," dedi Wylie. Tetiği çekenin kızı olduğundan bahsetmedi. Bütün bunlar için yeterince zaman olacaktı. "Bir daha ikinize de zarar veremeyecek. Söz veriyorum."

Becky yavaşça tüfeği indirdi ve ağlamaya başladı. Küçük kız onun yanına gitti. "Geçti anne," diye fısıldadı. "Her şey yolunda."

Wylie daha iyi görebilmeleri için perdeleri açtı. Güneş yeni doğmaya başlamıştı.

"Buradan çıkmamız gerek," dedi Wylie. "Seni hastaneye götürmeliyiz. Odunumuz bitti ve fırtınanın yeniden başlayıp başlamayacağını Tanrı bilir."

"Nasıl?" Becky gözyaşlarının arasından sordu.

"Randy'nin kamyoneti. Anahtarları bende," dedi Wylie cebinden çıkararak. "Muhtemelen lastiklerine zincir takmıştır."

"Tamam," dedi Becky kısık bir sesle. "Peki ya alet kulübesindeki adam?"

Jackson Henley. Onun hakkında çok yanılmıştı, hepsi . O zavallı adam en iğrenç suçlarla itham edilmişti ve masumdu. Hapse gönderilmemiş olabilirdi ama kendi toplumu tarafından yargılanmış ve mahkûm edilmişti. Jackson da bir kurbandı.

"Kulübenin kilidini açtım ve onu dışarı çıkardım. Açıklamaya çalıştım ama şu anda onun için endişelenmeyin. O iyi," dedi Wylie. "Eve gidip anneni, babanı, erkek ve kız kardeşlerini görebileceksin."

"Buna inanamıyorum," dedi Becky, kanepeye yavaşça yerleşerek. "Gerçek gibi görünmüyor."

Wylie küçük kızı mutfğa götürdü. "Sen iyi misin?" Wylie kızın giysilerine, ellerine yüzüne iyice bakarak sordu; hepsi de babasının kanıyla kaplanmıştı.

Kız başını salladı, gözleri bomboştu. Wylie onun şoka girmesinden korkuyordu. "Her şey yoluna girecek," diyen Wylie kızı lavaboya doğru yönlendirdi ve kanlı ellerinin üzerine şişe suyu döktü. "Artık hepimiz güvendeyiz."

Buradan gidiyoruz ve seni bir daha asla incitemeyecek."

Kızın çenesi titredi. "Silahı aldım. Cebinden düştüğünü gördüm. Ona dokunmamam gerektiğini biliyordum ama sen geri dönmeyince korktum. Sonra arabanın ahıra doğru geldiğini gördüm. Öldüğünü sandım," dedi ağlamaklı bir sesle. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ben de seni bulmaya geldim."

Wylie nemli bir bezle kızın yüzünü nazıkçe silerken, "Kesinlikle öyle," dedi.

Kız ona bir parça gülümsedi ve sonra gülümsemesi kayboldu. "Babamı vurdum." Kızın sesi kırıldı. "Özür dilerim."

"Yapmak zorundaydın." Wylie onu ikna etmeye çalıştı. "Sen benim hayatımı kurtardın. Annenin hayatını kurtardın. Teşekkür ederim." Wylie kollarını uzattı. Bir anlık tereddütten sonra kız kollarına doğru yürüdü ve Wylie kızı kucakladı. Uzun bir süre öylece durdular, kızın gözyaşları Wylie'nin ceketinin önünü ıslatıyordu. Wylie için gözyaşı yoktu. Henüz yoktu. Onları sonraya saklayacaktı.

Wylie bir kucak dolusu palto ve şapkayı kaptığı gibi oturma odasına doğru ilerledi.

Wylie, Becky ve kızı yolculukları boyunca yeterince sıcak tutabilmek için kat kat giydirdi. Becky sersemlemiş gibiydi. Muhtemelen şoktan. Wylie kızın ellerine yün çoraplar , kulaklarına bir çorap başlığı geçirdi ve boynuna sadece gözleri görünecek şekilde bir eşarp sardı.

"Bana güveniyor musun?" Wylie sordu. Kız başıyla onayladı. Birlikte Becky'nin kapıya doğru gitmesine yardım ettiler, Tas da peşlerindeydi. "Hazır mısın?" Wylie sordu.

"Evet," diye cevap verdi kız boğuk bir sesle. Açılan kapının ardından rüzgâr durmuş, karlı manzara elmas gibi parlıyordu.

"Wylie," dedi küçük kız utangaç bir sesle. "Benim adım Josie." Ve kırılgan güneş ışığına doğru adım attılar.

OceanofPDF.com

15 Ay Sonra

Wylie hangi eyaleti ya da şehri ziyaret ederse etsin, kütüphaneler aynı rahatlatıcı kokuya sahipti ve Iowa'daki Spirit Lake Halk Kütüphanesi de farklı değildi. Kitaplar, kâğıt, yapıştırıcı ve mürekkep -hepsi de parçalanmanın çeşitli aşamalarındaydı- onun endişesini hafifleten küflü, vanilya benzeri bir kokuya sahipti.

Wylie, *Gecelik Misafir*'i okumasını sabırsızlıkla bekleyen elli kişilik kalabalığa baktı. Son düzeltmeleri bitirdikten bir yıl sonra kitap dünyaya yayılmıştı ve Wylie turneye çıkmış, Birleşik Devletler'i boydan boya geçerek Burden'a doğru ilerliyordu. Yarın Spirit Lake'ten ayrılacak ve eski memleketindeki küçük kütüphaneye doğru otuz mil yol alacaktı. Wylie bu konuda gergindi. Bir yıldan uzun süredir geri dönmemişti.

Becky ve Josie'nin bir kar fırtınasının ortasında kaçışından ve çiftlik evinde Randy Cutter'ın ölümüne yol açan olaylardan sonra Küçük Iowa kasabasıyla birlikte kendilerini de spot ışıklarının altında buldular. Wylie, emniyet güçleriyle konuşup Becky ve Josie'nin güvende olduklarından ve aileleriyle yeniden bir araya geldiklerinden emin olduktan sonra evine döndü. Oregon'a, oğluna geri döndü. Telafi etmesi gereken çok şey vardı ve geçen yılın her dakikasını bunu yaparak geçirdi.

Büyük ya da küçük insan gruplarının önünde konuşmak hiçbir zaman kolay olmamıştı ama kütüphaneler ve kitapçılar onu rahat ve evinde hissettirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı ve bu kütüphane de bir istisna değildi. Tüm katlanır sandalyeler doluydu ve daha fazla insan arka duvara doğru sıralanmıştı.

Kütüphane müdürü Wylie'yi tanıtırken, Wylie kalabalığın içinde kendisiyle turneye gelmeyi gönülsüzce kabul eden Seth'i aradı. Şimdi on beş yaşında olan Seth'in yazın bir işi ve bir erkek arkadaşı vardı.

Wylie onun isteksizliğini anladı. "Sana yeri göstermek istiyorum," dedi ona. "Hikayemin nerede geçtiğini görmeni istiyorum. Neden böyle olduğumu."

Seth sessizleşmişti. "Tamam," diye kabul etti sonunda. "Ama lütfen Dodgers Boston'da oynarken onları izlemeye gidebilir miyiz?"

Wylie güldü. Seth de beyzbolu en az onun kadar. "Anlaştık," diye söz verdi.

Ve işte oradaydı, arka sırada oturmuş, başını cep telefonuna eğmişti. Kafasını kaldırdı, Wylie'nin ona baktığını gördü ve ona bin watt'lık gülümsemesini verdi. Geçen yıl uzun bir yol kat etmişlerdi.

Kütüphane müdürü konuşmasını bitirdiğinde salondan alkış sesleri yükseldi ve Wylie kürsüye çıktı.

"İyi akşamlar," diye başladı. "Iowa'ya geri dönmek ve bu akşam burada sizlerle konuşuyor olmak benim için büyük bir mutluluk. Gerçek bir suç yazarı olarak, başka insanların hayatları hakkında yazmaya alışkınım. Başlarına hayal bile edilemeyecek şeyler gelen sıradan, gündelik insanlar hakkında yazıyorum. Ben sıradan insanlar hakkında yazıyorum. Aileler, toplumlar ve geride kalanlar üzerindeki etkisi. Failler hakkında da yazıyorum; onların geçmişlerini, yetiştirilme tarzlarını ve ruh hallerini araştırarak neden bu korkunç eylemleri gerçekleştirdiklerini anlamaya çalışıyorum. *The Overnight Guest* benim için çok farklı bir projeydi. Kişisel bir projeydi."

Burası Wylie'nin kitaptan okuduğu yerdi. Her zaman ilk birkaç sayfayı seçerdi.

İlk başta, on iki yaşındaki Josie Doyle ve en iyi arkadaşı Becky Allen, gürültülü patlamalara doğru koştular. Tek mantıklı olan eve gitmekti; annesi, babası ve Ethan oradaydı. Güvende olacaktı. Ancak Josie ve Becky hatalarını anladıklarında artık çok geçti.

Sesten uzaklaştılar ve el ele, karanlık çiftlik avlusundan mısır tarlasına doğru koştular - sapları, uzun, cılız bir orman, güvenliğe açılan tek kapılarıydı.

Josie arkalarından gelen ayak seslerini duyduğundan emindi ve onları neyin avladığını görmek için döndü. Hiçbir şey yoktu, hiç kimse - sadece gece gölgeleriyle yıkanan ev.

"Acele et," diye soludu Josie, Becky'nin elini çekiştirerek onu ileri doğru itti. Nefes nefese koşmaya başladılar. Neredeyse varmışlardı. Becky tökezledi. Ağlayarak eli Josie'nin elinden kaydı. Bacakları büküldü ve dizlerinin üzerine düştü.

Burada, Wylie'nin sesi hep kırılırdı. Her seferinde. Bu onun en büyük pişmanlığıydı - Becky'yi mısır tarlasına ve güvenli bir yere götürememek.

Wylie gözlerini kaldırdı. İki kadın ve bir genç kız toplantı odasına girdiler. Wylie hemen Margo Allen'ı tanıdı, Becky'nin

Anne. Becky ve annesi çiftlik evinden kaçtıktan sonra hastanede yeniden bir araya geldiklerinden beri Margo'yu görmemişti.

Margo, Becky, Josie ve Wylie'nin tedavi gördüğü hastane odasına götürüldüğünde, bir deri bir kemik kalmış, yüzü morarmış ve şişmiş kadının kızı olduğuna ilk başta inanmamıştı.

Wylie kendini davetsiz bir misafir gibi hissetmişti. Margo, kızına kavuşmanın ve bir torunu olduğunu öğrenmenin şokunu sonra Wylie'ye soğukkanlılıkla baktı. Wylie, Margo'nun kendisini hiçbir zaman tam olarak affetmediğini hissetti. Becky evinde, ailesinin gözleri önünde kaçırılmış ve Wylie kurtulurken kızı kurtulamamıştı.

Ve şimdi Margo'nun yanında Becky ve Josie duruyordu. Wylie bocaladı. Buraya gelmelerini beklemiyordu. Bu kelimeleri Becky'nin önünde okumaya hazır değildi. Yanlış hissetti.

Becky ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi ve Wylie gözyaşlarını yutarak okumaya devam etti.

Josie, Becky'nin kolunu çekiştirerek, "Kalk, kalk," diye yalvardı. "Lütfen." Bir kez daha arkasına bakmaya cesaret etti. Bir parça ay ışığı ahırın arkasından çıkan bir şekli kısa süreliğine ortaya çıkardı. Josie dehşet içinde şeklin ellerini kaldırıp nişan almasını izledi. Becky'nin kolunu bıraktı, döndü ve koşmaya başladı. Sadece biraz daha uzağa... Neredeyse varmıştı.

Josie tam mısır tarlasına girerken bir el daha ateş edildi. Yakıcı bir acı kolunu parçaladı ve nefesini ciğerlerinden söküp aldı. Josie duraklamadı, yavaşlamadı ve sıcak kan sert toprak zemine damlarken Josie koşmaya devam etti.

Wylie elindeki kitabı indirdi ve kendisine pür dikkat kalabalığa baktı. Çoğu kişi Wylie'nin Josie Doyle olduğunu ve Becky ile kızının yıllarca bir bodrumda kilitli kaldıktan sonra mucizevi bir şekilde hayatta kaldıklarını biliyordu ama yine de bu şok edici bir hikâyeydi.

Margo Allen gözlerini bir mendille sildi, Josie büyükannesinin çantasını karıştırdı ve Becky yere baktı.

Eller havaya kalktı ve Wylie soruları yanıtlamaya başladı. *Yazar olmaya ne zaman karar verdiniz? Neden gerçek suç? Neden kendi hikayenizi yazmaya karar verdiniz? Becky Allen kitap hakkında ne düşünüyor? Becky ve kızıyla hâlâ görüşüyor musunuz?*

Wylie, "Becky Allen ve kızı," dedi, "tanıdığım en cesur, en güçlü insanlar. Umarım dünya onların mahremiyetlerine izin verir."

"Ama onun trajedisi hakkında bir kitap yazdınız. Becky bu konuda ne hissediyor?" diye sordu kalabalıktan bir kadın.

Kitap baskıya girmeden önce, Wylie taslağı Becky'ye göndermeyi teklif etti, böylece Becky kitabı okuyabilecek ve görüşlerini paylaşabilecekti. Wylie ona, Becky isterse kitabın fişini çekeceğini kesin bir dille söyledi.

"Okumama gerek yok," Becky. "Sana güveniyorum."

Wylie son onayı almak için odanın arka tarafına baktı ve Becky ona hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı.

Wylie dinleyicilere "Becky onay verdi" dedi. "Onun onayı olmasaydı kitabı bitiremezdim ve yayınlamayazdım. Bu bizim trajedimizdi, ikimizin de. Yıllar boyunca bu kabusu farklı yerlerde ve farklı şekillerde paylaştık ama paylaştık." Wylie gözyaşlarını tutamadı. "Ve diğer taraftan çıktık. Arkadaşımı geri kazandığım için çok minnettarım."

Oda alkışlarla doldu.

Bir saat sonra, son kitap imzalanıp son fotoğraf çekildikten sonra Wylie kütüphane müdürüne teşekkür etti ve Seth'le birlikte Becky, Josie ve Margo'nun hemen dışarıda beklediği çıkışa doğru ilerlediler.

"Buraya kadar geldiğine inanamıyorum," diye haykırdı Wylie.

Becky sırtarak, "Uzak değildi ve sana sürpriz yapmak istedik," dedi. Wylie'nin onu son gördüğü zamankinden tamamen farklı görünüyordu. Yüzündeki şişlik ve morluklar gitmiş, yerine Wylie'nin arkadaşıyla ilgili en çok hatırladığı özellikler gelmişti. Gamzeleri ve parlak gülümsemesi. Ama yine de bazıları görünen, bazıları daha az görünen yara izleri kalmıştı.

"Merhaba Wylie," dedi Josie utangaç bir sesle. Josie de değişmişti. Kırpılmış saçları şimdi vahşi koyu bukleler halinde çenesinin altına düşüyordu. Birkaç tel saç uzamıştı.

Boyu birkaç santim uzamıştı ve zayıf, bir deri bir kemik vücudu biraz dolmuştu.

"Şu haline bak," dedi Wylie Josie'yi sıkıca kucaklayarak. "Bir ayak uzamışsın. Ve sen," dedi Wylie Becky'nin elini tutarak, "harika görünüyorsun."

Becky ve Josie daha iyi görünüyorlardı ama gözlerinde Wylie'nin ağlamak istemesine neden olan bir tedirginlik vardı. Bunun yerine etrafına bakınarak Seth'i aradı. "Bu da benim oğlum. Buraya gel, Seth."

"Merhaba Seth," dedi Becky. "Sonunda seninle tanışmak harika."

"Sen de," diye başını salladı Seth. Becky Seth'e yaz planlarıyla ilgili sorular sormaya başlayınca Margo Wylie'yi kenara çekti.

Margo Wylie'nin elini sıkarak, "Becky ve Josie onlara yardım etmek için yaptığın her şeyi bana anlattılar," dedi. "Sana karşı nazik olmadığımı biliyorum..."

Wylie başını sallayarak, " değil," dedi. "Anlıyorum, gerçekten . Becky ve Josie her ne kadar onlara yardım ettiğimi söylese de, onlar da beni kurtardı."

Margo'nun gözleri yaşlarla parlıyordu. "Teşekkür . Onları bana geri getirdiğin için teşekkür ederim."

Wylie başka ne söyleyeceğini bilemiyordu ve o an yarıda kesildiği için minnettardı. "Aç olan var mı?" Becky sordu. "Hemen köşede küçük bir bar ve ızgara var. Bir şeyler atıştırmak için vaktiniz var mı?" diye sordu Wylie'ye.

Wylie başıyla onaylayan Seth'e baktı. "Açlıktan ölüyorum," dedi.

Grup yürümeye başladı ve Wylie ile Becky biraz geride kalıp Seth'in Josie ve Margo'yu komik hikayelerle eğlendirmesini izlediler. yolda geçen zaman.

"Harika çocuklarımız var," dedi Becky. Yüzünü akşam güneşine doğru kaldırdı ve güneşin teninde yarattığı hissin tadını çıkardı. Wylie de aynısını yaptı. Kar fırtınasından beri küçük, sıradan anları hafife almamaya çalışıyordu.

"Evet, öyle," diye onayladı Wylie, sonra Becky'ye uzun sormak istediği soruyu sormadan önce duraksadı. "Gerçekten Burden'da kalmayı mı ? Zor değil mi? Oradan uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum."

Becky başını salladı. "Annem orada. Ve babam. Erkek ve kız kardeşim de uzakta değil. Ben gidemem. Daha yeni döndüm."

Wylie anlamaya çalıştı. "Josie'nin herkesin neler olduğunu bildiği bir yerde büyümesi seni endişelendirmiyor mu? Onun da Kabuslar mı? Sen görmüyor musun? Randy Cutter'ın öldüğünü biliyorum ama sen ve Josie gelip Oregon'da bizimle kalabilirsiniz."

Wylie bunu yüksek sesle söyledikçe, kulağa daha da iyi bir fikir gibi geliyordu. Becky ve Josie için Burden'da artık hiçbir şey yoktu, kötü anılardan başka bir şey. "Hazır olduğunda bir iş ve Josie için evimin hemen yakınında harika bir ilkokul var. Ailen istediğin zaman seni ziyarete gelebilir. Anarlardı. Nasıl anlamazlar ki? Anladın mı?"

Becky yürümeyi bıraktı. "Orada olmak zor ama sanırım her yerde zor olurdu. İkimiz de kâbuslar görüyoruz. Kabustan da öte," diye düzeltti Becky. "Orada, o bodrumda olduğumuzu hayal ediyorum. Gerçekten de

Ayaklarımın altındaki betonu hissedebiliyorum, kokusunu alabiliyorum. Ve Josie, şey... İkimiz de bir danışmanla konuşuyoruz. Biraz yardımı oluyor." Wylie ikna olmuş görünmeyince Becky bir nefes aldı ve tekrar denedi.

"Anneni, babanı ve kardeşini orada, çocukluğunun geçtiği evde kaybettin. Oraya dönüp kitap üzerinde çalışmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama sen orada olmasaydın Josie de ben de ölmüş olacaktık. Ya da belki Randy bizi bulur ve eve geri getirirdi."

Wylie öfkeyle, "Orası senin evin değildi," diye araya girdi. "Orası bir hapishaneydi."

"Evet," diye kabul etti Becky. "Orası bir hapishaneydi. Ama Josie orada benimle birlikteydi. Ve senin sayende gerçek evime dönecek kadar şanslıydım. eve. Hayatımın her günü kendimi güvende hissettiğim ve sevildiğim yere. Eski yatak odamda, eski yatağımda uyuyorum ve annem hemen koridorun sonunda."

"Ama..." Wylie başladı.

"Randy Cutter'ın beni kaçırdığı o gecedan beri tek istediğim buydu." Becky devam etti, "eve gitmek için. Ve şimdi küçük kızımın evdeyim. I Her şeyin mükemmel olmayacağını, önümde uzun bir yol olduğunu ve Josie'nin muhtemelen daha uzun bir yolu olduğunu biliyorum. Ama artık evdeyiz ve bu şimdilik yeterli."

Becky Wylie'nin eline uzandı. "Bunu bir düşün. Bildiğin en güvenli yer neresi?"

Wylie gerçek bir evi olmadığını söylemek istedi. Birçok evden biriydi. Randy Cutter'ın ondan çaldığı şeyler. Hâlâ sürekli arkasına bakıyordu. Güvenli bir yeri yoktu.

Wylie, Seth, Josie ve Margo'nun köşede onları beklediği kaldırıma baktı. Seth elini kaldırdı ve el salladı.

Ve sonra geldi. Oğlunu. Nereye giderse gitsin, ne olursa olsun Aralarındaki kilometreler ne kadar çok olursa olsun, o onun gerçek kuzeyiydi. Onun eviydi.

Wylie gülümseyerek el salladı ve Becky'ye döndü. "Aslında şey yoluna girecek, değil mi?" diye sordu.

Orada durup bir süre Seth, Josie ve Margo'nun gülerek onlara "Acele edin!" diye seslenmelerini izlediler.

"Bence öyle," dedi Becky. "Ama dinle, bana olanlar için hâlâ kendini suçladığını biliyorum. Kitabın o bölümünü okuduğunda nasıl tepki verdiğini gördüm."

Wylie başını salladı. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

"Hayır, bekle," dedi Becky Wylie'önünde durarak, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kaldı. "Bazen bırakıp gitmek iyi bir şeydir. Bazen yapılacak tek şey budur."

Wylie ağlamamak için yanaklarının içini ısırdı ama yine de gözyaşları akmaya devam etti.

"Bu senin hatan değildi," dedi Becky. "Randy Cutter'ın hatasıydı, sadece onun hatasıydı. Bırak ," diye yalvardı Becky. "Seni hiç suçlamadım, bir kez bile, o yüzden lütfen kendini suçlamayı bırak."

Becky Wylie'nin elini kendi elinin içine aldı. "Sonsuza dek kardeşiz, değil mi?" "Sonsuza dek kardeşiz," diye fısıldadı Wylie.

* * * * *

Heather Gudenkauf'un sürükleyici gerilim romanı Not a Sound'un bonus alıntısı için okumaya devam edin.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Bu roman pandemi sırasında yazılmış ve yeniden yazılmış olsa da, yol boyunca kendimi hiç yalnız hissetmedim ve bunun için teşekkür etmem gereken çok fazla insan var.

Kariyerim boyunca büyük bir bilgelik, dostluk ve destek kaynağı olmaya devam eden sevgili menajerim Marianne Merola'ya teşekkür ederim.

Brandt & Hochman Literary Agents Inc. şirketindeki herkese de benim adıma yaptıkları tüm çalışmalar için teşekkür ederim.

En sevdiğim bulmaca çözme ortağım ve editörüm Erika Imranyi'ye çok teşekkürler - bu yapışkan olay örgüsü noktalarını konuşmak için yaptığımız telefon görüşmelerini seviyorum - her zaman bir macera. Emer Flounders, olağanüstü halkla ilişkiler gurusu, kitaplarımla ilgili haberleri yaymak için yorulmadan çalışıyor ve bunun için çok minnettarım.

Ayrıca Park Row, HarperCollins ve Harlequin'deki herkese, beni ve kitaplarımı sayılamayacak kadar çok şekilde destekleyen inanılmaz yetenekli pazarlama, satış, sanat ve üretim ekiplerine de teşekkürler.

Jane Augspurger, Molly Lugar, Amy Feld ve Lenora Vinckier gibi birçok ilk okuyucu *Gecelik Misafir* hakkında *paha* biçilmez geri bildirimler sundu. Teşekkür ederim.

Mark Dalsing, Dr. Emily Gudenkauf ve John Conway'e uzmanlıkları için çok teşekkür ederim. İhtiyacım olduğunda onlara her zaman güvenebilirim. Kolluk kuvvetleri, tıp alanı ve çiftlik yaşamı söz konusu olduğunda rehberlik.

Tatlı ailem en büyük destekçilerim olmaya devam ediyor. Anne ve babam Milton ve Patricia Schmida ile erkek ve kız kardeşlerime çok teşekkür ederim. Ve her zaman olduğu gibi Scott, Alex, Annie & RJ ve Gracie'ye teşekkür ederim - sizi seviyorum ve siz olmadan bunu yapamazdım.

OceanofPDF.com

Tartışma Soruları

1. Wylie'nin trajik geçmişine rağmen, sizce neden Sürekli olarak şiddetin acımasız gerçekleriyle ve bunun kurbanlar ve aileleri üzerindeki etkisiyle karşı karşıya kaldığı gerçek bir suç yazarı olmayı seçti? Sizce Wylie kitabını yazmak için neden Burden'a ve çocukluğunun geçtiği eve dönme ihtiyacı hissetti?
2. Romanın kırsal ortamını tartışın. Sizce Burden'da yaşamak karakterleri nasıl şekillendirdi? Hikaye büyük bir şehirde geçseydi nasıl farklı olurdu?
3. Çocuk der ki, "Korkmanız gereken karanlık değil. Asıl korkmanız gereken ışığa çıkan canavarlar." Sizce bununla ne demek istediler?
4. Wylie ve Becky "sonsuz dek kardeş" olacaklarına yemin ettiler. Yaşadıkları onca şeyden sonra, sizce arkadaşlıkları nasıl olacak? Sürecek mi? Neden ya da neden sürmeyecek?
5. *The Overnight Guest* bir kar fırtınasında ve yazın kavurucu sıcağında geçiyor. Hava durumu hikayede hem gerçek hem de metaforik olarak nasıl bir rol oynuyor?
6. Çocuk üç çeşit karanlık olduğunu söylüyor. Karakterlerin her birinin karanlıkla ilişkisi nedir? Roman boyunca nasıl değişiyor?
7. Ebeveynlik öykü boyunca ortak bir tema. Hikâye boyunca kendini nasıl gösteriyor? Her bir karakter nasıl karakterler bu rolü üstlenir mi?
8. Wylie, Becky ve Josie çok şey atlattı. Bundan bir yıl sonra onları nerede görüyorsunuz? Beş yıl sonra mı? Yirmi yıl?
9. Mahkum olma fikrinin hikaye boyunca her bir karakter için nasıl işlendiğini tartışın.

10. Romanın sonunda, bazı karakterler hakkındaki düşüncelerimizi değiştiren sırlar öğreniriz ve karakterlerin birbirlerini görürler. Sizce kitap boyunca en çok hangi karakter değişti? Karakterler hakkındaki görüşleriniz karakterler hikaye boyunca değişir mi?

OceanofPDF.com

Ses Yok

tarafından Heather Gudenkauf

Önsöz

Onu acil servisin bekleme salonunda tek başına otururken buldum, güzel yüz hatları şişlik ve morluktan dolayı bozulmuştu. Sadece birkaç hasta Cuma gecesi ve dolunay için alışılmadık bir durum. Karşısında oturan yaşlı bir kadın mendiline ıslak ıslak öksürürken kocası, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve başını arkaya yatırmış, hafifçe horluyor. Belirgin bir rahatsızlığı olmayan bir başka adam duvara monte edilmiş televizyona boş boş bakıyor. Konserve kahkahalar odayı dolduruyor.

Hâlâ burada olmasına şaşırdım. Onu saatler önce tedavi ettik. Kıyafetleri toplandı, onu tepeden tırnağa muayene ettim, bir yandan da ne yaptığımı adım adım anlattım. Sırtüstü yattı, ben de sıyırdım, kazıdım ve kanıt aradım. Ona ait olmayan vücut sıvılarını ve saç tellerini topladım. Fotoğraflar çektim. Sıyrık ve çürüklerin yakın çekimleri. Polis memuru onunla görüşürken ve çok özel sorular sorarken yanında durdum.

Sorular. Ona acil doğum kontrol hapları ve bir aile içi şiddet sığınma evinin telefon numarasını verdim. Tüm süreç boyunca bir kez bile ağlamadı. Ama şimdi gözyaşları serbestçe akıyor ve ona verdiğim temiz önlükleri ıslatıyor. değişir.

"Stacey?" Onun yanına oturdum. "Biri seni almaya mı geliyor?" diye sordum. Onun adına birini aramayı teklif ettim ama o bunu halledebileceğini söyleyerek reddetti. Tanrı'ya dua ediyorum ki bunu ona yapan kocasını aramamış olsun. Umarım polis onu çoktan yakalamıştır.

Başını sallar. "Arabam var."

"Bence araba kullanmamalısın. Lütfen birini çağırmama izin ver," diye ısrar ediyorum. "Ya da fikrini değiştirebilirsin ve seni bu gece için kabul edebiliriz. Güvende olursun. Biraz dinlenebilirsin."

"Hayır, ben " diyor. Ama iyi olmaktan çok uzak. Elimden geldiğince onu temizlemeye çalıştım ama yeni dikilmiş dudağından kan sızmaya başlamıştı bile.

Cildinde morarmış çürükler vardı.

"En azından arabanıza kadar size eşlik edeyim," diye teklif ettim. Eve, kocama ve üvey kızıma dönmek için sabırsızlanıyorum ama onlar çoktan uyudular. Birkaç dakika daha

önemli değil.

Kabul ediyor ve yeni alçılanmış kolunu kucaklayarak ayağa kalkıyor. Nemli Ağustos gecesine yürüyoruz. Geniş yüzlü ve kış buğdayı kadar solgun dolunay yolumuzu aydınlatıyor. Katididler birbirlerine sesleniyor ve beyaz kanatlı güveler kendilerini Queen of Peace Emergency yazan ışıklı tabelaya atıyor.

"Bu gece nerede kalıyorsun? Eve , değil mi?"

"Hayır," diyor ama daha fazla detay vermiyor. "Birch'e park etmek zorunda kaldım," diyor sıkıntıyla. Queen of Peace'in otoparkı bir aydan uzun bir süredir inşaat halinde olduğu için park etmek oldukça zor. Ayrı yaşadığı kocası tarafından dövülen ve tecavüze uğrayan bu zavallı kadının acil servise arabayla gitmek zorunda kalması bir yana, park edebileceği uygun bir yer bile olmadığını düşünmek beni üzüyor. Şimdi beş tane boş park yeri var. Acil servis bakımının telaşlı, öngörülemez dünyasında birkaç saat ne kadar fark yaratabilir.

Testere atlı bariyerlerin ve turuncu inşaat konilerinin yanından geçerek ıhlamur ağaçlarının sıralandığı sessiz, sakın bir sokağa doğru yürüyoruz. Uzaklarda bir araba motoru kükrüyor, bir köpek havlıyor, bir siren uluyor. Bir hasta daha

Acil serviste.

"Arabam hemen şurada," diyor Stacey ve ıhlamurların kalp şeklindeki yapraklarının oluşturduğu gölgelerin arasına gizlenmiş küçük, beyaz, dört kapılı bir sedanı işaret ediyor. Caddenin karşısına geçiyoruz ve Stacey anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırırken ben bekliyorum. Kulağımın dibinden bir sivrisinek vızıldıyor ve elimle uzaklaştırıyorum.

Önce lastiklerin çığlığını duyuyorum. Asfalttaki lastiğin tiz gıcırtısı. Stacey ve ben aynı anda gürültüye doğru döndük. Kör edici uzun farlar bize doğru hızla geliyor. Gidecek hiçbir yer yok. Stacey'nin arabasından uzaklaşırsak doğrudan onun yoluna gireceğiz. Stacey'i arabasının kapısına doğru itiyorum ve kendimizi olabildiğince küçük göstermeye çalışarak ona olabildiğince yaklaşıyorum.

Gözlerimi parlak ışıktan alamıyorum ve dikkatsiz sürücünün mutlaka direksiyonu düzelterceğini ve bizi kıl payı kaçıracağını düşünüp duruyorum. Ama böyle bir şey olmuyor. Fren sesi gelmiyor, araba yavaşlamıyor ve duyduğum son ses kemiğe çarpan metalin donuk, mide bulandırıcı gümürtüsü oluyor.

İki Yıl Sonra...

Geçtiğimiz yıl boyunca neredeyse her gün yanımda Stitch ile birlikte Five Mines Nehri'nin kıvrımlı çevresinde kürek çektim, kanoya bindim, koştum ya da yürüyüş yaptım. Her gün yolculuğumuza ön kapımdan sadece bir düzine metre ötede başlıyoruz, tahta ve kürek başımın üzerinde yükseliyor ve eğimli, kayalık kıyıdan suyun kenarına doğru dikkatlice ilerliyoruz. Bulabildiğim en ucuzu olan ayakta duran kürek tahtamı suya indiriyorum, tahtama zarar verebilecek sivri kayalardan dikkatle kaçınıyorum. Soğuk suyun tenime değmesiyle irkilerek sığılğa doğru ilerliyorum ve Stitch'in tırmanabilmesi için sabitliyorum.

üzerinde. Kendimi onun arkasında dizlerimin üzerine kaldırıyorum ve nehrin ortasına doğru kürek çekiyorum.

Uzun ve düzgün kulaçlarla küreği bulanık nehirde çekiyorum. Ağır, yavaş hareket eden gri bulutların arasından aralıklı olarak görünen yeni doğmuş güneş, kıvılcım gibi sıçrayan su damlacıklarından yansıyor. Ekim sonu sabahının havası canlandırıcı ve çürüyen yaprak kokuyor. Nehrin manzarasının ve hissinin tadını çıkarıyorum, ama küreğimin suya vuruşunu duyamıyorum, tepemdeki martıların çığlıklarını duyamıyorum, Stitch'in şakacı hırıltılarını duyamıyorum. Hâlâ bunu kabullenmeye çalışıyorum.

Hava sıcaklığının yakında donma noktasının biraz altına düşeceği tahmin ediliyor ve o zaman sörf tahtamı bahara kadar isteksizce kanomun yanındaki depoya kaldıracağım. Önümde, yelkenli bir geminin pruvasına oyulmuş bir denizci figürü gibi, Stitch oturuyor. Kıllarla kaplı kürkü Yazın gümüş bir akçaağaç yaprağının alt tarafı ona seçkin bir hava verir. Üç yaşında ve elli beş kiloluk kas ve sinire sahip ama sık sık dikkati dağılıyor ve yapacak bir işi olduğunu unutuyor.

Normalde kürek çekmeye gittiğimde, Beş Maden'in aniden en az bir mil genişliğinde bir ağza açıldığı yere kadar bir buçuk saat kuzeye giderim. Nehir kenarı birdenbire cam kenarlı oteller, şık restoranlar, kilise kuleleri ve havayı annemin mutfağını hatırlatan bir kokuyla dolduran bir ekmek fabrikasıyla kaplanıyor. Koşucular ve bebek arabalı genç anneler etkileyici tuğla kaplı nehir yürüyüşü ve eski tren köprüsü boyunca yavaşça

Kardeşimle çocukken üzerinde , uzakta beliren ve onarılamayacak kadar hasar görmüş. Tıpkı benim gibi.

Tren köprüsünü gördüğümde ya da taze pişmiş ekmeğin mayalı kokusunu aldığımda geri dönme zamanının geldiğini anlıyorum. Büyüdüğüm nehir kasabası Mathias'ın güneyindeki dar, izole girinti ve çıkıntıları daha çok tercih ediyorum.

Bu sabah sadece kısa bir yürüyüş için zamanım var. Mathias'taki Five Mines Bölgesel Kanser Merkezi'nin direktörü onkolog ve hematolog Dr. Joseph Huntley ile saat onda bir röportajım var. Five Mines Tristate bölgesindeki kanser hastalarına kapsamlı sağlık hizmetleri ve kaynakları sunmaktadır. Dr. Huntley aynı zamanda yakında eski kocam olacak David ile birlikte Queen of Peace Hastanesi'nde çalışıyor. Kendisi Q&P'de kadın hastalıkları ve jinekoloji bölümünün başında ve eski arkadaşıyla çalışıyor olmamdan pek hoşnut değil. Aslında ilgilenip ilgilenmediğimi sormak için beni arayan Dr. Huntley'di. Merkez, kağıt dosyalarını elektronik dosyalara dönüştürecek ve veri girişi yapacak birine ihtiyaç duyuyor.

Yıllar önce David aracılığıyla birkaç kez tanıştığım Dr. Huntley, aktif olarak iş aradığımı ve şansımın yaver gitmediğini duymuş olmalı. David, homurdanmalarına rağmen beni sabote etmedi. Hakkımda güzel sözler söyleyebilirse kendimi şanslı sayacağım. Kalp ağrısı ve alkolle dolu uzun, karmaşık bir hikaye. Çok fazla . David bir yere kadar dayanabildi ve bir gün kendimi yapayalnız buldum.

Normalde Five Mines'ın en sevdiğim kısmına, nehrin sadece on beş metre genişliğinde ve en derin yerinde en az yirmi metre olan dar bir dilimine geliyorum. Batı kıyısı, akçamlar ve dalları nehir boyunca uzanan iri çınarlar tarafından tepelenmiş sarp kireçtaşından bir duvar yapraklardan oluşan zengin bronz bir gölgelik içinde. Bugün nehir alışılmadık bir şekilde Sanki çamur ve balçıkla doluymuş gibi yavaş ve durgun. Hava çok ağır, çok durgun. Diğer kıyıda kara söğütlerin dantelli yapraklı dalları suda gevşek parmaklar gibi sallanıyor.

Stitch'in kulakları seğiriyor. Uzakta bir şey dikkatini çekti. Tahtam ilk başta yavaşça sallanıyor, hafif bir dalgalanma sarsıcı hale geliyor. Soğuk su ayak bileklerime sıçırıyor ve neredeyse nehre yuvarlanıyorum. Bunun yerine dizlerimin üzerine düşüyorum ve onları sert bir şekilde tahtama çarpıyorum. Bir şekilde kendim yuvarlanmaktan kurtuluyorum ama küreğimi ve köpeğimi nehirde kaybediyorum. Stitch bu beklenmedik banyoyu umursamıyor gibi görünüyor ve kıyıya doğru kürek çekmeye devam ediyor. Nehrin yukarısında, motorlu bir teknedeki bir pislik motorunu çalıştırmış olmalı ki bu çalkantılı dümene neden oldu.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde bekliyorum, içim nehirle birlikte sallanıyor. Dalgalar sakinleşiyor. Küreğim suyun yüzeyinde, ulaşabileceğim mesafeden sadece birkaç metre ötede sallanıyor. Bir elimi olarak kullanıyorum ve tutana kadar sörf tahtamı yönlendiriyorum. Belki de yaklaşan mülakatımla ilgili gerginliğimden, ama geri dönüp eve gitmek için endişeliyim. Bir şeyler ters, çarpık geliyor. Stitch'in haberi yok. Burası genellikle mola verdiğimiz, bana bacaklarımı esnetme, Stitch'e de birkaç dakika oynama şansı veren bir yer. Saatimi kontrol ediyorum. Saat sadece yedi buçuk, Stitch'in suda biraz oynaması için bolca zaman var. Sadece iri, gümüş kafası görünen Stitch karaya doğru bir adım atıyor. Kendimi oturur pozisyona getiriyorum ve küreği kucağıma koyuyorum. Üstümde iki hindi akbabası geniş, sallantılı halkalar çizerek dönüyor. Uzaktaki bulutlar çürük et renginde.

Stitch nehirden çıkıp çamurlu setin üzerine çıkıyor ve kendini güçlü bir şekilde silkeliyor, sakalından ve bıyığından su damlıyor ya da eğitmeninin deyimiyle Slovakya'nın kaba tüylü pointerlarında yaygın olan *yüz mobilyaları*. Topallayarak uzaklaşıyor ve her bir ağaç gövdesi ve devrilmiş kütüğün etrafını koklayarak ve burnunu çekerek kıyı şeridini keşfetmeye başlıyor. Gözlerimi kapatıyorum, yüzümü gökyüzüne doğru çeviriyorum ve dış dünya tamamen kayboluyor. Uzaklardan yağmur kokusu alıyorum. Sonbahardan geriye kalanları silip süpüreceğini bildiğim bir yağmur. Bugün Cadılar Bayramı ve umarım fırtına şeker mi şaka mı dilenen çocuklar yalvarmalarını bitirene kadar diner.

Stitch bir sopa aldı ve çoğu köpek gibi onu çiğnemek yerine ağzından havaya fırlattı, suya düşmesini izledi ve sonra atladı. Üvey kızım Nora, Stitch'e bayılır. Sanırım Stitch olmasaydı, Nora bu kadar heyecanlı olmazdı. benimle vakit geçiriyor. Onu suçlayabileceğimden değil. Her şeyi berbat ettim ve dünyada iletişim kurması en kolay insan ben değilim

Stitch'i benimle birlikte röportaja getirip getirmemeyi tartışıyorum. Yasal olarak buna hakkım var. Tüm evraklar elimde ve eğer Dr. Huntley onun için çalışmak istediğimden emin değilim. Ayrıca, Stitch çok tatlı, sevgi dolu bir köpek, eminim merkeze gelen kanser hastaları onun varlığını rahatlatıcı bulacaktır.

Sadece birkaç saat içinde kendimi nitelikli, son derece yetenekli bir ofis çalışanı olarak satmaya çalışmak zorunda kalacağımı düşündükçe midem bulanıyor. Çok da uzun olmayan bir zaman önce çok saygı duyulan, aranan bir hemşireydim. Artık değilim.

Stitch, toprağın nehirde eğri büğrü bir kıvrıma neden olduğu, daha iyi bir kelime bulamadığım için dirsek olarak adlandırdığım noktaya doğru ilerledi. Stitch'i benden uzağa bakarken görüyorum, olduğu yerde donmuş, sağ patisini kaldırmış, kuyruğunu uzatmış, gözleri dikkatle bir şeye bakıyor. Muhtemelen bir sincap ya da sincap. İki adım öne doğru sürünüyor ve biliyorum ki hayvan Stitch de kaçacak. Çağırdığımda on defadan dokuzunda geri gelecek olsa da, kaçtığı biliniyor ve bu sabah onu aramak için yarım saat harcayacak vaktim yok.

Parmaklarımı iki kez şıklatıyorum, Stitch'e gelmesini işaret ediyorum. Beni görmezden geliyor. I

daha yakın. "Stitch, *ke mne!*" . *Gel.* Sarkık kulakları seğiriyor ama yine de gözüne takılan şeye sabitlenmiş durumda. Duruşunda bir değişiklik var. Sırtı neredeyse çömelecek kadar yuvarlaklaşmış, kuyruğu bacaklarının arasına sıkışmış ve kulakları kafasına yaslanmış. Korkmuş.

İlk düşüncem bir kokarcaya rastladığı. İkinci düşüncem ise Şu an için rollerimizin tersine döndüğü düşünülüğünde bir eğlence... Onun dikkatini çekmeye çalışıyorum, tam tersi değil. Çıtlatıyorum Büyüyü bozmak umuduyla parmaklarımı tekrar. İhtiyacım olan son şey, yeni işime yol ölümü gibi kokarak girmek. Stitch bana bakmıyor bile.

Sörf tahtamdan dizime kadar suya giriyorum, neopren ayakkabılarım çamura batıyor. Sörf tahtamı sürüklenmemesi için karaya doğru itiyorum. Belki Stitch bir yılanı köşeye sıkıştırmıştır. Buralarda çok fazla zehirli yılan yok. Kahverengi benekli massasauga ve siyah bantlı kereste çingiraklıları nadir ama duyulmamış değil. Ölü yılanların arasından yukarı doğru ilerliyorum.

Stitch'in sadece birkaç metre arkasına gelene kadar yabani otların ve çürüyen kütüklerin üzerinden geçiyorum. Suyun yaklaşık beş metre yukarısındaki kayalık bir eğimin üzerine tünemiş durumda.

Stitch'i ya da onu büyüleyen şeyi ürkütmemek için , daha iyi görebilmek için boynumu eğerek ilerliyorum.

Elimi Stitch'in yüzmekten ıslanmış kaba kürküne koyduğumda onu hissediyorum parmaklarımın altında titriyor. Bakışlarını takip ediyorum ve kendimi düşen yapraklardan oluşan kalın bir tabakanın suyun yüzeyini kapladığı yere bakarken buluyorum. Sarı, kırmızı ve kahverengiden oluşan canlı bir mozaik. Elim kulaklarında ve çenesinin altında gezdirerek ona "Orada hiçbir şey yok," diyorum. Ses telleri kısa, kesik kesik titreşerek beni iniltisine karşı uyarıyor.

Öne doğru eğildim, ayak parmaklarım çamurlu tepeye tehlikeli bir şekilde yakındı. Tek bir yanlış adımda yuvarlanacağım.

Beynimin gördüklerimi algılaması bir an alıyor ve şöyle düşünüyorum Birisi eski bir mankeni nehre atmış. Sonra bunun farkına vardım.

fiberglas veya plastikten kalıplanmış bir figür değildir. Bu bir Cadılar Bayramı şakası değil. Açıkta kalan göğsünü görüyorum, sonbahar renklerinin goblenine karşı soluk beyaz. Kalbim göğsüme çarparken, geriye doğru tökezliyorum.

Kırmaya çalışsam da

Ellerimle düşerken yere sertçe çarpıyorum, başım çamurlu toprağa çarpıyor, dişlerim birbirine çarpıyor ve bir an için sersemliyorum. Yönümü bulmaya çalışarak gökyüzüne göz kırpmıyorum ve ağır çekimde, kanat açıklığı yetişkin bir adam kadar olan büyük bir mavi balıkçıl süzülerek kısa gölge oluşturuyor. Yavaşça doğruldum, sersemlemiştim ve ellerim kafa derime gitti.

Parmaklarımı çektiğimde kanlıydılar.

Başım dönüyor, sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Burada bayılamam, diyorum kendime. Kimse beni nerede bulacağını bilemez. Dilimi ısırduğım yerden ağızımda kan birikiyor ve bakırımsı tattan kurtulmaya çalışarak tükürüyorum. Ellerimi pantolonuma siliyorum ve başımın arkasına tekrar hafifçe dokunuyorum. Küçük bir şişlik var ama hissedebildiğim açık bir yara yok. Ellerime bakıyorum ve görüyorum ki Kanın kaynağı. Avuç içlerimin ince, narin derisi parçalanmış ve küçük çakıl taşlarıyla gömülmüş.

Orman etrafımı sarıyormuş gibi hissediyorum ve kaçmak, buradan uzaklaşmak istiyorum. Ama belki de . Belki de gördüğümü sandığım şey bir ışık oyunu, bir gölge oyunuydu. Kendimi tepeye doğru geri çekmeye zorluyorum ve acil servis hemşiresi olduğum zamanlardan tanıdığım soğukkanlı, klinik duruşumu toplamaya çalışıyorum. Aşağıya baktım ve yüzeyin hemen altında yüzen bir kadının çıplak bedeni bana bakıyordu. Suyun içinde. Üzerinde fark edilebilir bir yara göremesem de buraya tesadüfen gelmediğinden eminim. Şaşkınlıkla ayrılmış bir çift mavi dudak, kalkık bir burun, ardına kadar açık boş gözler görüyorum. Sarı saçları yarı batık dikenlerin arasına sıkıca dolanmış, sürüklenip gitmesini engelliyor.

Gözlerimin önünde iğne ucu kadar ışık dans ediyor ve bir an için şok, korku ve dehşetten kör oluyorum. Sonra daha önce hiç bir şeyi yapıyorum, bir ceset gördüğümde bile. Eğildim ve kustum. Midemi boş bırakan ve bacaklarımı titreten büyük, şiddetli kabarmalar. Elimin tersiyle ağızımı sildim. Onu tanıyorum. Onu tanıyordum. Ölen kadın Gwen Locke ve bir zamanlar arkadaştık.

Telif Hakkı © 2017 Heather Gudenkauf tarafından

OceanofPDF.com

Ayrıca Heather Gudenkauf tarafından

*Sessizliğin Ağırlığı Bu
Şeyler Bir Nefes Ötede*

Saklı

Küçük

Merhametler

Eksik Parçalar

Ses Yok

O Bulunmadan Önce

Böyle Yalan

Söyledim

OceanofPDF.com



ISBN-13: 9780369715999

Gecelik Misafir

Telif Hakkı © 2022 Heather Gudenkauf tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu baskı Harlequin Books S.A. Park Row Books ile yapılan

anlaşmayla yayımlanmıştır.

22 Adelaide St. West, 41. Kat Toronto,

Ontario M5H 4E3, Kanada

ParkRowBooks.com BookClubbish.com

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.